JULIA QUINN

Son Söz Aşkın

epsilon

BRIDGERTON SERİSİ 3

Sophie Beckett, aslında bir kontun kızı olmasına rağmen ne Leydi Bridgerton'un meşhur maskeli balosuna gideceğinin ne de Beyaz Atlı Prensi'nin onu orada beklediğinin hayalini kurmaya cesaret edebilir çünkü kibirli üvey annesi tarafından köşkün hizmetçisi olarak kullanılmaktadır. Ama daha sonra, gizlice içeri girmeyi başardığı baloda çekici ve yakışıklı Benedict Bridgerton'un güçlü kollarının arasında dans ederken kendini kraliyet ailesinden birisi gibi hisseder. Yalnız ortada bir sorun vardır, saat geceyarısını gösterdiğinde bu sihrin sona ermesi gerekmektedir.

Kimdi bu olağanüstü kadın? O büyülü geceden sonra, gümüş elbiseli kadının güzelliğiyle adeta kör olmuş Benedict'in gözü başkasını görmez, ta ki kendini, ona garip bir şekilde tanıdık gelen hizmetçi kıyafeti giymiş o alımlı kadını içine girdiği tatsız durumdan kurtarmak zorunda hissedene kadar... Gizemli aşkını bulup onunla evlenmeye yemin etmiş olan Benedict, hayatına giren bu hizmetçinin nefes kesici güzelliğine yenik düşer ve onunla birlikte olmak için, içinde inanılmaz bir istek duyar. Peki kalbini bu hizmetçi kadına sunmayı düşünen Benedict, bir peri masalını andıran ilk aşkını feda etmeyi göze alabilecek midir?

www.epsilonyayinevi.com
9 789944 822831
online alışveriş: kitap365.com
KDV'den muaftır.

JULIA QUINN

İlk kitabını yazmaya üniversiteyi bitirdikten bir ay sonra başladı ve yazarlığa o zamandan beri devam ediyor. Onlarca dile çevrilmiş otuz altı romanı olan Quinn, ailesiyle beraber ABD'nin Kuzeybatı Kıyısı'nda yaşıyor.

Bridgerton Serisi: Son Söz Aşkın
Orijinal Adı: *Bridgertons: An Offer From A Gentleman*
Julia Quinn
Çeviri: Sertap Işıkçıus

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Ayşe Tunca
Düzelti: Sibel Doğru
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

5. Baskı: Ocak 2021
ISBN: 978-994-482-283-1

© Julie Cotler Pottinger, 2001

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / istanbul
Tel: 0212 674 85 28
mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Son Söz Aşkın

JULIA QUINN

Çeviri
Serap Işıkçıus

Epsilon

1815 sezonu gayet iyi geçiyor. Gerçi konu başlıklarının Waterloo ve Wellington hakkında olacağı düşünülüyordu ama 1814'te konuşulanlarla bugünküler arasında aslında çok fark yok. Zaten bunlar cemiyetin hiç değişmeyen konuları...

Her zamanki gibi, evlilikle ilgili bütün umutlar yine Bridgerton ailesi üzerinde toplanıyor, özellikle de en büyük bekâr kardeş olan Benedict üzerinde. Benedict'in bir unvanı olmasa bile, yakışıklı yüzü, güzel vücudu ve zenginliğiyle bu açığı kolayca kapatıyor. Doğrusu, yazarınız pek çok kere hırslı bir annenin kızı için "Bir dükle ya da bir Bridgerton'la evlenecek," dediğini duydu.

Ama Bay Bridgerton sosyal davetlerde sık sık boy gösteren genç hanımlarla ilgilenmiyor gibi görünüyor. Neredeyse her partiye katılıyor ama henüz kapıları gözetleyip özel birinin içeriye girmesini beklemekten başka bir şey yaptığı yok.

Acaba...

Müstakbel gelinini mi bekliyor?

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
12 Temmuz 1815

GİRİŞ

Herkes Sophie Beckett'ın bir piç olduğunu biliyordu.

Hizmetçilerin tümü biliyordu bunu. Ama küçük Sophie'yi seviyorlardı, onu daha üç yaşında Penwood Park'a geldiği anda sevmişlerdi. Kocaman bir paltoya sarılmış küçük bir bohça, yağmurlu bir temmuz gecesi kapı eşiğine bırakılmıştı. Ve onu sevdikleri için, ona Altıncı Penwood Kontu'nun söylediği kişiymiş gibi davranıyorlardı. Eski bir arkadaşın yetim kalmış kızı.

Boş verin Sophie'nin yosun yeşili gözlerinin ve koyu sarı saçlarının Kont'unkilerle tıpatıp benzemesini.

Boş verin yüzünün şeklinin olağanüstü bir biçimde, Kont'un yakınlarda ölen annesini hatırlatmasını veya gülümsemesinin Kont'un kız kardeşininkinin tam bir kopyası olmasını. Kimse bunlara dikkat çekerek Sophie'nin duygularını incitmek veya geçimlerini riske atmak istemezdi.

Kont Richard Gunningworth, Sophie'den veya kökeninden hiç bahsetmiyordu ama Sophie'nin kendi piçi olduğunu biliyor olmalıydı.

Ortaya çıktığı o yağmurlu gece yarısı, kâhyanın Sophie'nin cebinde bulduğu mektupta ne yazdığını kimse bilmiyordu çünkü Kont uzun mektubu okuduktan hemen sonra yakmıştı. Alevlerin içinde büzülen ve kıvrılan kâğıdı izlemiş, sonra da çocuk odasının yakınında Sophie için bir oda hazırlanmasını

emretmişti. Sophie o zamandan beri orada kalıyordu. Ona Sophia diye sesleniyor, Sophie de ona lordum diyordu ve birbirlerini yılda birkaç kez, Kont Londra'dan eve döndüğü zamanlarda görüyorlardı ki bu pek sık olmazdı.

Ama belki de en önemlisi, Sophie'nin kendisinin piç olduğunu bilmesiydi. Bunu nasıl bildiğinden tam olarak emin değildi ama biliyordu. Penwood Park'a gelmeden önceki hayatına dair birkaç anısı vardı; İngiltere'nin diğer ucuna yapılan uzun araba yolculuğunu, büyükannesini hatırlayabiliyordu. Aşırı derecede zayıf görünen yaşlı kadın sürekli öksürüyor ve ona babasıyla yaşamaya gideceğini söylüyordu. Sophie'nin en canlı anısı ise, büyükannesinin, onun içeri alınıp alınmayacağını görmek için çalıların arkasında saklandığını bilerek yağmurda kapı eşiğinde dikildiği haliydi.

Kont parmaklarını küçük kızın çenesine dokundurmuş, yüzünü ışığa doğru kaldırmış ve o anda ikisi de gerçeği fark etmişlerdi.

Herkes Sophie'nin piç olduğunu biliyor ve kimse bunun hakkında konuşmuyordu ama bir yandan da herkes bu sessiz anlaşmadan gerçekten memnun görünüyordu.

Ta ki Kont evlenmeye karar verene kadar.

Sophie haberi duyduğunda bir hayli sevinmişti. Kâhya, Kont'un sekreterinin uşağa, uşağın da kendisine söylediği gibi Kont'un aile babası olacağından dolayı artık Penwood Park'ta daha çok zaman geçirmeyi planladığını söylemişti. Sophie aslında, Kont olmadığı zamanlar onu özlemezdi. Zaten orada olduğu zamanlarda bile kendisine pek ilgi göstermeyen birisini özlemek zordu. Ara sıra, onu daha yakından tanısaydı, onu özleyebileceğini düşünürdü ve eğer onu daha yakından tanısaydı belki o da bu kadar sık uzaklara gitmeyecekti. Ayrıca, üst katın hizmetçisi, uşağın komşularının kâhyaya, kâhyanın kendisine söylediği gibi Kont'un müstakbel eşinin iki kızı olduğunu ve Sophie'nin yaşına yakın olduklarını söylemişti.

Çocuk odasında yalnız geçen yedi senenin üzerine Sophie bu haberi duyduğuna çok memnun olmuştu. Çevredeki diğer çocukların aksine, yerel partilere ve aktivitelere hiç davet edilmezdi. Aslında hiç kimse ortaya çıkıp da ona piç dememişti; bunu söylemek, Sophie'nin, koruması altında bulunan bir çocuk olduğunu açıklamış ve bu konuyu bir daha hiç açmamış olan Kont'a yalancı demekle aynı anlama geliyordu.

Ama aynı zamanda, Kont Sophie'nin kabulünü hızlandırmak için önemli hiçbir girişimde bulunmamıştı. Ve on yaşına geldiğinde, Sophie'nin en iyi arkadaşları hizmetçiler ve kapı görevlisi, ailesi de kâhya ve uşak olmuştu.

Ama artık gerçek anlamda kız kardeşleri olacaktı.

Evet, onlara kardeşlerim diyemeyeceğini biliyordu. Kont'un evlatlığı Sophia Maria Beckett olarak tanıştırılacağını biliyordu, ama onlar kardeşlermiş gibi hissedeceklerdi. Ve asıl önemli olan da buydu.

Ve bir şubat öğleden sonrası, Sophie kendini, büyük koridor boyunca sıralanmış hizmetçilerle birlikte beklerken ve pencereden yeni kontesi, iki kızını ve tabii ki Kont'u taşıyan faytonun yolda ilerleyişini izlerken buldu.

"Sence benden hoşlanacak mı?" diye fısıldadı Sophie evin kâhyası Bayan Gibbons'a. "Kont'un karısını kastediyorum."

"Tabii ki senden hoşlanacak yavrum," diye cevap verdi Bayan Gibbons. Ama gözlerinde, sesindeki kesinlik yoktu. Yeni kontes kocasının gayrimeşru çocuğunun varlığından hoşnut olmayabilirdi.

"Kızlarıyla birlikte dersler de alacak mıyım?"

"Derslerinizi ayrı ayrı almanızın bir manası yok."

Sophie düşünceli bir biçimde başını salladı ve ardından, araç yolundan yukarı çıkan arabayı görünce kıvranmaya başladı. "Geldiler," diye fısıldadı.

Bayan Gibbons, onun başını okşamak için uzandığında Sophie çoktan pencereye koşmuş, suratını âdeta cama yapıştırmıştı.

Faytondan önce Kont indi, ardından içeri uzandı ve iki genç kızın inmesine yardım etti. Aynı siyah paltodan giyinmişlerdi. Birinin saçında pembe, diğerininkinde sarı kurdele vardı. Sonra iki kız bir kenara çekilince, Kont faytondaki son kişiye yardım etmek için uzandı.

Aniden kapıda eli beliren yeni kontesi beklerken Sophie'nin boğazı düğüm düğüm oldu. Minik parmakları çaprazlandı ve "Lütfen," diye fısıldadı.

Lütfen beni sevmesini sağla.

Belki, Kontes onu severse, sonra Kont da onu sevebilir ve bilfiil kızım demese bile ona onlardan biriymiş gibi davranabilir ve gerçek bir aile olabilirlerdi.

Sophie pencereden bakarken, yeni kontes arabadan indi, her hareketi o kadar zarif ve kusursuzdu ki, Sophie'ye, ara sıra bahçedeki kuş banyosuna su sıçratmaya gelen narin tarla kuşunu anımsamıştı. Kontes'in şapkası bile uzun bir kuş tüyüyle süslenmişti, bu sert kış güneşinde bile parıldayan turkuaz bir tüydü.

"Çok güzel," diye fısıldadı Sophie. Tepkisini ölçmek için Bayan Gibbons'a hızlı bir bakış attı ama kâhya pürdikkat ayakta duruyor, tanışma faslı için Kont'un yeni ailesini içeriye getirmesini bekliyordu.

Sophie yutkundu, tam olarak nerede durması gerektiğinden emin değildi. Ondan başka herkes işaretli bir yere sahipmiş gibi görünüyordu. Hizmetçiler, uşaktan başlayarak en düşük rütbeli mutfak görevlisine kadar kıdemlerine göre dizilmişlerdi. Köpekler bile saygılı bir biçimde köşede oturuyor, tasmaları bakıcıları tarafından sıkıca tutuluyordu.

Ama Sophie'nin belirli bir yeri yoktu. Eğer sahiden evin kızı olsaydı, yeni kontesi beklerken mürebbiyesi ile birlikte duruyor olurdu. Eğer sahiden Kont'un evlatlığı olsaydı gene aynı yerde duruyor olurdu. Fakat Bayan Timmons soğuk algınlığına yakalanmış ve çocuk odasından ayrılıp aşağıya inmeyi reddetmişti. Hizmetçilerin hiçbiri, bir an için bile olsa mürebbiyenin gerçekten hasta olduğuna inanmamıştı. Önceki gece

gayet iyiydi ama kimse onu bu yalanı yüzünden suçlamadı. Ne de olsa Sophie Kont'un piçiydi ve hiç kimse, onu Kont'un gayrimeşru çocuğu olarak tanıtmak vesilesiyle yeni kontese muhtemel bir hakarette bulunan kişi olmak istemiyordu.

Ve Sophie'nin Kont'un evlatlığından başka bir şey olduğunu bir anda fark etmemesi için yeni kontes kör veya aptal olmalıydı, ya da kör bir aptal.

Birdenbire utangaçlığına yenik düşen Sophie, iki uşak ön kapıları gösterişli hareketlerle açtıkları sırada, bir köşeye büzüştü. Önce iki kız girdi, ardından Kont, Kontes'i içeriye alırken iki kız bir kenara çekildi. Kont, Kontes'i ve kızlarını uşakla ve uşak da onları hizmetçilerle tanıştırdı.

Ve Sophie bekledi.

Uşak kapı görevlisini, aşçıyı, kâhyayı, seyisi tanıttı.

Ve Sophie bekledi.

Mutfak hizmetçilerini, üst katın hizmetçilerini, bulaşıkçıları tanıttı.

Ve Sophie bekledi.

Ve ardından son olarak adı Rumsey olan uşak, en aşağı rütbenin de aşağısında olan hizmetçileri ve yalnızca bir hafta önce işe alınmış Dulcie adındaki bulaşıkçı kızı tanıttı. Kont başını salladı ve teşekkürlerini mırıldandı. Ne yapması gerektiğinden kesinlikle habersiz bir şekilde Sophie hâlâ bekliyordu.

Böyle olunca, Sophie boğazını temizledi ve yüzünde gergin bir gülümsemeyle öne doğru bir adım attı. Sophie Kont'la çok fazla zaman geçirmezdi ama Kont Penwood Park'ı ziyaret ettiği zaman ona kendini gösterir ve Kont da ona birkaç dakikasını ayırır, onu fidanlığa kışkışlamadan önce dersleriyle ilgili sorular sorardı.

Artık evli olsa bile tabii ki hâlâ Sophie'nin derslerinde ilerlemeler var mı bilmek istiyordu. Tabii ki çoklu kesirlerde ustalaşıp ustalaşmadığını ve yakın zamanlarda Bayan Timmons'ın

Fransızcasının mükemmel olduğunu söyleyip söylemediğini bilmek istiyordu.

Ama o sırada Kontes'in kızlarına bir şeyler söylemekle meşguldü ve onu duymadı. Sophie tekrar boğazını temizledi, bu sefer daha yüksek bir sesle, "Lordum," dedi. Sesi istediğinden biraz daha kötü çıkmıştı.

Kont döndü. "Ah, Sophia," diye mırıldandı. "Koridorda olduğunu fark etmedim."

Sophie'nin gözleri ışıldadı. Demek ki onu görmezden gelmemişti.

"Bu kim?" diye sordu Kontes ve daha iyi görebilmek için ileri doğru bir adım attı.

"Evlatlığım," diye cevap verdi Kont. "Bayan Sophia Beckett."

Kontes sorgulayıcı bir bakışla Sophie'ye doğru ilerledi. Sonra gözleri kısıldı.

Ve biraz daha kısıldı.

"Anlıyorum," dedi.

Ve odadaki herkes neyi anladığını hemen anladı.

"Rosamund," dedi Kontes, iki kızına dönerek. "Posy, benimle gelin."

Kızlar derhal annelerinin yanına doğru harekete geçtiler. Sophie bulundukları yöne doğru bakıp gülümsedi. Küçük olan da ona gülümsedi ama altın sicim rengi saçları olan büyük kız, tıpkı annesi gibi burnunu yukarıya kaldırdı ve keskin bir biçimde uzağa baktı.

Sophie yutkundu ve sıcakkanlı kıza tekrar gülümsedi ama bu kez küçük kız üst dudağını tereddütlü bir halde ısırdı, ardından da gözlerini odanın zeminine çevirdi.

Kontes Sophie'ye sırtını döndü ve Kont'a, "Sanıyorum Rosamund ve Posy için hazırlanmış odalarınız vardır," dedi.

Kont başını salladı. "Çocuk odasının orada. Hemen Sophie'nin yanında."

Kontes bazı tartışmaların hizmetçilerin önünde yapılmaması gerektiğine karar vermiş olmalıydı ki, uzun bir sessiz-

likten sonra tek söylediği, "Artık yukarıya çıkmak istiyorum," oldu.

Sonra Kont'u ve kızlarını yanına alarak odadan ayrıldı.

Sophie merdivenlerden çıkan yeni aileyi izledi ve ardından onlar gözden kaybolunca Bayan Gibbons'a dönüp sordu. "Sence yukarı çıkıp yardım etmeli miyim? Kızlara çocuk odasını gösterebilirim."

Bayan Gibbons başını iki yana salladı. "Yorgun görünüyorlar," diye yalan söyledi. "Eminim biraz uykuya ihtiyaçları olacaktır."

Sophie kaşlarını çattı. Ona Rosamund'un on bir ve Posy'nin on yaşında olduğu söylenmişti. Şüphesiz şekerleme yapmak için biraz büyüklerdi.

Bayan Gibbons, Sophie'nin sırtını okşadı. "Neden benimle gelmiyorsun? Biraz yardım fena olmaz, üstelik aşçı bana şekerli kurabiyeler yaptığını söyledi. Sanırım hâlâ sıcaklar."

Sophie başıyla onayladı ve onu koridorun çıkışına doğru takip etti. İki kızı tanımak için akşam bol bol vakti olacaktı. Onlara çocuk odasını gösterecek, ardından arkadaş ve çok geçmeden de kardeş gibi olacaklardı.

Sophie gülümsedi. Kız kardeşlerinin olması muhteşem olacaktı.

Olması gerektiği gibi, Sophie ertesi güne kadar Rosamund ve Posy ve dolayısıyla Kont ve Kontes ile karşılaşmadı. Sophie akşam yemeği için salona geldiğinde, sofranın dört değil iki kişi için hazırlanmış olduğunu fark etti ve Bayan Timmons (mucizevi bir şekilde iyileşmişti) Kontes'in ona Rosamund ve Posy'nin yolculuklarından dolayı bu akşam yemek yiyemeyecek kadar yorgun olduklarını söylediğini söyledi.

Ama kızlar derslerine girmek zorundaydılar, dolayısıyla ertesi sabah Kontes'i adım adım takip ederek çocuk odasına geldiler. Sophie zaten bir saattir çalışıyordu, gözlerini çok severek çalıştığı aritmetik kitabından yukarı kaldırdı. Kızlara

gülümsemedi. Her nedense bu yapılacak en doğru hareket gibi gelmemişti.

"Bayan Timmons," dedi Kontes.

Bayan Timmons dizlerini kırarak Kontes'i selamladı. "Leydim."

"Kont bana kızlarıma sizin ders vereceğinizi söyledi."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım leydim."

Kontes büyük kızı işaret etti, altın saçları ve peygamber çiçeği renginde gözleri olanı. Sophie, onun, Kont'un yedinci doğum günü için Londra'dan yolladığı porselen bebek kadar güzel olduğunu düşündü.

"Bu," dedi Kontes, "Rosamund. On bir yaşında. Ve bu..." Gözlerini ayakkabılarından alamayan diğer kızı işaret etti, "Posy. On yaşında."

Sophie büyük bir ilgiyle Posy'ye baktı. Annesinin ve ablasının aksine, gözleri ve saçları oldukça koyu renkti ve yanakları da biraz tombuldu.

"Sophie de on yaşında," diye cevap verdi Bayan Timmons.

Kontes'in dudakları gerildi. "Kızlara ev ve bahçeyi göstermenizi isterim."

Bayan Timmons başıyla onayladı. "Pekâlâ. Sophie yazı tahtanı bırak. Aritmetiğe daha sonra devam..."

"Sadece kızlarım," diyerek mürebbiyenin sözünü kesti Kontes; her nasılsa sesi aynı anda hem sıcak hem de soğuk çıkmıştı. "Sophie'yle yalnız konuşacağım."

Sophie yutkundu ve kendi gözlerini Kontes'inkilerle buluşturmayı denedi ancak sadece çenesine kadar bakmayı başarabildi. Bayan Timmons, Rosamund ve Posy'yi odadan çıkartırken, Sophie babasının yeni karısından gelecek talimatları bekleyerek ayağa kalktı.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Kontes kapı kapanır kapanmaz.

"L-leydim..."

"Sen onun piçisin, sakın inkâr etmeye kalkma."

Sophie tek kelime etmedi. Tabii ki gerçek buydu ama daha önce hiç kimse bunu yüksek sesle söylememişti. En azından yüzüne karşı söylememişti.

Kontes, Sophie'nin çenesini tutup sıktı ve onu gözlerinin içine bakmaya mecbur oluncaya kadar da çekti. "Beni dinle," dedi tehditkâr bir ses tonuyla. "Burada, Penwood Park'ta yaşıyor olabilirsin, kızlarımla ders alıyor da olabilirsin ama sen sadece bir piçsin ve her zaman öyle kalacaksın. Bizim kadar iyi olduğunu düşünmek gibi bir hataya sakın ola düşme."

Sophie hafifçe inledi. Kontes'in tırnakları çenesinin altına batıyordu.

"Kocam," diyerek devam etti Kontes, "sana karşı bir çeşit saptırılmış sorumluluk hissediyor. Hatalarının farkında olması takdire şayan ama seni evimde tutmak, âdeta onun gerçek kızıymışsın gibi beslemek, giydirmek ve eğitmek bana bir hakarettir."

Ama Sophie onun gerçek kızıydı. Ve Kontes'in olduğundan çok daha uzun süredir bu evdeydi.

Kontes aniden çenesini bıraktı. "Seni görmek istemiyorum," dedi. "Benimle asla konuşmayacaksın, çevremde dolaşmaya asla teşebbüs etmeyeceksin. Ayrıca, ders saatleri dışında Rosamund ve Posy ile konuşmayacaksın. Onlar artık bu evin kızları ve senin gibilerle arkadaşlık etmemeliler. Herhangi bir sorun var mı?"

Sophie kafasını iki yana salladı.

"Güzel."

Ardından Sophie'yi yalpalayan bacaklar ve titreyen dudaklarla bırakarak odadan çıktı.

Sophie birden gözyaşlarına boğuldu.

Zaman içerisinde, Sophie evdeki şüpheli konumu ile ilgili daha çok şey öğrendi. Hizmetçiler her zaman her şeyi biliyorlardı ve her şey er geç Sophie'nin kulağına geliyordu.

Kontes, adı Araminta'ydı, ilk günden itibaren Sophie'nin evden uzaklaştırılması için ısrar etmiş ama Kont bu isteğini

reddetmişti. Araminta'ya sakince Sophie'yi sevmek zorunda olmadığını söyledi, hatta ondan hoşlanmak zorunda bile değildi. Ama ona dayanmak zorundaydı. Kont yedi senedir bu kızın sorumluluğunu üstlenmişti ve şimdi bırakmaya niyeti yoktu.

Rosamund ve Posy, Araminta'nın tavırlarını örnek alıyorlar, Sophie'ye düşmanca davranıyor ve onu küçümsüyorlardı, gerçi Posy'nin kalbi belli ki, Rosamund'unki kadar işkence ve gaddarlıkla donanmamıştı. Rosamund'un, Bayan Timmons bakmadığı zamanlarda Sophie'nin elinin üstünü çimdiklemek ve bükmekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Sophie katiyen bir şey söylemiyordu; Bayan Timmons'un Rosamund'u azarlamaya cesaret edebileceğine pek ihtimal vermiyordu (Rosamund şüphesiz yalan yanlış bir hikâyeyle Araminta'ya koşacaktı), ve eğer herhangi biri Sophie'nin ellerinin sürekli mor olduğunu fark etseydi bile bundan asla kimseye bahsetmezdi.

Posy ona ara sıra kibarlık gösteriyor ama çoğu zaman sadece iç çekiyor ve "Annem sana iyi davranmamı istemiyor," diyordu.

Kont ise bu duruma asla karışmıyordu.

Sophie'nin hayatı dört sene boyunca bu şartlar altında devam etti, ta ki Kont gül bahçesinde çayını içtiği sırada aniden eliyle göğsünü tutup kesik bir nefes verdikten sonra yüzüstü parke taşlarına yığılıp herkesi şaşırtana kadar.

Kont bir daha asla ayağa kalkmadı.

Herkes gerçekten şok olmuştu. Kont sadece kırk yaşındaydı. Bu kadar genç bir yaşta kalbinin duracağını kim bilebilirdi ki? Kimse düğün gecesinden itibaren umutsuzca en büyük vârisi öğrenmeyi deneyen Araminta kadar sersemlememişti.

"Hamile olabilirim," diyerek Kont'un avukatlarını telaşlandırdı. "Bu unvanı uzak bir kuzene veremezsiniz. Pekâlâ hamile olabilirim."

Fakat hamile değildi ve Kont'un vasiyeti bir ay sonra okundu. (Avukatlar, Kontes'e hamile olup olmadığını kesin olarak öğrenmesi için yeterli zamanı verdiklerinden emin olmak is-

temişlerdi.) Araminta yeni Kont'un yanında oturmakta zorlanmıştı çünkü bir ayyaştan başka bir şey olmayan, fazlasıyla ahlaksız bir genç adamdı.

Kont'un isteklerinin çoğu standartlara uygundu. Sadık hizmetçilerine mirasından pay ayırmıştı. Üç kızın da hatırı sayılır miktarda çeyiz alacağını temin ederek, Rosamund'un, Posy'nin ve hatta Sophie'nin üzerine bile hisse senetleri yapmıştı.

Ve ardından avukat, Araminta'nın ismine geldi.

Penwood Kontesi karım Araminta Gunningworth'a yıllık iki bin pound bırakıyorum.

"Hepsi bu mu?" diye bağırdı Araminta.

Eğer evlatlığım Bayan Sophia Maria Beckett'i yirmi yaşının sonuna gelene kadar korumayı ve onunla ilgilenmeyi kabul ederse, yıllık geliri bunun üç katı, yani altı bin pound olacaktır.

"Onu istemiyorum," diye fısıldadı Araminta.

"Ona bakmak zorunda değilsiniz," diye hatırlattı avukat. "Size..."

"Yılda değersiz iki bin ile geçinmek mi?" diyerek onu tersledi Araminta. "Hiç sanmıyorum."

Senede iki bin poundun epeyce altında bir ücretle geçinen avukat hiçbir şey demedi.

Toplantı boyunca durmadan içen yeni kont omuzlarını silkti.

Araminta ayaktaydı.

"Kararınız nedir?" diye sordu avukat.

"Ona bakacağım," dedi Araminta kısık bir sesle.

"Kızı bulup ona haberi vereyim mi?"

Araminta adamın elini sıktı. "Ben söylerim."

Ama Araminta Sophie'yi bulduğunda, birkaç önemli gerçeği atlamayı tercih etti.

BİR

Bu yılın en çok rağbet gören daveti Bridgerton'ların pazartesi günü gerçekleşecek olan maskeli balosu olacak. Kimse, cemiyetteki kadınların, kimin bu davete katılacağı veya daha önemlisi kimin ne giyeceği konusundaki konuşmalarını dinlemeden iki adım ileri atamıyor.

Ama konuşulan hiçbir konu, iki bekâr Bridgerton kardeş Benedict ve Colin kadar ilgi görmüyor. (Kimse belirtmeden önce söyleyeyim ki bekâr bir Bridgerton daha var, yazarınız Gregory Bridgerton'un varlığından kesinlikle haberdar. Ama Gregory on dört yaşında ve bu nedenle bu köşenin konusu olmaktan çıkıyor çünkü bu yazar köşesinde genelde var olan en kutsal spor hakkında yazılar yazılır: koca avı.)

Bir unvanı bulunmayan Bridgerton beyleri hâlâ sezonun en gözde bekârları sayılıyor. İkisinin de çok zengin olduğu ve Bridgerton'ların sekizinde de olan iyi görünüme sahip oldukları çok iyi bilinen bir gerçek.

Acaba şanslı bir genç kız, maskeli balonun gizemli gecesini bu gözde bekârlardan birini tavlamak için kullanabilecek mi?

Yazarınız bir tahminde bulunmaktan çekiniyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
31 Mayıs 1815

Sophie! Sophieeeeeeeeeeeee!

Gelen çığlıklar bir bardağın kırılmasına bile sebep olabilirdi. Ya da en azından kulak zarını parçalamaya.

"Geliyorum Rosamund! Geliyorum!" Sophie kaba yünden eteklerinin kenarlarını topladı ve merdivenlere doğru koştu, dördüncü basamağa atladı ve neyse ki poposunun üzerine düşmeden evvel tırabzanı son anda kavramayı başardı. Merdivenlerin kaygan olacağını hatırlamalıydı, alt katın hizmetçisinin onları cilalamasına daha bu sabah yardım etmişti.

Rosamund'un odasının girişinde duraklayana kadar kaydı ve hâlâ nefesini tutar bir halde, "Evet," dedi.

"Çayım soğuk"

Sophie aslında, "Bir saat önce getirdiğimde sıcaktı, seni tembel şeytan," demek istedi.

Ama bunun yerine sadece, "Sana yeni bir fincan getiririm," dedi.

Rosamund burun kıvırdı. "Hele bir getirme..."

Sophie, yalnızca kör birinin gülümseme diyebileceği bir biçimde dudaklarını gerdi ve çay tepsisini aldı. "Bisküvileri bırakayım mı?"

Rosamund tatlı tatlı başını salladı. "Tazelerinden istiyorum."

Omuzları, ağzına kadar dolu çay tepsisinin ağırlığından hafifçe alçalmış olan Sophie, sağ salim koridora ulaşmadan önce söylenmemeye dikkat ederek odadan çıktı. Rosamund her zaman çay ister ama aradan bir saat geçmeden içmeye zahmet etmezdi. Çay o zamana kadar elbette soğur, o da yeni bir fincan isterdi.

Bu da Sophie'nin koşarak merdivenleri tekrar tekrar çıkıp inmesi demekti. Bazen tüm hayatı bundan ibaretmiş gibi gelirdi ona.

Yukarı aşağı, yukarı aşağı.

Ve tabii ki, örme, ütüleme, saç yapma, ayakkabı cilalama, yamama, yatak yapma... "Sophie!"

Sophie kendisine doğru yönelen Posy'ye bakmak için arkasını döndü.

"Sophie, sana sormak istiyorum, sence bu renk bana yakışıyor mu?"

Sophie Posy'nin denizkızı kostümüne baktı. Kesimi, bebeklik kiloları hiçbir zaman tam olarak gitmemiş olan Posy'ye pek uygun değildi ama renk tenini tamamıyla ortaya çıkarmıştı. "Bu yeşilin çok güzel bir tonu." Sophie oldukça dürüst bir şekilde cevap vermişti. "Yanakları pespembe göstermiş."

"Ah güzel, beğenmene sevindim. Kıyafetlerimi seçmekte çok beceriklisin." Posy uzanıp tepsiden şekerli bir bisküvi alırken gülümsedi. "Annem bütün hafta boyunca maskeli balo konusunda tam bir zorba gibi davrandı ve en iyi şekilde görünmezsem bu tavrın sonlanmayacağını biliyorum. Veya..." Posy yüzünü ekşitti. "O en iyi şekilde görünmediğimi düşünürse. Biliyorsun, içimizden birinin kalan Bridgerton kardeşlerden birini tavlamasına karar verdi."

"Biliyorum."

"Daha da kötüsü, Whistledown kadın onlar hakkında yeniden yazmaya başlamış ve bu sadece..." Posy çiğnemeyi bitirdi ve yutarken duraksadı. "Onun iştahını kabartıyor."

"Bu sabahki makale çok mu iyiydi?" diye sordu Sophie, elindeki tepsinin yerini değiştirirken. "Henüz okuma şansı bulamadım."

"Aman, her zamanki şeyler," dedi Posy elini sallayarak. "Bildiğin gibi, oldukça can sıkıcı olabiliyor."

Sophie gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Posy'nin can sıkıcı hayatının bir gününü yaşamak için neler vermezdi. Evet, belki Araminta'yı anne olarak istemezdi, ama partilerle, gezilerle ve müzikallerle geçen bir hayata da hayır demezdi.

"Bakalım," dedi Posy ve düşüncelere daldı. Leydi Worth'un son balosu hakkında bir eleştiri vardı, İskoçyalı bir kıza epeyce âşığa benzeyen Viskont Guelph hakkında azıcık bir şeyler

yazıyordu ve son olarak da Bridgerton maskeli balosuyla ilgili uzunca bir kısım vardı."

Sophie derin bir iç çekti. Haftalardır gelecek maskeli baloyla ilgili yazılar okuyordu ve leydinin hizmetçisinden başka hiçbir şey olmadığı halde (ki Araminta yeteri kadar çalışmadığına karar verdiği zamanlarda bazen evin kâhyası da oluyordu) baloya katılabilmeyi dilemekten kendini alıkoyamıyordu.

"Ben, kendi adıma Guelph Viskont'u nişanlanırsa sevineceğim," dedi Posy bir başka bisküviye uzanırken. "Bu, annemin bizim için aradığı muhtemel koca adaylarından bir bekârın eksilmiş olacağı anlamına gelir. Yine de bu, onun ilgisini çekmeyi ummadığım anlamına gelmez." Bisküviden bir ısırık aldı ve gürültüyle çiğnedi. "Umarım Leydi Whistledown onun hakkında yanılmıyordur."

"Büyük ihtimalle öyledir," diye cevap verdi Sophie. Leydi Whistledown'un *Cemiyet Gazetesi*'ni, 1813'te yayınlanmaya başladığından beri okuyordu ve dedikodu köşe yazarı, iş ve evlilik konularına gelince neredeyse her zaman haklıydı.

Elbette Sophie her zaman evlilik bölümüne bakacak fırsatı bulamıyordu. Ama Whistledown'u yeterli sıklıkta okuyan biri hiçbir baloya katılmasa bile kendini, Londra Cemiyeti'nin bir parçası gibi hissedebilirdi.

Nitekim Whistledown'u okumak Sophie'nin tek eğlenceli meşgalesiydi. Kütüphanedeki bütün romanları zaten okumuştu ve ne Araminta ne Rosamund ne de Posy bilhassa okuma delisi olduklarından, Sophie'nin yeni bir kitap okuma şansı yoktu.

Ama Whistledown harika bir eğlenceydi. Aslında kimse yazarın gerçek kimliğini bilmiyordu. Tek sayfalık gazete iki sene evvel yayınlandığında, spekülasyonlar tavan yapmıştı. Şimdi bile, ne zaman Leydi Whistledown ağız sulandıran bir dedikodu parçacığı anlatsa, insanlar, kimin bu kadar hızlı ve doğru haber yapabileceğini merak ederek yeniden konuşmaya ve tahminlerde bulunmaya başlıyorlardı.

Sophie için ise Whistledown, eğer ailesi onu meşru bir evlilik sonucu dünyaya getirmiş olsaydı belki onun da olabilecek bir dünya için, boşa umut veren bir yanılsamaydı. Kont'un piçi değil, kızı olabilir, ismi de Beckett yerine Gunningworth olabilirdi.

Sadece bir kereliğine de olsa, faytona binen ve baloya katılan kişi olmak hoşuna giderdi.

Bunun yerine o, şehirdeki geceleri için başkalarını giydiren, Posy'nin korsesini kapatan veya Rosamund'un saçlarını düzelten ya da Araminta'nın ayakkabılarını parlatan kişiydi.

Ama şikâyet etmezdi ya da en azından etmemeliydi. Araminta ve kızlarına hizmetçilik yapıyor olabilirdi ama en azından evindeydi. Onun pozisyonunda olan çoğu kızın aksine...

Babası öldüğünde ona hiçbir şey bırakmamıştı. Yani, başını sokacak bir evden başka hiçbir şey. Onun vasiyeti, sadece Sophie'nin yirmi yaşına gelinceye kadar dışarı atılamayacağını garantilemişti. Araminta'nın Sophie'yi kapı dışarı ederek yılda dört bin pounddan cayabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ama bu dört bin pound Araminta'nındı, Sophie'nin değil ve Sophie bu paranın bir kuruşunu bile görmemişti. Eskiden giydiği güzel kıyafetler gitmiş, yerlerine hizmetçilerin giydiği kaba yünden kıyafetler gelmişti. Diğer hizmetçiler ne yiyorsa onu yiyordu; yani Araminta, Rosamund ve Posy'nin yemeyip geride bıraktıklarını.

Sophie'nin yirminci yaş günü neredeyse bir sene evvel gelmiş ve geçmişti, gene de hâlâ orada, Penwood Malikânesi'nde yaşıyor, hâlâ Araminta'nın emirlerini bekliyordu. Bilinmeyen bir sebepten dolayı –muhtemelen yeni bir hizmetçiyi eğitmek veya para ödemek istemiyordu– Araminta Sophie'nin evden gitmemesine izin vermişti.

Ve Sophie kaldı. Eğer Araminta onun bildiği şeytansa, o halde dünyanın geri kalanı da bilmediği şeytandı. Ve hangisinin daha kötü olduğuna dair Sophie'nin hiçbir fikri yoktu.

"O tepsi ağırlaşmıyor mu?"

Sophie hayal âleminden çıktı ve tepsideki son bisküviye uzanan Posy'ye odaklandı. Hay aksi. Onu kendi için aşırmayı umut etmişti. "Evet," diye mırıldandı. "Evet, çok ağır. Bir an önce mutfağa gitmeliyim."

Posy gülümsedi. "Seni daha fazla tutmayayım, ama bununla işin bitince pembe gece elbisemi ütüleyebilir misin? Bu gece onu giyeceğim. Ah, sanırım ona uyan ayakkabılarım da yeniden boyanmalılar. Geçen sefer giydiğimde üzerleri biraz kirlendi ve annemin ayakkabılar hususunda nasıl olduğunu bilirsin. Eteğimin altından görünmemelerinin hiçbir önemi yok. Adım atmak için eteğimin kenarlarını kaldırdığım anda en ufak kir zerresini fark edecektir."

Sophie kafasını salladı ve zihninde yapacağı günlük sıkıcı işler listesine Posy'nin ricasını da ekledi.

"O halde sonra görüşürüz." Son bisküviyi ısırırken Posy döndü ve gözden kayboldu. Sophie ağır adımlarla mutfağa yöneldi.

Birkaç gün sonra, Sophie dizlerinin üzerine çökmüş, ağzında toplu iğnelerle Araminta'nın maskeli balo kostümünün son düzeltmelerini yapıyordu. Kraliçe Elizabeth tuvaleti terziden tabii ki de en mükemmel şekilde gönderilmişti ama Araminta bel kısmından çeyrek parmak geniş olduğu konusunda ısrar etmişti.

"Böyle nasıl?" Sophie iğneler düşmesin diye dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Çok dar."

Sophie birkaç iğneyi düzeltti. "Peki, şimdi nasıl?"

"Çok bol."

Sophie bir iğne çekti ve onu arkada tam olarak aynı yere sıkıştırdı. "İşte. Nasıl?"

Araminta bir o yana bir bu yana büküldü ve sonra, "Böyle iyi," dedi

Sophie Araminta'ya, tuvaleti çıkarırken yardım etmek için ayağa kalkarken kendi kendine gülümsedi.

" Eğer zamanında baloda olacaksak, bir saat içinde bitmiş olması gerekiyor," dedi Araminta.

"Tabii ki," diye mırıldandı Sophie. Araminta'yla olan konuşmalarında sadece "tabii ki" demenin en kolayı olduğunu öğrenmişti.

"Bu balo çok önemli," dedi Araminta sertçe. "Bu sene Rosamund hayırlı bir eş bulmak zorunda. Yeni kont..." Birden tiksintiyle titredi. Onun eski Kont'un yaşayan en yakın erkek akrabası olmasını umursamayarak hâlâ başkasının işlerine burnunu sokan biri olarak değerlendiriyordu. "Neyse, bana bu yılın Londra'daki Penwood Malikânesi'nde yaşadığımız son yıl olabileceğini söyledi. Adamdaki cüret bak. Unutulmamalı ki ben dul kontesim, Rosamund ve Posy de Kont'un kızları."

Üvey kızları, diye içinden düzeltti Sophie.

"Sezon süresince Penwood Malikânesi'ni kullanmak için her hakka sahibiz. Malikâneyle ne yapmayı planladığını hiçbir zaman anlamayacağım."

"Belki sezona iştirak etmeyi ve bir eş bulmayı diliyordur," dedi Sophie. "Eminim bir mirasyedi arıyordur."

Araminta suratını astı. "Eğer Rosamund zengin biriyle evlenmezse, ne yapacağız bilmiyorum. Uygun kiralık ev bulmak çok zor. Ve çok da pahalı tabii ki."

Sophie, Araminta'nın en azından hizmetçisine ödeme yapmak zorunda olmadığını belirtmekten kaçındı. Hatta Sophie yirmi yaşına gelene kadar her yıl dört bin pound almıştı, sadece bir hizmetçiye sahip olduğu için.

Araminta parmaklarını şaklattı. "Unutma, Rosamund'un saçlarının pudralanması gerekecek."

Rosamund baloya Marie Antoinette kılığında katılıyordu. Sophie boynuna kan kırmızısı bir halka takmayı planla-

yıp planlamadığını sormuştu. Rosamund ise bu şakadan pek hoşnut kalmamıştı.

Araminta sabahlığını toparladı, kuşağını çabuk ve sıkı hareketlerle bağladı. "Ve Posy..." dedi alnını kırıştırarak. "Evet, Posy'nin eminim şu veya bu şekilde senin yardımına ihtiyacı olacaktır."

"Posy'ye yardım etmekten mutluluk duyarım," diye cevap verdi Sophie.

Araminta, Sophie'nin küstahlık yapıp yapmadığını anlamak istercesine gözlerini kıstı.

"Sadece işini yap," dedi sonunda ve sesi kesildi. Banyoya doğru azametle yürüdü.

Sophie, kapı arkasından kapanırken onu selamladı.

"Ah, işte buradasın Sophie," dedi Rosamund odaya doğru koşuştururken. "Hemen yardımına ihtiyacım var."

"Korkarım önce..."

"Hemen dedim," diye tersledi onu Rosamund.

Sophie omuzlarını dikleştirdi ve Rosamund'a çelik gibi bir bakış fırlattı. "Annen benden tuvaletini düzeltmemi istedi."

"Sadece iğneleri çıkar ve ona diktiğini söyle. Farkı asla anlamayacaktır."

Aslında Sophie de tam olarak aynı şeyi düşünmüştü ama eğer Sophie Rosamund'un dediğini yaparsa Rosamund ertesi gün hemen onun hakkında dedikodu çıkaracak ve Araminta bir hafta boyunca ortalığı kasıp kavuracaktı. Şimdi acilen şu tadilatı yapmalıydı.

"Neye ihtiyacın var Rosamund?"

"Kıyafetimin kenarında bir yırtık var. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Belki denerken..."

"Küstahlaşma!"

Sophie sustu. Muhtemelen aynı dersliği ve mürebbiyeyi paylaştıklarından ve akran olduklarından Rosamund'dan

emir almak Sophie için Araminta'dan emir almaktan çok daha zordu.

"Hemen onarılmalı," dedi Rosamund yapmacık bir biçimde burnunu çekerek.

Sophie derin bir iç çekti. "Getir bakalım. Anneninkini bitirdikten hemen sonra yaparım. Söz veriyorum, giyinmek için bol bol zamanın olacak."

"Bu baloya gecikmemeliyim," diye uyardı onu Rosamund. "Eğer gecikirsem kafanı kopartırım."

"Gecikmeyeceksin," diyerek söz verdi Sophie.

Rosamund oldukça öfkeli bir ses çıkarttı ve kıyafetini bulup getirmek için alelacele kapıya doğru koştu.

"Ooof!"

Sophie ne olduğuna bakmak için kafasını kaldırdığında, kapıdan hızlıca geçen Rosamund'un Posy'nin üstüne düştüğünü gördü.

"Önüne bak Posy," dedi Rosamund öfkeyle.

"Sen de önüne baksan iyi olur," diye cevap verdi Posy.

"Bakıyordum ama önünden geçmek imkânsız, seni koca öküz."

Posy'nin yanakları kıpkırmızı oldu ve arkasını döndü.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı Posy?" diye sordu Sophie, Rosamund gözden kaybolur kaybolmaz.

Posy kafasını salladı. "Saçımı yapmak için bu akşam biraz fazladan zaman ayırabilir misin? Deniz yosununu andıran yeşil kurdeleler buldum."

Sophie derin bir nefes verdi. Koyu yeşil kurdeleler Posy'nin koyu renk saçlarında muhtemelen çok güzel görünmezdi ama onda bunu itiraf edecek yürek yoktu. "Denerim Posy ama Rosamund'un elbisesini onarmam ve anneninkini de düzeltmem gerek."

"Tüh," deyip üzgün üzgün baktı Posy. Bu bakış Sophie'yi çok üzmüştü. Posy, hizmetçilerin dışında, Araminta'nın hane halkı içinde yarım yamalak da olsa ona iyi davranan tek kişiy-

di. "Merak etme," diye rahatlattı onu. "Ne kadar zamanımız olursa olsun saçlarının güzel görünmesini sağlayacağım."

"Ah, çok teşekkür ederim Sophie! Ben..."

"Daha tuvaletimi yapmaya başlamadın mı?" diye kükredi Araminta banyodan dönerken.

Sophie yutkundu. "Rosamund ve Posy ile konuşuyordum. Rosamund tuvaletini yırtmış ve..."

"Hemen işine başla!"

"Başlayacağım. Derhal." Sophie kanepeden zıpladı ve bel kısmını kavrayabilmek için tuvaleti tersyüz etti. "Daha da hızlı," diye söylendi. "Sinekkuşunun kanatlarından da hızlı, hatta..."

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu Araminta.

"Hiçbir şey."

"Neyse, gevezelik etmeyi bırak. Zaten sesin kulaklarımı tırmalıyor."

Sophie dişlerini sıktı.

"Anne," dedi Posy, "Sophie bu gece saçlarımı yapacak..."

"Elbette saçlarını yapacak. Şimdi sallanmayı bırak ve git gözlerine kompres yap, böylece bu kadar şişkin görünmezler."

Posy'nin suratı asıldı. "Benim gözlerim şişkin mi?"

Sophie, Posy'nin başını eğip ona doğru bakmaya karar vermesi umuduyla kafasını salladı.

"Senin gözlerin her zaman şişkin," diye cevap verdi Araminta. "Sence de öyle değil mi Rosamund?"

Posy ve Sophie'nin ikisi birden kapıya döndüler. Bu sırada Rosamund, Marie Antoinette tuvaleti elinde kapıdan henüz girmişti. "Her zaman," diyerek annesine katıldı. "Ama eminim kompresin yardımı olacaktır."

"Bu akşam nefes kesici görünüyorsun," dedi Araminta Rosamund'a. "Ve daha hazırlanmaya bile başlamamışsın. Tuvaletindeki altın yaldızlar saçlarınla enfes bir uyum sağlayacak."

Sophie annesinden asla böyle iltifatlar almayan koyu renk saçlı Posy'ye sevecen bir bakış attı.

"Şu Bridgerton kardeşlerinden birini tavlayacaksın," diye devam etti Araminta. "Bundan eminim."

Rosamund cilveli cilveli başını öne eğdi. Bu her zaman yaptığı bir hareketti, Sophie bunu yaptığı zaman onun çok güzel göründüğünü kabul ediyordu.

Gerçi Rosamund'a nerdeyse her şey yakışıyordu. Altın saçları ve mavi gözleri o yılın modasıydı ve eski kont tarafından bırakılmış cömert çeyiz sayesinde sezon bitmeden harika bir eş bulacağı varsayılıyordu.

Sophie, özlem dolu bir yüz ifadesiyle üzgün üzgün annesine bakan Posy'ye bir göz attı. "Sen de çok güzel görünüyorsun, Posy," dedi içtenlikle.

Posy'nin gözleri ışıldadı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Ve tuvaletin de son derece orijinal. Eminim başka denizkızı olmayacaktır."

"Nereden biliyorsun, Sophie?" diye sordu Rosamund alaycı bir ses tonuyla. "Sanki cemiyette çok bulunmuşsun gibi."

Sophie, Rosamund'un alaylarına aldırmayarak, "Eminim çok güzel zaman geçireceksin Posy," dedi iğneleyici bir ses tonuyla. "Seni çok kıskanıyorum. Keşke ben de gidebilseydim."

Sophie'nin küçük iç çekişi ve dileği tam bir sessizlikle karşılandı. Bunu Araminta ve Rosamund'un boğuk kahkahaları izledi. Posy bile biraz kıkırdadı.

"Ah, ne güzel," dedi Araminta zar zor gülmesine engel olmaya çalışarak. "Küçük Sophie, Bridgerton balosunda. Bildiğin gibi piçleri cemiyete kabul etmiyorlar."

"Gitmeyi beklediğimi söylemedim," dedi Sophie kendisini savunarak. "Ben sadece gidebilmeyi diledim."

"Buna bile zahmet etmemelisin," diyerek söze karıştı Rosamund. "Umut bile edemeyeceğin şeyleri dilersen yalnızca hayal kırıklığı yaşarsın."

Ama Sophie onun bu dediklerini duymadı çünkü o anda çok garip bir şey oldu. Kafasını Rosamund'a doğru çevirirken, antrede dikilen kâhyanın bakışlarını yakaladı. Bu, kasabadaki evin kâhyası

ölünce taşradaki Penwood Park'a giden Bayan Gibbons'tı. Gözleri Sophie'ninkilerle buluştuğunda, ona göz kırptı.

Sophie, Bayan Gibbons'ın göz kırptığını göreceğini asla tahmin etmezdi.

"Sophie! Sophie! Beni dinliyor musun?"

Sophie dalgın gözlerle Araminta'ya döndü. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ne diyordunuz?"

"Diyordum ki," dedi Araminta nahoş bir sesle. "Hemen tuvaletimi hazırlamaya başlasan iyi olur. Eğer geç kalırsak, yarın bunun hesabını sana sorarım."

"Evet, tabii ki," dedi Sophie bir solukta. İğnesini kumaşa sapladı ve dikmeye başladı ama aklı hâlâ Bayan Gibbons'daydı.

Neden göz kırpmıştı ki?

Saatler sonra, Sophie, önce Araminta'nın, sonra Rosamund'un, sonra da Posy'nin kapı görevlisinin elini tutup faytona tırmanmalarını izlerken, Penwood Malikânesi'nin giriş basamaklarında dikilmiş duruyordu. Sophie Posy'ye el salladı, Posy de ona. Ardından sokağın aşağısına doğru giden ve köşeyi dönünce gözden kaybolan faytonu izledi. Maskeli balonun yapılacağı Bridgerton Malikânesi'ne en fazla altı sokak vardı ama Araminta yan binada olsaydı bile faytonla gitmek konusunda ısrar ederdi.

Ne de olsa ihtişamlı bir giriş yapmak önemliydi.

Sophie iç çekerek arkasını döndü ve merdivenlerden çıktı. En azından Araminta ona, bu telaşe içinde, yokluğunda tamamlanacak işlerin listesini bırakmayı unutmuştu. Boş bir akşam lüksün ta kendisiydi doğrusu. Belki bir romanı yeniden okurdu. Veya belki *Whistledown*'un bugünkü baskısını bulabilirdi. Rosamund'un öğleden önce gazeteyi odasına götürdüğünü gördüğünü hatırladı.

Ama Sophie tam Penwood Malikânesi'nin ön kapısına doğru yönelmişti ki, bir anda karşısında Bayan Gibbons be-

lirdi ve kolunu yakaladı. "Kaybedecek zamanımız yok," dedi kâhya.

Sophie ona, acaba delirdi mi diye düşünerek baktı. "Anlayamadım?"

Bayan Gibbons, Sophie'yi dirseklerinden çekiştirdi. "Benimle gel."

Bayan Gibbons çok tuhaf davranıyordu ama Sophie onun suyuna gitti ve onu peşi sıra takip etti. Araminta'nın onaylamadığını bilmesine rağmen kâhya ona her zaman fevkalade bir kibarlıkla yaklaşmıştı.

"Soyunmak gerecek," dedi Bayan Gibbons kapı kolunu tutarken.

"Efendim?"

"Acele etmeliyiz."

"Bayan Gibbons, siz..." Odasındaki manzarayla karşılaşınca Sophie'nin ağzı açık kaldı ve sesi giderek kısıldı. Tam ortada buğusu tüten su dolu bir küvet ve etrafında koşuşturan üç hizmetçi vardı. Biri bir testi suyu küvete döküyor, diğeri epey gizemli görünen kilitli bir sandıkla uğraşıyor, üçüncüsü de havluyu tutuyor ve, "Acele et, acele et," diyordu.

Sophie hepsine şaşkın gözlerle baktı. "Neler oluyor?"

Bayan Gibbons ona döndü ve gülümsedi. "Sen, Bayan Sophia Maria Beckett, maskeli baloya gidiyorsun!"

Bir saat sonra, Sophie tamamen değişmişti. Sandık, Kont'un rahmetli annesine ait elbiselerle doluydu. Hepsi elli sene öncesinindi ama önemi yoktu. Bu maskeli baloydu ve zaten kimse son moda tuvaletler görmeyi beklemiyordu.

Sandığın en dibinde zarifçe ışıldayan bir gümüşle birlikte incilerle bezenmiş dar bir korse ve bir önceki asırda çok moda olan parıltılı bir etek buldular. Sophie onlara sadece dokununca bile kendini prenses gibi hissetti. Senelerdir sandığın içinde

dura dura biraz küflenmişlerdi, hizmetçilerden biri üzerlerine gül suyu serpmek ve havalandırmak için onları hemen dışarı çıkardı.

Yıkanmış, güzel kokular sürünmüştü, saçları yapılmıştı ve hizmetçilerden biri dudaklarına bir parça kırmızı ruj dahi sürmüştü. "Bayan Rosamund'a söyleme," diye fısıldadı hizmetçi. "Onun makyaj malzemelerinden aşırdım."

"Ah, bak," dedi Bayan Gibbons. "Kıyafetine uyan eldivenler buldum."

Sophie, uzun dirseklere kadar gelen eldivenleri tutan kâhyayı görmek için kafasını kaldırdı. "Bak," dedi eldivenlerden birini Bayan Gibbons'tan alıp incelerken. "Penwood arması. Ve damgalanmış. Tam kenarında."

Bayan Gibbons elindekini ters çevirdi. "SLG. Sarah Louisa Gunningworth. Büyükannen."

Sophie ona şaşırmış bir halde baktı. Bayan Gibbons, hiçbir zaman Kont'un babası olduğuna dair bir imada bulunmamıştı. Daha önce Penwood Park'taki hiç kimse sözlü olarak Sophie'nin Gunningworth ailesinin kanından olduğunu tasdik etmemişti.

"Evet, o senin büyük annen," diye açıkladı Bayan Gibbons. "Hepimiz bu konuda yeterince oyalandık. Rosamund ve Posy'ye evin kızları gibi davranılırken, Kont'un kanından olan senin, hizmetçi gibi servis yapmak ve ev süpürmek zorunda kalman büyük bir suç."

Üç hizmetçi de onu başlarıyla onayladılar. "Sadece bir kere," dedi Bayan Gibbons, "sadece bir gece için, balonun yıldızı olacaksın."

Sophie'yi aynayla karşı karşıya gelinceye kadar yavaşça döndürdü. Sophie'nin âdeta nefesi kesildi. "Bu ben miyim?"

Bayan Gibbons gözlerinde bir ışıltıyla başını salladı. "Harika görünüyorsun canım," diye fısıldadı.

Sophie ellerini yavaşça saçlarında gezdirdi. "Bozma saçlarını," diye ciyakladı hizmetçilerden biri.

"Bozmam," diye söz verdi Sophie, gözyaşlarına engel olmaya çalışırken gülümseyişi biraz dağılmıştı. Bir parça parıltılı pudra saçlarının üzerine serpilmişti ve Sophie âdeta bir masal perisi gibi ışıldıyordu. Koyu sarı buklelerinden bir perçem boynunun uzunluğunca aşağı bırakılacak biçimde, topuz yapılarak tepede toplanmıştı. Ve normalde yosun yeşili olan gözleri şimdi zümrüt gibi parlıyordu.

"Bu da masken," dedi Bayan Gibbons cıvıl cıvıl bir sesle. Bu arkası dar olan yarım bir maskeydi, yani Sophie'nin onu tutmak için uğraşmasına gerek kalmayacaktı. "Şimdi tek eksiğimiz ayakkabılar."

Sophie köşede duran kullanışlı ve çirkin iş ayakkabılarına kederli bir bakış attı. "Korkarım bu denli şık bir elbise için uygun bir şeyim yok."

Sophie'nin dudaklarına ruj süren hizmetçi elinde bir çift beyaz pabuç tutuyordu. "Rosamund'un dolabından," dedi.

Sophie ayakkabılardan birine ayağını soktu ve aynı hızla geri çıkardı. "Çok büyük," dedi Bayan Gibbons'a bir göz atarak. "Bunlarla yürüyebilmem mümkün değil."

Bayan Gibbons hizmetçiye döndü. "Posy'nin dolabından bir çift getir."

"Onlar daha büyüktür," dedi Sophie. "Biliyorum çünkü üzerlerinden yeterince pislik temizledim."

Bayan Gibbons derin bir nefes verdi. "O halde yapılacak bir şey kalmadı. Araminta'nın kilerinden bir çift bulacağız."

Sophie'nin tüyleri ürperdi. Araminta'nın ayakkabılarıyla yürümek düşüncesi tüyler ürperticiydi. Ama ya onlarla ya da onlarsız gidecekti ki çıplak ayakların ihtişamlı bir Londra balosunda kabul görebileceğini pek zannetmiyordu.

Birkaç dakika sonra hizmetçi gümüş dikişli, zarif pırlanta güllerle bezenmiş saten bir çift pabuçla geri döndü.

Sophie Araminta'nın ayakkabılarını giymek konusunda hâlâ endişeliydi ama gene de bir tanesini ayağına geçirdi. Tam olmuştu.

"Kıyafetinle de uydu," dedi hizmetçilerden biri gümüş dikişleri göstererek. "Sanki bu elbise için yapılmış gibiler."

"Ayakkabılarına methiye düzecek zamanımız yok," dedi Bayan Gibbons aniden. "Şimdi bu talimatları iyi dinle. Faytoncu Kontes'i ve kızlarını baloya bırakmış, yeni döndü ve şimdi seni Bridgerton Malikânesi'ne götürecek. Ama onlar dönmeye karar verdiklerinde dışarıda olması gerekiyor, bu da demektir ki senin gece yarısı balodan ayrılman gerek, bir saniye bile gecikmeden. Anlıyor musun?"

Sophie başını salladı ve duvardaki saate baktı. Saat dokuzu biraz geçmişti. Bu, baloda geçirmek için iki saatten fazla zamanı olduğu anlamına geliyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok teşekkür ederim."

Bayan Gibbons mendille gözlerini sildi. "Sadece iyi zaman geçir. İhtiyacım olan teşekkür bu."

Sophie tekrar saate baktı. İki saat.

Hayatı boyunca geçireceği en güzel iki saat.

İKİ

Bridgerton'lar gerçekten eşsiz bir aile. Şüphesiz Londra'da onların birbirlerine olağanüstü benzediklerini ve isimlerinin alfabetik usulde verilmiş olduğunu bilmeyen yoktur: Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Francesca, Gregory ve Hyacinth.

Rahmetli Kont ve (hâlâ oldukça diri) dul Kontes'in dokuzuncu çocukları olsaydı ismini ne koyacakları merak uyandırıyor. Imogen? Inigo?

Belki de sekizincide durdukları iyi olmuş.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
2 Haziran 1815

Benedict Bridgerton sekiz kardeşin ikincisiydi ama bazen sanki kendini yüzüncüymüş gibi hissederdi.

Annesi bu balonun maskeli olması gerektiği konusunda ısrar etmişti ve Benedict buna saygı göstererek siyah yarım bir maske takmıştı ama herkes onun kim olduğunu biliyordu. Daha doğrusu, herkes tahmin ediyordu.

"Bir Bridgerton!" diye haykırıyorlardı, ellerini coşkuyla çırparak.

"Sen bir Bridgerton olmalısın!"

"Bir Bridgerton. Bir Bridgerton'u nerede görsem tanırım."

Benedict bir Bridgerton'dı ve başka bir ailede doğmayı asla seçmeyecek olmasına rağmen, bazen biraz daha az Bridgerton ve biraz daha fazla kendi olarak addedilmeyi dilerdi.

Tam o esnada, eski ve tanımlanamayan bir kıyafet giymiş, aylak aylak dolaşan bir çobana benzeyen bir kadının sesi duyuldu.

"Bir Bridgerton!" Kadının sesi titremişti.

"Bu kestane rengi saçları nerede görsem tanırım. Sen hangisisin? Dur, söyleme. Bırak, ben tahmin edeyim. Sen Kont değilsin çünkü onu az önce gördüm. Sen iki ya da üç numara olmalısın."

Benedict onu sükûnetle süzdü.

"Hangisi? İki numara mı, üç numara mı?"

"İki," dedi.

Ellerini çırparak, "Ben de öyle düşünmüştüm! Ah, Portia'yı bulmalıyım. Ona senin iki numara olduğunu söylemiştim," dedi.

Benedict bu durumdan rahatsız olmuştu.

"Ama o hayır dedi, bu gördüğümüz küçük olanı, ama ben..."

Benedict aniden sıvışıverdi. Ya sıvışacaktı ya da bu vızıldayan sersemi pek çok tanığın önünde öldürecekti ama bu şekilde kaçamayacağını biliyordu. "İzninizle," dedi sakince. "Selam vermem gereken birini gördüm."

Bu bir yalandı ama bunu pek umursamadı. Geçkin çobana başıyla kısa bir selam vererek, kalabalıktan kaçmak ve biraz huzur, sessizlik ve belki de bir bardak kaliteli brendi bulabileceği kardeşinin çalışma odasına tüymek arzusuyla, kestirmeden balo salonunun arka kapısına doğru ilerledi.

"Benedict!"

Hay aksi. Neredeyse başarıyordu. Ona doğru koşuşturan annesine bakmak için kafasını kaldırdı. Annesi Elizabethvari bir kıyafet giyinmişti. Shakespeare oyunlarındaki karakterlerden birinin kılığına girmiş olmalıydı ama Benedict'in annesinin hangisi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Senin için ne yapabilirim anne?" diye sordu. "Lütfen Hermione Smythe-Smith ile dans et deme. Geçen sefer onunla dans ederken az kalsın üç tane parmağımdan oluyordum."

"Senden böyle bir şey istemeyecektim," diye cevapladı Violet. "Prudence Featherington ile dans etmeni isteyecektim."

"Biraz merhamet et anne," diye sızlandı. "O daha da kötü."

"Sana kızcağızla evlen demiyorum," dedi annesi. "Sadece dans et."

Benedict sızlandı. Prudence Featherington'un, esasen iyi bir insan olmasına rağmen bezelye kadar beyni ve inanılmaz derecede kulak tırmalayıcı bir kahkahası vardı. Benedict onun yanından elleriyle kulaklarını kapatarak kaçan yetişkin adamlar görmüştü. "Bak sana ne diyeceğim," diyerek annesini kandırmaya çalıştı. "Eğer Prudence Featherington'u uzağımda tutarsan Penelope Featherington'la dans ederim."

"İşte bu olur," dedi annesi ikna olmuş bir şekilde ve Benedict'in en başından beri zaten Penelope'yle dans etmesini istediğini düşünmesine neden oldu.

"Limonataların olduğu masanın yanında," dedi Violet. "Cüce gibi giyinmiş, zavallı şey. Rengi yakışmış ama bir dahaki sefere birisinin annesini terziye gitmeye ikna etmesi gerekiyor. Daha talihsiz bir kılık düşünemiyorum."

"Belli ki daha denizkızını görmemişsin," diye mırıldandı Benedict.

Annesi hafifçe koluna vurdu. "Konuklarla alay etme!"

"Ama bunu çok kolaylaştırıyorlar."

"Kız kardeşini bulmaya gidiyorum," dedi ve ona ikaz içeren bir bakış fırlattı.

"Hangisini?"

"İçlerinde tek evlenmemiş olanı," dedi Violet. "Kont Guelph o İskoç kızla ilgileniyor olabilir ama henüz nişanlanmadılar."

Benedict sessizce Guelph'e şans diledi. Zavallı herifin şansa ihtiyacı olacaktı.

"Penelope ile dans edeceğin için teşekkür ederim," dedi Violet iğneleyici bir ses tonuyla.

Annesine oldukça alaycı bir şekilde gülümsedi. İkisi de sözlerinin teşekkür değil hatırlatma amacı güttüğünü biliyordu.

Kollarını biraz sert bir tutum içinde kavuşturdu ve derin bir nefes alıp limonataların olduğu masaya doğru yola koyulmadan önce annesinin gidişini izledi. Annesini çılgınca severdi ama kadın, iş çocuklarının sosyal hayatlarına gelince müdahaleci davranmaya eğilimliydi. Ve onun için Benedict'in bekâr olmasından daha rahatsız edici olan tek durum, dansa kaldırılmamış asık suratlı bir genç kızın iç çekişiydi. Sonuç olarak, Benedict balo salonunun dans pistinde çok fazla zaman geçirirdi, bazen onunla evlenmeyi arzulayanlarla ama çoğunlukla gözden kaçırılmış dansa kaldırılmayan kızlarla...

Bu ikisinden dansa kaldırılmayanları tercih ederdi. Popüler kızlar, yüzeysel olmaya yatkın ve açık söylemek gerekirse biraz da sıkıcı oluyorlardı.

Ama annesinin her zaman Penelope Featherington'a karşı özel bir zaafı vardı. Benedict kaşlarını çattı. Bu onun üçüncü sezonu muydu? Öyle olmalıydı. Ve görünürde hiçbir evlilik ihtimali yoktu. Ah, tabii ki. Görevini yapabilirdi de. Penelope saygın kişiliği ve yeterli zekâsı ile iyi bir kızdı. Bir gün kendine bir eş bulacaktı. Bu eş o olmayabilirdi tabii ki ve dürüst olmak gerekirse büyük olasılıkla onun tanıdığı biri bile olmayacaktı ama kesinlikle birini bulacaktı.

Benedict iç çekerek limonataların olduğu masaya doğru ilerlemeye başladı. O yumuşak ve tatlı brendiyi de içebilirdi ama birkaç dakikalığına bir bardak limonata da ona kendini iyi hissettirebilirdi.

"Bayan Featherington!" diye seslendi ve Featherington'ların üçü birden döndüğünde ürpermemeye çalıştı. Yapmacık birtakım gülümsemelerden başka hiçbir şey olamayacağını bilerek ekledi. "Ah Penelope, işte oradasın."

On adım öteden Penelope'nin gözleri ışıldadı ve Benedict, Penelope Featherington'ı sevdiğini anımsadı. Doğrusu, eğer yetişkin bir adam da bir gemiye atlayıp Avustralya'ya kaçmak isteğini kolaylıkla uyandıran zavallı ablalarıyla sürekli beraber dolaşmasaydı, o kadar da çaresiz değerlendirilmeyebilirdi.

Balo salonunun ucundan yankılanan uğultuları duyduğunda aralarındaki mesafe kapanmak üzereydi. Devam etmesi ve bu zorunlu dansı edip kurtulması gerektiğini biliyordu ama Tanrı ona yardım etti, merakını yenemedi ve arkasını döndü.

Arkasını döner dönmez, kendini gördüğü en nefes kesici kadınla karşı karşıya buldu.

Güzel olup olmadığını söyleyemezdi bile. Saçları oldukça sıradan bir koyu sarı rengindeydi ve kafasına sağlamca bağlanmış maskesiyle yüzünün yarısını bile göremiyordu.

Ama kızda onu hipnotize eden bir şey vardı. Gülüşü, gözlerinin şekli, duruşu ve gülünç kostümler giymiş cemiyet üyeleriyle dolu balo salonuna daha önce böyle muhteşem bir manzarayı hiç görmemiş gibi bakması... Parıldıyordu. Işık saçıyordu.

Bütünüyle gözalıcıydı ve Benedict aniden bunun çok mutlu görünmesinden kaynaklandığını fark etti. Bulunduğu yerden dolayı mutluydu, olduğu kişiden dolayı mutluydu.

Benedict'in zar zor hatırlayabildiği bir şekilde mutluydu. İyi bir hayatı vardı, bu doğruydu, hatta belki harika bir hayat bile denebilirdi. Yedi harika kardeşi, sevgi dolu bir annesi ve çok sayıda arkadaşı vardı. Ama bu kadın... Bu kadın neşeyi biliyordu. Ve Benedict onunla tanışmalıydı.

Penelope'yi unutmuştu bile. Ona birkaç adım yaklaşana kadar kalabalığın arasında ilerledi. Benedict yoluna devam ederken halihazırda kıza komplimanlar ve övgüler yağdıran üç bey tarafından mağlup edilmişti. Benedict onu ilgiyle izledi. Tanıyabileceği hiçbir kadına benzemiyordu.

Cilveli davranmıyordu. Hak ettiği övgüleri almayı bekliyormuş gibi de davranmıyordu. Utangaç da değildi, kıkırda-

mıyordu da, kurnaz, alaycı veya bir kadından beklenebilecek tavırlardan hiçbiri onda yoktu.

Sadece gülümsüyordu. Daha doğrusu ışıldıyordu. Benedict bu iltifatların insana inanılmaz bir mutluluk getireceğini varsayıyordu ama bu kadar saf ve katıksız bir neşeyle davranan bir kadına hiç rastlamamıştı.

Bir adım ileri attı. Bu neşeyi o da tatmak istiyordu.

"Üzgünüm bayım ama hanımefendi bu dans için bana söz vermişti," diye yalan söyledi.

Maskesinin göz boşlukları iriceydi. Benedict kızın gözlerinin epeyce açıldığını ardından da neşeyle kısıldığını gördü. Blöfünü görmesi için sessizce meydan okuyarak elini ona doğru uzattı.

Ama kız yalnızca gülümsemekle yetindi. Derisini delip dosdoğru ruhuna işleyen kocaman, ışıltılı bir gülümsemeydi bu...

Elini elinin içine koydu ve Benedict o anda birden nefesini tuttuğunu fark etti.

"Vals yapmaya iznin var mı?" diye mırıldandı dans pistine ulaştıklarında.

Kafasını salladı. "Ben dans etmem."

"Şaka yapıyorsun."

"Korkarım ki hiç etmedim. İşin doğrusu..." Öne eğildi ve ışıltılı bir gülümsemeyle, "Nasıl dans edeceğimi bilmiyorum," dedi.

Benedict ona şaşkınlıkla baktı. Doğal bir zarafetle hareket ediyordu, üstelik hangi kibar ve kültürlü kadın dans etmeyi öğrenmeden bu yaşa kadar gelebilirdi ki?

"O halde yapacak tek bir şey var," diye mırıldandı. "Sana ben öğretmeliyim."

Kızın gözleri açıldı, dudakları aralandı ve aniden bir kahkaha koparıverdi.

"Bu kadar," diye sordu, ciddi görünmeye çalışarak, "komik olan ne?"

Ona bakıp sırıttı, eski bir okul arkadaşından beklenecek bir sırıtıştı bu, baloya katılmış bir genç hanımefendiden değil. Gülümsemeye devam ederek, "Ben bile bir baloda dans dersleri verilmeyeceğini biliyorum," dedi.

"Ne demek istediğini merak ettim," diye mırıldandı. "Sen bile mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Önce üst eli nasıl tutacağını öğretmeliyim ve seni adımlarıma ayak uydurmaya zorlamalıyım."

"Zorlamak mı?"

Ama bunu söylerken gülümsüyordu, dolayısıyla Benedict buna alınmadığının farkındaydı. "Bu hazin durumun böylece sürmesine izin vermem hiç centilmence olmazdı."

"Hazin mi dediniz?"

Benedict omuzlarını silkti. "Güzel bir kadının dans edememesi. Bu doğaya karşı işlenmiş bir suçtur."

"Eğer bana öğretmenize izin verirsem..."

"Eğer size öğretmeme izin verirseniz..."

"Eğer bana öğretmenize izin verirsem, dersi nerede vereceksiniz?"

Benedict çenesini kaldırdı ve odaya göz attı. Balo salonunda eğlenenlerin çoğunun kafalarını görmek hiç zor değildi, odadaki en uzun adam oydu. "Terasa çıkmalıyız," dedi sonunda.

"Terasa mı?" diye tekrar etti. "Çok kalabalık değil midir?"

Ne de olsa ılık bir akşamdı. Benedict öne eğildi. "Özel teras değil."

"Sen özel teras mı dedin?" diye sordu. "Yalvarırım söyle, özel bir teras olduğunu nasıl bilebilirsin?"

Benedict şaşkınlık içinde gözlerini ona dikti. Onun kim olduğunu bilmiyor olabilir miydi? Tüm Londra'nın kim olduğunun farkında olmasını bekleyecek kadar kendini beğenmiş değildi. Yalnızca, o bir Bridgerton'du ve eğer birisi bir Bridgerton'la tanıştıysa bu genelde bir diğerini de tanıya-

bileceği anlamına gelirdi. Ve Londra'da bir Bridgerton veya diğeriyle yolu kesişmemiş hiç kimse olmadığından, Benedict genelde her yerde tanınırdı. Bu tanınma sırf "İki Numara" şeklinde olsa bile, diye düşündü kederlice.

"Soruma cevap vermedin," diye hatırlattı ona gizemli kadın.

"Özel teras hakkındakine mi?" Benedict kızın ellerini dudaklarına yaklaştırdı ve saf ipekten eldivenlerini öptü. "Sadece kendime özgü yöntemlerim var diyelim."

Kız kararsız görünüyordu, bu yüzden Benedict onu parmaklarından çekerek kendine yaklaştırdı. Aralarındaki mesafe bir öpücük mesafesi kadar yakın görünüyordu. "Gel," dedi. "Dans et benimle."

Kız bir adım attı ve Benedict o zaman hayatının sonsuza dek değiştiğini anladı.

Salona ilk girdiğinde onu görmemişti ama havadaki büyüyü hissetmişti ve Benedict önünde âdeta çocuk masallarındaki büyüleyici prens gibi belirdiğinde, her nasılsa bu baloya gizlice sokulma sebebinin o olduğunu biliyordu.

Uzun boyluydu ve görebildiği kadarıyla, alaycı ve gülümseyen dudaklarıyla, henüz yeni tüylenmeye başlanmış teniyle yüzü çok yakışıklıydı. Saçı koyu, parlak kahverengiydi ve titreyen mum ışığı da saçına ürkek bir kızıllık veriyordu.

Bununla birlikte, insanlar onu tanıyor gibi görünüyorlardı. Sophie o yer değiştirdiğinde diğer konukların onun arkasından gittiğini fark etti. Ve o denli küstahça bir yalan söyleyip dans için kendisi üzerinde hak iddia ettiğinde, diğer adam saygıda kusur etmemiş ve hemen geri çekilmişti.

Yakışıklıydı, güçlüydü ve bu tek gece için onundu.

Saat gece yarısına geldiğinde, onarmak, yıkamak ve Araminta'nın isteklerini yerine getirmek gibi angaryalarla dolu hayatına dönmek zorundaydı. Bu çarpıcı büyülü geceyi ve aşkı istemekte çok mu haksızdı?

Bir prenses gibi hissediyordu, pervasız bir prenses gibi... Ve dolayısıyla Benedict onu dansa kaldırdığında elini ona vermişti. Bütün bu gecenin bir yalan olduğunu, bir asilzadenin piçi ve bir Kontes'in hizmetçisi olduğunu, kıyafetinin ödünç alınmış, ayakkabılarının resmen çalıntı olduğunu bilmesine rağmen, ayakları yerden kesilirken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

En azından birkaç saatliğine, Sophie bu beyefendi kendi eşi olabilirmiş ve o andan itibaren hayatı sonsuza dek değişebilirmiş gibi davranabilirdi.

Bu hayalden başka bir şey değildi ama bir hayale kapılmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Bütün kaygılarını defetti ve Benedict'in onu balo salonundan götürmesine izin verdi. Titreşen kalabalığa el sallarken bile hızlı hızlı yürüyordu ve Sophie, kendini onun arkası sıra sekerek gülerken buldu.

"Neden?" dedi, balo salonunun dışındaki hole ulaştıklarından bir anlığına duraksayarak, "sürekli bana gülüyormuşsun gibi geliyor?"

Sophie tekrar güldü, buna engel olamıyordu. "Mutluyum," dedi çaresizce omuzlarını silkerek. "Burada olmaktan çok mutluyum yalnızca."

"Peki neden? Böyle bir balo senin gibi biri için çok sıradan olmalı."

Sophie sırıttı. Eğer onu cemiyetin bir üyesi ve düzinelerce baloya ve partiye katılmış bir genç kız sandıysa, rolünü mükemmel yapıyor olmalıydı.

Benedict Sophie'nin dudaklarının kenarına dokundu. "Gülmeye devam et," diye mırıldandı. "Gülmekten hoşlanırım."

Elleri Sophie'nin belini buldu ve onu kendine doğru çekti. Vücutları arasında hatırı sayılır bir mesafe vardı ama gitgide artan yakınlaşma Sophie'yi nefessiz bırakıyordu.

"Gülümsemeni izlemeyi seviyorum," dedi Benedict. Sözleri yumuşak ve baştan çıkarıcıydı, sesinde tuhaf bir boğukluk

vardı ve Sophie neredeyse onun kendisini bu gecenin fethi olarak görmediğine, dediklerinde samimi olduğuna inanacaktı.

Ama cevap veremeden önce, aniden koridorun aşağısından itham edici bir ses yükseldi. "İşte buradasın."

Sophie'nin yüreği ağzına geldi. Yakalanmıştı. Sokağa atılacaktı ve büyük ihtimalle yarın Araminta'nın ayakkabılarını çalmaktan hapsi boylayacaktı.

Sesi gelen adam yanına ulaştı ve onun gizemli beyefendisine, "Annem her yerde seni arıyor. Penelope ile dans etmeden tüymüşsün, senin yerine ben dans etmek zorunda kaldım," dedi.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı genç adam.

Bu özür yeni gelen adam için pek yeterliymiş gibi görünmüyordu çünkü, "Eğer partiden kaçıp beni bu bir araba dolusu dişi şeytanla baş başa bırakırsan, yemin ederim öldüğüm güne kadar senden intikam alırım," derken suratını epey asmıştı.

"Bu almaya razı olacağım bir risk," dedi Sophie'nin prensi.

"Bak, Penelope ile ilgili olayda seni kurtardım," diye homurdandı diğer adam. "Orada olduğum için çok şanslıydın. Sen dönüp gittiğinde zavallı kızın kalbi paramparça oldu."

Sophie'nin beyefendisi utanmayı bilecek kadar zarifti. "Korkarım bazı şeyler kaçınılmaz."

Sophie bir ona bir diğerine baktı. Yarım maskelerinin altından bile kardeş oldukları açıkça belli oluyordu ve Sophie, zihninde çakan bir şimşekle onların Bridgerton kardeşler olduklarını ve burasının da onların evi olduğunu fark etti.

Ah, aman Tanrım, ona özel terası nasıl bilebildiğini sorarak kendisini tam bir budala durumuna düşürmüştü.

Ama kardeşlerden hangisiydi o? Benedict. Benedict olmalıydı. Sophie bir keresinde, tamamını Bridgerton kardeşleri ayrı ayrı anlatmaya tahsis ettiği bir makale yazan Leydi Whistledown'a sessiz bir teşekkür gönderdi. O an Benedict'in en uzunları olmasıyla ayırt edildiğini hatırladı.

Kalbini pek çok kez yerinden oynatan adam... Sophie ani-

den, adamın oldukça dikkatli bir şekilde kendine bakan kardeşinin on santim yukarısında durduğunu fark etti.

"Neden kaçtığını anlıyorum," dedi Colin. (Colin olmalıydı; kesinlikle henüz on dört yaşında olan Gregory değildi, Anthony evliydi yani Benedict'in partiden kaçıp, onu, kızları yalnız başına defetmek zorunda bırakacağından endişe etmezdi.) Daha sonra Colin, Benedict'e kurnaz bir ifadeyle baktı. " Bir takdim rica edebilir miyim?"

Benedict kaşını kaldırdı. "Elinden gelenin en iyisini deneyebilirsin ama başarılı olacağından şüpheliyim. Henüz ben de ismini öğrenmedim."

"Sormadınız ki." Sophie bunu söylemekten kendini alamadı.

"Sorsaydım söyler miydin?"

"Bir şeyler söylerdim," diye cevap verdi.

"Ama gerçeği söylemezdin."

Sophie kafasını salladı. "Bu gerçeklerin gecesi değil."

"En sevdiğim gece tarzı," dedi Colin keyifli bir sesle.

"Senin olman gereken bir yer yok mu?" diye sordu Benedict.

Colin kafasını iki yana salladı. "Eminim annem balo salonunda olmamı tercih eder ama bu kati bir zorunluluk değil."

"Zorunluluk," diye cevap verdi Benedict.

Sophie boğazında fokurdayan bir kıkırdama hissetti.

"Tamam o halde." Colin derin bir iç çekti. "Ben gideyim."

"Mükemmel," dedi Benedict.

"Yalnız başıma, gözü dönmüş kurtlara göğüs germeye..."

"Kurtlar mı?" diye sordu Sophie.

"Makbul genç hanımlar," diye açıkladı Colin. "Bir sürü gözü dönmüş kurt, yani pek çoğu öyle. Sözüm meclisten dışarı tabii ki."

Sophie gerçekten hiç de "makbul bir genç hanım" olmadığını belirtmemenin en iyisi olacağını düşündü.

"Annemi..." diyerek başladı Colin.

Benedict sızlandı.

"Sevgili ağabeyimin evlendiğini görmekten başka hiçbir şey mutlu edemez." Duraksadı ve dediklerini düşündü. " Beni evlenmiş olarak görmenin dışında."

"Seni evden göndermeye yarayacaksa," dedi Benedict donuk bir sesle.

Sophie bu kez kıkırdadı.

"Üstelik o çok daha yaşlı," diye devam etti Colin. "Dolayısıyla önce onu göndermeliyiz darağacına... Yani mihraba."

"Bu konuşma bir yere varacak mı?" diyerek homurdandı Benedict.

"Pek değil," diye itiraf etti Colin. "Ayrıca, bunu nadiren yaparım."

Benedict Sophie'ye döndü. "Doğru söylüyor."

"Pekâlâ," dedi Colin Sophie'ye abartılı kol hareketleri yaparak. "Zavallı, çilekeş anneciğime acıyıp sevgili kardeşimi mihraba kadar kovalar mısın?"

"Henüz bir teklif gelmedi," dedi Sophie, ortama ayak uydurmaya çalışarak.

"Ne kadar içtin?" diye homurdandı Benedict.

"Ben mi?" diye sordu Sophie.

"Hayır, o."

"Hiç içmedim," dedi Colin neşeyle. "Ama böyle bir çözümü ciddi ciddi düşünüyorum. Doğrusu bu akşamı katlanılabilir kılacak tek şey içmek olabilir."

"Eğer içki tedariki seni benden uzak tutacaksa," dedi Benedict, "o zaman kesinlikle benim gecemi de katlanılabilir kılacak tek şey içki."

Colin sırıttı, kibarca selam verdi ve gitti.

"Birbirlerini bu kadar seven iki kardeş görmek ne güzel," diye mırıldandı Sophie.

Henüz gözden kaybolan kardeşini çıkış kapısına kadar biraz tehditkâr bakışlarla izleyen Benedict, dikkatini tekrar Sophie'ye verdi. "Buna sevgi mi diyorsun?"

Sophie birbirlerini sürekli tartaklayan ve bunu şaka olsun diye yapmayan Rosamund ve Posy'yi düşündü. "Evet," dedi Sophie kararlı bir şekilde. "Senin onun için canını verebileceğin apaçık ortada. Ve onun da senin için."

"Sanırım haklısın." Benedict âdeta abluka altına alınmışçasına iç çekti, sonra bu havayı gülümseyerek dağıttı. "Kabul etmek bana ne kadar acı verse de." Duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve son derece düşünceli ve kibar bir biçimde ona baktı. "Söyle bakalım," dedi. "Senin kardeşlerin var mı?"

Sophie soruyu bir anlığına kafasında tarttı ve sonra ağzından kesin bir "Hayır," çıktı.

Benedict'in kaşlarından biri meraklı bir şekilde mağrur bir yay gibi yukarı kalktı. "Bu sorunun cevabına karar vermen neden bu kadar uzun sürdü çok merak ettim. Verilebilecek en kolay cevaplardan biri halbuki," dedi ve başını hafifçe yana eğdi.

Sophie gözlerinden okunduğunu bildiği acıyı Benedict'in görmesini istemeyerek, bir an için uzaklara baktı. Her zaman bir aile istemişti. Hatta hayatta daha çok istediği hiçbir şey yoktu. Babası onu hiçbir zaman kızı olarak kabul etmemişti, yalnız kaldıklarında bile... Annesi ise onun doğumunda ölmüştü. Araminta ona bir baş belasıymış gibi davranıyordu, Rosamund ve Posy ise ona asla bir kız kardeş gibi davranmamışlardı. Posy ara sıra arkadaşlık ediyordu ama o bile pek çok gün Sophie'den sadece elbisesini dikmesini, saçını yapmasını veya ayakkabılarını cilalamasını istiyordu.

Ve işin doğrusu, Posy annesi ve kardeşinin yaptığı gibi emretmeyip rica etse de, açıkçası Sophie'nin hayır deme seçeneği yoktu. "Ben tek çocuğum," dedi Sophie en sonunda.

"Ve konuyla ilgili söyleyeceklerinin hepsi bu," diye mırıldandı Benedict.

"Ve konuyla ilgili söyleyeceklerimin hepsi bu," diye onayladı Sophie.

"Çok güzel," diyerek güldü, haylaz erkeksi bir gülümsemeyle. "Sana ne sormaya iznim var?"

"Aslında hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Sanırım en sevdiğim rengin yeşil olduğunu söylemeye ikna olabilirim ama bunun haricinde sana kimliğimle ilgili hiçbir ipucu vermemeliyim."

"Bu sır perdesi neden?"

"Eğer bunu cevaplarsam," dedi Sophie gizemli yabancı rolüne uyum sağlayan esrarengiz bir gülümsemeyle, " bu bütün sırlarımı ortaya çıkarır, çıkarmaz mı?"

Benedict öne doğru hafifçe eğildi. "Her zaman yeni sırlar edinebilirsin."

Sophie geriye doğru bir adım attı. Bakışları hiddetlenmişti ve Sophie hizmetçilerin arasında bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar çok konuşma duymuştu. Titrerken, görünmeye çalıştığı kadar cesur değildi gerçekten. "Bütün bu gece," dedi, "yeterince gizemli."

"O halde bana bir soru sor," dedi. "Benim sırlarım yoktur."

Sophie'nin gözleri kocaman oldu. "Hiç mi? Gerçekten mi? Herkesin bir sırrı yok mudur?"

"Benim yok. Hayatım korkunç biçimde sıradan."

"İşte buna inanmam çok zor."

"Ama doğru," dedi omuzlarını silkerek. "Hiç masum veya evli bir kadını baştan çıkarmadım, hiç kumar borcum yok ve ebeveynlerim birbirlerine kesinlikle sadıklardı."

Yani o bir piç değildi. Her nedense bu düşünce Sophie'nin boğazına keskin bir bıçak gibi saplandı. O meşru bir çocuk olduğu için değil tabii ki, ama daha çok, eğer Sophie'nin bir piç olduğunu bilirse onunla hiçbir zaman beraber olmayacağını, en azından saygın bir biçimde beraber olmayacağını bildiği için.

"Bana soru sormadın," diye hatırlattı Sophie'ye.

Sophie şaşkınlık içerisinde gözlerini kırpıştırdı. Benedict'in ciddi olduğunu düşünmemişti. "T-tamam," diye kekeledi, hazırlıksız yakalanmıştı. "O halde en sevdiğiniz renk nedir?"

Benedict sırıttı. "Soru sorma hakkını bununla mı harcayacaksın?"

"Yalnızca bir hakkım mı var?"

"Sen bana hiç hak vermediğine göre son derece mantıklı." Daha sonra Benedict öne eğildi ve koyu renk gözlerini kırpıştırdı. "Bu arada cevabım mavi."

"Neden?"

"Neden mi?" diye tekrarladı.

"Evet neden? Okyanus yüzünden mi? Veya gökyüzü? Veya belki sadece hoşuna gittiği için mi?"

Benedict onu meraklı bir şekilde süzdü. Bu çok tuhaf bir soruydu, neden en sevdiğin renk mavi? Diğer herkes maviyi yeterli bir cevap olarak kabul eder ve daha fazla üstünde durmazdı. Ama henüz adını bile bilmediği bu kadın, ne'lerin ötesinde neden'lerle ilgilenerek çok derinlere dalıyordu.

"Sen ressam mısın?" diye sordu Benedict.

Sophie kafasını iki yana salladı.

"Sadece merak ettim."

"Senin en sevdiğin renk neden yeşil?"

Sophie iç çekti ve gözleri geçmişe duyduğu özlemle büyüdü. "Çimenler yüzünden seviyorum sanırım ve belki bir de yapraklar. Ama daha çok çimenler. Yazın çıplak ayak üzerlerinde koştuğunda verdikleri his için. Bahçıvanlar onları tırpanladıktan ve hatta budadıktan sonraki kokuları için."

"Hissin ve kokunun renk ile ne alakası vardır ki?"

"Hiç alakası yoktur sanırım. Ya da belki çok alakalıdır. Eskiden ben taşrada yaşıyordum ve..." Bir anda sustu. Ona bu kadarını bile anlatmak istememişti ama bu kadar masum bir gerçeği bilmesinin zararı yoktu.

"Ve orada daha mı mutluydun?" diye sordu sessizce.

Sophie kafasını salladı. Birden, belli belirsiz bir farkındalığın telaşı dalgalandı derisinin üzerinden. Leydi Whistledown, Benedict Bridgerton'la yüzeysel sohbetler dışında bir konuşma yapmamış olmalıydı çünkü onun kesinlikle Londra'daki

en zeki adam olduğundan hiç bahsetmemişti. Benedict'in gözlerine baktığında Sophie, onun, ruhunun ta içini görebildiğine dair tuhaf bir duyguya kapılıyordu.

"O halde parkta dolaşmayı seviyor olmalısın," dedi Benedict.

"Evet," diye yalan söyledi Sophie. Parka gidecek zamanı olmazdı hiç. Araminta ona diğer hizmetçilere verdiği tek günlük izni bile vermezdi.

"Birlikte bir gezintiye çıkmalıyız," dedi Benedict.

"Bana en sevdiğiniz rengin niçin mavi olduğunu hâlâ söylemediniz," diye hatırlatarak cevap vermekten kaçındı Sophie.

Benedict kafasını yavaşça yana eğdi ve gözlerini, Sophie'nin cevap vermekten kaçındığını fark ettiğini anlamasına yetecek kadar kıstı. "Bilemiyorum, belki senin gibi bana da özlediğim bir şeyleri hatırlatıyordur. Büyüdüğüm yer olan Kent'in içinde, Aubrey Hall'da bir göl vardı mesela, ama suyunun rengi her zaman maviden ziyade gri görünürdü."

"Muhtemelen gökyüzünün yansımasındandır," diye açıkladı Sophie.

"İşte tam olarak da bu yüzden çoğunlukla maviden çok gri görünürdü," dedi Benedict gülerek. "Belki özlediğim budur... Mavi gökyüzü ve güneş ışığı."

"Eğer yağmur yağmasaydı," dedi Sophie gülümseyerek, "burası İngiltere olmazdı."

"Bir kere İtalya'ya gitmiştim," dedi Benedict. "Güneş hep parıldıyordu."

"Kulağa cennet gibi geliyor."

"Öyle sanıyorsun," dedi Benedict, "ama kendimi yağmurlu günleri özlerken buldum."

"Buna inanamam," dedi Sophie gülerek. "Hayatımın yarısını pencereden yağmuru seyrederek ve homurdanarak geçirmişim gibi hissediyorum."

"Eğer yok olsaydı özlerdin."

Sophie bir an düşüncelere daldı. Hayatından yok olsalar özleyeceği şeyler var mıydı? Araminta'yı özlemezdi, bu kesindi, Rosamund'u da özlemezdi. Muhtemelen Posy'yi özlerdi, sabahları tavan arasındaki odasında güneşin parlamasını kesinlikle özlerdi. Hizmetçilerin kahkahalarını ve şakalarını ve rahmetli Kont'un piçi olduğunu hepsinin bilmesine rağmen onu da ara sıra eğlencelerine dahil etmelerini özlerdi.

Ama bunları hiçbir zaman özlemeyecekti... Bunları özleme fırsatı dahi bulamayacaktı... Çünkü bir yere gittiği yoktu. Bu akşamdan sonra... Bu şaşırtıcı, mükemmel, büyülü akşamdan sonra... Her şey eskisi gibi olacaktı.

Eğer daha güçlü, daha cesur olsaydı, Penwood Park'ı yıllar önce terk etmiş olacağını düşünüyordu. Ama bu şekilde hayatı daha mı farklı olurdu? Araminta'yla yaşamayı sevmiyor olabilirdi ama büyük ihtimalle orayı terk etmek de kaderini değiştiremeyecekti. Mürebbiye olmak hoşuna gidebilirdi ve kesinlikle bu iş için uygundu ama böyle işler referanssız çok zor bulunurdu ve kuşkusuz Araminta da ona referans vermezdi.

"Çok sessizsin," dedi Benedict yavaşça.

"Sadece düşünüyordum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Özleyeceklerim... Ve özlemeyeceklerim... Kati bir biçimde değişmesi gerektiğini düşündüğüm hayatım hakkında."

Benedict onu dikkatle süzdü. "Hayatında kati bir değişim olmasını mı bekliyorsun?"

Sophie kafasını iki yana salladı ve cevap verirken hüznünü belli etmemeye çalışarak, "Hayır," dedi.

Benedict'in sesi kısıldı ve neredeyse fısıldayarak, "Peki bunu istiyor musun?" diye sordu.

"Evet," diyerek iç çekti Sophie kendini durdurmak yerine. "Evet, kesinlikle."

Benedict, Sophie'nin ellerini tuttu ve dudaklarına götürdü, her birini nazikçe öptü. "O halde şu andan itibaren başlamalıyız," dedi. "Yarına değişmiş olmalısın."

"Ben bu gece değiştim," diye fısıldadı Sophie. "Yarın gözden kaybolacağım."

Benedict onu elbisesinden kendine doğru çekti ve alnına yumuşacık, küçücük öpücükler kondurdu. "O zaman bütün bir ömrü bu geceye sığdırmalıyız."

ÜÇ

Yazarınız, cemiyetin Bridgerton maskeli balosu için ne tarz kostümler seçeceğini nefesini tutarak bekliyor.

Eloise Bridgerton'un Jeanne d'Arc kostümü giymeyi planladığına ve Penolope Featherington'un üçüncü sezonu olduğu ve İrlandalı kuzenleriyle yaptığı geziden yeni döndüğü için cüce kostümü giyeceğine dair dedikodular var.

Bayan Posy Reiling, rahmetli Penwood Kontu'nun üvey kızı, denizkızı kostümü giymeyi planlıyormuş ki, yazarınız bu kostümü görmek için sabırsızlanıyor. Diğer yandan da ablası Bayan Rosamund Reiling kıyafeti hakkında ser verip sır vermiyormuş.

Erkeklere gelince, eğer bir önceki maskeli baloyu göz önünde bulundurursak, iri yapılılar VIII. Henry, daha ince olanlar Büyük İskender kılığında ve bu işlerden bıkmış olanlar (gözde bekâr Bridgerton kardeşler bunlardan sayılabilir) kendileri gibi yani ortama uyum sağlamak için yalnızca yarım bir maske takarak klasik siyah takım giyineceklerdir.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
5 Haziran 1815

"Dans et benimle," dedi Sophie düşünmeden.

Benedict sevinmişti. "Dans etmeyi bilmediğini sanıyordum," derken parmakları Sophie'ninkileri sıkıca kavradı.

"Bana öğreteceğini söylemiştin."

Benedict onu uzun süre izledi, gözleri gözlerini deldi geçti, ardından elini tuttu ve, "Benimle gel," dedi. Onu arkası sıra sürüklerken, koridora doğru ilerlediler, merdivenlerden âdeta uçarcasına çıktılar, ardından bir köşeyi döndüler ve Fransız kapısının önünde durdular. Benedict dövme demir kapı kolunu çevirdi ve kapıyı açtı, saksı çiçekleriyle ve iki şezlongla süslenmiş küçük özel teras tam karşılarında duruyordu.

"Nerdeyiz?" diye sordu Sophie etrafa bakınırken.

"Balo salonunun terasının tam üstünde." Benedict kapıyı arkalarından kapattı. "Müziği duyamıyor musun?"

Sophie'nin tek duyabildiği bitmek bilmez konuşmaların uğultusuydu ama eğer kulak kesilirse orkestranın belli belirsiz ezgilerini de duyabiliyordu. "Handel," dedi Sophie keyifli bir gülümsemeyle. "Mürebbiyemin çok zengin bir müzik arşivi vardı."

"Mürebbiyeni çok seviyorsun," dedi Benedict sakince.

Müziğin ezgilerini mırıldanırken gözleri kapanmıştı ama Benedict'in sözlerini duyduğunda hayretler içinde kalarak gözlerini açtı. "Nereden bildin?"

"Taşrada daha mutlu olduğunu bildiğim gibi." Benedict uzandı ve genç kızın yanağına dokundu. Eldivenli parmaklarından biri çenesine ulaşana kadar cildinin üzerinde yavaşça gezindi. "Yüzünden okuyabiliyorum."

Sophie birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra geri çekildi. "Evet, doğru, malikânede herkesten çok onunla zaman geçirdim."

"Kulağa yalnız yetiştirilmişsin gibi geliyor," dedi Benedict sakince.

"Bazen öyleydi." Sophie terasın ucuna doğru yürüdü ve kapkara geceyi seyrederken elleriyle yavaşça tırabzanlara tutundu. "Bazen öyle değildi." Sonra aniden arkasını döndü, gü-

lümsemesi parıldıyordu. Benedict Sophie'nin çocukluğuyla ilgili daha fazla bir şey söylemeyeceğini biliyordu.

"Sen yetiştirilirken hiç yalnız kalmamış olmalısın," dedi Sophie. "Çünkü çok kardeşin var."

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi Benedict.

Sophie kafasını salladı. "İlk başta bilmiyordum."

Benedict tırabzana doğru yürüdü ve kollarını kavuşturarak yaslandı. "Beni ele veren neydi?"

"Doğrusu kardeşinizdi. Birbirinize çok benzi..."

"Maskelerimize rağmen mi?"

"Maskelerinize rağmen," dedi Sophie anlayışlı bir gülümsemeyle. "Leydi Whistledown sizin hakkınızda sık sık yazıyor ve nasıl göründüğünüz hakkında yorum yapma fırsatını da asla kaçırmıyor."

"Peki, kardeşlerden hangisi olduğumu biliyor musun?"

"Benedict," diye cevap verdi Sophie. "Eğer Leydi Whistledown'un sizin kardeşlerden en uzunu olduğunuz konusunda yazdıkları doğruysa."

"Dedektif gibisin."

Sophie, Benedict'e utanarak baktı. "Sadece dedikodu sayfasını okuyorum. Bu, beni buradaki diğer insanlardan farklı kılmaz."

Benedict kimliğiyle ilgili başka bir ipucu verdiğinin farkında olup olmadığını merak ederek ona baktı. Eğer onu sadece Whistledown'un sayfalarından tanıyorsa, cemiyete gireli çok olmamış olmalıydı veya belki de cemiyetle hiç alakası olmamıştı. Her halükârda, annesinin onu tanıştırdığı genç kızlardan birisi değildi.

"Whistledown'dan benimle ilgili başka ne öğrendin?" diye sordu Benedict, gülümsemesi temkinli ve haylazdı.

"İltifat mı bekliyorsunuz?" diye sordu Sophie dudaklarında belirsiz bir gülümsemeyle. "Bilmeniz gerekir ki Bridgerton'lar onun iğneleyici kaleminden neredeyse hiç nasiplerini almaz-

lar. Leydi Whistledown hemen hemen her zaman ailenizden övgüyle bahseder."

"Ortalıkta onun kimliğiyle ilgili dolaşan söylentiler var," dedi Benedict. "Bazıları onun bir Bridgerton olduğunu söylüyor."

"Peki öyle mi?"

Benedict omuzlarını silkti. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama sen soruma cevap vermedin."

"Hangi sorunuza?"

"Whistledown'dan benimle ilgili neler öğrendin?"

Sophie şaşırdı. "Gerçekten merak ediyor musun?"

"Eğer seninle ilgili bir şey öğrenemeyeceksem, en azından senin benimle ilgili bildiklerini öğrenebilirim."

Sophie gülümsedi ve işaret parmağıyla çekici ve unutkan bir havayla alt dudağına dokundu. "Düşünelim o halde. Geçen ay Hyde Park'taki aptal bir at yarışını kazanmışsın."

"Hiç de aptal değildi," dedi Benedict sırıtarak. "Onun sayesinde yüz sterlin daha zenginim."

Sophie ona kurnaz bir bakış fırlattı. "At yarışları çoğu zaman aptalcadır."

"Tam bir kadın gibi konuştun," diye mırıldandı Benedict. "Bence..."

"Zaten bildiğimi bana bir daha söyleme," diyerek Sophie'nin sözünü kesti.

Bu Sophie'yi güldürdü.

"Başka ne biliyorsun?" diye sordu.

"Whistledown'dan öğrendiklerim mi?" Parmağını hafifçe yanağına dokundurdu. "Bir keresinde kız kardeşinin bebeğinin kafasını kesmişsin."

"Evet, hâlâ bunu nasıl bildiğini anlamaya çalışıyorum," diye mırıldandı Benedict.

"Belki de Leydi Whistledown bir Bridgerton'dur."

"Mümkün değil," diye ekledi oldukça güçlü bir biçimde. "Bunun üstesinden gelecek kadar akıllı olmadığımızdan de-

ğil, aksine ailenin geri kalanı bunu çözmeyerek çok akıllıca davranıyor."

Sophie buna kahkahalarla güldü ve Benedict onun kimliği ile ilgili ufacık bir ipucu daha verdiğinin farkında olup olmadığını merak ederek süzdü onu. Leydi Whistledown bebeklerin giyotinle talihsiz karşılaşmalarını iki sene önce ilk makalelerinden birinde yazmıştı. Şu an pek çok insan ülkenin her yerine dağıtılan dedikodu bölümünü okuyabiliyordu ama başlangıçta Whistledown sadece Londralılar içindi.

Bu da demektir ki bu gizemli bayan iki sene önce kadar Londra'daydı. Ama buna rağmen, Colin'le tanışana kadar onun kim olduğunu anlamamıştı.

Londra'daydı ama cemiyetin içinde değildi. Belki ailesinin en genciydi ve ablaları sezonlarının tadını çıkarırken o Whistledown'u okuyordu.

Bu onun kim olduğunu anlamak için yeterli değildi ama gene de bir başlangıçtı.

"Başka ne biliyorsun?" diye sordu, dikkatsizce bir şeyler daha açık etmesi isteğiyle.

Sophie kıkır kıkır güldü, belli ki çok eğleniyordu. "İsmin ciddi olarak hiçbir genç kızla anılmamış ve annen evlenmen konusunda büyük bir çaresizlik içindeymiş."

"Baskı, kardeşim girip kendine bir eş bulunca biraz azıldı."

"Kont mu?"

Benedict kafasını salladı.

"Leydi Whistledown onun hakkında da bir şeyler yazdı."

"Önemli detaylar yazmış. Yine de..." Sophie'ye doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Bütün gerçeklerden bahsetmemiş."

"Sahi mi?" diye sordu Sophie büyük bir ilgiyle. "Neleri atlamış?"

Benedict kafasını bir sağa bir sola salladı. "Sen bana adını bile bağışlamazken ben sana kardeşimin flört döneminin sırlarını açıklamayacağım."

Sophie bu durum karşısında öfkelendi. "Neden Leydi Whistledown bu konuda..."

"Leydi Whistledown," diye sözünü kesti Benedict hafif alaycı bir gülümsemeyle, "Londra'da olup biten her şeyden haberdar değil," dedi.

"Çoğundan haberdar görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Benedict dalgınlıkla. "Ben aynı fikirde değilim. Mesela, eğer Leydi Whistledown burada terasta olsaydı senin kimliğini bilemezdi diye düşünüyorum."

Maskenin altında gözleri büyüdü. Bunu fark eden Benedict sevindi.

Kollarını kavuşturdu. "Doğru değil mi?"

Sophie kafasını salladı. "Ama şu an o kadar iyi gizlendim ki hiç kimse beni tanıyamaz."

Benedict tek kaşını kaldırdı. "Peki, eğer maskeni çıkarırsan? O zaman tanıyabilir mi seni?"

Sophie kendini tırabzandan geriye doğru itti ve terasın ortasına doğru bir iki adım attı. "Bunu cevaplamayacağım."

Benedict onu takip etti. "Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama yine de sormak istedim."

Sophie arkasını döndü. Onun sadece iki üç santim geride olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi. Kendisini takip ettiğini fark etmişti ama bu kadar yakınlaştığını düşünmemişti. Dudaklarını bir şeyler söylemek için kıpırdattı ama hayret verici bir şekilde söyleyecek hiçbir şey bulamadı.

Tüm yapabildiği, ona ve maskesinin altından kendisini dikkatle izleyen koyu renk gözlerine bakmak oldu. Konuşmak imkânsızdı. Nefes almak bile güçleşmişti. "Hâlâ benimle dans etmedin," dedi Benedict. Sophie kımıldamadı, onun büyük elleri kendi küçük ellerini kavrarken sadece olduğu yerde dikilmekle yetindi. Ona dokunduğu yerlerdeki derisi karıncalandı, etrafı şehvetli ve buğulu bir hava kapladı.

Sophie o an bunun tutku olduğunu anladı. Bu hizmetçi-

ler konuşurken duyduğu bir şeydi. Bu hiçbir asil ve terbiyeli bayanın hakkında konuşmaması gereken şeydi.

Ama ben asil ve terbiyeli bir bayan değilim, diye düşündü meydan okurcasına. O bir piçti, bir asilzadenin evlatlığıydı. Cemiyet üyesi değildi ve hiçbir zaman olamazdı. Gerçekten kurallara uymak zorunda mıydı?

Hiçbir zaman bir adamın metresi olmayacağına, dünyaya bir piç olarak onun kaderinin cezasını çekecek bir çocuk getirmeyeceğine yemin etmişti. Ama asla bu denli küstahça bir şey planlamamıştı. Bu tek bir dans, tek bir gece, belki de tek bir öpücükten ibaret olacaktı.

İtibarını mahvetmemeliydi ama zaten nasıl bir itibarı vardı ki? Yetkisi dışında cemiyetin dışındaydı. Ve rüya gibi tek bir gece arzuluyordu. Arıyordu.

"Kaçmayacaksın herhalde?" diye mırıldandı Benedict, koyu renk gözleri heyecandan ve şehvetten parıldıyordu.

Sophie bir kez daha ne düşündüğünü bildiğini fark ederek kafasını salladı. Düşüncelerini bu kadar kolayca okuması Sophie'yi korkutmalıydı ama gecenin karanlık cazibesi içinde, saçının toplanmamış tutamını dalgalandıran rüzgârla ve aşağıdan süzülüp gelen müzikle birlikte, korkmak yerine heyecanlanıyordu. "Elimi nereye koymalıyım?" diye sordu. "Dans etmek istiyorum."

"Tam buraya, omzumun üstüne," dedi. "Hayır, sadece usulca bir dokunuş. İşte böyle."

"Çok sersem olduğumu düşünüyor olmalısın," dedi. "Nasıl dans edildiğini bilmediğim için."

"İtiraf etmek gerekirse aslında çok cesur olduğunu düşünüyorum." Boşta olan eli Sophie'ninkini tuttu ve yavaşça havaya kaldırdı. "Tanıdığım pek çok kadın üzgün veya ilgilenmiyor numarası yapardı."

Onu nefessiz bırakacağını bildiği halde kafasını kaldırdı ve Benedict'in gözlerine baktı. "İlgisiz numarası yapacak kadar rol yapma yeteneğim yok," diye itiraf etti.

Belindeki el sıkılaştı.

"Müziği dinle," dedi Benedict boğuk bir sesle. "Yükselişini ve düşüşünü hissediyor musun?"

Sophie kafasını salladı.

"Daha dikkatli dinle," diye fısıldadı, dudakları kulağına yaklaşırken. "Bir, iki, üç. Bir, iki, üç."

Sophie gözlerini yumdu ve bir şekilde, sadece müziğin yumuşak ezgilerini duyuncaya kadar aşağıdaki misafirlerin bitmez tükenmez dırdırlarını kulak arkası etmeyi başardı.

Nefesi yavaşladı ve birden kendini orkestra eşliğinde süzülürken buldu, kafası Benedict'in usulca verdiği talimatlarla bir öne bir arkaya sallanıyordu.

"Bir, iki, üç. Bir, iki, üç."

"Hissediyorum," diye fısıldadı Sophie.

Benedict gülümsedi. Bunu nasıl anladığından emin değildi, gözleri hâlâ kapalıydı. Ama kızın gülümsediğini hissetmişti, nefesinden anlamıştı.

"Güzel," dedi Benedict. "Şimdi ayaklarımı izle ve seni yönetmeme izin ver."

Sophie gözlerini açtı ve aşağıya baktı. "Bir, iki, üç. Bir, iki, üç."

Tereddütlü bir şekilde onunla beraber adım attı...tam ayağının üstüne.

"Ah! Çok özür dilerim!" dedi.

"Kız kardeşlerim çok daha kötüydüler," dedi. "Pes etme."

Sophie tekrar denedi ve birden ayağını doğru yere bastı. Şaşırmıştı. "Bu harika!"

"Yukarı bak," diye nazikçe emir verdi Benedict.

"Ama o zaman sendelerim."

"Sendelemezsin," dedi Benedict. "Sendelemene izin vermem. Gözlerimin içine bak."

Sophie dediğini yaptı ve o an gözleri gözlerine kilitlendi ve içinde bir şeyler kıpırdadı. Sophie bir daha gözlerini on-

dan ayıramadı. Benedict onu terasın etrafından yuvarlaklar ve spiraller çizerek döndürüyordu; önce yavaş yavaş ardından hızlanarak, ta ki Sophie nefessiz kalana ve sersemleyene kadar.

Bütün bu süre içinde, Sophie'nin gözleri Benedict'inkilere kilitliydi.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu Benedict.

"Her şeyi," diye cevap verdi Sophie gülerek.

"Ne duyuyorsun?"

"Müziği." Gözleri heyecan içinde büyüdü. "Müziği daha önce hiç duymadığım gibi duyuyorum."

Benedict'in elleri kasıldı ve aralarındaki mesafe birkaç santim azaldı. "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Sophie sendeledi ama gözlerini onunkilerden asla ayırmadı. "Ruhumu," diye fısıldadı. "Gerçek ruhumu görüyorum."

Benedict dans etmeyi bıraktı. "Ne dedin?" diye fısıldadı.

Sophie cevap vermedi. An o kadar yoğun, o kadar anlamlıydı ki bunu mahvetmekten korkuyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Bu anın daha da güzel olacağından korkuyordu, böylece gece yarısı her şey gerçeğe döndüğünde daha çok üzülürdü.

Böyle bir andan sonra Araminta'nın ayakkabılarını cilalamaya nasıl dönecekti?

"Ne dediğini biliyorum," dedi Benedict boğuk bir sesle. "Seni duydum ve..."

"Hiçbir şey söyleme," diyerek sözünü kesti Sophie. Ona, aynı şeyi hissettiğini söylemesini istemiyordu, bu adamın ebediyen burnunda tütmesine sebep olacak hiçbir şey duymak istemiyordu.

Ama muhtemelen bunun için çok geçti.

Benedict onu acı verecek kadar uzun bir süre izledikten sonra, "Konuşmayacağım. Tek kelime etmeyeceğim," dedi. Ve ardından, Sophie nefes alma fırsatı bile bulamadan, Benedict'in dudaklarını kendininkilerin üzerinde buldu. Oldukça nazik ve şefkatliydi...

Kasti bir yavaşlıkla Benedict dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, bu yalın sürtünme hissi Sophie'nin tüm vücudunu ürpertti ve heyecana boğdu.

Benedict dudaklarına dokundu ve Sophie bunu parmak uçlarına kadar hissetti. Bu olağandışı bir şekilde tuhaf... ve olağandışı bir şekilde harika... heyecan vericiydi.

Sonra sırtındaki el, vals sırasında onu kolayca yönlendiren el, onu kendine doğru çekmeye başladı. Baskı yavaş ama kuvvetliydi ve bedenleri yakınlaşırken Sophie ateşlendi, sonra aniden onun vücudunun kendisininkiyle bir olduğunu hissedince tam manasıyla tutuştu.

Çok iri ve güçlü görünüyordu, Sophie onun kollarında kendini dünyanın en güzel kadınıymış gibi hissediyordu.

Bir anda her şey mümkün göründü gözüne, hatta kölelikten ve kusurlarından kurtarılmış bir hayat bile.

Benedict'in dudakları ısrarcı bir şekilde aralandı ve diliyle Sophie'nin dudaklarının kenarını gıdıklamaya başladı. Hâlâ vals pozisyonunda duran elleri, Sophie'nin kolunu boylu boyunca okşadı ve sonra tekrar yukarı çıktı, ta ki ensesinde durana kadar. Daha sonra parmakları dağınık saçlarının arasında dolaşmaya başladı.

"Saçların ipek gibi," diye fısıldadı ve Sophie kıkırdadı çünkü Benedict eldiven takıyordu.

Benedict geri çekildi. "Neden gülüyorsun?" diye sordu neşeli bir ifadeyle.

"Saçlarımın neye benzediğini nasıl bilebilirsin? Eldiven takıyorsun."

Benedict'in yüzünde, Sophie'nin midesine kramplar sokan ve kalbini eriten, muzır ve erkeksi bir gülümseme belirdi. "Nasıl bildiğimi bilmiyorum," dedi, "ama biliyorum." Gülümsemesi daha belirgin bir hale geldi ve ekledi. "Ama emin olmak için, belki de çıplak ellerimle dokunsam daha iyi olur."

Elini Sophie'ye uzattı. "Bu şerefi bana lütfeder misin?"

Sophie ne demek istediğini anlamadan önce birkaç saniye eline baktı. Titrek ve gergin bir nefes alarak bir adım geri attı ve iki elini de onunkilere doğru götürdü. Eldivenleri ellerinden tamamen çıkarabilene kadar, önce yavaşça her ikisinin parmak uçlarından tuttu ve narin kumaşı gevşeterek hafifçe çekti.

Eldiven hâlâ parmaklarından sarkarken Sophie kafasını kaldırdı. Benedict'in gözlerinde çok tuhaf bir ifade vardı. Arzu... ve başka bir şey daha. Sanki ruhani bir şey.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı Benedict ve ardından çıplak elleriyle yanağına dokundu, parmak uçları tenini, kulağının kenarındaki saçlara dokunana kadar hafifçe okşadı. Saçlarını nazikçe açtı. Topuzundan kurtulan saçları dalgalı bir şekilde aşağıya döküldü. Sophie, Benedict'in işaret parmağına dolanmış altın rengi tutamdan gözlerini alamıyordu.

"Yanılmışım," diye mırıldandı Benedict. "Saçların ipekten de yumuşak."

Sophie birden aynı şekilde ona dokunma arzusuyla doldu taştı ve elini Benedict'e uzattı. "Sıra bende, " dedi usulca.

Benedict'in gözleri parladı ve Sophie'nin yaptığı gibi parmaklarını gevşeterek onun eldivenlerini çıkarmaya başladı. Ama ardından onları çekip çıkarmak yerine, dudaklarını uzun eldivenlerin kenarına götürdü ve dirseğinin yukarısına kadar kolunun iç tarafındaki hassas teni öptü. "İpekten bile yumuşak," diye mırıldandı.

Sophie diğer elini Benedict'in omzunu tutmak için kullandı çünkü ayakta duracak takati kalmamıştı.

Benedict eldiveni çekti ve acı verici bir yavaşlıkla kolundan kaymasına izin verdi. Dudaklarının onun dirseğinin iç kısmına kadar ilerleyişini izledi. Daha sonra neredeyse öpmeyi bırakmadan yukarı baktı ve, "Bir süre burada kalmamın umarım sakıncası yoktur," dedi.

Sophie çaresiz bir şekilde kafasını salladı.

Benedict'in dili dudaklarından fırladı ve kolunun kıvrımlarında gezinmeye başladı.

"Aman Tanrım," diye inledi Sophie.

"Bunun hoşuna gidebileceğini düşündüm," dedi Benedict. Sözcükleri âdeta Sophie'nin tenini yakıyordu.

Sophie onu başıyla onayladı. Veya daha çok onaylamaya çalıştı. Ne yaptığının farkında değildi.

Benedict'in dudakları bileğinin iç kısmına ulaşana kadar kolundan aşağıya doğru inerek gezinmeye devam etti. Son olarak avuç içlerine ulaşmadan önce burada birkaç saniyeliğine durdu.

"Kimsin sen?" diye sordu, kolunu bırakmadan sadece kafasını kaldırarak.

Sophie kafasını iki yana salladı.

"Bilmeliyim."

"Söyleyemem." Ve ardından Benedict'in hayır kelimesini cevap olarak kabul etmeyeceğini gördüğü zaman yalan söyledi ve ekledi. "Henüz."

Benedict, Sophie'nin parmaklarından birini aldı ve nazikçe dudaklarına sürttü. "Yarın seni görmek istiyorum," dedi usulca. "Seni ziyaret etmek ve nerede yaşadığını görmek istiyorum."

Sophie tek kelime etmedi, ağlamamaya çalışarak sakin kalmaya gayret etti.

"Ailenle tanışmak ve lanet olası köpeğini sevmek istiyorum," diye devam etti biraz kararsız bir şekilde. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Aşağıdan müzik ve konuşmalar duyulmaya devam ediyordu ama terastaki tek ses, nefes alıp verdiklerinde çıkan hırçın melodiydi.

"Ben istiyorum ki..." Sesi fısıltıya dönüştü ve gözlerine belli belirsiz şaşkın bir ifade oturdu, sanki ağzından çıkanların doğruluğuna inanamıyormuş gibiydi. "Geleceğini istiyorum. Senin her küçük parçanı istiyorum."

"Başka bir şey söyleme," diye yalvardı ona Sophie. "Lütfen, bir kelime daha etme."

"O halde bana adını söyle. Seni yarın nasıl bulabileceğimi söyle."

"Ben..." Ama sonra Sophie garip bir ses duydu, egzotik ve çınlayan bir ses. "Bu ses de ne?"

"Gonk sesi," diye cevap verdi Benedict. "Maskeleri çıkarma zamanı geldi." Sophie panikledi. "Ne?"

"Gece yarısı olmuş olmalı."

"Gece yarısı mı?" dedi Sophie nefesini tutarak.

Benedict onu başıyla onayladı. "Şimdi maskeni çıkarma zamanı."

Sophie'nin ellerinden biri, maskesini haşince derisine bastırmak için, sanki bütün gücünü kullanırsa onu yüzüne yapıştırabilirmiş gibi, şakaklarına gitti.

"İyi misin?" diye sordu Benedict.

"Gitmeliyim," dedi Sophie birden ve ardından hiçbir şey söylemeden eteklerini toplayıp terastan koşarak uzaklaştı.

"Bekle!"

Benedict'in ona seslendiğini duydu.

Genç adam kollarını uzatarak onun elbisesini yakalamak için nafile bir girişimde bulunduğu sırada havanın dalgalanışını hissetti.

Ama Sophie hızlıydı. Tam anlamıyla paniklemişti ve merdivenlerden, cehennem ateşi topuklarını yakıyormuş gibi hızlıca koşarak iniyordu.

Benedict'in kararlı bir takipçi olduğunu kanıtlayabileceğini tahmin ederek balo salonuna daldı, ondan saklanmak için tek şansı kalabalığın içine karışmaktı. Tek yapması gereken salonun karşısına geçmeyi başarmaktı, ondan sonra yan kapıdan çıkabilir ve evin dışında onu bekleyen faytona kaçabilirdi.

Konuklar maskelerini çıkarıyorlardı. Parti boğuk kahkahalarla dolup taşmıştı. Sophie itiyor, kakıyor, odanın karşısına geçene kadar yolda karşısına çıkan herkesi neredeyse dövüyordu. Arkasına dönüp hızlıca baktı. Benedict balo salonuna girmişti, kalabalığı tararken yüzünde dikkatli bir ifade vardı. Sophie'yi

bulabilmiş gibi görünmüyordu henüz ama Sophie bulabileceğini biliyordu, gümüş rengi tuvaleti onu ele verebilirdi.

Sophie önündekileri itmeye devam ediyordu. En azından, bu kişilerin yarısı muhtemelen çok sarhoş olduklarından bir şey fark etmemişlerdi. "Affedersiniz," diye fısıldadı beyaz kumaşlara sarınmış Jules Caesar'ı dirseğiyle dürterken. "Müsaade eder misiniz?" derken ise sesinde daha çok bir sızlanma vardı.

"Özür dilerim, ben..." Ardından kelimenin tam anlamıyla yüreği ağzına geldi çünkü kendini Araminta'yla yüz yüze bakarken buldu.

Daha doğrusu maskeden maskeye bakarken buldu. Sophie hâlâ maskeliydi. Ama eğer onun kim olduğunu anlayabilecek biri varsa, o Araminta'ydı. Ve...

"Önüne baksana," dedi Araminta mağrurca. Ve ardından, Sophie ağzı açık bakarken Kraliçe Elizabeth kılığındaki kadın eteklerini savurdu ve uzaklaştı.

Araminta onu tanımamıştı! Eğer Sophie, Benedict onu yakalamadan önce Bridgerton Malikânesi'nden çıkmak için bu kadar istekli olmasaydı neşeli bir kahkaha patlatırdı.

Sophie Araminta'nın arkasından çaresizce baktı. Benedict onu görmüştü ve Sophie'nin yaptığından çok daha ustaca bir şekilde kalabalığı yarmaya başlamıştı. Duyulabilir bir yutkunma ve yenilenmiş bir enerjiyle, öbür kapıya ulaşmadan önce neredeyse iki Yunan tanrıçasını yere devirerek ileri atıldı.

Sophie arkasına sadece Benedict'in değnekli yaşlıca bir bayan tarafından oyalandığını görecek kadar baktı, ardından Bayan Gibbons'ın söylediği gibi Penwood faytonunun beklediği yere, binanın ön tarafına doğru koştu.

"Hadi gidelim, hadi," diye çılgınca bağırdı arabacıya. Ve uzaklaştı.

DÖRT

Maskeli balo katılımcılarının birden fazlasının yazarınıza bildirdiğine göre Benedict Bridgerton gümüş renk tuvaletli meçhul bir bayanla arkadaşlık ederken görülmüş.

Denemiş olsa bile, bu yazar gizemli bayanın kimliğini anlamakta tamamen yetersiz kalmıştır. Ve eğer yazarınız gerçeği ortaya çıkaramazsa, bu bayanın kimliğinin gerçekten çok iyi saklanan bir sır olduğundan emin olabilirsiniz.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
7 Haziran 1815

Gitmişti.

Benedict, Bridgerton Malikânesi'nin önündeki kaldırımda, sokağa bakakalmış bir halde dikiliyordu. Grosvenor Meydanı'nda dehşet bir fayton kalabalığı vardı. Bunlardan herhangi bir tanesinin içinde olabilirdi, arnavutkaldırımın üzerinde trafikten sıyrılmayı bekleyerek duranlardan bir tanesinin içinde. Veya az önce karışıklığı atlatıp köşeyi dönen üç faytondan birinde de olabilirdi.

Her halükârda gitmişti.

Benedict'in, ayak parmağını değneğiyle sıkıştıran ve partiye

katılanların kıyafetleri hakkındaki fikrini beyan etmekte ısrarcı olan Leydi Danbury'yi boğazlamasına ramak kalmıştı. Ondan kurtulana kadar, gizemli kadın balo salonunun yan kapısına doğru gözden kaybolmuştu bile.

Ve bu kadının Benedict'in onu tekrar görmesini sağlamak gibi bir gayesi olmadığını biliyordu.

Benedict son derece ahlaksız bir küfür salladı.

Annesinin onun karşısına çıkardığı hiçbir kadınla arasında, ki oldukça fazlalardı, bir kere bile o ve gümüşlü kadınla arasında oluşan ruh yakıcı bağın aynısını hissetmemişti. Onu ilk gördüğü andan itibaren – hayır, hatta onu görmeden önce sadece varlığını hissettiği andan itibaren – ortam canlanmış, heyecan ve coşkuya boğulmuştu. Ve o da canlanmıştı, yıllardır hiç hissetmediği bir biçimde, sanki her şey aniden yenilenmiş, parıldamış, tutku ve hayallerle dolmuş gibi canlanmıştı.

Ve buna rağmen...

Benedict tekrar küfür etti ama bu sefer içinde biraz pişmanlık da vardı. Tüm olanlara rağmen, gözlerinin rengini bile bilmiyordu. Kesinlikle kahverengi değillerdi. Bu kadarını biliyordu. Ama mumlarla aydınlatılmış gecenin bulanık ışığında gözlerinin mavi mi yoksa yeşil mi olduklarını anlayamamıştı. Ya da ela, belki de gri. Ve her nedense bunu çok sinir bozucu buluyordu. Bu onu yiyip bitiriyor, midesine bir yanma ve açlık hissi sokuyordu.

Gözler ruhun aynasıdır derler. Eğer gerçekten rüyalarının kadınını bulduysa, nihayet birlikte bir aile ve gelecek hayal edebileceği kadını bulduysa, o halde, Tanrı aşkına, gözlerinin rengini bilmeliydi.

Onu bulmak kolay olmayacaktı. Bulunmayı istemeyen birini bulmak her zaman zor olmuştur, üstelik o kimliğinin sır olduğunu açıkça belirtmişti.

Elindekiler sadece önemsiz ipuçlarıydı. Leydi Whistledown'un köşe yazılarıyla ilgili birkaç yorum ve...

Benedict sağ elinde hâlâ tuttuğu eldiven tekine baktı. Balo salonuna doğru koşarken onu elinde tuttuğunu neredeyse unutmuştu. Eldiveni yüzüne yaklaştırdı ve kokusunu içine çekti ama eldiven şaşırtıcı bir şekilde gizemli kadını gibi gülsuyu ve sabun kokmuyordu. Daha çok, sanki yıllardır tavan arasında bir sandıkta duruyormuş gibi küf kokuyordu.

Bu tuhaftı. Neden eski bir eldiven takmış olsun ki?

Sanki hareket onu bir şekilde geri getirebilir gibi eldiveni çevirdi ve işte o anda kenarındaki ufacık dikişi fark etti.

SLG. Birisinin isminin baş harfleri.

Acaba onunkiler miydi?

Ve bir ailenin arması. Tanımadığı bir ailenin.

Ama belki annesi tanırdı. Annesi böyle şeyleri her zaman bilirdi. Ve eğer armayı tanıyabilirse, SLG'nin kimin adının baş harfleri olduğunu bilme ihtimali de vardı.

Benedict içindeki ilk umut ışığını hissetti. Onu bulabilirdi.

Onu bulabilirdi ve onu kendisinin yapabilirdi. İşte bu kadar basitti.

Sophie'nin sıradan, tekdüze hayatına dönmesi tam yarım saat sürdü. Elbise, parıltılı küpeler ve şık topuz gitmişti. Pırlantalı ayakkabılar muntazamca Araminta'nın dolabında yerlerini almışlardı, hizmetçinin dudaklarına sürmek için kullandığı ruj da Rosamund'un makyaj masasındaki yerine konmuştu. Maskeden kalan izleri çıkarmak için cildine yaptığı masaj bile sadece beş dakikasını almıştı. Sophie her zaman yatmadan önce nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu; sade, yalın ve mütevazı, saçları tokayla yarım yamalak toplanmış, ayakları onu gecenin soğuğundan koruyacak sıcak çorapların içine tıkıştırılmış.

Gerçekte ne olduğunu görmek için geri dönmüştü. Bir hizmetçiden başka bir şey değildi. Tek bir akşam için masal prensesi olduğuna dair bütün izler ortadan kaybolmuştu.

Ve en üzücüsü de, masal prensi yok olmuştu.

Benedict Bridgerton Whistledown'da okuduğu her şeydi. Yakışıklı, güçlü, nazik. O her genç kızın rüyalarını süslerdi, ama hayır diye düşündü üzgünce, onunkileri süslemiyordu. Onun gibi bir adam Kont'un evlatlığıyla evlenmezdi. Bir hizmetçiyle kesinlikle evlenmezdi. Ama bir geceliğine Benedict onun olmuştu, Sophie bunun yeterli olduğunu düşünüyordu. Çocukluğundan beri sakladığı küçük oyuncak köpeği aldı. Onu, bunca senedir mutlu zamanlarını hatırlattığı için saklıyordu. Genelde şifonyerinin üzerinde dururdu ama her nedense onu şimdi daha yakınında istiyordu. Yatağa gitti, küçük köpeği kolunun arasına sıkıştırdı ve yorganın altına kıvrıldı.

Ardından sessiz gözyaşları yastığına damlarken dudaklarını ısırarak gözlerini yumdu. Çok çok uzun bir gece olacaktı.

"Bunu tanıyabildin mi?"

Benedict Bridgerton, annesinin yanında, onun duvarları pembe ve krem rengi boyanmış, son derece kadınsı odasında, elinde gümüşlü kadınla arasındaki tek bağlantıyı tutarak oturuyordu. Violet Bridgerton eldiveni aldı ve armayı inceledi. Eldivene sadece bir saniye bakması hemen "Penwood" demesi için yeterli olmuştu.

"Kont gibi mi?"

Violet başıyla onayladı. "G, Gunningworth için olmalı. Doğru hatırlıyorsam unvan kısa bir süre önce aileden alındı. Kont arkasından gelecek bir vâris bırakmadan öldü... Ah, altı ya da yedi sene olmuş olmalı. Unvan uzaktan bir kuzene geçti." Daha sonra onaylamayan bir ifadeyle ekledi. "Ve geçen gece Penelope Featherington'la dans etmeyi unuttun. Senin yerine dans etmek için ağabeyin orada olduğu için şanslısın."

Benedict homurdandı ve annesinin paylamasını duymazdan gelmeye çalıştı.

"SLG kim o halde?"

Violet'in mavi gözleri kısıldı. "Neden bu kadar ilgileniyorsun ki?"

Benedict homurdanarak, "Zaten kendininkilere cevap almadan sadece benimkilere cevap vereceğini düşünmüyordum," dedi.

Violet kadınsı bir homurdanma çıkardı. "Beni sandığından daha iyi tanıyorsun."

Benedict gözlerini devirmemek için kendini engellemeyi zar zor başardı.

"Bu eldivenler kime ait, Benedict?" diye sordu ve ardından Benedict soruyu onun isteğine göre yeterince hızlı cevaplayamayınca ekledi. "Bana her şeyi anlatsan iyi edersin. Biliyorsun ki yakında bunu kendi yöntemlerimle öğrenirim ve sorular sormak zorunda kalmamam seni çok daha az utandıracaktır."

Benedict derin bir iç çekti. Ona her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı. Ya da en azından neredeyse her şeyi. Ona annesiyle böyle detayları paylaşmaktan daha az keyif veren çok az şey vardı... Annesinin onun gerçekten evlenebileceği her umuda kapılma ve buna sıkı sıkı bağlanma gibi bir eğilimi vardı. Ama pek bir seçeneği yoktu. Tabii eğer onu bulmak istemiyorsa.

"Geçen gece maskeli baloda birisiyle tanıştım," dedi en sonunda.

Violet neşeyle ellerini çırptı. "Gerçekten mi?"

"Penelope ile dans etmeyi unutmamın sebebi o."

Violet neredeyse zevkten dört köşe olmuş bir biçimde baktı. "Kim? Penwood Kontu'nun kızlarından biri mi?" Sonra kaşlarını çattı. "Hayır, bu imkânsız. Onun kızı yoktu. Ama iki üvey kızı vardı." Tekrar kaşlarını çattı. "Yine de söylemeliyim, bu iki kızla tanışman... yani..."

"Yani... Ne?"

Nazik kelimeleri ararken Violet'in alnı kırıştı. "Yani, senin o iki kızdan biriyle ilgileneceğini tahmin edemezdim. Hepsi bu. Ama eğer ilgilendiysen," diye ekledi, yüzü epeyce aydın-

lanmıştı, "o halde kesinlikle dul kontesi çaya davet etmeliyim. Şimdilik bunu yapabilirim."

Benedict tam bir şey söyleyecekti ki annesinin yine kaşlarını çattığını görünce sustu. "Şimdi ne oldu?" diye sordu.

"Ah, yok bir şey," dedi Violet. "Sadece..."

"Çıkar ağzındaki baklayı anne."

Violet belli belirsiz gülümsedi. "Sadece dul kontesi pek sevmem. Onu her zaman pek soğuk ve hırslı bulmuşumdur."

"Bazıları senin de hırslı olduğunu söyleyebilir, anne," dedi Benedict.

Violet surat astı. "Tabii ki çocuklarımın mutlu ve doğru evlilikler yapmaları konusunda önemli hırslarım var ama kızını sadece kont diye yetmiş yaşında bir adamla evlendiren annelerden değilim."

"Dul kontes böyle mi yaptı?" Benedict son zamanlarda mihraba yürümüş yetmiş yaşında hiçbir kont hatırlayamadı.

"Hayır," dedi Violet. "Ama yapardı. Oysa ben..." diyerek gösterişli bir hareketle kendini överken Benedict ona bir gülücükle karşılık verdi.

"Eğer onlara mutluluk getirecekse çocuklarımın yoksul insanlarla evlenmelerine bile müsaade ederdim."

Benedict kaşını kaldırdı.

"Prensip sahibi ve çalışkan olmalılar tabii ki," diye açıkladı Violet. "Kumarbazlara yer yok."

Benedict annesinin yüzüne gülmek istemedi, dolayısıyla bunun yerine ihtiyatlı bir şekilde mendiline doğru öksürdü.

"Ama sen benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin," dedi Violet, oğluna yandan bir bakış atarak.

"Tabii ki olmalıyım," dedi Benedict hemen.

Violet sakince gülümsedi. "Eğer sen kızlarından biriyle ilgilendiysen dul kontesle ilgili düşüncelerimi rafa kaldırırım." Umutla Benedict'e baktı. "Kızlarından biriyle ilgileniyor musun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti Benedict. "İsmini öğrenemedim. Elimde sadece eldiveni var."

Violet oğluna sert bir bakış attı. "Eldivenini nasıl aldığını sormayacağım bile."

"Seni temin ederim, her şey son derece masumdu."

Violet'in yüzünde aşırı derecede şüpheci bir ifade vardı. "Buna inanmak için çok fazla oğlum var," diye fısıldadı.

"Baş harfler?" diye hatırlattı Benedict.

Violet eldiveni tekrar inceledi. "Epey eski," dedi.

Benedict onu başıyla onayladı. "Ben de öyle düşündüm. Sanki bir süredir bir yerlerde saklanıyormuş gibi, biraz küf kokuyor."

"Ve dikişler yıpranmış," diye yorum yaptı Violet. "L'nin ne olduğunu bilmiyorum ama S pekâlâ Sarah'ın baş harfi olabilir. Rahmetli Kont'un ölen annesinin ismi. Ki eldivenin eskiliğini düşünürsek bu da oldukça mantıklı görünüyor."

Benedict, "Dün gece bir hayaletle konuşmadığıma eminim, sence eldiven kime aittir?" diye sormadan önce annesinin elindeki eldivene birkaç saniye gözlerini ayırmadan baktı.

"Hiçbir fikrim yok. Gunningworth ailesinden birine sanırım."

"Nerede yaşadıklarını biliyor musun?"

"Açıkçası Penwood Malikânesi'nde," diye cevap verdi Violet. Yeni kont onları henüz kapı dışarı etmedi. Nedenini bilmiyorum. Belki malikâneyi ellerinden alırsa onunla yaşamak isteyeceklerinden korkuyordur. Kendisiyle hiç tanışmadım."

"Peki biliyor musun..."

"Penwood Park'ın nerede olduğunu mu?" diyerek sözünü kesti Violet. "Tabii ki biliyorum. Çok uzakta değil. Birkaç sokak ötede." Ona yolu tarif eder etmez Benedict bir an önce yola çıkma arzusuyla annesi daha lafını bitirmeden çoktan ayaklanmış ve çıkışa doğru ilerlemişti.

"Ah, Benedict!" diye seslendi Violet, gülümsemesi neşe doluydu.

Benedict arkasını döndü. "Efendim?"

"Kontes'in kızlarının adları Rosamund ve Posy. Belki lazım olur."

Rosamund ve Posy. İkisi de tanıştığı kıza pek uymuyordu ama o ne bilirdi ki? Belki tanıştığı insanlar da ona Benedict'in uymadığını düşünüyorlardı.Topuklarının üzerinde döndü ve çıkmak için tekrar bir girişimde bulundu ama annesi onu başka bir "Ah, Benedict!" ile bir kez daha durdurdu.

Arkasını döndü. "Efendim anne?" dedi sıkkın bir ses tonuyla.

"Bana neler olduğunu anlatırsın, değil mi?"

"Tabii ki anne."

"Yalan söylüyorsun," dedi Violet gülümseyerek, "ama seni affediyorum. Seni âşık görmek çok güzel."

"Ben âşık değil..."

"Peki, öyle olsun canım," dedi Violet el sallayarak.

Benedict cevap vermenin bir anlamı olmadığına karar verdi, dolayısıyla gözlerini devirmekten başka bir şey yapmadı. Odayı terk etti ve aceleyle evin dışına doğru ilerledi.

"Sophieeeeeeeeeee!"

Sophie'nin çenesi titredi. Araminta'nın sesi, sanki mümkünmüş gibi, her zamankinden daha sinirli geliyordu. Araminta ona karşı her zaman sinirliydi.

"Sophie! Tanrı'nın cezası, bu musibet kız hangi cehennemde?"

"Musibet kız işte burada," diye mırıldandı Sophie, parlattığı gümüş kaşığı yerine koyarken. Araminta, Rosamund ve Posy'nin hizmetçisi olarak günlük işler listesine parlatma eklememiş olmalıydı ama Araminta onu çok fazla çalıştırmaktan mutlak bir zevk alıyordu.

"Buradayım," diye seslendi, ayağa kalkıp koridora ilerlerken. Tanrı bilir Araminta bu sefer neye kızmıştı. Sophie bir sağa bir sola bakındı. "Leydim?"

Araminta hışımla köşeyi döndü. Sağ eliyle tuttuğu şeyi gösterirken, "Bu ne anlama geliyor?" diye tersledi genç kızı.

Sophie'nin gözleri Araminta'nın eline takıldı ve güçlükle de olsa korkudan nefesinin kesilmesini engelleyebildi. Araminta, Sophie'nin bir önceki gece ödünç aldığı ayakkabıları tutuyordu elinde. "Ne- ne demek istediğinizi anlamadım," diye kekeledi.

"Bu ayakkabılar yepyeniydi. Yepyeni!"

Sophie, Araminta'nın bir cevap beklediğini anlayana kadar bir şey söylemeden dikildi. "Hımm, sorun nedir?"

"Şunlara bak!" diye cırladı Araminta, parmaklarıyla ayakkabıların topuklarından birini dürterken. "Aşınmış. Aşınmış! Nasıl böyle bir şey olabilir?"

"Hiçbir fikrim yok leydim," dedi Sophie. "Belki..."

"Belkisi falan yok," dedi Araminta burnundan soluyarak. "Birisi ayakkabılarımı giymiş."

"Sizi temin ederim, kimse ayakkabılarınızı giymedi," diye cevap verdi Sophie, sesinin sakin çıkmasına şaşırarak. "Ayakkabılarınız konusunda ne kadar titiz olduğunuzu hepimiz biliyoruz."

Araminta şüpheci bir şekilde gözlerini kıstı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

Sophie eğer Araminta sorma ihtiyacı hissettiyse o halde iğneleyici olma rolünü gerçekten çok iyi yaptığını düşündü ama yalan söyledi. "Tabii ki hayır, ben sadece ayakkabılarınıza çok iyi baktığınızı söylemek istedim. Çok uzun süre dayanıyorlar."

Araminta hiçbir şey söylemedi, dolayısıyla Sophie konuşmaya devam etti. "Yani aslında bu kadar çok ayakkabı satın almak zorunda değilsiniz."

Zaten Araminta'nın, herhangi bir insana ömür boyu yetebilecek kadar çok ayakkabısı vardı.

"Bu senin hatan!" diye gürledi Araminta.

Araminta'ya göre her şey Sophie'nin hatasıydı ama bu se-

fer gerçekten haklıydı. Dolayısıyla Sophie yutkundu ve, "Bu konuyla ilgili ne yapmamı istersiniz, leydim?" diye sordu.

"Ayakkabılarımı kimin giydiğini bilmek istiyorum."

"Belki dolabınızda aşınmışlardır," dedi Sophie. "Belki en son giydiğinizde yanlışlıkla bir yere çarpmışsınızdır."

"Ben yanlışlıkla hiçbir şey yapmam," diye tersledi onu Araminta.

Sophie onun bu dediğini içinden onayladı. Araminta her konuda tedbirli bir kadındı. "Hizmetçilere sorabilirim," dedi Sophie. "Belki içlerinden biri bir şeyler biliyordur."

"Hizmetçiler dediğin koca bir aptal sürüsü," diye cevap verdi Araminta. "Bildikleri fındık kabuğunu doldurmaz."

Sophie, Araminta'nın "Sen hariç" demesini bekledi ama tabii ki demedi. En sonunda Sophie, "Ayakkabıyı cilalamayı deneyebilirim, eminim aşınma izleriyle ilgili bir şeyler yapabiliriz," dedi.

"Topukları saten kaplı," dedi Araminta onu küçümseyen bir sesle. "Eğer bunu cilalamanın bir yolunu bulabilirsen seni Kumaş Bilimleri Krallık Akademisi'ne göndermeliyiz."

Sophie fena halde Kumaş Bilimleri Krallık Akademisi diye bir yer var mı diye sormak istedi ama Araminta'nın, bu denli sinirli olmadığı zamanlarda bile, iyi bir espri anlayışı olmadığını biliyordu. Şu anda dalga geçmek felakete davetiye çıkarabilirdi. "Ovmayı deneyebilirim," dedi Sophie. "Ya da fırçalamayı."

"Öyle yap," dedi Araminta. "Hazır o işi yaparken de..."

Hay aksi. Bütün kötü şeyler Araminta'nın "Hazır o işi yaparken de" demesiyle başlardı.

"Bütün ayakkabılarımı cilalayabilirsin."

"Hepsini mi?" derken yutkundu Sophie. Araminta'nın ayakkabı koleksiyonunda en az seksen çift olmalıydı.

"Hepsini. Hazır o işi yaparken de..."

Gene mi?

"Leydi Penwood?"

Araminta neyse ki vereceği emri yarıda kesti ve uşağın ne istediğini öğrenmek için döndü.

"Sizi görmek isteyen bir bey var," dedi, ona kırış kırış, beyaz bir kâğıt uzatırken.

Araminta uşaktan kâğıdı aldı ve üzerindeki ismi okudu. Gözleri büyüdü ve uşağa dönüp, "Çay! Ve kurabiyeler! En güzel gümüşler. Derhal!" diye bağırmadan önce küçük bir çığlık attı.

Uşak, Sophie'yi meraklı gözlerle Araminta'yı izler halde bırakarak aceleyle çıktı. "Benim bir yardımım olabilir mi?" diye sordu Sophie.

Araminta, ona bakarak iki kere göz kırptı, Sophie sanki onun varlığını unutmuş gibiydi. "Hayır," diye terslendi Araminta. "Seninle uğraşamayacak kadar meşgulüm. Derhal yukarı çık." Daha sonra Araminta ekledi. "Zaten senin burada, aşağıda ne işin var ki?"

Sophie az önce çıktığı yemek salonuna doğru harekete geçti. "Benden gümüşleri parlat..."

"Senden ayakkabılarımla ilgilenmeni istedim!" diye bağırdı Araminta.

"Emr-emredersiniz," dedi Sophie usulca. Araminta, Araminta'ya göre bile garip davranıyordu. "Ben sadece yerlerini yerleş..."

"Hemen."

Sophie aceleyle merdivenlere yöneldi.

"Bekle."

Sophie döndü. "Efendim?" dedi kararsızca.

Araminta'nın dudakları sevimsiz bir hoşnutsuzlukla kasılmıştı. "Rosamund ve Posy'nin saçlarının derli toplu olduğundan emin ol."

"Elbette."

"Sonra Rosamund'a seni benim dolabıma kilitlemesi konusunda talimat verebilirsin."

Sophie ona bakakaldı.

Sophie'den cidden kendi kendisinin dolaba kilitlenmesini mi emretmesini istemişti?

"Anladın mı beni?"

Sophie buna evet demeyi başaramadı. Gerçekten çok aşağılayıcı bir durumla karşı karşıyaydı.

Araminta suratları birbirine iyice yaklaşana kadar ona doğru yürüdü. "Soruma cevap vermedin," diye tısladı. "Anladın mı beni?"

Sophie zar zor kafasını salladı. Araminta her geçen gün, Sophie'ye duyduğu nefretin yoğunluğunu daha belirgin hale getiriyormuş gibi görünüyordu.

"Neden beni burada tutuyorsun?" diye fısıldadı Sophie, bunun üzerine daha iyi düşünme zamanı bulmadan önce.

"Çünkü işe yaradığını düşünüyorum," dedi Araminta.

Sophie, Araminta'nın ağır ağır odadan çıkışını izledi ve sonra aceleyle merdivenlere yöneldi. Rosamund ve Posy'nin saçları oldukça iyi görünüyordu, bu yüzden Sophie iç çekti ve Posy'ye dönerek, "Beni dolaba kitle, eğer zahmet olmazsa," dedi.

Posy şaşırdı. "Anlamadım?"

"Bunu Rosamund'dan isteme talimatı aldım ama ancak bu kadarını yapabildim."

Posy dikkatlice dolaba baktı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Annenin ayakkabılarını cilalamalıyım." Posy rahatsız bir şekilde yutkundu.

"Üzgünüm".

"Ben de öyle," dedi Sophie iç çekerek. "Ben de öyle."

BEŞ

Ve maskeli baloyla ilgili bir başka haber de, Bayan Posy Reiling'in denizkızı kostümünün biraz talihsiz bir seçim olması ama yazarınıza göre bu kostüm, baloya meyve sepeti olarak katılan (Philippa portakal, Prudence elma ve Bayan Featherington da bir salkım üzüm olarak) Bayan Featherington ve iki geçkin kızının kostümleri kadar berbat değildi.

Ne yazık ki, üçü de pek iştah açıcı görünmüyordu.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
7 Haziran 1815

Benedict bir eldivene kafasını takmasının hayatını ne hale getirdiğini düşünmeden duramıyordu. Leydi Penwood'un oturma odasına yerleştiğinden beri, sessizce kendini eldivenin hâlâ orada olduğuna ikna ederek, defalarca ceketinin cebini kontrol etmişti. Benedict hiç huyu olmadığı halde gergindi. Geldiğinde dul kontese söylemeyi planladığı şeylerden emin değildi. Oysaki tam bir laf cambazıydı; muhakkak zamanı geldiğinde söyleyecek uygun bir şeyler bulurdu.

Ayaklarını yere vuruyor, şöminenin üzerindeki saate göz gezdiriyordu. Uşağa kâğıdı yaklaşık on beş dakika önce ver-

mişti, bu da Leydi Penwood'un az sonra burada olacağı anlamına geliyordu. Bütün cemiyetteki leydilerin konuklarını en az on beş dakika bekletmeleri gerektiğine dair yazılı olmayan bir kural vardı, eğer aksi günlerinden biriyse bu yirmi dakika da olabilirdi.

Ne kadar aptalca bir kural, diye düşündü Benedict sinirli bir şekilde. Niye dünyanın geri kalanı da onun gibi dakik olmaya önem vermiyordu, bunu hiçbir zaman bilemeyecekti ama...

"Bay Bridgerton!"

Benedict kafasını kaldırdı. Kırk yaşlarında, oldukça çekici, son derece şık sarışın bir hanım odaya süzüldü. Belirsiz bir şekilde tanıdık görünüyordu. Tanıştırılmamış olsalar da muhakkak pek çok kez aynı cemiyet toplantısında bulunmuşlardı.

"Siz Leydi Penwood olmalısınız," diye mırıldandı Benedict, ayağa kalkıp onu nazikçe selamlarken.

Araminta, "Evet," diye cevap verdi kafasını nazikçe öne eğerek. "Bu ziyaretle bizi onurlandırmanıza pek memnun oldum. Tabii ki kızlarımı da ziyaretinizden haberdar ettim. Az sonra burada olurlar."

Benedict gülümsedi. Kontes'in tam olarak böyle davranmasını bekliyordu. Başka türlü davransaydı çok şaşırırdı. Evlenme çağında kızı olan hiçbir anne, asla Bridgerton kardeşlerden birini önemsemezlik etmezdi. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Benedict.

Araminta'nın alnı hafifçe kırıştı. "O halde henüz onlarla tanışmadınız?"

Hay aksi. Şimdi Benedict'in neden orada olduğunu merak edecekti. "Onlar hakkında çok güzel şeyler duydum," diye uydurdu Benedict. Eğer Leydi Whistledown bunu yakalasaydı ki Leydi Whistledown her şeyi yakalıyor gibi görünüyordu, yakında şehrin her yerinde onun bir eş aradığı ve Kontes'in kızlarıyla ilgilendiği haberi konuşulurdu. Yoksa neden hiç tanışmadığı iki kadını ziyaret etsin ki?

Leydi Penwood'un gözlerinin içi güldü. "Rosamund'un sezonun en güzel kızlarından biri olduğu düşünülüyor."

"Peki ya Posy?" diye sordu Benedict biraz aksi bir şekilde.

Araminta'nın alnı buruştu. "Hımm, Posy de tatlıdır."

Benedict sevecen bir şekilde gülümsedi. "Posy ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Leydi Penwood gözlerini kırpıştırdı, ardından şaşkınlığını hafif ekşi bir gülümsemeyle kapattı. "Eminin Posy de sizinle tanışmaktan memnun olacaktır."

Bir hizmetçi süslü gümüş bir tepsiyle salona girdi ve ardından Leydi Penwood'un onayıyla tepsiyi masaya bıraktı. Hizmetçi gitmeden önce, her nasılsa Kontes (Benedict'e göre biraz sertçe), "Penwood kaşıkları nerede?" diye sordu.

Hizmetçi epey paniklemiş bir halde reverans yaptı ve ardından soruyu cevapladı. "Sophie yemek salonundaki gümüşleri parlatıyordu leydim ama yukarı çıkmak zorunda..."

"Sus!" diyerek sözünü kesti Araminta hizmetçinin, kaşıkların yerini soranın o olmasına rağmen. "Eminim Bay Bridgerton çay içmek için illa armalı kaşığa ihtiyaç duyacak kadar kibirli değildir."

"Tabii ki değilim," diye mırıldandı Benedict, bu konuyu açmayı düşünmesi bile Leydi Penwood'un kendisinin biraz fazla kibirli olabileceğini gösterdiğini düşünerek.

"Çık dışarı!" diye emretti Araminta hizmetçiye eliyle bir uzaklaştırma işareti yaparak. "Defol!"

Hizmetçi aceleyle dışarı çıktı ve Araminta, Benedict'e dönerek açıkladı. "En iyi gümüşlerimiz Penwood armasıyla işlenmiştir."

Benedict öne eğildi. "Gerçekten mi?" diye sordu ilgiyle. Bu eldivenin üzerindeki armanın gerçekten Penwood'lara ait olduğunu doğrulamak için harika bir yol olabilirdi. "Bridgerton Malikânesi'nde bunun gibi hiçbir şey yok," dedi yalan söylemediğini umarak. "Görmeyi çok isterim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Leydi Penwood gözleri ışıldayarak. "Zevk sahibi ve detaycı bir bey olduğunuzu biliyordum."

Benedict gülümsedi.

"Bir tane getirmesi için yemek odasına birini yollamalıyım. Tabii ki o musibet kızın işini doğru düzgün yaptığını farz ederek." Dudaklarının kenarlarını son derece itici bir tavırla büzüştürünce Benedict Araminta'nın memnuniyetsizliğinin gerçekten içten olduğunu fark etti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu nazikçe.

Araminta kafasını salladı ve küçümser bir edayla elini salladı. "İyi bir yardımcı bulmak çok zor. Eminim anneniz de aynı şeyleri söylüyordur."

Annesi asla böyle şeyler söylemezdi ama bu muhtemelen bütün Bridgerton hizmetçilerine çok iyi muamele yapılmasından ve bunun için de kendilerini aileye adamış olmalarından kaynaklanıyordu. Ama Benedict, annesi de öyleymiş gibi onayladı.

"Bu günlerde Sophie'yi kapı dışarı edeceğim," dedi Kontes burun kıvırarak. "Hiçbir şeyi doğru yapamıyor."

Benedict hiç görmediği Sophie'ye karşı belli belirsiz bir acıma hissetti. Ama istediği son şey Leydi Penwood'la hizmetçiler üzerine bir tartışmaya girmekti ve bu nedenle eliyle demliği işaret ederek konuyu değiştirdi. "Yeterince demlendiğini sanıyorum."

"Tabii, tabii." Leydi Penwood kafasını kaldırdı ve gülümsedi. "Çayınızı nasıl alırsınız?"

"Sütlü ve şekersiz."

Araminta çayını hazırlarken, Benedict aşağıya doğru inen ayak sesleri işitti ve kalbi hızla atmaya başladı. Her an Kontes'in kızlarından biri salona girebilir ve elbette onlardan biri, bir gece önce tanıştığı kadın olabilirdi. Yüzünün tümünü görmediği bir gerçekti ama yaklaşık olarak ölçüsünü ve boyunu biliyordu. Ve saçlarının uzun ve açık kumral olduğundan da oldukça emindi.

Muhtemelen onu gördüğünde tanıyacaktı. Nasıl tanıyamazdı ki?

Ama iki genç kız salona girdiğinde, ikisinin de aklından çıkaramadığı kadın olmadığını hemen anladı. İçlerinden biri çok sarışındı; ayrıca çok titiz ve yapmacık bir hali vardı. Tavrında neşe, gülüşünde haylazlık yoktu. Diğeri yeterince sevimliydi, ama çok tombuldu ve saçları da oldukça koyuydu.

Benedict hayal kırıklığına uğradığını belli etmemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Takdimler boyunca gülümsedi ve onlarla tanıştığına ne kadar memnun olduğuna dair zırvalıklar mırıldanırken centilmence her ikisinin de elini öptü. Sırf annesi açıkça öbürünü ileri sürdüğü için tombul olandan hoşlanmış gibi davrandı.

İçinden, böyle annelerin anne olmayı hak etmediklerine karar verdi.

"Başka çocuklarınız var mı?" diye sordu Benedict Penwood leydisine, takdimler bitince.

Araminta ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Tabii ki hayır. Olsaydı onları da sizinle tanıştırırdım."

"Hâlâ derslikte olan çocuklarınız olabileceğini düşündüm," dedi Benedict. "Kont'la olan evliliğinizden."

Araminta kafasını iki yana salladı. "Lord Penwood'la benim çocuğumuz olmadı. Unvanın Gunningworth ailesinde kalmaması büyük talihsizlik."

Benedict, Kontes'in Penwood soyunu devam ettiremediğini düşününce üzüntüden çok kızgınlık duyduğunu fark etmekten kendini alamadı. "Eşinizin hiç erkek veya kız kardeşi var mıydı?" diye sordu. Belki gizemli kadın Gunningworth'lerin kuzeniydi.

Kontes Benedict'e şüpheci bir bakış fırlattı. Benedict, bir öğleden sonra ziyareti için pek de uygun olmayan sorularını göz önünde bulundurursa bunu hak ettiğini kabul etmeliydi.

"Belli ki," diye cevap verdi Kontes, "unvan aileden çıktığına göre rahmetli kocamın hiç erkek kardeşi yoktu."

Benedict susması gerektiğini biliyordu ama bu kadında çok sinir bozucu bir şey vardı, bu yüzden sorularına devam etti. "Ondan önce ölen bir kardeşi olabilir."

"Olabilir ama yok."

Rosamund ve Posy, karşılıklı atışmayı kafalarını tenis topu gibi bir o tarafa bir bu tarafa döndürerek büyük bir ilgiyle izliyorlardı.

"Peki ya kız kardeşi?" diye sordu Benedict. "Bunları sormamın tek nedeni çok kalabalık bir aileden gelmemdir." Rosamund ve Posy'ye döndü. "Sadece bir kardeşim olduğunu hayal edemiyorum, belki kızlarınızın onlara arkadaşlık edecek kuzenleri vardır."

Bunun bir açıklama olarak oldukça saçma olduğunu düşündü ama mecburdu.

"Bir kız kardeşi vardı," diye cevap verdi Kontes, küçümseyen bir burun kıvırmayla. "Ama bir kız kurusu olarak yaşadı ve öldü. Çok inançlı bir kadındı," diye açıkladı. "Hayatını hayır işlerine adamayı seçmişti." Bu daha iyi bir açıklamaydı.

"Geçen geceki maskeli balonuzdan çok keyif aldım," dedi Rosamund aniden.

Benedict ona şaşkınlık içinde baktı. Bu iki kız o kadar sessizdi ki Benedict konuşabildiklerini bile unutmuştu. "Aslında annemin balosuydu," diye cevap verdi. " Planlanmasında benim bir rolüm yoktu. Ama iltifatlarınızı iletirim."

"Lütfen iletin," dedi Rosamund. "Siz de balodan keyif aldınız mı Bay Bridgerton?"

Benedict cevap vermeden önce onu bir süre izledi. Gözlerinde belirli bir bilgi almak istercesine sert bir bakış vardı. "Oldukça," dedi sonunda.

"Bilhassa bir hanımla çok iyi zaman geçirdiğinizi fark ettim," diye konuşmasını sürdürdü Rosamund.

Leydi Penwood, hızlıca kafasını Benedict'e bakmak için çevirdi ama bir şey söylemedi.

"Öyle mi?" diye mırıldandı Benedict.

"Gümüş rengi bir elbise giyiyormuş," dedi Rosamund. "Kimdi o?"

"Gizemli bir bayan," dedi esrarengiz bir gülümsemeyle. Onun için de gizemli olduğunu bilmelerine gerek yoktu.

"Eminim bizimle ismini paylaşabilirsiniz," dedi Leydi Penwood.

Benedict gülümsedi ve öylece durdu. Buradan daha fazla bilgi alamayacaktı. "Korkarım gitmeliyim bayanlar," dedi nezaketle, tatlı bir reverans yaparak.

"Kaşıkları görmediniz," diye hatırlattı Leydi Penwood.

"Başka bir zaman," dedi Benedict. Annesinin Penwood armasını başka bir aileyle karıştırması pek mümkün değildi ve ayrıca katı ve kırılgan Penwood Kontesi'nin yanında biraz daha zaman geçirirse kusabilirdi.

"Her şey çok güzeldi," diye yalan söyledi.

"Gerçekten öyleydi," dedi Leydi Penwood onu kapıya geçirirken. "Kısa ama güzel."

Benedict tekrar gülümsemeye zahmet etmedi.

Araminta, Benedict Bridgerton'un arkasından kapanan ön kapının sesini duyduktan sonra, "Bu neydi şimdi?" dedi.

"Şey," dedi Posy, "belki..."

"Sana sormadım!" diye bağırdı Araminta.

"Kime sordun o halde?" diye cevap verdi Posy beklenmedik bir cesaretle.

"Belki beni uzaktan görmüştür," dedi Rosamund. "Ve..."

"Seni uzaktan falan görmedi!" diye bağırdı Araminta.

Rosamund şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledi.

Annesi onunla çok nadir olarak böyle tahammülsüz bir ses tonuyla konuşurdu.

Araminta devam etti. "Onun gümüş rengi elbiseli bir kadınla kırıştırdığını sen söyledin."

"Tam olarak 'kırıştırmak' demedim..."

"Böyle saçmalıklar için benimle tartışma. Kırıştırmak ya da değil. Buraya senin için de gelmemiş," dedi Araminta hatırı

sayılır bir alaycılıkla. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Bay Bridgerton..."

Tam cümlesini bitirecekti ki şeffaf perdeleri çekerken, cebinden bir şey çıkaran Bay Bridgerton'un kaldırımda dikildiğini gördü. "Ne yapıyor bu?" diye fısıldadı.

"Sanırım elindeki bir eldiven," dedi Posy yardım etmek istercesine.

"Bu bir eldiven değ..." dedi Araminta istemsiz olarak çünkü Posy'nin söylediklerini sürekli bir şekilde yalanlamayı âdet edinmişti. "Neden, bu bir eldiven..."

"Bir eldiven gördüğümde anlayacağımı düşünüyorum," diye homurdandı Posy.

"Eldivenin nesine bakıyor?" dedi Rosamund kardeşini dışarı doğru dürterek.

"Eldivenin üstünde bir şey var," dedi Posy. "Belki bir nakıştır. Bizim de üzerinde Penwood armasının işlendiği bazı eldivenlerimiz var. Belki bu da onlar gibidir."

Araminta bembeyaz oldu.

"İyi misin anne?" diye sordu Posy. "Epeyce solgun görünüyorsun."

"Buraya onu aramaya geldi," diye fısıldadı Araminta.

"Kimi?" diye sordu Rosamund.

"Gümüş elbiseli kadını."

"O halde onu burada bulamayacak," diye cevapladı Posy. "Ben denizkızı, Rosamund Marie Antoinette olduğuna göre. Ve tabii ki sen de Kraliçe Elizabeth'tin."

"Ayakkabılar." Araminta'nın âdeta nefesi kesildi. "Ayakkabılar."

"Hangi ayakkabılar?" diye sordu Rosamund.

"Aşınmışlar. Biri ayakkabılarımı giymiş." Araminta'nın zaten inanılmayacak kadar solgun görünen suratı daha da beyazlaştı. "Oydu. Nasıl yaptı bunu? O olmalı."

"Kim?" diye sordu Rosamund.

"Anne iyi olduğuna emin misin?" diye tekrar sordu Posy. "Kendinde değilsin." Ama Araminta çoktan odayı terk etmişti bile.

"Aptal, aptal ayakkabı," diye homurdandı Sophie, Araminta'nın eski ayakkabılarından birinin topuğunu fırçalarken. "Bunu yıllardır giymedi bile." Ayakkabının burnunu cilalamayı bitirdi ve onu yerine, temizce sıralanmış ayakkabıların yanına koydu. Ama bir diğerine uzanmadan önce dolabın kapısı çok kuvvetli bir şekilde duvara çarparak açıldı. Öyle büyük bir gürültüyle çarptı ki, Sophie neredeyse şaşkınlıktan çığlık atacaktı.

"Aman Tanrım, korkuttunuz beni," dedi Araminta'ya. "Geldiğinizi duymadım ve..."

"Eşyalarını topla," dedi Araminta alçak, gaddarca bir sesle. "Güneş doğmadan bu evden gitmeni istiyorum."

Sophie'nin ayakkabıları cilalamak için kullandığı bez parçası elinden düştü. "Ne?" Âdeta nefesi kesilmişti. "Neden?"

"Bir nedene ihtiyacım var mı? İkimiz de biliyoruz ki senin bakımın için aldığım para yaklaşık bir sene önce kesildi. Bu kadar yeter, seni daha fazla burada istemiyorum."

"Ama nereye giderim?"

Araminta çirkin bir şekilde gözlerini kıstı. "Bu benim sorunum değil, öyle değil mi?"

"Ama..."

"Yirmi yaşındasın. Ne yapacağını bilecek kadar büyüksün. Seni daha fazla şımartmayacağım."

"Siz beni hiç şımartmadınız ki," dedi Sophie yumuşak bir sesle.

"Bana cevap vermeye kalkma."

"Neden ki?" diye cevap verdi Sophie, sesi yükselmişti. "Kaybedecek neyim var? Zaten beni evden atıyorsunuz."

"Bana biraz saygılı davranabilirsin," dedi Araminta, onu diz çöker halde tutmak için Sophie'nin eteğine basarak. "Kalbimdeki iyilikle seni senelerce giydirdiğimi ve evimde barındırdığımı göz önünde bulundurmalısın."

"Siz kalbinizdeki iyilikle hiçbir şey yapmazsınız." Sophie eteğini çekmeye çalıştı ama etek Araminta'nın topuğunun altına iyice sıkışmıştı. "Gerçekten de beni neden burada tuttunuz?"

Araminta bir kahkaha attı. "Normal bir hizmetçiden daha ucuza geliyorsun ve sana emir vermek hoşuma gidiyor."

Sophie, Araminta'nın fiili kölesi olmaktan nefret ediyordu ama en azından Penwood Malikânesi eviydi. Bayan Gibbons arkadaşıydı ve Posy genelde sevimliydi ama dünyanın geri kalanı... Neydi... Oldukça korkutucuydu. Nereye gidebilirdi? Ne yapabilirdi? Nasıl geçinebilirdi?

"Neden şimdi?" diye sordu Sophie.

Araminta omuzlarını silkti. "Artık işime yaramıyorsun."

Sophie az önce parlattığı uzun ayakkabı sırasına baktı. "Yaramıyor muyum?"

Araminta ayakkabısının sivri topuğunu Sophie'nin eteğinin kumaşını yırtsın diye sertçe bastırdı.

"Geçen gece baloya gittin, değil mi?"

Sophie kanın yüzüne sıçradığını hissetti. Araminta'nın gerçeği gözlerinden okuduğunu biliyordu.

"Ha-hayır," diye yalan söyledi. "Nasıl gidebil..."

"Nasıl gittiğini bilmiyorum ama orada olduğunu biliyorum." Araminta ayakkabıları tekmeleyerek Sophie'nin yanına attı. "Giy şunları."

"Giy şunları dedim." Araminta bir çığlık attı. "Rosamund ve Posy'nin ayaklarının çok büyük olduğunu biliyorum. Geçen gece ayakkabılarımı giyebilecek olan tek kişi sensin."

"Ve siz bundan benim baloya gittiğim sonucunu mu çıkardınız?" diye sordu Sophie, sesi panik içinde ve nefes nefese çıkıyordu.

"Giy şu ayakkabıları Sophie!"

Sophie Araminta'nın dediğini yaptı. Tabii ki ayakkabılar ona tam oldular.

"Sınırını aştın," dedi Araminta alçak bir sesle. "Seni yıllar önce bu dünyadaki yerini unutmaman konusunda uyarmıştım. Sen bir piçsin, bir evlatlıksın, bir..."

"Piçin ne olduğunu biliyorum," dedi Sophie aniden.

Araminta sessizce Sophie'nin patlamasıyla dalga geçerek, kibirli bir halde tek kaşını kaldırdı. "Nazik cemiyete katılmak için uygun değilsin," dedi ve devam etti. "Ama gene de bizler kadar iyiymiş gibi davranarak maskeli baloya katılma cesaretini bulmuşsun."

"Evet, buldum!" diye bağırdı Sophie, Araminta'nın bir şekilde sırrını öğrendiğini umursamayı bırakarak. "Buldum ve gene bulurdum. Benim kanım da sizinki gibi mavi ve kalbim daha nazik ve..."

Sophie, Araminta'ya bağırırken birden kendini yerde onun tokadıyla kızarmış yanağını ovuştururken buldu.

"Sakın kendini benimle kıyaslama," diye uyardı onu Araminta.

Sophie yerden kalktı. Babası bunu ona nasıl yapabilmişti? Nasıl onu açıkça ondan nefret eden bir kadının bakımına bırakabilmişti? Onu bu kadar az mı umursuyordu? Veya sadece kör müydü?

"Sabaha gitmiş olacaksın," dedi Araminta alçak bir sesle. "Bir daha asla yüzünü görmek istemiyorum."

Sophie kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Ama bekle," dedi Araminta, eliyle Sophie'nin omzuna vurarak. "Önce sana verdiğim işi bitireceksin."

"Bu işi bitirmem sabahı bulur," diye itiraz etti Sophie.

"Bu senin sorunun, benim değil." Ve bununla birlikte Araminta epeyce yüksek bir tıkırtıyla kilidi çevirerek kapıyı çarptı.

Sophie dolabın uzun ve koyu karanlığını aydınlatmaya yar-

dımcı olması için getirdiği, alevi titreyen muma baktı. Fitilin sabaha kadar dayanmasına imkân yoktu.

Ve Araminta'nın ayakkabılarının geri kalanını cilalamasına da imkân yoktu... Kesinlikle yoktu.

Sophie yere oturdu ve gözleri yorgunluktan kapanana kadar yanan mum ışığını izledi. Yarın gün doğumuyla beraber bütün hayatı sonsuza dek değişecekti. Penwood Malikânesi çok sıcak bir yuva olmayabilirdi ama en azından güvenliydi.

Neredeyse hiç parası yoktu. Geçen yedi yılda Araminta'dan aldığı azıcık parayı biriktirmemişti. Neyse ki, babası hayattayken ve ona karısının kölesi gibi değil evlatlığı gibi davrandığı zamanlardan kalan biraz birikmiş parası vardı. Bu parayı harcamak için birçok fırsatı olmuştu ama Sophie, bu günün geleceğini her zaman biliyordu ve sahip olduğu parayı tutumlu davranarak elinde tutmayı tercih etmişti.

Ama onun azıcık parası onu çok ileriye götürmeye yetmezdi. Londra'dan gitmek için bilete ihtiyacı vardı ve bu bayağı para ederdi. Büyük ihtimalle biriktirdiğinin yarısını geçerdi. Bir süre şehirde kalabileceğini düşündü ama Londra'nın kenar mahalleleri pis ve tehlikeliydi, Sophie bütçesinin daha iyi mahallelerin hiçbirinde oturmasına yetmeyeceğini biliyordu. Ayrıca, eğer kendi evinde yaşayacaksa, çok sevdiği taşraya geri dönebilirdi de.

Benedict Bridgerton'la aynı şehirde olduğunu düşünemiyordu bile. Londra büyük bir şehirdi ve Sophie senelerce ondan başarıyla uzak durabileceğinden emindi ama çaresizce ondan uzak durmak istemeyeceğinden korkuyordu. Kendini, onu giriş kapısının önünde birkaç saniye görebilmek için evini gözetlerken bulmaktan korkuyordu.

Ve eğer onu görseydi... Sophie neler olabileceğini bilmiyordu. Kandırıldığı için kızabilirdi. Onu metresi yapmak isteyebil rdi. Onu hiç tanımayabilirdi de.

Soj hie'nin emin olduğu tek şey, ayaklarına kapanmaya-

cağı, sonsuz sadakatini sunmayacağı ve ona evlenme teklif etmeyeceğiydi.

Kontların oğulları, soysuz kimselerle evlenmezlerdi. Romantik aşk romanlarında bile.

Hayır, Londra'yı terk etmeliydi. Kendini cazibeden uzak tutmalıydı. Ama daha çok paraya ihtiyacı vardı, iş bulana kadar ona yetecek kadarına, ev tutana kadar...

Sophie'nin gözleri parıldayan bir şeye takıldı... Bir çift ayakkabı köşeye gizlenmişti. Bu ayakkabıları bir saat önce temizlemiş olmasının dışında bu parıldayanın ayakkabı değil bir çift kolayca sökülebilir ve cebe sığacak kadar küçük pırlantalı ayakkabı tokası olduğunu biliyordu.

Buna cesaret edebilir miydi?

Araminta'nın onun bakımından aldığı onca parayı düşündü, Araminta'nın hiçbir zaman paylaşmaya gönlü olmadığı paraları. Tek bir maaş almadan onca yıl leydinin hizmetçisi olarak verdiği emeği düşündü.

Vicdanının sesini duydu ama bu sesi hemen bastırdı. Böyle zamanlarda vicdana yer yoktu.

Ayakkabı tokalarını aldı.

Ve ardından, birkaç saat sonra Posy geldi (annesinin isteği dışında) ve onu dışarı çıkardı, Sophie eşyalarını topladı ve orayı terk etti.

Şaşırtıcı bir şekilde arkasına bile bakmamıştı.

ALTI

Bridgerton kardeşlerden birisi evlenmeyeli bugün üç sene oldu ve Leydi Bridgerton pek çok yerde bu konuyla ilgili hoşgörüsünün tükendiğini açıklarken duyulmuş. Benedict evlenmedi, (ve genç adam otuzuna geldiği zaman gözde bekâr olmayı geride bırakmış olacak) Colin de öyle ama gene de onun gecikmesi affedilebilir, ne de olsa her şeye rağmen daha sadece yirmi altı yaşında.

Dul Kontes'in aynı zamanda endişelenmesi gereken iki kızı var. Eloise yaklaşık yirmi bir yaşlarında ve pek çok teklif almasına rağmen evlenmeye pek hevesli görünmüyor. Francesca neredeyse yirmi yaşında (kızların doğum günleri büyük bir tesadüf sonucu aynı günlere rastlıyor.) ve o da sezonla evlilikten daha çok ilgileniyormuş gibi görünüyor.

Yazarınıza göre Leydi Bridgerton endişelenmemeli. Bridgerton'lardan birinin uygun bir eş bulamayacağı akıl almaz bir düşünce ve bunun yanı sıra iki evli çocuğu ona torun zevkini yaşattılar ve zaten bu onun en büyük isteğiydi.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
30 Haziran 1815

Alkol ve purolar. Kumar ve kiralanmış kadınlar. Bu, Benedict Bridgerton'un sadece üniversiteden yeni mezun olduğu zamanlarda çok eğlendiği bir parti tarzıydı.

Şimdi bu tür eğlencelerden sıkılıyordu.

Bu ortama katılmaya neden karar verdiğini bile bilmiyordu. Daha çok sıkılmak için diye düşündü. Londra'nın 1817 sezonu, o âna kadar bir önceki yılın tekrarı olmaktan öteye gidememişti ve zaten 1816'yı da çok canlı bulmamıştı. Her şey bir kez daha sıkıcıdan da öteydi.

Ev sahibini doğru düzgün tanımıyordu bile, Phillip Cavender. Arkadaşının arkadaşının arkadaşıydı ve şu an Benedict büyük bir hevesle Londra'da kalmış olmayı diliyordu. Soğuk algınlığını yeni atlatmıştı ve bunu gelmemek için bir mazeret olarak kullanmalıydı ama arkadaşı –gerçi onu son dört senedir hiç görmemişti– onu teşvik ve ikna etmiş sonunda da Benedict partiye katılmıştı. Şimdi ise son derece pişmandı.

Cavender'in ailesinin evinin ana koridoruna indi. Çıkacağı kapıya doğru giderken yüksek bahisli bir oyun masası gördü. Oyunculardan biri kan ter içinde kalmıştı. "Beyinsiz ahmak," diye mırıldandı Benedict. Muhtemelen zavallı herifin atalarından kalma evini kaybetmesi an meselesiydi.

Sağındaki kapı kapandı ama yine de kadınların kıkırdamalarının sesini duyabiliyordu, bunları erkeklerin kahkahaları ve son derece çirkin homurdanmalar izliyordu.

Bu delilikti. Burada bulunmak istemiyordu. Bahislerin katılanların karşılayabileceğinden yüksek olduğu kâğıt oyunlarından nefret ediyordu. Kadınlarla bu şekilde ilişki yaşamakla da hiç ilgilenmiyordu. Onu buraya getiren arkadaşına ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve diğer konuklardan da pek hoşlanmıyordu.

"Ben gidiyorum," dedi koridorda onu duyacak hiç kimse olmamasına rağmen. Çok uzakta değil, sadece bir saatlik yolda olan küçük bir evi vardı. Bir kır evinden başka bir şey değildi ama onundu ve şu an ona cennetmiş gibi geliyordu.

Ama görgü kuralları ev sahibini bulup gideceğini bildirmeyi gerektiriyordu. Bay Cavender ertesi gün yapılan konuşmayı hatırlamayacak kadar sarhoş olsa bile.

On dakikalık sonuçsuz aramadan sonra Benedict, annesinin çocuklarına görgü kurallarını işlemekte bu kadar katı olmamış olmasını dilemeye başladı. Şu anda birden öylesine çekip gitmek çok kolay olurdu. "Üç dakika daha," diye homurdandı. "Eğer bu lanet salağı üç dakika içinde bulamazsam, gidiyorum."

Hemen sonra, bir çift genç adam boğuk kahkahalarla birbirlerinin ayaklarına basıp sendeleyerek onun yanına geldiler. Her yeri alkol ve sigara kokusu sardı. Benedict ikisinden birinin aniden kusması endişesiyle tedbirli davranarak geriye doğru bir adım attı.

Benedict her zaman ayakkabılarına düşkün biri olmuştu.

"Bridgerton!" diye seslendi içlerinden biri.

Benedict ona kısa bir selam verdi. İkisi de Benedict'ten beş yaş küçüklerdi, dolayısıyla onları çok iyi tanımıyordu.

"O bir Bridgerton değil," dedi diğer adam.

"O bir... O bir Bridgerton. Saçlara ve burna bak." Gözleri kısıldı. "Ama hangisi?"

Benedict bu soruyu duymazlıktan geldi. "Ev sahibini gördünüz mü?"

"Bir ev sahibi var mı?"

"Tabii ki var," diye cevap verdi yanındaki adam. "Cavender, süper adamdır biliyorsun, evini kullanmamıza izin..."

"Ailesinin evini," diye düzeltti öteki adam. "Henüz bir mirasyedi değil zavallı herif."

"Ne fark eder! Ailesinin eviymiş. Yine de onun sayılır."

"İkinizden biri onu gördü mü?" diye homurdandı Benedict.

"Dışarıda," dedi az önce bir ev sahipleri olduğunu hatırlamayanı. "Ön bahçede."

"Teşekkürler," dedi Benedict ve daha sonra onları geçerek

ön kapıya yöneldi. Ön basamaklardan indi, Cavender'e saygılarını sundu ve faytonunu almak için ahıra doğru ilerledi.

Şimdi yeni bir iş bulmanın tam zamanı, diye düşündü Sophie Beckett.

Londra'dan ayrılalı neredeyse iki sene olmuştu. Nihayet Araminta'nın kölesi olmayı bırakalı iki sene, tamamen yalnız olmaya başlayalı iki sene...

Penwood Malikânesi'nden ayrıldıktan sonra Araminta'nın ayakkabı tokalarını satmış ama Araminta'nın övündüğü pırlantalarının gerçek olmadığı ortaya çıkmıştı, taklitlerdi ve çok para etmemişlerdi.

Mürebbiye olarak iş aramış ama başvurduğu yerlerin hiçbiri onu işe almak istememişti. İyi eğitimli olduğu açıktı ama referansı yoktu, ayrıca çoğu kadın onun gibi genç ve güzel birini işe almak istemiyordu.

Sophie, sonunda Wiltshire trenine bilet almıştı, acil durumlar için hâlâ bir miktar para ayırarak gidebileceği en uzak nokta burasıydı. Neyse ki, Bay ve Bayan Cavender'in hizmetçisi olarak hemen iş bulmuştu. Hizmetçilerinden iyi hizmet bekleyen ama imkânsızı istemeyen sıradan bir çifttiler. Araminta'ya onca yıl hizmet ettikten sonra burası Sophie'ye tatil gibi gelmişti.

Ama sonra oğulları Avrupa turundan dönmüş ve her şey değişmişti. Phillip sık sık onu koridorda köşeye sıkıştırıyor, imaları ve teklifleri geri çevrilince de sinirleniyordu. Bay ve Bayan Cavender, Bay Cavender'in Brighton'daki kız kardeşini ziyaret etmek için gittiklerinde Phillip yakın arkadaşlarından bir kısmı için bir parti düzenlemeye karar verince, Sophie başka bir yerde iş bulmayı düşünmeye başlamıştı. Önceden de Phillip'in yaptıklarından kaçınmak zordu ama Sophie yine de kendini epeyce korunaklı hissediyordu. Phillip annesi evdeyken asla bir girişimde bulunmaya cesaret etmezdi.

Ama Bay ve Bayan Cavender'in gitmesiyle Phillip istediği her şeyi alabileceğini düşünüyor gibi görünüyordu ve arkadaşlarının da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu.

Sophie burayı hemen terk etmesi gerektiğini biliyordu ama Bayan Cavender ona çok iyi davranmıştı ve iki hafta önceden haber vermeden gitmenin nazik bir hareket olmayacağını düşünüyordu. Evin içinde iki saat boyunca kovalandıktan sonra, görgü kurallarının namusunu kaybetmeye değmeyeceğini düşündü ve kâhyaya (neyse ki çok cana yakın birisiydi) kalamayacağını söyledi, az eşyasını küçük bir çantaya koydu, diğer taraftaki merdivenlerden aşağıya sıvıştı ve kendini dışarı attı. Kasabanın içinde iki saat yürümesi gerekiyordu ama gecenin kör karanlığında bile şehre giden yol Cavender'lerin evinde kalmaktan daha güvenli görünüyordu ve ayrıca şehirde makul bir fiyata sıcak yemek ve kalacak oda bulabileceği küçük bir otel olduğunu biliyordu.

Evin köşesini dönüp tam araba yoluna adımını atmıştı ki boğuk bir çığlık duydu.

Sophie arkasına baktı. Lanet olsun. Phillip Cavender her zamankinden daha sarhoş ve daha adi görünüyordu.

Sophie alkolün Phillip'in dengesini bozacağını ümit ederek koşmaya başladı çünkü onun hızıyla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu.

Ama Sophie'nin koşuşu yalnızca Phillip'i heyecanlandırmaya yaradı. Genç adamın neşeli haykırışlarını duyuyor, adımlarını tam arkasında hissediyordu. Eli Sophie'nin ceketinin yakasına yapışına kadar Phillip yaklaştıkça yaklaştı ve durması için Sophie'yi sarsmaya başladı.

Phillip büyük bir zafer kazanmışçasına gülüyordu, Sophie hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı.

"Bakın burada kim var!" dedi. "Küçük Bayan Sophie. Seni arkadaşlarımla tanıştırayım."

Sophie'nin dudakları kupkuru oldu ve kalbi hızlı hızlı atmaya başladı.

"Bırakın beni Bay Cavender," dedi sert bir ses tonuyla. Onu aciz ve yalvarır bir halde görmekten hoşlandığını biliyordu ve onun arzularına hitap etmeye hiç niyeti yoktu.

"Hiç sanmıyorum," dedi, Sophie'yi kendisinin kaypak gülüşünü izlemeye mecbur bırakmak için onun etrafında dönerek. Kafasını diğer tarafa çevirdi ve, "Heasly! Fletccher! Bakın burada ne buldum!" diye seslendi.

Sophie iki adamın daha gölgesinin yaklaşmakta olduğunu korkuyla izledi. Görünüşlerine bakılırsa onlar da Phillip kadar, hatta belki ondan daha da fazla sarhoştular.

"Her zaman en harika partileri sen düzenliyorsun, Phillip," dedi içlerinden biri.

Phillip gururla kabardı.

"Bırakın beni," dedi Sophie tekrar.

Phillip sırıttı. "Ne dersiniz çocuklar? Bayanın dediğini yapmalı mıyım?"

"Tabii ki hayır," cevabı geldi iki adamdan daha genç olanından.

"Bayan," dedi Phillip'e harika partiler düzenlediğini söyleyen, "yanlış bir sıfat olabilir, sence de öyle değil mi?"

"Çok doğru," diye cevap verdi Phillip. "Bu bir hizmetçi ve hepimizin bildiği gibi, bu türler hizmet etmek için doğmuşlardır." Sophie'yi arkadaşlarına doğru itti. "İşte. Bakın şuna!"

Sophie ileri doğru itilirken hüngür hüngür ağlıyordu ve küçük çantasına sıkıca sarılmıştı. Tecavüze uğramak üzereydi, bu açıktı. Ama panik halindeki zihni bu adamların bütün eşyalarını yere saçmasına izin vermeyerek son bir onur savaşı veriyordu.

Sophie'yi yakalayan adam onu kabaca okşadıktan sonra diğerine doğru itti. Sophie birinin "Cavender!" diye bağırdığını duyduğunda o da tam elini Sophie'nin beline atmıştı.

Sophie acı içinde gözlerini kapadı. Dördüncü adam. Aman tanrım, üç kişi yetmez miydi?

"Bridgerton!" diye seslendi Phillip. "Gel bize katıl!"

Sophie'nin gözleri açıldı. *Bridgerton?*

Kendinden emin ve sakin bir şekilde hareket eden uzun boylu, güçlü yapılı bir adamın gölgesi belirdi.

"Neler oluyor burada?"

Aman Tanrım, bu sesi bir yerden tanıyordu. Rüyalarında sık sık duyduğu sesti bu.

Bu Benedict Bridgerton'du. Onun yakışıklı prensi.

Gecenin soğuğu dondurucuydu ama içeride alkol ve sigara kokusu solumak zorunda kalan Benedict bunu ferahlatıcı bulmuştu.

Ay neredeyse dolunay olmak üzereydi ve hafif bir rüzgâr ağaçların yapraklarını dalgalandırıyordu. Her şeye rağmen sıkıcı bir partiyi terk etmek ve eve dönmek için mükemmel bir geceydi.

Ama ilk önce ev sahibini bulup ona teşekkürlerini sunmalı ve gittiğini haber vermeliydi. Sabrı tükenince, "Cavender," diye seslendi.

"Buradayım," cevabı geldi ve Benedict kafasını sağa çevirdi. Cavender iki arkadaşıyla beraber heybetli ve yaşlı bir karaağacın altında duruyordu. Bir hizmetçiyi aralarında ileri geri itekleyerek eğleniyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Benedict homurdandı. Hizmetçinin onların ilgisinden memnun olup olmadığına karar vermek için çok uzaktaydı. Eğer değilse onu kurtarmak zorunda kalacaktı ki bu geceyi böyle geçirmeyi planlamamıştı. Bir kahraman gibi davranmaktan hoşlanmazdı ama acı içindeki bir kadını görmezden gelmek için çok fazla kız kardeşi vardı... Tam bir sayı vermek gerekirse dört kız kardeşi vardı.

"Ah, oradasın," diye seslendi yavaş yavaş ilerlerken. Bilerek sakin görünmeye çalışıyordu. Yavaş hareket etmek ve durumu değerlendirmek, körü körüne davranmaktan daha iyiydi.

"Bridgerton!" diye seslendi Cavender. "Gel, bize katıl!" Benedict, adamlardan biri kolunu genç bayanın beline dolayıp onu kendisine doğru çektiği sırada yanlarına geldi. Kızı belinden yakalayan adam, diğer eliyle de poposunu sıkıştırıyor ve okşuyordu.

Benedict gözlerini hizmetçinin gözlerine dikti. Kocaman ve dehşet doluydular ve ona sanki gökten inmiş bir kurtarıcıymış gibi bakıyorlardı.

"Neler oluyor burada?" diye sordu.

"Biraz spor yapıyoruz," diyerek kıkırdadı Cavender. "Ailem hizmetçi olarak böyle şahane parçalar tutacak kadar naziktir."

"İlginizden pek memnun görünmüyor," dedi Benedict sakince.

"Yeterince memnun," dedi Cavender sırıtarak. "En azından benim için yeterince memnun."

"Hiç sanmıyorum," dedi Benedict öne atılarak.

"Onunla istediğini yapabilirsin," dedi Cavender neşeyle. "Bizim işimiz biter bitmez tabii."

"Beni yanlış anladın."

Benedict'in sesinde keskin bir sertlik vardı ve üç adam da âdeta donakalmış bir halde ona meraklı gözlerle bakıyorlardı.

"Kızı bırakın," dedi Benedict.

Ortamdaki havanın aniden değişmesiyle şaşırmış, muhtemelen alkolden refleksleri körelmiş olan ve kızı tutan adam hiçbir şey yapmadı.

"Seninle kavga etmek istemiyorum," dedi Benedict kollarını kavuşturarak. "Ama edeceğim. Ve seni temin ederim ki üç kişi olmanız beni korkutmuyor."

"Dur bir dakika," dedi Cavender kızgın bir şekilde. "Buraya gelip bana kendi evimde emir veremezsin."

"Burası senin ailenin evi," dedi Benedict, hepsine Cavender'in hâlâ bir yeniyetme olduğunu hatırlatarak.

"Burası benim evim," diye cevap verdi Cavender. "Ve o da benim hizmetçim. Ve ne istersem onu yapacak."

"Köleliğin bu ülkede yasal olduğundan haberim yoktu," diye mırıldandı Benedict.

"Dediklerimi yapmak zorunda!"

"Öyle mi?"

"Yapmazsa onu mahvederim."

"Çok güzel," dedi Benedict küçük bir gülümsemeyle. "O halde sor ona. Kıza üçünüzle birden yatmak isteyip istemediğini sor. Çünkü aklındaki bu, değil mi?"

Cavender bir şeyler söylemeye çalışırken ağzından tükürükler saçıldı.

"Sor ona," dedi Benedict bir kere daha, bu kez sırıtıyordu çünkü gülümsemesinin daha genç olan adamı çileden çıkardığını biliyordu.

"Sor bakalım, eğer hayır derse burada herkesin önünde onu mahvedebilirsin."

"Ona hiçbir şey sormayacağım," diye mızırdandı Cavender.

"Peki, o halde ondan bunu yapmasını bekleyemezsin, değil mi?" Benedict kıza baktı. Açık kumral lüleli kısa saçları ve yüzüne neredeyse büyük gelen gözleriyle alımlı görünüyordu. "Peki," dedi Benedict Cavender'e kısa bir bakış atarak. "Ben sorarım."

Kızın dudakları yavaşça aralandı ve Benedict birden sanki önceden tanışıyorlarmış gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Ama bu imkânsızdı, tabii eğer başka bir aristokrat aile için çalışmadıysa. Ama öyle olsa bile onu sadece geçerken görebilirdi. Kadın konusunda zevki hiçbir zaman hizmetçiler doğrultusunda olmamıştı ve doğruyu söylemek gerekirse, onları pek fark etmezdi de.

"Bayan..." Kaşlarını çattı. "Yani, adınız nedir?"

"Sophie Beckett," derken genç kızın boğazına sanki koca bir kurbağa kaçmış gibi nefesi kesildi.

"Bayan Beckett," diyerek devam etti Benedict, "soracağım soruya cevap verme inceliğini gösterir miydiniz acaba?"

"Hayır!" diye haykırdı Sophie.

"Cevap verecek misiniz?" diye sordu tekrar.

"Hayır, bu üç adamla yatmak istemiyorum!" Sözcükler resmen dudaklarından dökülmüştü.

"Peki o halde sorunu hallettik," dedi Benedict. Onu hâlâ tutan adama göz gezdirdi. "Onu bırakmanı öneriyorum böylece Cavender onu işinden azat edebilir."

"Peki nereye gidecek?" dedi Cavender küçümseyici bir ses tonuyla. "Bu bölgede bir daha çalışamayacağı konusunda sizi temin ederim."

Sophie, Benedict'e döndü, o da aynı şeyi merak ediyordu.

Benedict kaygısızca omuzlarını silkti. "Ona annemin evinde bir iş bulurum." Sophie'ye baktı ve tek kaşını kaldırdı.

"Kabul edeceğinizi farz ediyorum."

Bu şaşırtıcı sürprizi duyan Sophie'nin ağzı açık kaldı. Onu evine götürmek istiyordu!

"Bu pek de beklediğim bir tepki değildi," dedi Benedict kuru kuru. "Buradaki işinizden daha iyi olacağını garanti ederim. En azından tecavüze uğramayacağınızdan emin olabilirsiniz. Ne dersiniz?"

Sophie ona tecavüz etmeye niyetlenen üç adama ümitsizce baktı. Başka seçeneği yoktu. Benedict Bridgerton, Cavender Malikânesi'nden kurtulmak için tek şansıydı. Onun annesinin yanında çalışamayacağını biliyordu, Benedict'e bu denli yakın olup da hâlâ hizmetçilik yapmak zorunda kalmak katlanamayacağı bir şeydi. Ama bu durumu sonradan çözebilirdi. Şu anda sadece Phillip'ten kaçması gerekiyordu.

Benedict'e döndü ve onu başıyla onayladı, sesini kullanmaktan hâlâ korkuyordu. Boğuluyormuş gibi hissediyordu, gerçi bunun sebebi korku mu yoksa rahatlama mıydı emin değildi.

"Güzel," dedi Benedict. "Gidelim mi?" Sophie onu hâlâ rehin tutan adamın koluna oldukça sert bir bakış fırlattı.

"Of, Tanrı aşkına," diye homurdandı Benedict. "Onu bırakacak mısın yoksa seni kolundan vurmak zorunda mı kalayım?"

"Onu götürebilirsin," diye bağırdı Phillip.

Benedict ona şüpheci bir bakış attı. "Zaten öyle yapıyorum."

"Bu yaptığına pişman olacaksın," dedi Phillip.

"Bundan emin değilim. Şimdi çekilin yolumdan."

Phillip sinirli bir ses çıkardı ve arkadaşlarına dönüp, "Gidelim buradan," dedi. Sonra Benedict'e döndü ve ekledi: "Partilerimden birine bir daha gelebileceğini düşünme bile."

"Doğrusu kalbim çok kırıldı," dedi Benedict alay ederek.

Phillip bir kez daha zorbaca homurdandı ve ardından o ve iki arkadaşı eve girdiler.

Sophie onların gidişini izledi, sonra gözlerini usulca Benedict'e dikti. Phillip ve kötü niyetli arkadaşları tarafından pusuya düşürüldüğünde, ona ne yapmak istediklerini anlamış ve neredeyse ölmek istemişti. Ama sonra birdenbire, Benedict Bridgerton rüyalarındaki kahraman gibi onun önünde belirivermiş ve Sophie belki de öldüm diye düşünmüştü. Çünkü eğer cennette değilse onun burada, yanında ne işi olabilirdi ki?

Tam anlamıyla sersemlemişti, Phillip'in arkadaşlarının onu arkasından küçük düşürücü bir şekilde yakaladıklarını ve hâlâ ellerinde tuttuklarını neredeyse unutmuştu. Bir saniye için bütün dünya yok olup gitmiş, görebildiği ve bildiği tek şey olarak Benedict Bridgerton kalmıştı. Mükemmel bir andı. Ama sonra dünya yeniden belirmiş ve tek düşünebildiği... O burada ne arıyor ki? Bu sarhoşlar ve fahişelerle dolu iğrenç bir partiydi. Onunla iki sene önce tanıştığında böyle eğlencelere katılacak biri gibi görünmemişti gözüne. Ama onunla sadece birkaç saat vakit geçirmişti. Belki de onu yanlış değerlendirmişti. Acı içinde gözlerini kapadı. Geçen iki senede Benedict Bridgerton onun sıkıcı ve kederli yaşamı için bir ışık kaynağı olmuştu. Ya onu yanlış değerlendirdiyse, ya Phillip ve arkadaşlarından sadece biraz daha iyi biriyse, o halde elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Ufacık bir aşk hatırası bile.

Ama onu kurtarmıştı. Bu inkâr edilemezdi. Belki neden Phillip'in partisine geldiğinin önemi yoktu, önemli olan sadece orada olması ve onu kurtarmasıydı.

"İyi misin?" diye sordu Benedict aniden.

Sophie onu başıyla onayladı, dosdoğru gözlerinin içine bakıyor ve onu tanımasını bekliyordu.

"Emin misin?"

Sophie tekrar başını salladı, hâlâ bekliyordu. Az sonra onu tanıyacaktı.

"İyi. Sana çok kaba davrandılar."

"İyi olacağım." Sophie altdudağını ısırdı. Onu tanıdığında nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Mutlu mu olacaktı? Sinirlenecek miydi? Bu belirsizlik onu öldürüyordu.

"Eşyalarını toplaman ne kadar sürer?"

Sophie ona bir süre bakakaldı ve biraz sonra çantasının hâlâ elinde olduğunu fark etti. "Bütün eşyalarım burada," dedi. "Beni yakaladıklarında gitmeye çalışıyordum."

"Akıllı kız," diye mırıldandı Sophie'yi takdir ederek.

Sophie kendisini tanımamasına inanamayarak izliyordu onu.

"Gidelim o zaman," dedi Benedict. "Cavender'in evinin yakınında olmak bile beni hasta ediyor."

Sophie hiçbir şey söylemedi ama onun suratına bakarken çenesini hafifçe öne uzatıp kafasını yana eğdi.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Benedict tekrar.

Ardından Sophie düşünmeye başladı.

Onunla iki sene önce tanıştığında yüzünün yarısını örten bir maske vardı.

Saçları hafifçe pudralanmıştı ve bu onu gerçekte olduğundan daha sarışın göstermişti. Ayrıca, evden ayrıldıktan sonra saçlarını kesmiş ve onları perukçuya satmıştı. Önceden uzun olan bukleleri şimdi kısacıktı. Bayan Gibbons onu beslemediği için çok kilo kaybetmişti.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, o gece birlikte sadece bir buçuk saat geçirmişlerdi.

Sophie Benedict'in gözlerinin içine baktı. Ve o anda anladı.

Onu tanımayacaktı.

Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sophie gülsün mü ağlasın mı bilemiyordu.

YEDİ

Geçen perşembe yapılan Mottram Balosu'ndaki tüm konuklar Bayan Rosamund Reiling'in Phillip Cavender'e abayı yaktığını fark etti.

Yazarınıza göre bu ikili birbirlerine gerçekten çok uygunlar.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
30 Haziran 1815

Bir süre sonra Sophie faytonda Benedict Bridgerton'un yanında oturuyordu.

"Gözünüze bir şey mi kaçtı?" diye sordu Benedict kibarca.

Bu soru Sophie'yi şaşırttı. "Anlamadım?"

"Sürekli gözlerinizi kırpıştırıyorsunuz," diye açıkladı. "Gözünüze bir şeyin kaçmış olabileceğini düşündüm."

Sinirinden gülmeyi bastırmaya çalışan Sophie güçlükle yutkundu. Ona ne söylemesi gerekiyordu? Gerçeği mi? Sadece rüya olabilecek bu geceden sürekli uyanmayı beklediği için gözlerini kırpıştırdığını mı? Veya bir kâbus olan geceden?

"İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu Benedict.

Sophie onu başıyla onayladı.

"Geçirdiğiniz şokun etkileridir diye tahmin ediyorum," dedi Benedict.

Onu nasıl tanımazdı? Yıllarca bu anın hayalini kurmuştu. Yakışıklı prensi, nihayet onu kurtarmaya gelmişti ve kim olduğunu bile bilmiyordu.

"Adınız neydi?" diye tekrar sordu Benedict. "Çok özür dilerim. Bir ismi hatırlamam için her zaman iki kere duymam gerekiyor."

"Sophia Beckett." Yalan söylemeye gerek yoktu, maskeli baloda ona ismini söylememişti.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Beckett," dedi, gözlerini karanlık yoldan ayırmayarak. "Ben de Benedict Bridgerton."

Sophie ona bakmasa bile Benedict'e memnuniyetini kafasını öne eğerek sundu. Bir süre sessiz kaldı ama bunun sebebi daha çok bu inanılmaz durum karşısında ne diyeceğini bilememesiydi. Az önce gerçekleşen tanışmanın iki sene önce hiç yapılmadığını fark etti.

Sonunda, "Yaptığınız çok cesurcaydı," dedi.

Benedict omuz silkti.

"Onlar üç kişilerdi, sizse tek başınaydınız. Çoğu erkek karışmazdı bile."

Bu kez Benedict Sophie'ye döndü. "Zorbalardan nefret ederim," dedi yalnızca.

"Bana tecavüz edeceklerdi."

"Biliyorum," diye cevap verdi. Ve sonra ekledi. "Dört kız kardeşim var."

Sophie neredeyse, "Biliyorum" diyecekti ama kendini tam zamanında durdurdu. Wilshire'daki bir hizmetçi bunu nasıl bilebilirdi ki? Dolayısıyla onun yerine, "Bu nedenle durumuma bu denli hassas yaklaştığınızı sanıyorum," demekle yetindi.

Yolda geçen geceyi sessizlik kapladı. Sophie maskeli baloyu hatırladı, birbirleriyle konuşmadan bir an bile geçirmemiş-

lerdi. Şimdi ise durumun tam tersi olduğunu fark etti. O bir hizmetçiydi, cemiyet üyesi, muhteşem bir kadın değildi. Ortak hiçbir yanları yoktu.

Ama hâlâ, onu tanımasını, faytonu bir yerde durdurup ona sıkıca sarılarak iki senedir onu aradığını söylemesini beklemeye devam ediyordu. Ama bunun olamayacağını çok geçmeden anladı. Hizmetçi haliyle onu tanıyamazdı ve işin doğrusu neden tanımalıydı ki?

İnsanlar görmeyi beklediklerini görürlerdi. Ve Benedict Bridgerton, kesinlikle cemiyet üyesi hoş bir kadını basit bir hizmetçi kıyafeti içinde görmeyi beklemiyordu.

Onu düşünmediği, onunla öpüştüğünü ve maskeli balo gecesinin baş döndüren büyüsünü anımsamadığı tek gün bile geçirmemişti. Benedict hayallerinin merkezi haline gelmişti, başka ebeveynlere sahip olduğu ve başka bir insan olduğu hayallerinin. Düşlerinde, onunla baloda tanışıyordu, belki de anne ve babasının ev sahipliği yaptığı kendi balosunda. Benedict ona güzel çiçekler ve kaçamak öpücüklerle tatlı tatlı kur yapıyordu. Ve sonra, kuşların şarkılar söylediği ve hafif bir rüzgârın estiği güzel bir bahar gününde dizlerinin üstüne çöküyor, sonsuz aşkını ve hayranlığını sunarak ona evlenme teklif ediyordu.

Bu, kutsanmış bir evlilikte sağlıklı bir şekilde dünyaya gelen olağanüstü üç veya dört çocukla birlikte sonsuza dek beraber mutlu yaşadıkları mükemmel bir hayaldi.

Ama bütün düşlerine rağmen onu bir daha göreceğini, üstelik onu ahlaksız üç saldırgandan kurtaracağını hiç düşünmemişti.

Acaba tutkulu bir şekilde öpüştüğü gümüş elbiseli kadını hiç düşündü mü diye merak etti Sophie. Düşündüğünü varsaymak hoşuna gitti ama bunun ona çok da fazla bir şey ifade etmeyeceğinden kuşkulandı. Ne de olsa, o bir erkekti ve pek çok kadınla öpüşmüş olmalıydı.

Benedict için o gece diğerlerinden farklı değildi. Sophie bulabildiğinde hâlâ Whistledown'u okuyordu. Benedict'in pek çok baloya katıldığını biliyordu. Neden tek bir maskeli balo aklında kalsın ki?

Sophie iç çekti ve çantasını hâlâ sıkıca kavrayan ellerine baktı. Eldivenlerinin olmasını diledi ama sahip olduğu tek çift uzun zaman önce yırtılmış ve yenisini almaya parası yetmemişti. Elleri bakımsızdı ve çatlaklarla doluydu, parmakları soğuktan donuyordu.

"Bu kadar mı eşyanız var?" diye sordu Benedict çantayı göstererek.

Sophie onu başıyla onayladı. "Korkarım çok eşyam yok. Sadece fazladan bir elbise ve birkaç kişisel hatıra."

Benedict bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bir hizmetçiye göre çok kibar bir konuşma tarzınız var," dedi.

O bu gözlemi yapan ilk kişi değildi, dolayısıyla Sophie ona herkese verdiği cevabı verdi. "Annem çok kibar ve cömert bir ailenin hizmetçisiydi. Kızlarıyla birlikte bazı dersler almama izin verdiler."

"Orada neden çalışmıyorsunuz?" Ustaca bir hareketle atlarını çatallı yolun sol tarafına çevirdi. "Cavender'lerle bir daha konuşmayacağınızı düşünüyorum."

"Çalışamam," dedi Sophie düzgün bir cevap bulmaya çalışırken. Kimse bu açıklamasından sonra bu konuyu daha derinlemesine incelemeye kalkmamıştı. Kimse ilgilenecek kadar umursamamıştı. "Annem vefat etti," dedi sonunda. "Ve ben de yeni kâhyayla pek anlaşamadım."

Benedict buna inanmış göründü ve yollarına birkaç dakika daha devam ettiler. Gece neredeyse sessizdi, sadece rüzgârın ve atların nallarından çıkan ritmik takırtıların sesi duyuluyordu.

Nihayet merakını daha fazla saklayamayan Sophie, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Çok uzakta olmayan bir kır evim var," diye cevap verdi.

"Orada bir ya da iki gece kalacağız, sonra sizi annemin evine götüreceğim. Eminim malikânesinde size bir iş verecektir."

Sophie'nin kalbi heyecanla çarpmaya başladı. "Bu kır eviniz..."

"Siz tamamen misafir olacaksınız," dedi belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Evin bakıcıları orada olacaklar ve sizi temin ederim Bay ve Bayan Crabtree evlerinde uygunsuz bir durumun cereyan etmesine asla müsaade etmezler."

"Oranın sizin eviniz olduğunu sanmıştım."

Gülümsemesi belirginleşti. "Yıllardır, onların da bunu böyle düşünmesi için uğraşıyorum ama pek başarılı olduğum söylenemez."

Sophie gülümsedi. "Sanırım onlardan çok hoşlanacağım."

"Öyle olmasını ümit ediyorum."

Ve sonra ortalık tekrar sessizleşti. Sophie dosdoğru karşıya bakıyordu. Göz göze gelirlerse onu tanıyacağına dair garip bir hisse kapılmıştı. Ama bu sadece bir kuruntuydu. Benedict gözlerine zaten dikkatli bir şekilde bakmıştı, üstelik pek çok kere, ama hâlâ onun bir hizmetçiden başka bir şey olmadığını düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra, yanağında tuhaf bir karıncalanma hissetti ve yüzünü Benedict'e dönerken onun kendisini garip bir ifadeyle süzdüğünü gördü.

"Sizinle daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu Benedict aniden.

"Hayır," dedi Sophie. "Zannetmiyorum."

"Haklı olduğunuza eminim," diye mırıldandı. "Ama yine de çok tanıdık geliyorsunuz."

"Bütün hizmetçiler aynı görünür," dedi Sophie alaycı bir gülümsemeyle.

"Ben de öyle düşünürdüm," dedi Benedict.

Sophie kafasını öne doğru çevirdi, şaşkınlıktan donup kalmıştı. Neden böyle söylemişti? Onu tanımasını istemiyor

muydu? Son yarım saati onu tanımasını umarak, dileyerek ve hayal ederek...

İşte sorun buydu. Hayal kuruyordu. Benedict onu rüyalarında seviyordu. Ona rüyalarında evlenme teklif ediyordu. Gerçekte, metresi olmasını isteyebilirdi ve bu, Sophie'nin asla yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi. Gerçekte, ayakkabısının tokalarını çaldığı için onu büyük ihtimalle doğrudan polise teslim edecek olan Araminta'ya geri götürmeye mecbur hissedebilirdi (ve Sophie bir an bile Araminta'nın tokaların yokluğunu fark etmediğini düşünmemişti).

Hayır, onu tanımaması en iyisiydi. Bu sadece hayatını zorlaştırırdı, hiçbir geliri olmadığı ve hatta sırtındaki kıyafetler haricinde çok az eşyası olduğu göz önünde bulundurulursa, hayatının bu noktada daha fazla zorlaşmaya ihtiyacı yoktu.

Ama gene de kendisinin kim olduğunu hemen anlamadığı için büyük bir hayal kırıklığı hissediyordu.

"Bu bir yağmur damlası mı?" diye sordu Sophie, konuşmayı tehlikesiz bir şekilde sürdürmek için.

Benedict kafasını kaldırdı. Ay şimdi bulutların arkasına gizlenmişti.

"Oradan ayrılırken yağmur yağacakmış gibi görünmüyordu," diye mırıldandı. Büyük bir damla bacağına düştü. "Ama sanırım doğru söylüyorsunuz."

Sophie gökyüzüne baktı. "Rüzgâr epey hızlandı. Umarım fırtına çıkmaz."

"Fırtına çıkacağı kesin," dedi Benedict alaycı bir şekilde. "Biz üstü açık faytonda olduğumuza göre kesin çıkar. Eğer diğer faytonumu alsaydım gökyüzünde tek bir bulut olmazdı."

"Kır evinize ne kadar kaldı?"

"Yaklaşık yarım saat, sanırım." Kaşlarını çattı. "Yağmurun bizi yavaşlatmaması şartıyla tabii."

"Biraz yağmasının benim için sakıncası yok," dedi Sophie cesurca. "Islanmaktan çok daha kötü şeyler var."

İkisi de tam olarak neden bahsettiğini biliyorlardı.

"Size teşekkür etmeyi unuttum," dedi Sophie sakince.

Benedict kafasını çevirdi. Tanrı aşkına sesinde ona tanıdık gelen bir şeyler vardı. Ama yüzüne baktığında bütün gördüğü basit bir hizmetçi olduğuydu. Kesinlikle çok çekici bir hizmetçi, ama yine de bir hizmetçi. Hiçbir zaman yolunun kesişmeyeceği biri.

"Önemli değil," dedi en sonunda.

"Sizin için belki değil ama benim için çok önemli."

Bu minnettarlıktan rahatsız olan Benedict, sadece kafasını salladı ve erkeklerin ne diyeceklerini bilemediklerinde çıkardıkları homurtulardan birini çıkarttı.

"Yaptığınız çok cesurcaydı," dedi Sophie.

Benedict tekrar homurdandı.

Ve ardından bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Bir dakika içinde Benedict'in giysileri sırılsıklam oldu. "Oraya elimden geldiğince çabuk varmaya çalışacağım," diye bağırdı, rüzgârdan dolayı sesini duyurmaya çalışarak.

"Beni merak etmeyin," diye seslendi Sophie, ama Benedict ona baktığında soğuktan büzüştüğünü ve kollarını kavuşturarak elleriyle bedenini sıcak tutmak için vücudunu ovuşturduğunu gördü.

"Size ceketimi vereyim."

Sophie kafasını iki yana salladı ve bir kahkaha attı. "Muhtemelen ceketinizi giyince daha çok ıslanırım."

Benedict atları daha hızlı gitmeleri için hafifçe dürttü ama yol gitgide daha çamurlu bir hale bürünüyor ve rüzgâr yağmuru kamçılayarak dört bir yana dağıtıyordu, zaten vasat olan görüş mesafesi iyice daralıyordu.

Lanet olsun. Bu Benedict'in tam da ihtiyacı olan şeydi! Geçen hafta soğuk algınlığına yakalanmıştı ve henüz tam olarak iyileşmemişti. Dondurucu yağmurun altında gitmek büyük ihtimalle onu tekrar hasta edecekti ve önümüzdeki ayı sürekli akan bir burun, ıslak gözler ve diğer tüm sinir bozucu ve sevimsiz semptomları yaşayarak geçirecekti.

Benedict gülümsemekten kendini alamadı. Tabii ki, tekrar hastalanırsa annesi münasip bir genç kız bulup huzurlu ve mutlu bir evlilik yapması umuduyla onu şehirdeki her davete gitmeye razı etmeyi deneyemeyecekti.

Gözünü her zaman açık tutması ve uygun bir eş araması onun yararına olurdu. Aslında kesinlikle evliliğe karşı değildi. Kardeşleri Anthony ve Daphne kendilerine harika eşler bulmuşlardı. Ama Anthony ve Daphne'nin evliliklerinin bu kadar mükemmel olmasının nedeni doğru insanla evlenecek kadar akıllı olmalarıydı ve Benedict henüz doğru insanla karşılaşmadığına çok emindi.

Hayır, diye düşündü, birkaç sene önceyi düşünecek olursa bu tam anlamıyla doğru değildi. Birisiyle tanışmıştı...

Gümüş elbiseli kadın.

Onu kollarına aldığında ve dans ederlerken onu terasın etrafında döndürdüğünde farklı bir şey hissetmişti, heyecanlanmıştı ve yüreği kıpır kıpır etmişti. Bu duygu onu korkutmalıydı.

Ama öyle olmamıştı. Bu onu mutluluktan nefessiz bırakmıştı... Ona sahip olması gerektiğine karar vermişti.

Ama sonra bu kadın ortadan kaybolmuştu. Sanki dünya gerçekten düzmüş de o da kenarından aşağı düşmüş gibiydi. Leydi Penwood'la yaptığı sinir bozucu konuşmadan hiçbir sonuç alamamıştı. Ailesi ve arkadaşları da gümüş elbise giyen genç kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Baloya yalnız gelmişti ve malikâneden yalnız ayrılmıştı. Bütün aramalara rağmen bulunamamıştı.

Benedict onu katıldığı her baloda, her partide ve her müzikalde aramıştı. Hatta ondan bir iz yakalayabilmek için pek çok davete iki kere katıldığı olmuştu.

Ama eve her zaman hayal kırıklığıyla dönmüştü.

Onu aramayı bırakmayı düşünmüştü. O, gerçekçi bir adamdı ve eninde sonunda pes edebilirdi. Ve aslında etmişti de. Birkaç ay sonra kendini, gitmeyi kabul ettiğinden çok daha fazla daveti geri çevirme alışkanlığına dönmüş bir halde

buldu. Bundan birkaç ay sonra da tekrar kadınlarla tanışmaya başladı ve artık onları istemsiz olarak gümüş elbiseli kadınla kıyasladığını fark etti.

Ama onu aramaktan vazgeçemiyordu. Artık aynı heyecanı hissetmiyor olabilirdi ama ne zaman bir baloya katılsa veya bir müzikale gitse, gözleri kalabalığı tarıyor, kulakları onun kahkahasının ezgilerini duymak için dikkat kesiliyordu.

O dışarıda bir yerlerdeydi. Uzun zaman önce onu bulamayabileceği gerçeğiyle yüzleşmişti ve bir seneyi aşkın süredir onu faal olarak aramamıştı ama...

Dalgın dalgın gülümsedi. Aramaktan vazgeçemiyordu işte. Bu tuhaf bir şekilde kişiliğinin bir parçası haline gelmişti. Adı Benedict Bridgerton'du, altı kardeşi vardı, mum boya ile resim yapmakta, kılıç kullanmakta yetenekliydi ve ruhuna dokunan kadını bulmak için bir gözünü daima açık tutardı.

Umut etmeye, arzulamaya, aramaya devam ediyordu. Ve artık evlenme zamanının geldiğini düşünse de içinde bunu yapmak için yeterli coşkuyu bulamıyordu.

Ya birinin parmağına o yüzüğü takar ve ertesi gün *onunla* karşılaşırsa! Bu onun kalbini kırardı. Hayır, bundan çok daha fazlası olurdu. Bu, onun ruhunu paramparça ederdi.

Benedict, Rosemeade Köyü'ne yakınlaştıklarını görünce rahat bir nefes aldı. Rosemeade Köyü'nün görünmesi kır evine birkaç dakika kaldığını gösteriyordu. İçeri girip kendini sıcacık küvete atmak için sabırsızlanıyordu. Bayan Beckett'e bir göz gezdirdi. O da titriyordu. Buna rağmen onun hiç şikâyet etmediğini düşündü Benedict hayranlıkla. Daha önce tanıştığı, cesaretle bir işe kalkışıp sonra da eli boş dönen kadınları düşündü. Kolay kolay şikâyet etmeyen kız kardeşi Daphne bile şimdiye kadar çoktan soğuk hakkında sızlanmaya başlamıştı.

"Neredeyse geldik," dedi Benedict.

"Ben iyi... Ah! Siz iyi misiniz?" Benedict insanın göğsünü sıkıştıran şiddetli ve kuru öksürüklerle boğuşuyordu. Ciğer-

leri cayır cayır yanıyor ve sanki boğazına jilet takılmış gibi bir acı hissediyordu.

"İyiyim," dedi âdeta nefesi kesilerek, öksürürken kaybettiği kontrolü geri kazanmak için atların dizginlerini hafifçe geriyordu.

"İyi görünmüyorsunuz."

"Geçen hafta soğuk algınlığına yakalanmıştım," dedi çekinerek. Hay aksi, ciğerleri yanıyordu.

"Soğuk algınlığı gibi görünmüyor," dedi Sophie suratında alaycı bir gülümsemenin belirmedğini umarak. Ancak bu alaycı bir gülümseme değildi. Açıkçası Sophie fena halde endişeli görünüyordu.

"İlerlemiş olmalı," diye mırıldandı Benedict.

"Benim yüzümden hasta olmanızı istemezdim."

Benedict sırıtmaya çalıştı ama elmacık kemikleri çok ağrıyordu. "Sizi alsam da almasam da yağmura yakalanacaktım."

"Yine de..."

Sophie'nin söyleyecekleri bir başka şiddetli ve hırıltılı öksürük nöbetiyle kesildi.

"Affedersiniz," dedi Benedict.

"Bırakın ben süreyim," dedi Sophie dizginlere uzanırken.

Benedict şaşkınlık içinde ona döndü. "Bu bir fayton. Tek atlı bir yük arabası değil."

Sophie onu boğazlamamak için kendini zor tuttu. Burnu akıyordu, gözleri kıpkırmızı olmuştu ve sürekli öksürüyordu fakat gene de kendini beğenmiş bir züppe gibi davranacak enerjiyi buluyordu.

"Sizi temin ederim ki," dedi usulca, "takım atların nasıl sürüleceğini biliyorum."

"Peki, bu yeteneğinizi nerede kazandınız?"

"Benim de kızlarıyla ders almama izin veren aile sayesinde," diye yalan söyledi Sophie. "Takım atları sürmeyi kızlar öğrenirken öğrendim."

"Evin hanımı sizi çok seviyordu anlaşılan."

"Çok seviyordu," diye cevap verdi Sophie gülmemeye çalışarak. Evin hanımı Araminta'ydı ve babası Sophie'nin de Rosamund ve Posy'yle aynı dersleri almasına izin vermesini ona her söylediğinde küplere binerdi. Üçü, takım atları sürmeyi Kont ölmeden bir sene önce öğrenmişlerdi.

"Teşekkür ederim, ben sürerim," dedi Benedict sert bir şekilde. Sonra başka bir öksürük nöbetine daha yakalanarak gergin havayı bir anda dağıttı.

Sophie dizginlere uzandı. "Tanrı aşkına..."

"Alın o zaman," dedi Benedict ve gözlerini kurularken dizginleri Sophie'ye uzattı. "Tutun şunları. Ama sizi izleyeceğim."

"Başka türlüsünü beklemezdim," dedi Sophie aksi bir şekilde.

Yağmur elverişli sürüş koşulları sunmuyordu ve eline dizgin almayalı çok uzun zaman olmuştu ama o, oldukça iyi idare ettiğini düşünüyordu. İnsanın asla unutmayacağı bir şeyler var mutlaka, diye düşündü.

Önceki hayatında, en azından resmi olarak Kont'un evlatlığı olduğu zamanlarda yaptığı bir şeyi yapmak ona çok iyi gelmişti. O zaman güzel elbiseleri vardı, lezzetli yemekler yerdi, ilginç dersler alırdı ve...

İç çekti. Belki mükemmel zamanlar değillerdi ama sonra olan her şeyden daha iyiydiler. "Sorun ne?" diye sordu Benedict.

"Hiçbir şey. Neden bir sorun olduğunu düşündünüz?"

"İç çektiniz."

"Rüzgâra rağmen beni duydunuz mu?" diye sordu Sophie inanamayarak.

"Dikkatim sizde. Bizi -öhö öhö- bir hendeğe sokmanıza dayanamayacak kadar hastayım."

Sophie ona cevap vermeye tenezzül etmedi.

"İlerden sağa dönün," dedi Benedict. "Bu yol bizi dosdoğru kır evime götürecek."

Sophie dediğini yaptı.

"Kır evinizin bir adı var mı?" diye sordu.

"Benim Kır Evim."

"Tahmin etmeliydim," diye mırıldandı Sophie.

Benedict sırıttı. Yatağa düşecek kadar hasta görünmesine rağmen büyük başarı diye düşündü Sophie.

"Dalga geçmiyorum," dedi Benedict.

Hakikaten birkaç dakika sonra duvarındaki küçük ve mütevazı tabelada *Benim Kır Evim* yazan şık bir evin önünde durdular.

"İsmi bir önceki sahibi koymuş," dedi Benedict Sophie'yi ahıra doğru yönlendirirken. "Ama benim de çok hoşuma gitti."

Sophie epey küçük olmasına rağmen pek de mütevazı olmayan eve baktı. "Siz buna kır evi mi diyorsunuz?"

"Hayır, önceki sahibi öyle demiş," diye cevap verdi. "Diğer evini görmelisin."

Bir saniye sonra yağmurdan kurtulmuşlardı. Benedict aşağı zıplamış, atları çözüyordu. Taktığı eldivenler sırılsıklam olmuş, dizginlerin üzerinden kayıyorlardı, bu yüzden Benedict onları çıkardı ve uzağa fırlattı. Sophie işini yaparken onu izledi. Parmakları kuru erik gibi kırış kırış olmuştu ve soğuktan titriyordu.

"Yardım edeyim," dedi öne doğru bir adım atarak.

"Ben hallederim."

"Tabii ki halledersiniz," dedi kibarca, "ama benim yardımımla daha çabuk bitirebilirsiniz."

Benedict büyük ihtimalle teklifini reddetmek için ona dönecekti ki yeni bir öksürük nöbetiyle iki büklüm oldu.

Sophie onu aceleyle bir bankın yanına götürdü. "Oturun lütfen," diye rica etti. "Geri kalanını ben halledeceğim."

Buna müsaade etmeyeceğini düşündü ama bu kez Benedict pes etti. "Çok üzgünüm," dedi kısık bir sesle. "Ben..."

"Üzgün olmanızı gerektirecek bir şey yok," dedi Sophie hızlı hızlı çalışırken. Daha doğrusu elinden geldiği kadar hızlı

olmaya çalışıyordu çünkü parmakları hâlâ uyuşuktu ve derisi çok uzun süre ıslak kalmaktan bembeyaz olmuştu.

"Pek..." Tekrar öksürdü, bu seferki öncekilere göre daha kısık ve şiddetliydi. "Centilmence davranmadım."

"Ah, sanırım bu kez sizi affedebilirim, bu akşam beni kurtardığınızı göz önünde bulundurursak..."

Sophie ona neşeli bir şekilde gülümsemeye çalıştı ama bocaladı ve aniden gözyaşlarına boğuldu. Benedict'in yüzünü görmemesi için hemen arkasını döndü.

Ancak Benedict bir şeyler görmüş olmalıydı ya da belki sadece bir terslik olduğunu sezinlemişti çünkü, "İyi misiniz?" diye seslendi.

"İyiyim," diye cevap verdi ama sesi buruk ve acılı geliyordu.

Benedict, Sophie fark etmeden yanına gidip onu kollarına aldı.

"Her şey yolunda," dedi onu sakinleştirerek. "Artık güvendesin."

Sophie'nin gözyaşları sel oldu. Bu akşam yaşadıkları için ağladı, geçen dokuz senesi için ağladı. Benedict'in onu maskeli baloda kollarına aldığı zamanın anıları için ağladı ve şu anda onun kollarında olduğu için ağladı.

Ağladı çünkü Benedict çok iyi biriydi, hasta olmasına rağmen, Sophie gözünde sadece bir hizmetçi olmasına rağmen, yine de onunla ilgilenmek istiyor ve onu koruyordu.

Ağladı çünkü hatırlayamadığı kadar uzun bir zamandan beri ağlamamıştı, ağladı çünkü kendini çok yalnız hissediyordu.

Ağladı çünkü yıllardır onun hayalini kuruyordu ve Benedict onu tanımamıştı. Muhtemelen tanımaması en iyisiydi ama bu, gene de Sophie'nin kalbini sızlatıyordu.

Sonunda gözyaşları dindi, Benedict bir adım geri attı ve çenesine dokunarak, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Sophie onu başıyla onayladı, şaşırtıcı bir şekilde kendini daha iyi hissediyordu.

"Güzel. Büyük bir korku yaşadın ve..."

Daha sonra Benedict öksürmekten iki büklüm olurken ondan uzaklaştı.

"Sizi artık içeri götürmemiz gerek," dedi Sophie, gözyaşlarının son damlasını silerek. "Evin girişi burası mı?"

Benedict onu başıyla onayladı. "Seninle kapıya kadar yarışacağım."

Sophie duyduklarına inanamadı. Bu denli kötü hissederken bile, hâlâ espri yapabilmesine inanamamıştı. Ama çantasının ipini eline doladı, eteklerini topladı ve kır evinin ön kapısına doğru koşmaya başladı. Az sonra basamaklara ulaştı, sarf ettiği çabaya ve zaten ıslakken yağmur altında yaptığı bu manasız koşuya kıkır kıkır gülüyordu.

Beklenebileceği gibi Benedict onu girişe kadar yaptıkları yarışta yendi. Hasta olabilirdi ama bacakları belirgin bir şekilde daha uzun ve güçlüydü. Sophie yanına gelip durduğunda, o ön kapının önünde bekliyordu.

"Anahtarınız yok mu?" diye bağırdı Sophie. Rüzgâr hâlâ uğulduyor ve birbirlerini duymalarını zorlaştırıyordu.

Benedict kafasını iki yana salladı. "Buraya gelmeyi planlamamıştım."

"Bakıcılar sizi duyacaklar mı ki?"

"Duymalarını umuyorum," diye mırıldandı.

Sophie yüzündeki yağmur damlalarını sildi ve yanındaki pencereden içeriye baktı. "Çok karanlık," dedi Benedict'e. "Sizce evde yoklar mı?"

"Başka nerede olabileceklerini bilmiyorum."

"Bir hizmetçi veya kapı görevlisi de mi yok?"

Benedict kafasını iki yana salladı. "Buraya çok nadir geliyorum, tam bir personel kadrosu tutmak aptalca. Hizmetçiler günübirlik geliyorlar."

Sophie yüzünü buruşturdu. "Açık bir pencere bulmamızı öneririm ama bu yağmurda çok zor."

"Gerek yok," dedi Benedict öfkeyle. "Yedek anahtarın yerini biliyorum."

Sophie ona şaşkın şaşkın baktı. "Bu konuda neden bu kadar öfkelendiniz?"

Cevap vermeden önce birkaç defa öksürdü. "Çünkü bu, tekrar lanet fırtınaya çıkmam gerektiği anlamına geliyor."

Sophie, Benedict'in sabrının sonuna yaklaştığını anladı. Şimdiye kadar iki kere küfretmişti ve hizmetçi olsa bile bir kadının önünde küfredecek birine benzemiyordu.

"Burada bekle," dedi ve daha Sophie cevap vermeden girişteki sundurmadan koşarak ayrıldı.

Birkaç dakika sonra Sophie kilidi çeviren bir anahtar sesi duydu, ön kapı açıldı ve Benedict göründü. Elindeki mumu yerlere damlatıyordu.

"Bay ve Bayan Crabtree'nin nerede olduklarını bilmiyorum," dedi, sesi öksürmekten çatallanmıştı, "ama burada olmadıkları kesin."

Sophie yutkundu. "Yalnız mıyız?"

Benedict onu başıyla onayladı. "Tamamen."

Sophie merdivenlere doğru ilerledi. "Hizmetçi tarafına gitsem iyi olacak."

"Hayır, gitme," diye homurdandı Benedict kolunu tutarken.

"Gitmeyeyim mi?"

Benedict kafasını iki yana salladı.

"Sen, tatlı kız, hiçbir yere gitmiyorsun."

SEKİZ

Bugünlerde hiç kimse, Londra'daki balolarda, cemiyetteki hanımların iyi yardımcılar bulamamakla ilgili yakınmalarını dinlemek zorunda kalmadan iki adım bile atamıyor. Bu yazar ciddi ciddi Bayan Featherington ve Leydi Penwood'un geçen haftaki Smythe-Smith müzikalini mahvetmeye geldiklerini düşünüyor. Leydi Penwood, Bayan Featherington'un şahsi hizmetçisini daha yüksek maaş ve giysi yardımı vaadiyle bir ay önce burnunun dibinden çalmış gibi görünüyor. (Bayan Featherington'un da zavallı kıza giysi yardımı yaptığını belirtmek gerek ama Featherington kızlarının nasıl giyindiklerini gözlemlemiş biri, şahsi hizmetçinin bunu neden bir kazanç olarak görmediğini anlayacaktır.)

Ancak durum değişmiş, her nasılsa söz konusu olan hizmetçi Bayan Featherington'a geri dönüp onu tekrar işe alması için yalvarmış. Leydi Penwood, şahsi hizmetçisine bulaşıkçılık, üst katların hizmetçiliği ve aşçılık görevlerini de yüklemiş gibi görünüyor.

Birisinin bu kadına bir kızın üç kişinin işini yapamayacağını söylemesi gerek.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
2 Mayıs 1817

"Ateş yakacağız," dedi Benedict, "ve yatmaya gitmeden önce ikimiz de bir güzel ısınacağız. Seni Cavender'in elinden, zatürreden ölesin diye kurtarmadım."

Sophie onu bir kez daha öksürürken izledi. Kasılmalar vücudunu mahvediyor, beli bükülüyordu.

"Çok özür dilerim Bay Bridgerton ama ikimizin arasında zatürreye yakalanma tehlikesi altında olan sizsiniz," demekten kendini alamadı genç kadın.

"Aynen öyle," dedi, çok zor nefes alıyordu, "ve seni temin ederim ki bu kadar acı çekmek istemiyorum. O halde..."

Yeni bir öksürük nöbetiyle vücudu tekrar eğildi.

"Bay Bridgerton?" dedi Sophie, sesi endişeliydi.

Genç adam güçlükle yutkundu ve söyleyeceklerini zar zor toparladı. "Lütfen ben vazgeçmeden ateş yakmama yardım et."

Sophie endişeyle kaşlarını çattı. Öksürük nöbetleri gittikçe sıklaşıyor ve her seferinde daha şiddetli ve âdeta göğsünün en derin yerinden geliyormuşçasına daha gürültülü hale geliyordu.

Sophie ateşi kolayca yaktı. Bir hizmetçi olarak bu iş için yeterli tecrübesi vardı. Sonra ikisi de ellerini ateşe yaklaştırabildikleri kadar yaklaştırdılar.

"Yedek kıyafetlerinin kuru kaldığını zannetmiyorum," dedi Benedict Sophie'nin sırılsıklam olmuş çantasını işaret ederek.

"Bence de," dedi üzgün bir halde. "Ama önemli değil. Eğer ateşin yanında yeterince uzun kalırsam kururum."

"Saçmalama," dedi, sırtı kurusun diye arkasını dönerken. "Eminim sana giyecek bir şeyler bulabilirim."

"Burada kadın kıyafetleri var mı?" diye sordu Sophie kuşkuyla.

"Bir geceliğine pantolon ve gömlek giymeyecek kadar süslü değilsin, değil mi?"

O ana kadar Sophie, büyük ihtimalle o kadar süslüydü ama bunu bir kenara bıraktı, şu an için bu biraz aptalca görünüyordu.

"Sanırım değilim," dedi. Kuru kıyafetler kulağa kesinlikle cazip geliyordu.

"Güzel," dedi Benedict, sesi canlı çıkmıştı. "Sen iki odanın sobasını yak, ben de ikimize giyecek bir şeyler bulayım, ne dersin?"

"Ben hizmetçi kısmında kalabilirim," dedi Sophie çabucak.

"Gerek yok," dedi, odadan çıkıp Sophie'ye onu takip etmesini işaret ederken. "Fazla odam var ve sen burada hizmetçi değilsin."

"Ama ben hizmetçiyim," diye belirtti onu takip ederken.

"O halde ne istiyorsan onu yap."

Merdivenleri çıkmaya başladı ama yarı yolda öksürmek için durmak zorunda kaldı.

"Hizmetçi kısmında sert ve ufacık bir şiltesi olan küçük bir odada kalabilir ya da, seni temin ederim, yumuşacık yataklar ve kaz tüyü yorganlarla dolu misafir odasında rahatça uyuyabilirsin."

Sophie bu dünyadaki yerini unutmaması ve tavan arasına giden merdivenleri çıkması gerektiğini biliyordu ama Tanrı biliyor ya, yumuşak bir yatak ve kaz tüyü yorgan kulağa mükemmel geliyordu. Bu kadar konforlu bir yerde yıllardır uyumamıştı.

"Ben küçük bir misafir odası bulacağım," diyerek teklifi kabul etti. "Hımm, en küçüğünü."

Benedict sana söylemiştim dercesine gülümsedi.

"İstediğin odayı seç. Ama bunu değil," dedi, sağdan ikinci odayı göstererek. "Bu benim odam."

"Hemen buradaki sobayı yakayım," dedi Sophie. Benedict'in sıcağa ondan daha çok ihtiyacı vardı ve ayrıca odasının içinin nasıl göründüğünü de çok merak ediyordu. Odasının dekorasyonu birisi hakkında çok şey söyleyebilirdi. Tabii ki o kişinin istediği şekilde odasını döşeyebilecek kadar parası olması şartıyla diye düşündü Sophie yüzünü buruşturarak. Cavender'lerin evindeki küçük odasını düşünerek, bir

kuruş parası olmaması dışında, onun hakkında kimsenin bir şey söyleyemeyeceğinden endişe ediyordu.

Sophie çantasını koridora bıraktı ve hızlıca Benedict'in odasına girdi. Güzel bir odaydı, rahat, erkeksi ve konforluydu. Benedict, buraya çok nadir geldiğini belirtmesine rağmen sehpa ve masanın üzerinde birçok kişisel eşya olduğunu gördü; kardeşlerinin resimleri, deri kaplı defterler ve hatta taşlarla dolu küçük cam bir kâse.

"Ne kadar tuhaf," diye mırıldandı Sophie, çok aceleci ve meraklı davrandığını bilmesine rağmen kâseye doğru ilerledi.

"Hepsinin bir hatırası var." Sophie arkasından derin bir ses duydu. "Bunları," öksürerek duraksadı, "çocukluğumdan beri toplarım."

Sophie bu kadar meraklı davrandığı için utandı ve kıpkırmızı oldu. Ama yine de merakını yenemedi ve kâsenin içinden bir taşı eline aldı. Ortasına doğru uzanan gri damarları olan pembe bir taştı. "Bunun anısı nedir?"

"Onu bir yürüyüş sırasında buldum," dedi Benedict usulca. "Babamın vefat ettiği gündü."

"Ah!" Sophie taşı sanki elini yakmış gibi yığının içine düşürdü. "Çok üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi."

"Yine de üzgünüm."

Benedict buruk bir şekilde gülümsedi.

"Ben de öyle," dedi ve ardından o kadar şiddetli öksürdü ki duvara yaslanmak zorunda kaldı.

"Isınmalısınız," dedi Sophie aceleyle. "Şu ateşi yakmaya başlayayım."

Benedict yatağın üzerine bir giysi bohçası bıraktı. "Bunlar senin için," dedi sakince.

"Teşekkür ederim," dedi genç kız, küçük sobadan gözlerini ayırmayarak.

Onunla aynı odada olmak tehlikeliydi. Uygunsuz bir hareket yapacağını düşünmüyordu; çok az tanıdığı bir kadına ya-

manmaya çalışmayacak kadar beyefendiydi. Hayır, tehlike çanları tam olarak onun için çalıyordu. Açıkçası, yanında daha fazla vakit geçirirse ona sırılsıklam âşık olacağından korkuyordu.

Ve bu ona ne kazandırdı ki?

Yalnızca kırık bir kalp.

Sophie sönmeyeceğinden emin olana kadar ateşi körükleyerek küçük demir sobanın önünde birkaç dakika durdu. "Oldu," dedi emin olunca ve ayağa kalktı. Daha sonra hafifçe gerindi ve arkasını döndü.

"Bu size iyi ge... Aman Tanrım!"

Benedict Bridgerton resmen yemyeşil görünüyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu, alelacele yanına giderken.

"Çok iyi hissetmiyorum," diye geveledi genç adam, karyolanın direğine zorlukla dayanırken. Sesi sarhoş gibi çıkıyordu ama Sophie son iki saattir onunla birlikteydi ve içki içmediğini biliyordu.

"Yatağa yatmalısınız," dedi.

Benedict karyolanın demiri yerine ona yaslanınca Sophie sendelemeye başladı.

Benedict sırıttı. "Geliyor musun?"

Sophie geriye doğru yalpaladı. "İşte şimdi ateşiniz olduğundan emin oldum."

Benedict elini alnına götürmek için kaldırdı ama yanlışlıkla burnuna vurdu. "Ah!" diye acıyla inledi.

Sophie endişelenmişti.

Benedict en sonunda elini alnına götürmeyi başardı. "Hımm, biraz ateşim olduğu söylenebilir."

Adamın sağlığı tehlikedeydi ve bu yüzden Sophie de uzanıp alnına dokundu. Benedict cayır cayır yanıyordu ve bu hiç iyi değildi.

"Bu ıslak kıyafetleri çıkarmanız lazım," dedi "Hemen."

Benedict ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla ıslak giysilerine baktı.

"Evet," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. "Evet, sanırım öyle yapmalıyım."

Düğmelerini açmaya çalıştı ama nemli ve uyuşmuş parmakları sürekli kayıyordu. Sonunda omuz silkti ve çaresizce, "Yapamıyorum," dedi.

"Ah Tanrım. Bırakın ben yapa..."

Sophie düğmelerine uzandı, ardından sinirlenerek ellerini geri çekti ve sonunda dişlerini sıkarak tekrar uzandı. Sophie elinden geldiğince bakmamaya çalışarak hızlıca düğmeleri açıyordu ve açılan her düğme Benedict'in teninin birazını daha açığa çıkarıyordu.

"Neredeyse bitti," diye fısıldadı. "Çok az kaldı."

Benedict cevap vermeyince Sophie kafasını kaldırdı. Gözleri kapanmıştı ve bütün vücudu hafifçe sallanıyordu. Eğer kalkmazsa uyuyakalacaktı.

"Bay Bridgerton?" dedi usulca. "Bay Bridgerton!"

Benedict yerinden sıçradı.

"Ne var? Ne oldu?"

"Uyuyakaldınız."

Benedict şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Giysilerinizle uyumamalısınız." Benedict aşağıya doğru baktı. "Gömleğimi kim çıkardı?"

Sophie bu soruyu duymazdan geldi ve kalkması için onu sırtından tutarak hafifçe kaldırdı.

"Oturun," dedi sert bir ses tonuyla.

Onun iyiliği için ses tonunu sertleştirmeliydi.

"Bunların yerine giyecek kuru giysileriniz var mı?" diye sordu.

Benedict gömleğini çıkardı ve öylece yere bıraktı.

"Asla giysilerle uyumamalıyız."

Sophie'nin midesine kramplar giriyordu.

"Evet, ama bu gece öyle uyumalısı... Ne yapıyorsunuz?"

Benedict ona sanki dünyanın en saçma sorusunu sormuş gibi baktı. "Pantolonumu çıkarıyorum."

"Hiç değilse ben arkamı dönene kadar bekleyemez miydiniz?"

Benedict ona şaşkınlıkla baktı.

Sophie de ona.

Benedict ona biraz daha baktıktan sonra, "Evet?" dedi.

"Evet ne?"

"Arkanı dönmeyecek misin?"

"Ah!" diye ciyakladı Sophie, birisi tabanlarını tutuşturmuş gibi hızla arkasını dönerken.

Benedict yatağın kenarında otururken yorgun bir şekilde başını iki yana salladı ve çoraplarını çıkardı. Bu namus timsali kadınlar yok muydu? Tanrı aşkına o bir hizmetçiydi. Bakire olsa bile –ki tutumuna bakınca Benedict öyle olduğundan şüphelenmişti– daha önce bir erkek vücudu görmüş olmalıydı. Hizmetçiler havlu, çarşaf gibi şeyleri getirirken kapıyı çalmadan odalara girip çıkarlardı. Çıplak bir adamın olduğu bir odaya yanlışlıkla girmemiş olması imkânsızdı.

Pantolonunu da çıkardı. Vücudunun hâlâ nemli olduğu ve pantolonu resmen derisinden sökmek zorunda kaldığı düşünülürse bu hiç kolay olmamıştı. Tamamen çıplak kaldığında başını Sophie'nin olduğu tarafa çevirdi. Genç kadın yumruklarını sıkmış bir halde dimdik ayakta dikiliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde onun bu hali Benedict'i güldürdü.

Kendini iyice halsiz hissetmeye başladı, yatağa yatabilmek için bacağını yeterince yükseğe kaldırmayı ancak iki kerede başarabildi. Hatırı sayılır bir güç sarf ederek öne eğildi, battaniyenin ucunu yakaladı ve üzerine örttü. Ardından bitkin bir halde yastığa başını koydu ve inledi.

"İyi misiniz?" diye seslendi Sophie.

"İyiyim," demeye çalıştı ama söylediği daha çok "İjmmm" gibi bir şeydi.

Sophie'nin hareketlendiğini duydu ve bir gözünü yarım yamalak açacak gücü bulduğunda onun yatağın kenarına gelmiş olduğunu gördü. Endişeli görünüyordu.

Her nedense bu Benedict'in çok hoşuna gitti. Akraba olmadığı bir kadın sağlığı için endişelenmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"İyiyim," diye geveledi, ona güven verir bir şekilde gülümsemeye çalışırken. Ama sesi upuzun ve daracık bir tünelden geliyormuş gibi çıkıyordu. Ellerini kulaklarına götürdü. Gayet düzgün konuştuğunu hissediyordu, sorun kulaklarında olmalıydı.

"Bay Bridgerton? Bay Bridgerton?"

Tekrar bir gözü açıldı. "Git uyu," diye homurdandı. "İyice kurulan."

"Emin misiniz?"

Benedict onu başıyla onayladı. Konuşmak onun için iyice zorlaşmıştı.

"Pekâlâ. Ama kapınızı açık bırakacağım. Gece bana ihtiyacınız olursa seslenirsiniz."

Benedict onu bir kez daha başıyla onayladı. Ya da en azından öyle yapmaya çalıştı ve sonra hemen uyuyakaldı.

Sophie'nin yatağa girmesi en az on beş dakikasını aldı. Gerginliği kuru giysileri giyerken ve odasındaki sobayı yakarken hâlâ devam ediyordu ama başını yastığa koyduğunda yorgunluğa daha fazla karşı koyamayacağını hissetti, bütün kemikleri sızlıyordu.

Uzun bir gün oldu, diye düşündü. Çok uzun bir gün... Sabahki işlerinden Cavender ve arkadaşlarından kaçmak için evin etrafında koşmasına kadar. Gözleri kapandı. Olağanüstü şekilde uzun bir gündü ve...

Sophie aniden uyandı, kalbi küt küt atıyordu. Soba ağır ağır yanıyordu, artık uyumalıydı. Yorgunluktan ölmüştü ama

yine de bir şey onu uyandırmıştı. Bay Bridgerton muydu? Ona mı seslenmişti? Odadan ayrıldığında iyi görünmüyordu ama ölecek kadar da kötü değildi.

Sophie yataktan fırlayıp bir mum aldı, ardından Benedict'in ona ödünç verdiği kocaman pantolon kalçasından aşağıya düşerken kemerini sımsıkı tutarak hızla kapıyı doğru ilerledi. Koridora vardığında onu uyandıran sesi duydu.

Derinden bir inleme sesi duyuluyordu, onu anlamsız bir gürültü ve ağlamaya benzer sesler takip ediyordu.

Sophie sobada mumunu yakmak için kısa bir süre durduktan sonra Benedict'in odasına doğru hızla ilerledi. Benedict acayip bir halde yatağında uzanıyordu. Sophie ona doğru eğildi ve gözlerini göğsüne odakladı. Ölmüş olamayacağını biliyordu ama nefes aldığını gördüğünde korkunç derecede rahatladı.

"Bay Bridgerton?" diye fısıldadı. "Bay Bridgerton?"

Cevap yoktu.

Yatağın kenarına uzanarak ona iyice yaklaştı. "Bay Bridgerton?"

Benedict elini havaya kaldırarak Sophie'yi omzundan yakaladı ve onu dengesi bozulup yatağa düşünceye kadar çekti.

"Bay Bridgerton!" diye bağırdı. "Bırakın beni!"

Ama Benedict kıvranmaya ve inlemeye başlamıştı, vücudundan öyle bir sıcaklık yayılıyordu ki Sophie yüksek ateşin etkisinde olduğunu anladı.

Bir şekilde kendini kurtarmayı başardı ve Benedict kıpırdanmaya, sağa sola dönmeye ve anlamsız laflar gevelemeye devam ederken yataktan fırladı.

Sophie bir süre bekledikten sonra elini Benedict'in alnına götürdü. Yanıyordu.

Ne yapacağına karar vermeye çalışırken alt dudağını ısırdı. Ateşli hastalıklarla ilgili hiçbir hemşirelik tecrübesi yoktu ama onu soğutmak yapılacak en mantıklı şey gibi görünüyordu. Ama bir yandan da hasta odaları her zaman kapalı, boğucu ve sıcak olurdu, yani belki de...

Benedict tekrar inlemeye başladı ve sonra birdenbire, "Öp beni," diye mırıldandı.

Sophie'nin sımsıkı tuttuğu kemeri elinden kaydı ve pantolonu yere düştü. Pantolonunu tekrar giymeye çalışırken şaşkınlıktan küçük bir çığlık attı. Sağ eliyle düzgün bir şekilde kemerini kavramaya çalışırken sol eliyle de Benedict'in elini okşamak için uzandı ama sonra vazgeçti. Ona, "Rüya görüyorsunuz Bay Bridgerton," dedi.

"Öp beni," diye tekrar etti Benedict. Ama gözlerini açmadı.

Sophie ona doğru iyice yaklaştı. Tek bir mumun ışığında bile Sophie, gözlerinin gözkapaklarının altında hızlıca hareket ettiğini görebiliyordu. Başka bir insanın rüya gördüğünü görmek tuhaf, diye düşündü.

"Lanet olsun!" diye bağırdı aniden Benedict. "Öp beni!"

Sophie şaşkınlıktan geriye doğru sendeledi ve elindeki mumu aceleyle yatağın yanındaki masanın üstüne koydu.

"Bay Bridgerton, ben..." diye başladı, onu neden öpemeyeceğini açıklamaya hazırlanıyordu ama sonra düşündü. Neden olmasın?

Kalbi deli gibi atmaya başladı, öne doğru eğildi ve Benedict'in dudaklarına sade, hafif ve kibar öpücükler kondurdu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Hep seni sevdim."

Benedict hareket etmeyince Sophie rahat bir nefes aldı. Bu onun sabah hatırlamasını istediği türden bir an değildi. Ama sonra tam Sophie onun tekrar uykuya daldığında ikna olduğu anda, Benedict'in kafası kuş tüyü yastığa derin izler bırakarak sağa sola dönmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye inledi boğuk bir sesle. "Nereye gidiyorsun?"

"Buradayım," diye cevap verdi Sophie.

Benedict gözlerini açtı ve bir an için aklı başına geldi. "Sen değil." Sonra tekrar gözlerini kapattı ve başını sağa sola çevirmeye devam etti.

"Şu an yalnızca ben varım," diye mırıldandı Sophie ve "Bir yere kaybolmayın," dedi sinirli bir kahkaha atarak. "Hemen döneceğim."

Ve sonra, kalbi korku ve sinir içinde atarken odadan dışarı çıktı.

Birçok malikânenin içinin birbirine benzediği Sophie'nin hizmetçilik günlerinden öğrendiği bir şeydi. Bu nedenle Benedict'in sırılsıklam olan yatak örtülerinin yedeklerini bulmakta hiç zorlanmadı. Yanına ayrıca bir sürahi soğuk su ve Benedict'in alnına kompres yapmak için birkaç küçük havlu da aldı.

Odaya döndüğünde Benedict hâlâ yatıyordu ama nefes alışverişi sığ ve hızlıydı. Sophie alnına dokunmak için tekrar uzandı. Emin olamadı ama ateşi artmış gibi görünüyordu.

Tanrı aşkına. Bu hiç iyi değildi ve Sophie'nin ateşli bir hastaya bakmak için yeterli bilgisi yoktu. Araminta, Rosamund ve Posy hayatlarında hiç hasta olmamışlardı ve Cavender'lerin de hepsi sağlıklı insanlardı. Hemşirelik yaptığı tek kişi Bayan Cavender'in yürüyemeyen annesiydi. Ama hiç ateşli birine bakmak zorunda kalmamıştı.

Bez parçasını su dolu sürahinin içine batırdı ve sonra kenarlarından akan sular durana kadar dışarıda bekletti.

"Bu size iyi gelecektir," diye fısıldadı, bezi dikkatlice Benedict'in alnına yerleştirirken. Sonra oldukça tereddütlü bir sesle ekledi. "En azından öyle olacağını umuyorum."

Benedict, Sophie bezi alnına yerleştirdiğinde hiçbir rahatsızlık hissetmedi. Sophie bunun iyiye işaret olduğunu düşündü ve soğuk bir havlu daha hazırladı. Gerçi onu nereye koyması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Göğüs hareketleri bir şekilde olağandışı görünüyordu ve eğer zavallı adam ölmek üzere değilse Sophie'nin yatak çarşafının belinden daha aşağıya kaymasına izin vermeye niyeti yoktu (eğer öyle olsa bile

Sophie onu yaşama döndürmek için ne yapması gerektiğinden emin değildi). Bu yüzden en sonunda havluyu kulaklarının arkasına ve boynunun kenarlarına bastırdı.

"İyi geliyor mu?" diye sordu, hiçbir cevap beklemeyerek ama yine de bu tek taraflı konuşmayı devam ettirmesi gerektiğini hissederek. "Doğrusu hasta bakmaktan pek anlamam ama alnınıza soğuk kompres isteyeceğinizi düşündüm. Biliyorum ki ben hasta olsaydım öyle isterdim."

Benedict, tamamen anlamsız bir şeyler mırıldanarak diğer tarafa döndü.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi Sophie, gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. "Böyle hissettiğinize sevindim."

Benedict bir şeyler daha mırıldandı.

"Hayır," dedi Sophie, kulaklarına soğuk kompres yaparken. "İlk söylediklerinize katılıyorum ama..."

Benedict tekrar mırıldandı.

"Bu konuyu tekrar düşünmekten mutluluk duyarım," dedi endişeli bir şekilde. "Lütfen üzerinize alınmayın."

Benedict kıpırdamıyordu.

Sophie derin bir iç çekti. Biri, kendini aşırı derecede şapşal hissetmeden bilinci kapalı bir adamla ancak bu kadar sohbet edebilirdi. Alnına koyduğu bezi kaldırdı ve tenine dokundu. Şimdi biraz nemli gibiydi. Nemliydi ve hâlâ sıcaktı ki bu Sophie'nin mümkün olabileceğini düşünmediği bir birleşimdi.

Bir süreliğine bezi kaldırmaya karar verdi ve sürahinin tepesine koydu. Şu anda onun için yapabileceği çok az şey vardı, bu yüzden Sophie bacaklarını esnetti ve odanın etrafında yürümeye başladı, arsızca kurcalayabileceği her şeyi karıştırıyordu ve bunların sayısı hiç de az değildi. Resim koleksiyonu ilk durağıydı. Çalışma masasının üstünde dokuz tane vardı. Sophie bunların Benedict'in ebeveynleri ve kardeşleri olduğunu tahmin ediyordu. Kardeşleri yaşlarına göre dizmeye başladı ama sonra resimlerin hepsinin aynı zamanda yapılmadığını

fark etti. Dolayısıyla büyük kardeşinin on beş, küçüğün ise yirmi yaşındaki resimlerine bakıyordu.

Sophie birbirlerine ne kadar benzediklerini görünce donakaldı, hepsi koyu kestane saçlı, geniş ağızlıydı ve hepsinin kemik yapıları zarifti.

Göz renklerini karşılaştırmak için daha yakından baktı ama bunun için ışık yetersizdi ve zaten bunun yanı sıra, resimlerden göz rengini anlamak çok da kolay değildi.

Resimlerden sonra sıra Benedict'in taş koleksiyonuna geldi. Sophie kâsenin içinden birkaç tanesini aldı ve avucunun içinde döndürmeye başladı.

"Acaba neden senin için bu kadar özeller?" diye fısıldadı, taşları dikkatlice yerlerine koyarken. Ona sadece sıradan taşlarmış gibi geliyordu ama özel anıları simgeliyorlarsa Benedict için daha ilginç ve eşsiz olmalıydılar.

Kesinlikle açamadığı küçük bir tahta kutu buldu; doğudan gelen hileli kutulardan biri olmalı diye düşündü. Ama daha sonra gözüne çarpan, masaya dayanmış içi karakalem çizimlerle dolu büyük karalama defteri ona daha ilginç geldi. İçinde çoklukla manzara resimleri ve birkaç tane de portre çizimi vardı. Bunları Benedict mi çizmişti? Sophie göz ucuyla her resmin altına baktı. Küçük imza kesinlikle iki B gibi görünüyordu.

Sophie nefesini tuttu ama yüzünde beliren gülümsemeye engel olamadı. Benedict'in sanatçı olduğunu hiç düşünmemişti. Whistledown bununla ilgili en ufak bir ipucu bile yazmamıştı ve bu, bir dedikodu yazarının onca senedir anlayabileceği türden bir şeydi.

Sophie karalama defterini mumun daha yakınına getirdi ve sayfaların aydınlanmasını sağladı. Defteri alıp her sayfaya en az on dakika bakmak istedi ama resimlerini izin almadan bu kadar detaylı incelemek ona doğru gelmedi. Büyük ihtimalle işgüzarlığını aklamaya çalışıyordu ama her nedense şöyle bir göz gezdirmek de o kadar kötü bir fikir gibi görünmedi gözüne.

Çeşit çeşit manzara resmi vardı. Bazıları "Benim Kır Evimin" (ya da Sophie Onun Kır Evi demeliydi), bazıları daha büyük bir evin resimleriydi (Sophie bunun Bridgerton ailesinin çiftliği olduğunu tahmin ediyordu). Resimlerin çoğunda mimariye önem verilmemiş, daha çok akan bir nehir veya dalgalanan bir ağaç ya da yağmurdan ıslanmış bir çimenlik ön plana çıkarılmıştı. Ve anı olduğu gibi yansıtmaları resimlerinin en harika yanıydı. Sophie onlara bakarken akan nehrin ve rüzgârın dalgalandırdığı yaprakların sesini duyduğuna yemin edebilirdi.

Portre çizimlerinin sayısı çok daha azdı ama Sophie onları kesinlikle daha ilginç buldu. Bir kısmı küçük kız kardeşinin, bir kısmı da annesinin portreleri olmalıydı. Sophie en çok bir açık hava oyunun resmedildiği çizimi beğendi. Bridgerton kardeşlerden en az beşi ellerinde uzun tokmaklar tutuyorlardı ve kızlardan biri topu kaleye sokmayı denerken yüzünde oluşan kararlı ifadeyle en önde resmedilmişti.

Bu resimdeki hava Sophie'nin neredeyse kahkahalarla gülmesine sebep oluyordu. O günkü eğlenceyi hissedince içi bir an önce kendi ailesini kurma arzusuyla doldu taştı.

Halen sessizce yatağında uyuyan Benedict'e bir göz attı. Bu kadar büyük ve sevgi dolu bir ailede doğduğu için ne denli şanslı olduğunun farkında mıydı acaba?

Sophie iç çekti ve defterin sonuna gelene kadar birkaç sayfaya daha göz attı. Son çizimler diğerlerinden farklıydı, çünkü sadece bir gece manzarası ve eteklerini bileklerinin üzerinde tutarak koşan bir kadın resmedilmişti.

Aman Tanrım! Sophie yutkundu, şaşkınlıktan donakalmıştı. Bu oydu. Çizimi yüzüne yaklaştırdı. Benedict elbisenin detaylarını kusursuz bir şekilde çizimine eklemişti, sadece tek bir geceliğine onun olan o harika, sihirli gümüş elbisenin. Dirseklerine kadar gelen uzun eldivenlerini ve saçlarının şeklini de unutmamıştı. Suratı ayırt edilebilir şekilde çizilmemişti ama Benedict'in aslında onun yüzünün tamamını

hiç görmediği düşünülürse bu hoş görülebilirdi. En azından şimdiye kadar.

Benedict aniden homurdandı. Sophie ona doğru baktığında huzursuz bir şekilde yatakta dönüp durduğunu gördü. Defteri kapattı ve aceleyle yanına gitmeden önce yerine koydu.

"Bay Bridgerton?" diye fısıldadı. Umutsuzca ona Benedict diye seslenmek istiyordu. Ama bu Sophie için Benedict'ti, onca senedir rüyalarında ona böyle seslenmişti. Ama bu affedilemez bir laubalilik olurdu ve hizmetçi konumuna kesinlikle yakışmazdı.

"Bay Bridgerton?" diye fısıldadı tekrar. "İyi misiniz?"

Benedict'in göz kapakları titreyerek açıldı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Benedict birkaç kere gözlerini kırpıştırdı ama Sophie dediklerini duyup duymadığından emin olamadı. O kadar dikkatsiz bakıyordu ki onu gerçekten görüp görmediğini de anlayamadı.

"Bay Bridgerton?"

Benedict göz ucuyla ona baktı ve "Sophie," dedi kısık bir sesle, boğazı kurumuştu ve acıyordu. "Hizmetçi olan..."

Sophie onu başıyla onayladı. "Buradayım. Neye ihtiyacınız var?"

"Su," dedi.

"Hemen geliyor." Sophie sürahinin içindeki suya bezleri daldırmıştı ama şu anda titizlik yapmanın zamanı değildi, bu nedenle mutfaktan getirdiği bardaklardan birini aldı ve doldurdu. "Buyurun," dedi, suyu ona uzatırken.

Benedict'in parmakları titriyordu, bu yüzden Sophie bardağı dudaklarına götürene kadar bırakmadı. Birkaç yudum aldı ve sonra tekrar yastığa yığıldı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

Sophie uzandı ve alnına dokundu. Hâlâ çok sıcaktı ama bilinci yerine gelmiş gibi görünüyordu. Bunu ateşinin düştü-

ğüne dair bir işaret olarak kabul etmeye karar verdi. "Sabaha daha iyi olacağınızı zannediyorum."

Benedict güldü. Güçlü ve neşeli bir kahkaha atmadı ama gerçekten güldü. "Pek sanmıyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Tabii ki tam olarak iyileşemezsiniz," diye ekledi, "ama daha iyi hissedeceğinizi düşünüyorum."

"Şu andan daha kötü hissetmek kesinlikle çok zor olurdu."

Sophie ona gülümsedi. "Yatağın diğer tarafına geçecek gücünüz var mı? Böylece çarşaflarınızı değiştirebilirim."

Benedict başını evet anlamında salladı ve Sophie yatağı düzeltirken bitkin gözlerini yumdu.

"Çok beceriklisin," dedi Sophie işini bitirdiğinde.

"Bayan Cavender'in annesi çok sık ziyarete gelirdi," diye açıkladı Sophie. "Yatalak olduğu için çarşafları onu kaldırmak zorunda kalmadan değiştirmeyi öğrendim. Çok zor bir şey değil."

Benedict tekrar başını salladı. "Tekrar uyuyacağım."

Sophie endişe etmemesi için Benedict'in omzunu okşadı. Kendini tutamamıştı.

"Sabah daha iyi hissedeceksiniz," diye fısıldadı. "Söz veriyorum."

DOKUZ

Doktorların en kötü hastalar oldukları çok sık söylenir ama yazarınıza göre erkeklerin hepsi hastalanınca korkunç olurlar. Eskiler hasta olmak için sabır gerekir demişler ve türümüzün erkekleri kesinlikle bundan yoksunlar.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
2 Mayıs 1817

Ertesi sabah Sophie'nin yaptığı ilk şey çığlık atmak oldu.

Benedict'in yatağının yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı, bacakları uygunsuz bir şekilde sere serpe uzanmış ve kafası son derece rahatsız edici bir şekilde yana düşmüştü. Uykusu başlarda hafifti, kulakları hasta yatağından gelecek her türlü tehlike alarmını duymak için hazırda bekliyordu. Ama yaklaşık bir saat sonra sessizlikle beraber yorgunluğa mağlup olmuş ve derin bir uykuya dalmıştı.

İşte bu yüzden uyanıp iki yabancının onu izlediğini gördüğünde o kadar korktu ki kalbinin hızla çarpmasının geçmesi beş koca dakika aldı.

"Sizler de kimsiniz?"

Bu kelimeler Sophie'nin ağzından, onların kim olabileceğini anlamadan önce döküldü. Bay ve Bayan Crabtree, Benim Kır Evimin görevlileriydi.

"Sen kimsin?" diye sordu adam.

"Sophie Beckett," dedi yutkunarak. "Ben..." Çaresizce Benedict'i işaret etti. "O..."

"Söylesene kızım!"

"Ona eziyet etmeyi bırak," diye bir ses duyuldu yataktan.

Üç kafa da Benedict'in olduğu tarafa döndü.

"Uyanmışsınız," diye haykırdı Sophie.

"Keşke uyanmasaydım," diye mırıldandı. "Boğazım çok yanıyor."

"Su getirmemi ister misiniz?" diye sordu Sophie endişeli bir halde.

Benedict kafasını salladı. "Çay. Lütfen"

Sophie ayağa fırladı. "Gidip getireyim."

"Ben getiririm," dedi Bayan Crabtree sert bir şekilde.

Sophie çekinerek, "Yardım edeyim mi?" diye sordu. Bu çift, ona kendini on yaşındaymış gibi hissettiriyordu. İkisi de kısa ve tıknazdı ama kesinlikle otoriter bir havaları vardı.

Bayan Crabtree kafasını iki yana salladı. "Bir fincan çay hazırlayamayacak kadar kötü bir hizmetçi miyim sence?"

Sophie yutkundu. Bayan Crabtree alındı mı yoksa şaka mı yapıyor anlayamadı. "Ben demek istedim ki..."

Bayan Crabtree, Sophie'nin özrünü bir el hareketiyle kesti. "Sana da bir fincan getireyim mi?"

"Bana bir şey getirmemelisiniz," dedi Sophie. "Ben bir hiz..."

"Ona da bir fincan getir," diye emretti Benedict.

"Ama..."

Benedict onu parmağıyla dürttü. "Sessiz ol," diye homurdandı, Bayan Crabtree'ye dönüp dağların tepelerindeki karları eritebilecek bir şekilde gülümsemeden önce. "Tepsiye Bayan Beckett için de bir fincan koyarsanız çok memnun olurum."

"Tabii ki Bay Bridgerton," diye cevap verdi. "Ama şunu söylemek isterim ki..."

"Çayı getirdikten sonra istediğinizi söyleyebilirsiniz," dedi.

Bayan Crabtree ona sert bir bakış attı. "Söyleyecek çok şeyim var."

"Bundan şüphem yok."

Benedict, Sophie ve Bay Crabtree sessizlik içinde Bayan Crabtree'nin odadan çıkmasını beklediler, ardından duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olunca Bay Crabtree resmen kıkırdamaya başladı ve "Başınız belada Bay Bridgerton," dedi.

Benedict belli belirsiz gülümsedi.

Bay Crabtree Sophie'ye döndü ve açıkladı: "Bayan Crabtree söyleyecek çok şeyim var diyorsa söyleyecek çok şeyi vardır."

"Ah," diye cevap verdi Sophie. Daha mantıklı bir şeyler söylemek isterdi ama bu denli kısa bir ihtar karşısında "Ah" söylemek için bulabildiği hakikaten en iyi şeydi.

"Ve söyleyecek çok şeyi olduğunda," diye devam etti Bay Crabtree, gülümsemesi muzip bir hal almıştı, "onları olağanüstü bir gayretle söyler."

"Neyse ki," dedi Benedict yavan bir sesle, "çaylarımız bizi oyalayacak."

Sophie'nin midesi guruldadı.

"Ve," diyerek devam etti Benedict, ona neşeli bir bakış atarak, "eğer Bayan Crabtree'yi tanıyorsam güzel bir kahvaltı da hazırlayacaktır."

Bay Crabtree başıyla onayladı. "Çoktan hazırladı Bay Bridgerton. Bu sabah kızımızın evinden dönerken ahırda atlarınızı gördük ve Bayan Crabtree hemen işe koyuldu. Yumurtayı nasıl sevdiğinizi biliyor."

Benedict Sophie'ye döndü ve gülümsedi. "Yumurtayı çok severim."

Sophie'nin midesi tekrar guruldadı.

"Gerçi iki kişi olduğunuzu bilmiyorduk," dedi Bay Crabtree.

Benedict kıkırdadı ve ardından acı içinde, "Eminim Bayan

Crabtree bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecek hazırlamıştır," dedi.

"Etli börek ve balıklı bir kahvaltı hazırlayacak kadar zamanı yoktu," dedi Bay Crabtree, "ama pastırma, salam, yumurta ve tost hazırladığını biliyorum."

Sophie'nin midesi resmen homurdanıyordu. Elini karnına koydu ve "Sessiz ol" diye fısıldamamak için kendini zor tuttu.

"Bize geleceğinizi haber vermeliydiniz," diye ekledi Bay Crabtree, parmağını Benedict'e doğru sallayarak. "Geleceğinizi bilseydik bir yere ayrılmazdık."

"Bir anda karar verdim," dedi Benedict boynunu sağa sola yatırarak esnetirken. "Çok kötü bir davete katıldım ve ayrılmaya karar verdim."

Bay Crabtree kafasını Sophie'ye çevirdi. "O nereden geliyor?"

"O da partideydi."

"Ben partide değildim," diye düzeltti Sophie. "Sadece orada bulunuyordum."

Bay Crabtree onu şüpheli bir şekilde süzdü. "Ne farkı var?"

"Ben partiye katılmamıştım. O evde hizmetçiydim."

"Sen hizmetçi misin?"

Sophie başıyla onayladı. "Size bunu söylemeye çalışıyordum."

"Hizmetçi gibi görünmüyorsun."

Bay Crabtree Benedict'e döndü. "Size hizmetçi gibi görünüyor mu?"

Benedict çaresizce omuzlarını silkti. "Nasıl göründüğünü bilemem."

Sophie ona sert sert baktı. Bu belki bir hakaret olmayabilirdi ama kesinlikle bir iltifat da değildi.

"Eğer bir başkasının hizmetçisi ise," diyerek devam etti Bay Crabtree, "burada ne işi var?"

"Açıklamamı Bayan Crabtree gelince yapabilir miyim?" diye sordu Benedict. "Eminim sorduğunuz soruları o da soracaktır."

Bay Crabtree ona bir süre baktı, gözlerini kırpıştırdı, başıyla onayladı ve ardından Sophie'ye döndü. "Neden böyle giyindin?"

Sophie kıyafetlerine baktı ve üzerinde erkek giysileri olduğunu tamamen unuttuğunu dehşet içinde fark etti. Bu giysiler, o kadar büyüktü ki pantolonun bacaklarından aşağı düşmemesini zar zor sağlıyordu.

"Giysilerim ıslaktı," diye açıkladı. "Yağmurdan dolayı."

Bay Crabtree sevimli bir ifadeyle kafasını salladı. "Ne fırtınaydı ama. O yüzden kızımızda kaldık. Aslında eve dönmeyi planlamıştık."

Benedict ve Sophie onun dediklerini sessizce onaylamakla yetindiler.

"Kızım çok uzakta yaşamıyor," diye devam etti Bay Crabtree. "Kasabanın diğer yakasında oturuyor." Onu başıyla onaylayan Benedict'e bir göz attı.

"Yeni bebeği oldu," diye ekledi. "Bir kız."

"Tebrik ederim," dedi Benedict. Sophie, yüzünden bunu sadece kibarlık olsun diye söylemediğini okuyabildi. Gerçekten sevinmişti.

Merdivenlerden ayak sesleri duyuldu, muhakkak Bayan Crabtree elinde kahvaltı tepsisiyle geri geliyordu.

"Yardım edeyim," dedi Sophie, kapıya doğru koşarak.

"Bir hizmetçi her zaman hizmetçidir," dedi Bay Crabtree ağırbaşlı bir şekilde.

Benedict bundan emin değildi ama Sophie'nin çok çekingen olduğunu görmüştü.

Bir dakika sonra Bayan Crabtree elinde parlak gümüş bir çay tepsisiyle içeri girdi.

"Sophie nerede?" diye sordu Benedict.

"Geri kalan şeyleri getirmesi için aşağıya gönderdim," diye cevap verdi Bayan Crabtree. "Tam zamanında yetişti. İyi bir kız," diye ekledi, "ama ona verdiğiniz pantolon için bir kemere ihtiyacı var."

Benedict, Sophie'nin, yani hizmetçinin, pantolonunun bacaklarından aşağı düşebileceğini düşününce göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu sıkışma duygusunun arzudan olabileceğini fark ettiğinde de rahatsız bir şekilde yutkundu.

Sonra acıyla inledi çünkü bu rahatsız yutkunma şiddetli öksürüklerle geçen bir gecenin ardından boğazını çok acıtmıştı.

"Benim ilaçlarımdan birine ihtiyacınız var," dedi Bayan Crabtree.

Benedict kafasını şiddetle iki yana salladı. Onun ilaçlarından daha önce içmişti ve üç saat boyunca öğürmek zorunda kalmıştı.

"Hayırı cevap olarak kabul etmiyorum," dedi.

"Asla etmez," diye ekledi Bay Crabtree.

"Çay iyi gelecek," dedi Benedict hızla. "Eminim."

Ama Bayan Crabtree dikkatini çoktan başka yere çevirmişti.

"Nerede bu kız?" diye mırıldandı, kapıya doğru yürüyüp etrafa bakınırken.

"Sophie! Sophie!"

"Eğer bana ilaç vermesini engelleyebilirseniz," diye aceleyle fısıldadı Benedict Bay Crabtree'ye. "Bahşişi cebinizde bilin."

Bay Crabtree'nin gözlerinin içi parladı. "Olmuş bilin!"

"İşte geldi," dedi Bayan Crabtree. "Ah, Tanrı aşkına."

"Ne oldu hayatım?" diye sordu Bay Crabtree kapıya doğru ilerlerken.

"Zavallı kız aynı anda hem tepsiyi taşıyıp hem de pantolonunu belinde tutamıyor," diye cevap verdi sempatik bir şekilde kıkırdayarak.

"Ona yardım edecek misiniz?" diye sordu Benedict yattığı yerden.

"Ah, evet, tabii ki." Bayan Crabtree aceleyle Sophie'ye doğru ilerledi.

"Hemen geliyorum," dedi Bay Crabtree Benedict'e. "Bunu kaçırmak istemiyorum."

"Birisi kızcağıza bir kemer getirsin!" diye bağırdı Benedict homurdanarak. O yatmak zorundayken herkesin koridora koşup olacakları izlemesi haksızlıktı.

Ve Benedict kesinlikle yatmak zorundaydı. Ayağa kalkmanın düşüncesi bile başını döndürüyordu.

Dün gece zannettiğinden daha hasta olmalıydı. Artık her saniye öksürmüyordu ama bedeni bitkin düşmüştü. Kasları ağrıyordu ve boğazı yara içindeydi. Dişlerinin bile ağrıdığını hissediyordu.

Sophie'nin onunla ilgilendiğini hayal meyal hatırlıyordu. Alnına kompres yapmış, ona bakmıştı, hatta ninni bile söylemişti. Ama yüzünü net olarak anımsayamıyordu. Çoğu zaman gözlerini açacak gücü bulamamıştı. Zaten bulsa bile odanın içi karanlıktı, Sophie her zaman gölgede kalıyordu ve ona...

Benedict'in nefesi kesildi ve kalbi göğsünden fırlayacak gibi atmaya başladı; aniden rüyasını hatırlamıştı.

Rüyasında onu görmüştü.

Bu ilk defa olmuyordu ama yine de o rüyasına girmeyeli aylar olmuştu. Masum bir düş de değildi üstelik. Benedict bir aziz değildi, rüyasında maskeli balodaki kadını gördüğünde üzerinde gümüş rengi elbisesi olmuyordu.

Hiçbir şey giymiyordu, diye düşündü Benedict muzır bir gülümsemeyle.

Ama onun kafasını karıştıran şey onca zamanlık uyuşukluktan sonra neden tekrar bu rüyayı gördüğüydü. Sophie'de onu anımsatan bir şeyler mi vardı? Benedict artık onla ilgili rüyalar görmeyişinin onu unuttuğu anlamına geldiğini düşünmüş, en azından bunu umut etmişti.

Ama belli ki öyle değildi.

Sophie kesinlikle iki sene önce dans ettiği kadın gibi görünmüyordu. Saçları onunkiler gibi değildi ve çok daha in-

ceydi. İkisini karşılaştırdığında hafızası kollarındaki maskeli kadının ihtişamını ve kıvrımlı vücudunu belirgin bir biçimde ayırt edebiliyordu. Sophie çok sıskaydı. Sesleri biraz benziyordu ama itiraf etmeliydi ki çok uzun zaman olmuş ve o gecenin izleri gitgide silinmeye başlamıştı, üstelik artık gizemli kadınının sesini de çok net hatırlayamıyordu. Bunun yanı sıra, Sophie'nin aksanı sıradışı bir şekilde bir hizmetçiye göre ne kadar düzgün olsa da onunki gibi bir aristokrat aksanı değildi.

Benedict öfkeyle nefesini dışarı verdi. Ona "O" demekten nefret ediyordu. Bu sırlarının en acımasızıydı. Ondan ismini bile saklamıştı. Bir tarafı yalan söyleyip ona ismini yanlış söylemesini dilerdi. En azından bu şekilde onun hakkında düşünecek bir şeyleri olurdu.

Geceleri nerede olduğunu merak ederek camdan baktığında fısıldayabileceği bir şeyler...

Benedict'in düşünceleri koridordan gelen sendeleme ve homurdanma sesleriyle kesildi. İlk gelen kahvaltı tepsisinin ağırlığıyla tökezleyen Bay Crabtree'ydi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Benedict şüpheli gözlerle kapıya bakarken.

"Bayan Crabtree Sophie'ye düzgün kıyafetler bulmaya gitti," diye cevap verdi Bay Crabtree, tepsiyi Benedict'in masasına bırakırken. "Salam mı? Pastırma mı?"

"İkisinden de. Açlıktan ölüyorum. Ayrıca düzgün kıyafet derken ne demek istiyor?"

"Elbise, Bay Bridgerton. Kadınların giydiğinden."

Benedict ciddi ciddi bir mum alıp ona doğru fırlatmayı düşündü. "Demek istiyorum ki," dedi büyük bir sabırla, "elbiseyi nereden bulacak?"

Bay Crabtree Benedict'in kucağına sığabilecek üzerinde yemek tabağı olan bir tepsiyle ona doğru ilerledi. "Bayan Crabtree'nin birkaç yedek kıyafeti var. Paylaşmaktan memnun olacaktır."

Benedict ısırdığı yumurta parçasından dolayı bir an tıkandı. "Bayan Crabtree ve Sophie aynı ölçülerde değiller ki."

"Siz de değilsiniz," diye belirtti Bay Crabtree, "ama sizin giysilerinizi giyiyor."

"Sanırım pantolonun koridorda düştüğünü söylemeye çalışıyorsunuz."

"Yani, eğer elbise giyerse bundan endişe etmemize gerek kalmayacak, değil mi? Elbisenin omuzlarından kayıp düşeceğini zannetmiyorum."

Benedict kendi akıl sağlığı için bu işe karışmamasının daha güvenli olacağını düşündü ve bütün dikkatini kahvaltısına verdi. Bayan Crabtree telaş içinde içeriye girdiğinde üçüncü tabağını yiyordu.

"İşte geldik," dedi Bayan Crabtree.

Sophie resmen Bayan Crabtree'nin kocaman elbisesi içinde yüzerek içeri süzüldü. Bayan Crabtree, Sophie'den en az on santim daha kısaydı.

Bayan Crabtree'nin gözleri ışıldıyordu. "Şahane görünmüyor mu?"

"Ah, evet," diye cevap verdi Benedict dudaklarını ısırarak.

Sophie ona dik dik baktı.

"Kahvaltı için bol bol yerin var," dedi muzır bir şekilde.

"Onun giysilerini yıkayana kadar giyecek," diye açıkladı Bayan Crabtree. "En azından doğru düzgün bir kıyafet."

Benedict'e doğru yürüdü. "Kahvaltınızı nasıl buldunuz Bay Bridgerton?"

"Çok lezzetli," diye cevap verdi. "Aylardır bu kadar çok yememiştim."

Bayan Crabtree öne eğildi ve "Sophie'yi çok beğendim. Burada çalışabilir mi?" diye fısıldadı.

Benedict birden tıkandı. Nedenini anlamadı ama yine de tıkanıp kalmıştı. "Anlayamadım?"

"Bay Crabtree ve ben artık eskisi kadar genç değiliz. Bize yardım edecek biri işimize yarayabilir."

"Ben, şey, yani..." Boğazını temizledi. "Bunu düşüneceğim."

"Harika." Bayan Crabtree odanın diğer tarafına geçti ve Sophie'nin kolunu tuttu. "Benimle gel. Sabahtan beri miden gurulduyor. En son ne zaman yemek yedin?"

"Eee... Dün bir ara yedim sanırım."

"Dün ne zaman?" Bayan Crabtree ısrar ediyordu.

Benedict peçetesinin arkasından gülümsedi. Sophie çok mahcup olmuştu. Bayan Crabtree insana kendisini böyle hissettirirdi.

"Eee, yani, sanırım..."

Bayan Crabtree ellerini kalçalarının üstüne koydu. Benedict sırıttı. İşte şimdi Sophie'nin başı beladaydı.

"Ne zaman yemek yediğini bana söyleyecek misin?" diye gürledi Bayan Crabtree.

Sophie Benedict'e çaresiz bir bakış attı. Benedict öksürerek âdeta ona benden medet umma cevabını verdi. Ayrıca, Bayan Crabtree'nin onu sıkıştırmasını eğlenerek izliyordu. Bu zavallı kızın yıllardır bu kadar köşeye sıkıştırılmadığına dair bahse girmek isterdi.

"Dün çok meşguldüm," diyerek kaçamak bir cevap verdi Sophie.

Benedict kaşlarını çattı. Büyük ihtimalle Phillip Cavender'den ve arkadaşım dediği aptallar sürüsünden kaçmakla meşguldü.

Bayan Crabtree, Sophie'ye masanın arkasındaki sandalyeyi gösterdi ve "Ye!" diye emretti.

Benedict Sophie'nin tıka basa yemeye başladığını gördü. Elinden geldiğince kibar olmaya çalıştığı belliydi ama eninde sonunda açlığı kibarlığının önüne geçti ve bir noktadan sonra yemekleri resmen ağzına tıkıştırmaya başladı.

Benedict ancak çenesi mengene gibi kilitlendiğinde ne denli kızgın olduğunu fark edebildi. Ama neye kızgın olduğundan tam olarak emin değildi. Sophie'yi bu kadar aç görmek hoşuna gitmemişti sadece.

Onunla hizmetçi arasında garip bir bağ vardı. Benedict onu, o da Benedict'i kurtarmıştı. Ah, dün geceki ateşinin onu öldürebileceğinden şüpheliydi. Gerçekten çok ciddi bir durum olsaydı hâlâ baygın olurdu ama Sophie onunla ilgilenmiş, onu rahat ettirmiş ve muhtemelen iyileşmesini hızlandırmıştı.

"En azından bir tabak daha yiyeceğinden emin olur musunuz?" diye sordu Bayan Crabtree Benedict'e. "Onun için oda hazırlamaya gidiyorum."

"Hizmetçi kısmında," dedi Sophie hızla.

"Saçmalama. Seni işe alana kadar burada hizmetçi değilsin."

"Ama..."

"Konu kapandı," diyerek Sophie'nin lafını kesti Bayan Crabtree.

"Yardım ister misin hayatım?" diye sordu Bay Crabtree.

Bayan Crabtree onu başıyla onayladı ve çift birkaç saniye sonra odadan ayrıldı.

Sophie, bir insan en fazla ne kadar yemek yiyebilir sorusunun yanıtını aramaya onların az önce gözden kayboldukları kapıya doğru bakmak için ara verdi. Onun kendilerinden biri olduğunu varsayıyor olmalıydılar çünkü hizmetçi olmasaydı onu asla Benedict'le yalnız bırakmazlardı. Bu kadarı bile itibarlarını zedeleyebilirdi.

"Dün bütün gün bir şey yemedin, değil mi?" diye sordu Benedict usulca.

Sophie kafasını iki yana salladı.

"Cavender, bir daha gördüğümde," diye homurdandı, "onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğim."

Sophie daha iyi bir insan olsaydı belki dehşete düşerdi ama Benedict'in onun onuru için savaştığını veya Phillip Cavender'ın ağzının burnunun dağıldığını düşününce gülümsemesine engel olamadı.

"Tabağını doldur tekrar," dedi Benedict. "Bunu sadece kendi iyiliğim için söylüyorum. Seni temin ederim, Bayan Crabtree

giderken tabakta kaç tane yumurta ve pastırma dilimi olduğunu saymıştır ve geldiğinde eğer azalmamışlarsa kafamı kopartır."

"Çok iyi bir bayan," dedi Sophie yumurtalara uzanırken. İlk tabak, dişinin kovuğuna yetmemişti ve daha fazla yemek için kendini zorlamaya ihtiyacı yoktu.

"En iyisidir."

Sophie salam dilimini ustaca servis kaşığı ve çatalının arasından aldı ve tabağına koydu.

"Bu sabah nasıl hissediyorsunuz Bay Bridgerton?"

"Çok iyi, teşekkür ederim. Ya da çok iyi olmasa bile dün geceden daha iyi olduğumu söylemeliyim."

"Sizin için çok endişelendim," dedi, çatalını salamın ucuna saplayıp bıçağıyla bir parça keserken.

"Benimle ilgilenmeniz büyük incelik."

Sophie çiğnedi, yuttu ve sonra, "Hiç önemli değil, gerçekten. Kim olsa aynısını yapardı," dedi.

"Belki," dedi, "ama bu kadar zarif ve anlayışlı olmayabilirlerdi."

Sophie çatalı havadayken birden donakaldı. "Teşekkür ederim," dedi sakince. "Bu çok hoş bir iltifat."

"Ben... ee..." Boğazını temizledi.

Sophie lafını bitirmesini beklerken onu meraklı gözlerle süzüyordu.

"Boş verin," diye mırıldandı.

Sophie hayal kırıklığıyla ağzına bir parça salam attı.

"Özür dilememi gerektirecek hiçbir şey yapmadım, değil mi?" diye soruverdi Benedict.

Sophie salamı peçetesine tükürdü.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı.

"Hayır!" dedi Sophie hızlıca. "Kesinlikle hayır. Sizin için çok endişelendim sadece."

Benedict'in gözleri kısıldı. "Bana bu konuda yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Sophie ona verdiği tek ve mükemmel öpücüğü hatırlarken kafasını iki yana salladı. Benedict'in özür dilemesini gerektirecek hiçbir şey yapmamış olması, Sophie'nin de yapmadığı anlamına gelmezdi.

"Yüzün kızardı," dedi Benedict.

"Hayır, kızarmadı."

"Evet," dedi, "kızardı."

"Eğer kızardıysa," dedi şımarıkça, "bu sizin neden özür dilemeniz gerektiğini düşündüğünüzü merak ettiğim içindir."

"Bir hizmetçiye göre ağzın iyi laf yapıyor," dedi Benedict.

"Özür dilerim," dedi Sophie hemen. Kim olduğunu unutmamalıydı. Ama bu adamın yanında, ona birkaç saatliğine de olsa kendisiyle eşitmiş gibi davranmış olan bu cemiyet üyesi adamın yanında, bunu yapmak çok zordu.

"Ben bunu iltifat olarak söyledim," dedi. "Benim adıma kendini yargılama."

Sophie hiçbir şey söylemedi.

"Seni oldukça," Benedict duraksadı, doğru kelimeyi aradığı çok açıktı, "dinlendirici buluyorum."

"Ah." Çatalını masaya bıraktı. "Teşekkür ederim."

"Günün geri kalanında ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Benedict.

Sophie kocaman elbisesine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Sanırım elbiselerimin temizlenmesini bekleyeceğim ve ardından yakınlarda bir ev hizmetçi arıyor mu diye araştıracağım."

Benedict ona sert bir bakış fırlattı. "Sana annemin yanında bir iş bulacağımı söyledim ya."

"Bunun için size minnettarım," dedi hızlıca. "Ama kasabada kalmayı tercih ederim."

Benedict hayatında hiç yanılgıya düşmemiş birinin omuz silkmesi gibi silkti omuzlarını. "O halde Aubrey Konağı'nda çalışabilirsin. Kent'te."

Sophie alt dudağını ısırdı. Onu her gün görmemek için annesinin yanında çalışmak istemediğini söyleyemedi.

Bundan daha acı verici bir işkence düşünemiyordu.

"Benim sorumluluğumu üstünüze almamalısınız," dedi sonunda.

Benedict onason derece kibirli bir bakış fırlattı. "Sana yeni bir iş bulabileceğimi söylemiştim."

"Ama..."

"Daha fazla tartışacak ne olabilir?"

"Hiçbir şey," diye homurdandı. "Kesinlikle hiçbir şey olamaz."

Bu noktadan sonra onunla daha fazla tartışmanın bir faydası olmayacaktı.

"Güzel." Tekrar yastığına yaslandı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Sophie ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak."

"Ne yapmaya?"

"Bilmiyorum," dedi genç kız. Birden kendini çok aptal hissetmişti.

Benedict sırıttı. "Sana iyi eğlenceler o halde."

Sophie elindeki servis kaşığını sıktı.

"Bunu yapma," diye uyardı Benedict.

"Neyi yapmayayım?"

"Kaşığı bana fırlatma."

"Bunu hayal bile etmezdim," dedi Sophie.

Benedict kahkahalara boğuldu. "Evet, ederdin. Hatta şu anda bunun hayalini kuruyorsun. Ama yapmayacaksın."

Sophie'nin eli kaşığı o kadar sıktı ki kaşık titredi.

Ve Benedict yatağından o kadar ani fırladı ki yatak titredi.

Sophie elinde kaşıkla hâlâ ayakta dikiliyordu.

Benedict gülümsedi. "Onu da yanında götürmeyi mi planlıyorsun?"

Kim olduğunu unutma, Sophie içinden kendine böyle bağırıyordu. Kim olduğunu unutma.

"Senin bu kadar," dedi Benedict neşeyle, "güzel ve vahşi görünmeni sağlayan düşünce ne olabilir? Dur, söyleme," diye ekledi. "Eminim benim zamansız ve acılı ölümümle ilgilidir."

Sophie yavaş ve dikkatlice arkasını döndü ve kaşığı masaya bıraktı. Hiçbir şeyi riske atmak istemiyordu. Tek bir yanlış hareketle kaşığı kafasına fırlatabilirdi.

Benedict beğeniyle tek kaşını kaldırdı. "Çok olgunsun."

Sophie yavaşça döndü. "Herkese karşı bu kadar sevimli misiniz yoksa sadece bana karşı mı böylesiniz?"

"Ah, sadece sana karşı." Benedict sırıttı. "Annemin yanında çalışma teklifime sıcak bakmanız için sizi etkilemeliyim. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, Bayan Sophie Beckett."

"Bu mu en iyisi?" diye sordu inanmadığını açıkça belli ederek.

"Korkarım öyle."

Sophie kapıya doğru yürürken kafasını iki yana salladı. Benedict Bridgerton'la konuşmak yorucu olabiliyordu.

"Ah, Sophie!" diye seslendi Benedict.

Sophie döndü.

Yavan bir şekilde gülümsedi. "Kaşığı atmayacağını biliyordum."

Bundan sonra olanlar kesinlikle Sophie'nin hatası değildi. Kısa ve geçici bir süre için şeytan tarafından ele geçirildiğine ikna olmuştu. Çünkü yanındaki küçük masaya uzanıp bir mum alan eli kesinlikle tanımıyordu. Evet, el kesinlikle bir kolun uzantısı gibi görünüyordu ama bu kol geri çekilip mumu odanın karşısına fırlatırken ona hiç tanıdık gelmemişti.

Tam Benedict Bridgerton'un kafasına.

Sophie hedefinin yerine ulaşıp ulaşmadığına bakmayı beklemedi bile. Ama kapıdan çıkarken, Benedict'in kahkahalarla güldüğünü, ardından da, "Tam isabet Sophie Beckett," diye bağırdığını duydu.

Yıllardan sonra gülümsemesinde ilk kez saf ve çocukça bir neşe vardı.

ON

Benedict Bridgerton daveti kabul etmesine rağmen (Leydi Covington'ın söylediği bu) yıllık Covington balosuna katılmadı. Balo salonunda, genç kadınların (ve annelerinin) şikâyetlerini duymayan kalmadı. Leydi Bridgerton'un dediğine göre (annesi, yengesi değil) Bay Bridgerton geçen hafta kasabaya gitmek için şehirden ayrılmış ve ondan beri de kendisinden haber alınamamış. Bay Bridgerton'un sağlığından ve iyiliğinden endişe edenler üzülmesinler, Leydi Bridgerton endişeliden çok kızgın görünüyordu. Geçen sene en az dört, ondan önceki yıl da üç çift, müstakbel eşleriyle Covington balosunda tanışmışlardı.

Leydi Bridgerton'un kızgınlığının nedeni, eğer bu senenin Covington balosunda da evlilikler olursa oğlu Benedict'in müstakbel damatlardan biri olmayacak olmasıdır.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
5 Mayıs 1817

Benedict çok geçmeden uzun ve bitkin iyileşme sürecinin avantajları olduğunu keşfetti.

Bunlardan en önemlisi de Bayan Crabtree'nin mutfağından çıkan yemeklerin çeşitliliği ve lezzetiydi. Benim Kır

Evim'de her zaman iyi ağırlanmıştı ama eğer evde hasta odasına tıkılmış biri varsa Bayan Crabtree durumu iyice abartırdı.

Ve daha da iyisi, Bay Crabtree Bayan Crabtree'nin ilaçlarını Benedict'e vermesini engellemeyi başarmış, bunun yerine ona en iyi brendileri hazırlamıştı. Benedict minnettarlık duyarak brendilerin her damlasını içmişti ama en son pencereden baktığında gül ağaçlarından üç tanesinin solduğunu gördü. Muhtemelen Bay Crabtree ilaçları onların altına döküyordu.

Bu üzücü bir kayıptı ama Benedict, Bayan Crabtree'nin ilaçları yüzünden yaşadığı son tecrübeden sonra bu kaybı göze almaya çoktan hazırdı.

Hasta olmasının başka bir avantajı da Benedict'in uzun yıllardır geçirmediği kadar eğlenceli zaman geçirmiş olmasıydı. Kitap okumuş, resim yapmış ve hatta gözlerini kapatıp öylece hayal kurmuştu. Bunların hepsini, sıkıcı işlerini ve görevlerini ihmal ettiğinden dolayı suçluluk hissetmeden yapmıştı.

Benedict çok geçmeden hayatı böyle tembel geçirmenin kesinlikle güzel olduğuna karar verdi.

Ama şimdiye kadar iyileşme sürecinin en güzel yanı Sophie'ydi. Günde birkaç kere pat diye odasına dalıyor, bazen yastıkları kabartıyor, bazen yemek getiriyor, bazen de ona kitap okuyordu. Benedict, Sophie'nin tüm bunları kendini yararlı hissetmek ve onu Phillip Cavender'in elinden kurtardığı için kendisine teşekkür etmek için yaptığını düşünüyordu.

Yine de Benedict Sophie'nin odasına neden geldiğini umursamıyordu; sadece bu çok hoşuna gidiyordu.

Sophie başlarda sessiz ve içine kapanıktı. Hizmetçilerin evin içinde varlıklarını belli etmemeleri gerektiği düşüncesine sadık kalmaya çalışıyordu. Ama Benedict bundan hoşlanmıyordu ve yanında kalsın diye onu bilerek bir konuşmanın içine çekiyordu. Veya sinirlenmesi için onu kışkırtıyor ve rahatsız ediyordu çünkü öfkelendiği halini uysal ve yumuşak başlı olduğu halinden daha çok seviyordu.

Benedict onunla aynı odada bulunmaktan zevk alıyordu. Sadece konuşuyor olmalarının veya Sophie'nin sadece sandalyede oturup pencereden dışarı bakarken bir kitabın sayfalarını karıştırıyor olmasının bir önemi yoktu. Onun varlığı Benedict'e huzur veriyordu.

Kapının sertçe çalınışıyla Benedict düşüncelerine ara verdi ve istekli bir şekilde kapıya bakarak, "Girin," dedi.

Sophie kafasını içeri uzattı, omzundan dökülen bukleleri hafifçe kapının kenarına değiyordu. "Bayan Crabtree çay içmek isteyebileceğinizi düşündü."

"Çay mı? Yoksa çay ve kurabiye mi?"

Sophie elinde tepsi olduğu için kapıyı kalçasıyla iterken sırıtıyordu. "Ah, emin olun ikisi de."

"Harika. Sen de bana eşlik eder misin?" Sophie her zamanki gibi tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. Benedict bir şeylere karar verdiğinde onunla tartışmamak gerektiğini bir süre önce öğrenmişti.

Benedict de böyle olmasını tercih ediyordu. "Yüzünüzün rengi geri gelmiş," dedi Sophie tepsiyi yanındaki masaya koyarken. "Ve çok yorgun da görünmüyorsunuz. Sanırım yakında ayağa kalkacaksınız."

"Ah, yakında, bundan eminim," dedi kaçamak bir şekilde. "Her geçen gün daha iyi görünüyorsunuz."

Benedict muzır bir şekilde gülümsedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Sophie çaydanlığı kaldırdı ama bardakları doldurmadan önce duraksadı. "Evet," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Yoksa böyle söylemezdim."

Benedict, Sophie çayı hazırlarken onun ellerini izliyordu. Genç kadın Tanrı vergisi bir zarafetle ve sanki bu iş için yaratılmışçasına çayı bardaklara dolduruyordu. Akşamüstü çayı ikram etme sanatı da annesinin cömert işverenlerinden aldığı derslerden biriydi belli ki. Veya başka hanımları, çay ikram

ederlerken dikkatlice izlemişti. Zaten Benedict Sophie'nin gözlemci bir kadın olduğunu fark etmişti.

Bu ritüeli o kadar çok gerçekleştirmişlerdi ki, Sophie Benedict'in çayını nasıl içeceğini çok iyi biliyordu. Ona sütlü ve şekersiz bir fincan uzattı ve bir tabağa kurabiye ve çörekleri koydu.

"Kendine de bir fincan hazırla," dedi Benedict, kurabiyesinden bir ısırık alırken. "Ve gel yanıma otur."

Sophie tekrar tereddüt etti. Benedict Sophie ona eşlik etmeyi kabul etmiş olsa bile onun tereddütlü olduğunu biliyordu. Ama o sabırlı bir adamdı ve sabrı, başka bir fincan daha almak üzere tepsiye uzanan Sophie'nin yumuşak iç çekişiyle ödüllendirilmişti.

Sophie kendine iki şekerli ve az sütlü bir fincan hazırladıktan sonra çayından bir yudum alıp fincanının kenarından Benedict'e bakarak yatağın yanındaki kadife kaplı sandalyeye oturdu.

"Sen kurabiye yemiyor musun?" diye sordu Benedict.

Sophie kafasını iki yana salladı. "Fırından çıktıklarında birkaç tane yedim."

"Çok şanslısın. Sıcakken çok daha güzel oluyorlar." Benedict kurabiyesini bitirdi ve üstüne dökülen kırıntıları temizledikten sonra bir tane daha almak için uzandı. "Günün nasıl geçti?"

"Sizi son gördüğümden sonraki iki saati mi soruyorsunuz?"

Benedict, Sophie'nin alaycılığını fark ettiğini ama cevap vermemeyi seçtiğini belli eden bir bakış fırlattı.

"Mutfakta Bayan Crabtree'ye yardım ettim," dedi. "Akşam yemeğine hazırladığı biftek için patates soydum, sonra da kütüphanenizden bir kitap alıp bahçede okudum."

"Sahi mi? Ne okudun?"

"Bir roman."

"Güzel miydi?"

Sophie omuz silkti. "Aptalcaydı ama romantikti. Beğendim."

"Romantizme özlem mi duyuyorsun?"

Sophie birden kıpkırmızı oldu. "Bu epey özel bir soru. Öyle değil mi?"

Benedict omuz silkti, tam ,"Denemeye değerdi," gibi arsızca bir şey daha söylemeye hazırlanıyordu ki, Sophie'nin yüzüne baktı, yanaklarının tatlı bir şekilde pembeleştiğini ve gözlerinin aşağıya doğru kaydığını gördü. Tam o anda çok tuhaf bir şey hisseti.

Onu istediğini anladı.

Onu gerçekten istiyordu.

Bunun onu neden bu denli şaşırttığını anlayamadı. Onu tabii ki istiyordu. Diğer her erkek gibi onun da kanı kırmızıydı ve hiç kimse, Sophie kadar güzel ve tatlı bir kadının yanında bu kadar uzun zaman geçirip de onu istemezlik edemezdi. Benedict tanıştığı kadınların hiçbirini ısrarcı ve yoğun bir şekilde arzulamamıştı.

Ama bu kez bu kadında ısrarcıydı.

Benedict yer değiştirdi. Sonra battaniyeyi kucağında topladı ve tekrar yer değiştirdi.

"Yatağınız rahat mı?" diye sordu Sophie. "Yastıklarınızı kabartayım mı?"

Benedict evet demek, eğilince de onu tutup yatağa çekmek ve yanına uzanmak istiyordu.

Ama bu planının Sophie'de işe yaramayacağına dair şüpheleri vardı. Dolayısıyla onun yerine, "Rahatım ben," dedi ve ardından sesinin tuhaf bir şekilde tizleştiğini fark ederek ürktü.

Sophie tabaktaki kurabiyelere bakarak gülümsedi ve, "Sanırım bir tane daha yiyebilirim," dedi.

Benedict Sophie'nin tabağa kolayca uzanabilmesi için kolunu kaldırdı.

"Son kurabiyeyi almamın bir sakıncası..."

"Yok," dedi Benedict.

Sophie zencefilli kurabiyeyi tabaktan aldı. "Daha iyi gö-

rünüyorsunuz," dedi kurabiyeyi koklarken. "Ama sesiniz iyi gelmiyor. Boğanız mı acıyor?"

Benedict çayından bir yudum aldı. "Kesinlikle hayır. Boğazıma kırıntı kaçmış olmalı."

"Ah, o halde çayınızdan bir yudum daha alın. O zaman bir sorun kalacağını sanmıyorum." Fincanını masaya bıraktı. "Size bir şeyler okumamı ister misiniz?"

"Evet," dedi Benedict hızlıca, battaniyeyi beline doğru çekerken. Sophie stratejik olarak yerleştirilmiş tabağı almak isteyebilirdi, o zaman ne yapacaktı?

"İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu, endişesi yerini şüpheye bırakmıştı.

Benedict güçlükle gülümsedi. "İyiyim."

"Çok güzel," dedi Sophie ve ayağa kalktı. "Ne okuyayım size?"

"Ah, fark etmez," dedi neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

"Şiir?"

"Harika!"

Gerçi Benedict, o an, Sophie kuzey kutbundaki tundra iklimiyle ilgili bilimsel bir tez okumayı teklif etse bile "Harika," derdi.

Sophie kitaplığa doğru gitti ve dikkatle içeriklerine baktı.

"Byron? Blake?"

"Blake," diye cevap verdi kesin bir şekilde.

Byron'un romantik saçmalıklarıyla bir saat geçirirse aklını kaçırabilirdi.

Sophie kitaplıktan ince bir baskı seçti, sandalyesine geri döndü ve oturmadan önce oldukça çirkin olan eteğini topladı.

Benedict kaşlarını çattı. Elbisesinin ne kadar çirkin olduğunu daha önce fark etmemişti. Bayan Crabtree'nin ona ödünç verdiği kadar kötü değildi ama bir kadın için dikilmiş en iyi elbise de sayılmazdı.

Ona yeni bir elbise almalıydı. Sophie bunu asla kabul etmezdi tabii ki, ama eğer şu anki elbisesi kazara yanarsa...

"Bay Bridgerton?"

Ama elbisesini yakmayı nasıl başaracaktı? Yerine giyecek bir şeyi yoktu ve bu işi becermek ustalık isterdi.

"Beni dinliyor musunuz?" diye sordu Sophie.

Fakat Benedict'ten bir yanıt gelmedi.

"Beni dinlemiyorsunuz."

"Özür dilerim," dedi Benedict. "Aklım başka yerde. Lütfen devam et."

Sophie tekrar okumaya başladı ve Benedict tüm dikkatini ona verdiğini göstermek için dudaklarına kilitlendi fakat çok geçmeden bunun çok büyük bir hata olduğunun farkına vardı.

Çünkü bir anda tek görebildiği o dudaklar olmuş ve kendini onu öptüğünü hayal etmekten alamamıştı. Benedict eğer otuz saniye içinde ikisinden biri odadan çıkmazsa ona özür borçlu olacağı bir hareket yapacağını biliyordu, bundan kesinlikle emindi.

Onu baştan çıkarmak istemediğinden değildi. Ama bunu biraz daha kibar bir yolla yapmayı tercih ederdi. Birden, "Aman Tanrım!" deyiverdi.

Sophie ona tuhaf bir bakış attı. Benedict onu suçlayamazdı. Tam anlamıyla bir aptal gibi görünüyor olmalıydı. "Aman Tanrım!" diye bir cümleyi yıllardır kurmamıştı. Hatta hiç kurmamıştı. Lanet olsun, sesi annesi gibi çıkmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sophie.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Benedict, bunun çok aptalca bir cevap olduğunu bilmesine rağmen.

Sophie kuşku içinde tek kaşını kaldırdı.

"Unuttuğum bir şey," dedi Benedict.

"En çok hatırlanan şeyler," dedi Sophie son derece neşeli bir halde, "unutulan şeylerdir." Benedict ona sert bir bakış fırlattı. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Sophie donakalmıştı. "Tabii ki," diye mırıldandı.

Hay aksi. Kalbini kırmıştı. Oysaki duygularını incitmeyi istememişti. Sadece bir anda yatağa çekmemek için onu odadan çıkarması gerekiyordu.

"Kişisel bir mesele," dedi ona kendini aptal durumuna düşürmeden daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışarak.

"Ah!" dedi Sophie. "Lazımlığınızı getirmemi ister misiniz?"

"Lazımlığıma kadar yürüyebilirim," diye karşılık verdi, lazımlık kullanması gerekmediğini unutarak.

Sophie onu başıyla onayladı ve şiir kitabını yanındaki masaya bıraktı.

"Sizi yalnız bırakayım. Bana ihtiyacınız olursa zili çalın."

"Seni hizmetçi gibi çağıracak değilim," diye homurdandı.

"Ama ben bir..."

"Hayır, bana göre öyle değilsin," dedi.

Kelimeleri gereğinden fazla sertti ama Benedict çaresiz hizmetçi kadınlara asılan erkeklerden her zaman nefret etmişti. O iğrenç yaratıklardan biri olma düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetiyordu.

"Pekâlâ," dedi Sophie, kelimeleri bir hizmetçinin kelimeleri kadar mütevazıydi. Ardından bir hizmetçi gibi başıyla onayladı –Benedict bunu onu sinir etmek için yaptığından emindi– ve odadan ayrıldı.

Gittiği an Benedict yataktan fırladı ve pencereye koştu. Güzel. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Pijamalarını çıkardı, pantolon, gömlek, ceket giydi ve tekrar pencereden baktı. Güzel. Hâlâ kimsecikler yoktu.

"Ayakkabı, ayakkabı," diye mırıldandı, odanın etrafına bakınırken. Lanet olası ayakkabıları neredeydi? Aradığı güzel ayakkabıları değildi, çamurda dolaşırken giydiklerini arıyordu. Ah, işte ordaydılar. Ayakkabıları aldı ve ayağına geçirdi.

Tekrar pencereye döndü. Hâlâ kimse yoktu. Mükemmel. Benedict bacaklarını pervazdan dışarı çıkardı ve yanındaki elma ağacının uzun ve sağlam dalını yakaladı. Bundan sonra

tek yapması gereken, kolay hareketlerle ve dengesini koruyarak aşağıya atlamaktı.

Oradan da doğru göle gidecekti. Çok soğuk olan göle.

Bu gölde yüzmeye.

"Eğer lazımlığa ihtiyacı varsa," diye mırıldandı Sophie kendi kendine, "bunu kendi de söyleyebilirdi. Daha önce lazımlık getirmemiş değilim ki."

Orada ne yapacağını bilmeden aşağı kata indi (özellikle yapması gereken bir iş yoktu) ama aklına oraya girmekten daha iyi bir fikir gelmemişti.

Ona bir hizmetçi gibi davranmayı neden bu kadar dert ettiğini anlamıyordu. Onun için çalışmadığını belirtmekte ısrar ediyordu ve onun Benim Kır Evim'de kalmasını sağlayacak hiçbir şey yapmak zorunda değildi; üstelik aynı zamanda annesinin yanında bir iş bulabileceği konusunda da kesin konuşuyordu.

Eğer ona bir hizmetçi gibi davransaydı, Sophie kendisinin gayrimeşru bir çocuk ve onun da cemiyet üyesi ve nüfuzlu bir aileye mensup bir kimse olduğunu hatırlamakta sorun yaşamazdı. Ona gerçek biri gibi davrandığı her zaman (ve tecrübelerine göre aristokrat olan hiç kimse bir hizmetçiye azıcık da olsa gerçek biri gibi davranmazdı) Sophie tek bir mükemmel gece boyunca çekici ve zarif bir kadın olduğu, Benedict Bridgerton'la gelecek kurmayı hayal edebilecek türden bir kadın olduğu maskeli baloyu hatırlıyordu.

Benedict ondan ve arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyormuş gibi davranıyordu. Belki de hoşlanıyordu. Ama bu çok zalim bir çelişkiydi çünkü Sophie'yi kendine âşık ediyor ve küçük bir parçasının onunla ilgili hayal kurabileceğine inanmasını sağlıyordu.

Ve ardından kaçınılmaz olarak gerçekte kim olduğunu hatırlıyor ve bu canını çok acıtıyordu. "Ah, işte buradasınız

Bayan Sophie." Sophie arkasından merdivenlerden inen Bayan Crabtree'ye bakmak için dalgın dalgın yerdeki parkelerin çatlaklarını izleyen gözlerini yukarı kaldırdı.

"İyi günler Bayan Crabtree," dedi. "Biftek yahniniz ne durumda?"

"Gayet iyi," dedi Bayan Crabtree dalgın dalgın. "Havucumuz kalmamış ama sanırım yine de çok lezzetli olacak. Bay Bridgerton'u gördün mü?"

Sophie bu soru karşısında şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Az önce odasındaydı."

"Şimdi orada değil ama."

"Sanırım lazımlığı kullanması gerekiyordu."

Bayan Crabtree'nin yüzü kızarmadı bile, bu hizmetçilerin işverenleri hakkında sıkça yaptığı konuşmalardan biriydi. "Kullandı mı kullanmadı mı bilmiyorum ama oda çiçek gibi güzel kokuyor."

Sophie kaşlarını çattı. "Orada değil mi?"

"Ne yerde ne de gökte."

"Nerede olabileceğini bilmiyorum."

Bayan Crabtree ellerini geniş kalçalarının üzerine koydu. "Ben aşağı kata bakayım, sen de yukarıya bak. İkimizden biri onu bulmak zorunda."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Bayan Crabtree. Eğer odasından çıktıysa eminim iyi bir nedeni vardır. Muhtemelen bulunmak istemiyordur."

"Ama hasta," diye ısrar etti Bayan Crabtree.

Sophie, Benedict'in yüzünün son halini aklına getirmeye çalıştı. Cildi sağlıklı bir şekilde parlıyordu ve hiç de yorgun görünmüyordu. "Bundan emin değilim Bayan Crabtree," dedi en sonunda. "Sanırım özellikle hasta numarası yapıyor."

"Saçmalama," dedi Bayan Crabtree. "Bay Bridgerton asla öyle bir şey yapmaz."

Sophie omuz silkti. "Ben de öyle sanıyordum ama doğrusu artık azıcık bile hasta görünmüyor."

"Benim ilaçlarım sayesinde," dedi Bayan Crabtree kendinden emin bir şekilde. "Sana iyileşmesini hızlandıracaklarını söylemiştim."

Sophie, Bay Crabtree'nin ilaçları gül ağaçlarının altına döktüğünü de, sonra olanları da görmüştü. Pek hoş bir manzara değildi. Gülümsemeyi ve onaylamayı nasıl başardığını bilemiyordu.

"Ben nereye gittiğini bilmek istiyorum," diye devam etti Bayan Crabtree. "Yataktan çıkmaması gerektiğini biliyor."

"Eminim yakında döner," dedi Sophie teskin edici bir sesle. "Bu arada mutfakta yardıma ihtiyacınız var mı?"

Bayan Crabtree kafasını salladı. "Hayır, hayır. Sadece yahninin pişmesi kaldı. Hem zaten Bay Bridgerton çalışmana izin verdiğim için beni payladı."

"Ama..."

"İstersen bu konuda tartışmayalım," diye lafını kesti Bayan Crabtree. "Bay Bridgerton haklı tabii ki. Hem üstelik sen burada misafirsin, parmağını bile oynatmamalısın."

"Ben misafir değilim," diye ısrar etti Sophie.

"Peki, o zaman nesin?"

Bu, Sophie'yi duraksattı. "Hiçbir fikrim yok," dedi sonunda, "ama kesinlikle misafir değilim. Bir misafir... Bir misafir..." Düşüncelerini ve hislerini anlatmakta zorlanıyordu. "Sanıyorum ki bir misafir aynı veya yakın sosyal sınıflardan olur. Misafir, asla başka birine hizmet etmeyen, yerleri cilalamayan veya lazımlığı boşaltmayan kişidir. Misafir..."

"Herkes ev sahibi tarafından misafirliğe davet edilebilir," diye karşılık verdi Bayan Crabtree. "Bu ev sahibi olmanın güzelliğidir. İstediğin her şeyi yapabilirsin. Üstelik kendini küçümsemeyi bırak. Eğer Bay Bridgerton seni misafir olarak kabul ettiyse onun kararına saygı duymalı ve eğlenmene bakmalısın. En son ne zaman deli gibi çalışmak zorunda kalmadan konfor içinde yaşadın?"

"Beni gerçekten bir misafir olarak göremez," dedi Sophie

usulca. "Eğer görseydi, itibarımı korumak için yanıma bir refakatçi verirdi."

"Eğer evimde uygunsuz şeylerin olmasına izin verseydim..." dedi Bayan Crabtree sinirlenerek.

"Elbette izin vermezsiniz," dedi Sophie. "Ama itibar söz konusu olduğunda görünüm çok önemli. Ve toplumun gözünde bir hizmetçi, ahlakı ne kadar temiz ve düzgün olursa olsun refakatçi olmak için yeterli donanıma sahip değildir."

"Eğer bu doğruysa," dedi Bayan Crabtree, "o halde senin bir refakatçiye ihtiyacın var Sophie."

"Saçmalamayın. Ben o sınıftan olmadığım için refakatçiye ihtiyacım yok. Kimse, bir hizmetçinin bekâr bir adamın yanında yaşayıp çalışmasını umursamaz. Kimse onu düşünmez ve onunla evlenmeyi düşünen hiç kimse onun itibarının zarar görmesini umursamaz." Sophie omuz silkti. "Bu dünya böyle. Ve kabul etse de etmese de Bay Bridgerton da böyle düşünüyor çünkü benim burada olmamın uygunsuzluğuyla ilgili tek kelime etmedi."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Bayan Crabtree. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Sophie yalnızca gülümsedi çünkü kâhyanın umursaması çok hoşuna gitmişti. "Sanırım bir yürüyüşe çıkacağım," dedi, "tabii mutfakta yardıma ihtiyacınız olmadığına eminseniz. Ve," sırıtarak ekledi, "ben belirsiz ve garip bir pozisyonda olduğum sürece, belki misafir değilim ama yıllardır ilk kez hizmetçi de değilim, bu devam ettiği sürece boş zamanlarımın tadını çıkaracağım."

Bayan Crabtree candan bir şekilde Sophie'nin omzuna dokundu. "Aynen öyle yap, Bayan Sophie. Ve dışarıdayken benim için de biraz çiçek topla."

Sophie sırıttı ve ön kapıdan dışarıya çıktı. Çok güzel bir gündü, şaşırtıcı bir şekilde sıcak ve güneşliydi, baharın ilk kokuları havada kibarca dalgalanıyordu. Sadece temiz hava-

nın tadını çıkarmak için en son ne zaman yürüyüşe çıktığını hatırlayamadı.

Benedict ona yakınlarda bir göl olduğundan bahsetmişti. Oraya doğru yürümeyi düşündü, hatta belki cesaret edebilirse ayaklarını suya bile sokabilirdi.

Güneşe bakarak gülümsedi. Hava sıcak olabilirdi ama mayısın başlarında sular kesinlikle hâlâ dondurucuydu. Yine de iyi gelebilirdi. O an, yalnız olmayı, huzurlu ve bomboş zaman geçirmeyi temsil eden her şey ona kendini iyi hissettirdi.

Sophie bir an ufka doğru düşünceli düşünceli bakarak durdu. Benedict gölün Benim Kır Evim'in güneyinde kaldığını söylemişti, değil mi? Güneye doğru giden yol onu sık ağaçlı bir patikaya doğru sürüklüyordu ve biraz yürümek onu öldürmezdi.

Sophie ağaç köklerine basarak, alçak çalıları iterek ve sırtına çarpmalarına kayıtsız kalarak ormana giden yola doğru ilerledi. Güneş Sophie'nin tepesindeki yaprakların üzerinde belli belirsiz parlıyordu. Aşağısı ise öğlenden çok alacakaranlık hissi veriyordu.

Kafasını kaldırdığında bir parlaklık gördü ve bunun göl olduğunu düşündü. Yaklaştıkça güneşin su üzerindeki yansımalarını gördü ve mutlulukla iç çekti. Doğru yöne gittiğini bilmek onu mutlu etmişti. Ama iyice yaklaşınca birinin su sıçratma seslerini duydu ve hem korku hem de merak içinde yalnız olmadığını fark etti.

Gölün kenarına on adım uzaklıktaydı ve suyun içinde birisinin olduğunu rahatlıkla görebiliyordu. Hemen kalın bir meşe ağacı gövdesinin arkasına saklandı. Eğer azıcık duyarlı olsaydı, arkasını döner ve eve doğru koşmaya başlardı ama etrafı gözetlemekten ve mevsimin bu kadar başlarında sinirden etrafa su sıçratan kişinin kim olduğunu görmeye çalışmaktan kendini alamadı.

Sessiz ve yavaş adımlarla, elinden geldiğince kendini saklayarak ağacın arkasından süzüldü.

Ve bir adam gördü.

Çıplak bir adam.
Çıplak ve…
Benedict?

ON BİR

Londra'daki hizmetçi savaşları şiddetlendi. Leydi Penwood, Bayan Featherington'a, aralarında tanınmış dul kontes Bridgerton'un da bulunduğu üç cemiyet hanımının önünde "pis hırsız" diye seslendi.

Bayan Featherington ise Leydi Penwood'a, evinin bir düşkünler evinden farksız olduğunu ve kişisel hizmetçisine (ki yazarınızın öğrendiğine göre adı aslında iddia edildiği gibi Estelle değilmiş ve ayrıca Fransız olmakla uzaktan yakından alakası yokmuş. Kızın adı Bess imiş ve Liverpool yerlisiymiş) çok kötü muamele yapıldığını söyleyerek cevap verdi.

Leydi Penwood münakaşadan bir hayli gücenmiş bir şekilde sessizce ayrıldı, arkasından da kızı Bayan Rosamund Reiling onu takip etti. Posy (ki çok talihsiz yeşil bir tuvalet giymişti) yüzünde biraz mahcup bir ifadeyle gerilerinde kaldı, ta ki annesi dönüp onu kolundan yakalayarak dışarı çekiştirene kadar.

Bu yazar kesinlikle cemiyet partilerinin konuklarının çetelesini tutmuyor ama Penwood'ların Bayan Featherington'un gelecek akşam vereceği partiye davet edildiklerini hayal etmek epey güç.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
7 Mayıs 1817

Orada kalması yanlıştı.

Çok yanlıştı.

Çok ama çok yanlıştı.

Ama henüz bir santim bile hareket etmemişti.

Kısa ve bodur çalıların arkasına gizlenip geniş ve kel bir kaya bulmuş, gözlerini bir saniye onun üzerinden ayırmadan oraya oturmuştu.

Benedict çıplaktı. Sophie buna inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu.

Tabii ki vücudunun bir kısmı suyun altındaydı ve sular göğüs kafesine doğru dalgalanıyordu.

Sophie bir bebek kadar masumdu... Hemen hemen... Bir bebek kadar masum sayılırdı ama her şey bir tarafa meraklı birisiydi ve bu adama düpedüz âşıktı. Suları dalgalandırıp vücudunun başka bir yerinin görünmesini sağlamak için, küçük bir gelgit yaratacak ani bir rüzgâr çıkmasını dilemek çok mu ahlaksızcaydı? Vücudunun herhangi bir yerinin?

Kesinlikle ahlaksızcaydı. Sophie bir ahlaksızdı ama bunu umursamıyordu.

Hayatını güvenli yollardan ihtiyatlı bir şekilde sürdürerek geçirmişti. Kısacık hayatında sadece bir gece tedbirli davranmayı tamamen bir kenara bırakmıştı. Ve o gece hayatının en heyecan verici, en büyülü, en muazzam ve harika gecesi olmuştu.

Bu nedenle, olduğu yerde kalmaya ve ne görüyorsa ona bakmaya karar verdi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. İşsizdi, Benedict'in ona annesinin malikânesinde iş bulma vaadine umut bağlamıyordu (zaten içinde bunun çok kötü bir fikir olduğuna dair bir his vardı).

İşte bu yüzden hareket etmemeye çalışarak arkasına yaslandı ve gözlerini dört açtı.

Benedict hiçbir zaman batıl inançları olan bir adam olmamıştı ve kesinlikle altıncı hissi falan olduğunu düşünmezdi ama hayatında bir ya da iki kez önemli bir şeylerin oluşmakta olduğuna dair onu uyaran bir farkındalık dalgası ve mistik bir ses hissetmeyi tecrübe etmişti.

Bunlardan ilki, babasının öldüğü gün olmuştu. Bu konudan hiç kimseye, hatta babalarının ölümüyle yıkılmış olan büyük ağabeyi Anthony'ye bile bahsetmemişti. O öğleden sonra, o ve Anthony Kent'in diğer tarafındaki kırsal alanlara kadar saçma bir at yarışı yapmışlardı. Benedict kollarında ve bacaklarında garip bir uyuşma ve ardından sanki bir cisimle kafasına vurulmuş gibi hissetmişti. Tam olarak canı acımamıştı ama ciğerlerine hava sıkışmış ve bu, ona asla hayal edemeyeceği kadar yoğun bir korku hissi yaşatmıştı.

Elbette yarışı kaybetmişti. Tek bir parmak bile düzgün çalışmaya direndiğinde dizginleri kavramak çok zordu. Ve eve döndüğünde yaşadığı korkunun yersiz olmadığını anlamıştı. Babası arı sokmasından zehirlenmiş ve çoktan ölmüştü. Benedict babası gibi güçlü ve hayat dolu bir adamı bir arının alt edebileceğine inanmak konusunda hâlâ zorlanıyordu ama bu durumun başka bir açıklaması da yoktu.

İkinci sefer böyle bir şey olduğunda, her nedense hissettikleri tamamen farklıydı. Annesinin maskeli balo verdiği gece gümüş elbiseli kadını görmeden hemen önceydi. Önceki gibi bir his önce bacakları ve kollarında belirmiş ama uyuşukluk yerine bu sefer bedeninde, sanki yıllardır uyuduğu uykusundan uyanmış gibi tuhaf bir titreme hissetmişti.

Sonra dönmüş ve onu görmüştü. O gece orada bulunmasının, İngiltere'de doğmasının sebebinin bu kadın olduğunu anlamıştı. Hatta belki de hayata gelmesinin sebebi de oydu.

Elbette gümüş elbiseli kadın giderek ve gözden kaybolarak ona yanıldığını kanıtlamıştı ama Benedict o sırada tüm olanlara inanmıştı ve eğer fırsatı olsaydı, o da tüm inandıklarının doğru olduğunu ona kanıtlardı.

Şimdi gölün içinde dikilmişken ve sular göğsüne doğru dalgalanırken, gene her nedense kendisini bir saniye öncesine göre çok daha canlı hissettiren bu tuhaf duyguya kapıldı. Bu güzel ve heyecan veren bir histi, nefesini kesen bir telaş duygusuydu.

Aynı önceki gibiydi. Onunla tanıştığı zamanki gibi.

Bir şeyler olmak üzereydi veya belki yakında birileri vardı.

Hayatı değişmek üzereydi.

Anadan doğma çıplak olduğunu fark ettiğinde dudaklarını büktü. Bu, bir adam için eğer saten çarşafların üzerinde veya altında bir kadınla beraber değilse, pek avantajlı bir durum sayılmazdı.

Yavaşça daha derin sulara doğru adım attı, gölün dibindeki yumuşak çamur parmaklarının arasına girdi. Şimdi su birkaç santim daha yukarısına geliyordu. Soğuktan donuyordu ama en azından vücudu iyice kapanmıştı.

Ağaçların ve çalıların arasına bakarak kıyıya bir göz attı. Orada birisi olmalıydı. Vücudunun her tarafına yayılan bu garip ve titrek hissin başka bir anlamı olamazdı.

Ve eğer vücudu soğuk gölün içinde bu denli titriyorsa, (mahrem yerlerinin ne halde olduğunu düşünmek bile istemezdi; zavallı şeyler âdeta büzülüp yok olmuş olmalıydılar ki bu bir erkeğin hayal etmekten hoşlanacağı bir manzara değildi) bu gerçekten çok güçlü bir titreme olmalıydı.

"Kim var orada?" diye seslendi.

Cevap gelmedi. Zaten bir cevap beklemiyordu ama denemeye değerdi.

Benedict herhangi bir kıpırtı görmek için etrafında üç yüz altmış derece dönerek tekrar kıyıya göz attı. Rüzgârdan hafifçe dalgalanan yapraklardan başka bir şey göremedi ama etrafı yoklamayı bıraksa da onu izleyenin kim olduğunu bir şekilde biliyordu.

"Sophie!"

Bir soluk sesi duydu ve onu telaş içinde bir hareketlilik izledi.

"Sophie Beckett!" diye bağırdı. "Eğer şu anda benden kaçarsan yemin ederim ki seni takip ederim ve giyinmek için de zaman harcamam."

Kıyıdan gelen sesler yavaşladı.

"Sana yetişirim," diye devam etti, "çünkü senden daha güçlü ve daha hızlıyım. Ve içimde kaçmayacağından emin olmak için seni yere devirmeye mecbur kalacağıma dair çok güçlü bir his var."

Sophie'nin hareketlerinin sesi kesildi.

"Güzel," diye homurdandı Benedict. "Şimdi ortaya çık."

Sophie ortaya çıkmadı.

"Sophie!" diye yineledi Benedict.

Kısa bir sessizliği, yavaş ve tereddütlü adımların sesleri izledi ve ardından Sophie göründü. Thames Nehri'nin dibindeki çukurda görmeyi tercih edeceği o berbat elbiselerden birinin içinde kıyıda dikiliyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Yürüyüşe çıkmıştım. Siz burada ne arıyorsunuz?" diyerek karşılık verdi Sophie. "Siz hasta değil miydiniz? Bunun," kolunu uzatarak önce Benedict'i, ardından da gölü işaret etti, "size iyi gelmesi mümkün değil."

Benedict, Sophie'nin sorusunu duymazdan geldi ve devam etti. "Beni mi takip ediyordun?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi Sophie ve Benedict de ona inanmayı tercih etti. Bu kadar iyi yalan söyleyebilme yeteneğine sahip olduğunu düşünmüyordu.

"Sizi yüzülebilecek bir yere kadar asla takip etmem. Bu uygunsuz olur."

Ardından yüzü kıpkırmızı oldu çünkü ikisi de bu savunmanın çok mantıksız olduğunun farkındaydı. Eğer terbiyeye gerçekten bu kadar önem verseydi, kazara ya da değil, onu gördüğü anda gölü terk ederdi.

Benedict bir elini sudan çıkardı ve Sophie'ye arkasını dönmesini işaret etti. "Beni beklerken arkan dönük olsun," diye emir verdi. "Giyinmem kısa sürer."

"Ben hemen eve döneyim," dedi Sophie. "Siz buranın tadını çıkarın ve..."

"Kalacaksın," dedi sert bir sesle.

"Ama..."

Benedict kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu konuda tartışacak bir adam gibi mi görünüyorum?"

Sophie ona isyankâr gözlerle baktı.

"Eğer kaçarsan," diye uyardı, "seni yakalarım."

Sophie aralarındaki mesafeye şöyle bir baktı ve ardından Benim Kır Evim'e olan mesafeyi hatırlamaya çalıştı. Eğer Benedict giyinmek için beklerse kaçmak için şansı olabilirdi ama eğer beklemezse...

"Sophie," dedi Benedict, "kulaklarında çalan öfke çanlarını resmen duyuyorum. Beynini işe yaramaz matematiksel hesaplarla oyalamayı bırak ve dediğimi yap."

Sophie'nin ayaklarından biri kıpırdadı. Eve koşmak mı yoksa sadece arkasını dönmek mi daha sinir bozucuydu bilmiyordu.

"Hemen!" diye emretti Benedict.

Sophie sesli bir şekilde iç çekip ve homurdanarak kollarını kavuşturdu ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi arkasını döndü. Bu korkunç adam işini yaparken pek de sessiz değildi ve Sophie arkasından gelen hışırtıları ve su sıçratma seslerini dinlemekten ve tanımlamaya çalışmaktan kendini alamıyordu.

Şimdi sudan çıkıyor, şimdi pantolonuna uzanıyor, şimdi...

Faydası yoktu. Berbat ve ahlaksız bir hayal gücü vardı ve bundan kaçamıyordu.

Benedict onun eve dönmesine müsaade etmeliydi. O giyinirken tamamen rezil olmuş bir halde beklemeye zorlanıyordu. Derisi âdeta cayır cayır yanıyordu ve yanaklarının kırmızının sekiz farklı tonuna büründüğünden emindi. Bir

centilmen, onu bu utançtan kurtarır ve üç gün boyunca odasına kapanıp bu olayı unutmasına izin verirdi. Ama belli ki bu öğleden sonra Benedict Bridgerton'un centilmenliği üzerinde değildi çünkü Sophie'nin ayaklarından birini hareket ettirmesinin –sadece ayakkabılarının içinde uyuşmuş parmaklarını esnetmek için, gerçekten!– ardından bir saniye geçmemişti ki Benedict, "Aklından bile geçirme!" diye gürledi.

"Bir yere gitmiyordum," diye karşı çıktı Sophie. "Ayaklarım uyuşmuş. Ayrıca acele edin! Giyinmeniz nasıl bu kadar uzun sürebilir?"

"Ne?" dedi Benedict.

"Bana işkence etmek için böyle yapıyorsunuz," diye homurdandı.

"İstersen önüne dönebilirsin," dedi, sesi oldukça alaycıydı. "Seni temin ederim ki arkanı dönmeni istemem senin iyiliğin için, benim değil."

"Ben halimden memnunum," diye cevap verdi Sophie.

Sophie'ye bir saat gibi gelen üç dakikadan sonra Benedict, "Şimdi dönebilirsin," dedi.

Sophie bunu yapmaya korkuyordu. Benedict'in ona giyinmeden bu emri verdirebilecek kadar sapıkça bir espri anlayışı vardı.

Ama ona güvenmeye karar verdi –zaten itiraf etmeliydi ki bu durumda pek seçme şansı yoktu– ve önüne döndü. Çoklukla rahatlamış olmakla birlikte dürüst olmak gerekirse biraz da hayal kırıklığına uğramıştı. Benedict düzgünce giyinmiş, vücudundan damlayan sular ise giysisinin kumaşını biraz lekelemişti.

"Neden eve dönmeme izin vermediniz?" diye sordu.

"Burada kalmanı istiyordum," diye basitçe bir cevap verdi Benedict.

"Ama neden?" diyerek ısrar etti.

Benedict omuz silkti. "Bilmem. Belki beni gözetlediğin için sana ceza vermek istemişimdir."

"Ben sizi gözetlemi..." Sophie'nin inkârı yararsızdı, bu yüzden lafını yarıda kesti çünkü onu gözetlediği apaçık ortadaydı.

"Zeki kız," diye mırıldandı Benedict.

Sophie ona kaşlarını çatarak baktı. Komik ve zekice bir şeyler söylemek istedi ama ağzından çıkacak her lafın bunun tersi olacağını hissetti, bu yüzden de çenesini tuttu. Sessiz bir şapşal olmak, geveze bir şapşal olmaktan daha iyiydi.

"Ev sahibini gözetlemek çok kötü bir davranıştır," dedi Benedict, ellerini kalçalarına koyup bir şekilde hem otoriter hem de rahat görünmeyi başararak.

"Kazara oldu," diye homurdandı Sophie.

"Ah, sana bu konuda inanıyorum," dedi. "Ama beni gözetlemeyi amaçlamamış olsan bile bu fırsatı bulduğunda kaçırmadığın bir gerçek."

"Beni suçluyor musunuz?"

Benedict sırıttı. "Kesinlikle hayır. Ben de aynı şeyi yapardım."

Sophie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

"Ah, alınmış gibi davranma," dedi.

"Bir şey gibi davranmıyorum."

Benedict biraz daha yaklaştı. "Doğruyu söylemek gerekirse koltuklarım kabardı."

"Benimki bilimsel bir meraktı," dedi Sophie. "Sizi temin ederim."

Benedict kurnazca gülümsedi. "Ah, yani bana karşına çıkan her çıplak adamı gözetleyeceğini söylüyorsun."

"Tabii ki hayır."

"Az önce söylediğim gibi," dedi, sırtını bir ağaca yaslayarak. "Koltuklarım kabardı."

"Neyse, bu konuyu hallettiğimize göre kır evine geri dönüyorum," dedi Sophie burnunu çekerek.

İki adım atmıştı ki Benedict uzandı ve onu elbisesinden yakaladı.

"Hiç sanmıyorum."

Sophie bıkmış bir şekilde iç çekerek arkasını döndü. "Zaten beni fazlasıyla utandırdınız. Bana daha fazla ne yapmak istiyor olabilirsiniz?"

Benedict yavaşça ona sarıldı. "Bu çok ilginç bir soru," diye mırıldandı.

Sophie ayaklarını toprağa yapıştırmaya çalıştı ama Benedict'in ellerinin merhametsiz gücünden kaçamadı. Hafifçe sendeledi ve kendini onun sadece birkaç santim uzağında buldu. Hava birden ısınmıştı, Sophie artık ellerini ve ayaklarını nasıl kullanacağını bilmediğine dair garip bir duyguya kapıldı. Derisi karıncalanıyor, kalbi çarpıyordu ve lanet olasıca adam, kılını bile kıpırdatmadan öylece Sophie'ye bakıyordu.

Sadece bakıyordu.

"Benedict?" diye fısıldadı, ona hiçbir zaman ilk ismiyle seslenmediğini unutarak.

Benedict gülümsedi. Bu, Sophie'nin baştan ayağa bütün vücudunu ürperten mütevazı ve bilgece bir gülümsemeydi.

"Adımı söylemene bayılıyorum," dedi.

"Öyle demek istememiştim," dedi Sophie.

Benedict parmaklarını Sophie'nin dudaklarını değdirdi. "Şşş," diye uyardı onu. "Bana böyle söyleme. Bunun bir erkeğin duymak istemeyeceği bir şey olduğunu bilmiyor musun?"

"Erkeklerle ilgili çok fazla deneyimim yok," dedi.

"İşte bu, bir erkeğin duymak isteyeceği türden bir şey."

"Gerçekten mi?" dedi şüpheli bir şekilde. Erkeklerin karılarının masum olmasını istediklerini biliyordu ama Benedict onunla evlenmeyecekti ki.

Benedict parmak uçlarıyla Sophie'nin yanağına dokundu. "Bu, benim senden duymak istediğim şey."

Sophie nefesini tutarken dudaklarına yumuşak ama telaşlı bir rüzgâr değdi. Benedict onu öpmek üzereydi.

Onu öpmek üzereydi. Bu başına gelebilecek en harika ve en korkunç şeydi.

Ama ah, bunu nasıl da çok istiyordu.

Yarın sabah pişman olacağını biliyordu. Boğuluyormuş gibi bir kahkaha attı. Kimi kandırıyordu? On dakika sonra pişman olacaktı. Ama son iki senesini onun kollarında olmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlamaya çalışarak geçirmişti ve hayatının geri kalanını onu idare edecek bir hatıra daha olmadan geçirebileceğinden emin değildi.

Benedict'in parmağı yanağından şakağına oradan da kaşlarına kaydı ve yumuşak tüyleri dalgalandırarak burnuna ilerledi.

"Çok güzelsin," dedi usulca, "aynı masallardaki peri kızları gibi. Bazen gerçek olmadığını düşünüyorum."

Sophie'nin tek cevabı derin bir nefes vermek oldu.

"Sanıyorum seni öpeceğim," diye fısıldadı Benedict.

"Öpecek misin?"

"Sanıyorum seni öpmeliyim," dedi, ağzından çıkan kelimelere kendi bile inanmıyormuş gibi ona bakarak. "Sanki nefes almak gibi. Bu durumda başka bir seçeneğim yok."

Benedict'in öpücüğü inanılmaz derecede şefkatliydi. Dudakları Sophie'ninkilere kuş tüyü kadar hafifçe dokunuyor ve belli belirsiz bir sürtünme hissiyle bir ileri bir geri hareket ediyordu. Tam anlamıyla nefes kesiciydi ama bir şeyler daha vardı, onun başını döndüren ve sersemleten bir şeyler. Sophie neden bu kadar dengesiz ve garip hissettiğini merak ederek Benedict'in omuzlarını kavradı ve aniden fark etti ki...

Aynı önceki gibiydi.

Dudaklarını onunkilere yumuşak ve tatlı tatlı değdirişi, zorlamak yerine onu yavaşça gıdıklayarak ikna ediş biçimi, aynı maskeli baloda yaptıkları gibiydi. İki yıl düş kurduktan sonra Sophie hayatının tek ve en mükemmel anını tekrar yaşamıştı.

"Ağlıyorsun," dedi Benedict yanağına dokunarak.

Sophie gözlerini kırpıştırdı ve ardından aktığından haberi dahi olmayan gözyaşlarını sildi.

"Durmamı ister misin?"

Sophie kafasını iki yana salladı. Hayır, durmasını istemiyordu. Onu aynı maskeli balodaki gibi inanılmaz tutkulu bir

birleşme hissi veren nazik dokunuşlarla öpmesini istiyordu. Ve ardından onu daha çok öpmesini istiyordu çünkü bu kez saat gece yarısına yaklaşmıyordu ve dolayısıyla da kaçmak zorunda değildi.

Hem onun maskeli balodaki kadın olduğunu fark etmesini istiyor hem de umutsuzca kendisini tanımaması için dua ediyordu. Kafası karmakarışık olmuştu ve...

Ve Benedict onu öptü.

Ateşli dudakları, yumuşak dili ve bir kadının isteyebileceği tüm tutku ve arzularla onu gerçekten öptü. Ona kendini güzel, değerli ve eşsiz hissettirdi. Benedict ona bir kadın gibi davranmıştı, sıradan bir hizmetçi gibi değil. Sophie bir anda ona insan gibi davranılmasını ne kadar özlediğini fark etti. Üst tabaka ve aristokratlar hizmetçilerini görmezler, onları duymamaya çalışırlardı. Eğer zorunda kalırlarsa da onlarla mümkün olduğunca kısa ve baştan savma konuşurlardı.

Ama Benedict onu öpünce bu ona var olduğunu hissettirmişti.

Onu bütün vücuduyla öpmüştü. Yakınlaşmalarının başında nazik ve saygılı dokunuşlarla öpen dudakları şimdi ateşli ve talepkârdı. Genç kadını nefessiz bırakacak kadar sıkı tutan büyük ve güçlü elleri sırtının yarısını kaplamış gibi görünüyordu. Ve vücudu... Aman Tanrım ona bu denli yaklaşması yasak olmalıydı, elbisesinden çıkan ısı âdeta ruhunun derinliklerini yakıyordu.

Benedict onu titretiyordu. Onu eritiyordu.

Kendini ona teslim etme isteği uyandırıyordu ki bu kutsal evlilik bağı olmadan yapmayacağına yemin ettiği bir şeydi.

"Ah, Sophie," diye mırıldandı, Sophie sesini dudaklarında hissediyordu. "Daha önce hiç böyle hisset..."

Sophie kaskatı kesildi çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim diyeceğinden adı kadar emindi ve bununla ilgili ne hissetmesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bir yandan

da onu dizlerinin üstüne çöktüren, arzu ve ihtirastan başını döndüren tek kadın olmak heyecan vericiydi.

Ama diğer yandan, Benedict onu daha önce öpmüştü. Aynı nefes kesen ıstırabı o zaman da çekmemiş miydi?

Aman Tanrım, kendi kendini mi kıskanıyordu?

Benedict onu kendinden uzaklaştırdı. "Sorun nedir?"

Sophie kafasını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Benedict parmağını çenesinin ucuna dokundurdu ve başını kaldırdı. "Bana yalan söyleme Sophie. Sorun ne?"

"Ben... Ben sadece biraz gerginim," diye kekeledi. "Hepsi bu."

Benedict'in gözleri şüpheci bir şekilde kısıldı. "Emin misin?"

"Kesinlikle eminim." Benedict'in avuçlarından kurtuldu ve ondan bir iki adım uzaklaştı. Kollarını önünde kavuşturarak, "Biliyorsunuz ben böyle şeyler yapmam," dedi.

Benedict sırtındaki elbise bağını inceleyerek onun uzaklaşmasını izledi.

"Biliyorum," dedi usulca. "Sen öyle bir kız değilsin."

Sophie buna kahkahalarla güldü. Benedict yüzünü göremiyor da olsa suratındaki ifadeyi tahmin edebiliyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Sophie.

"Tavırlarından açıkça belli oluyor."

Sophie ona doğru dönmedi. Hiçbir şey söylemedi.

Ve ardından söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını düşündüğü sırada Benedict'in ağzından tuhaf bir soru dökülüverdi.

"Kimsin sen Sophie?" diye sordu. "Gerçekten kimsin?"

Sophie gene arkasını dönmedi. Konuştuğunda çıkan ses ancak bir fısıltı kadardı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Sende bir terslik var," dedi. "Bir hizmetçiye göre çok güzel konuşuyorsun."

"Güzel konuşmak suç mu? Bu ülkede kimse bozuk bir şiveyle yol kat edemez," derken elleri gergin bir şekilde eteğinin pilileriyle oynuyordu.

"Senin ne kadar ileri gittiğin," dedi Benedict kasti bir yumuşaklıkla, "tartışmaya açık."

Sophie kollarını yanına doğru bir sopa gibi uzattı. Ucunda ufak bir yumruğun bulunduğu dümdüz ve katı bir sopa gibi... Ve ardından Benedict'in bir şeyler söylemesini beklerken yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"Bekle!" diye seslendi genç adam ve üç adım sonra ona yetişerek bileğinden yakaladı. Yüzünü dönmek zorunda kalana kadar onu çekiştirdi. "Gitme," dedi.

"Arkadaşlık ettiğim insanlar tarafından hakarete uğramaya alışık değilim."

Benedict neredeyse korkmuştu, Sophie'nin gözlerindeki kırgın bakışın onu hayatı boyunca rahat bırakmayacağını anladı.

"Sana hakaret etmiyordum. Gerçekleri söylüyordum. Sen hizmetçi olmak için doğmamışsın. Bu bana göre çok açık, sana göre de öyle olmalı."

Sophie, Benedict'in ondan duymayı hiç beklemediği kırılgan bir sesle güldü. "Peki, ne yapmamı önerirsiniz Bay Bridgerton?" diye sordu. "Mürebbiye olarak mı çalışayım?"

Benedict bunun fena bir fikir olmadığını düşündü ve bunu ona söylemeye başlamıştı ki Sophie lafını kesti. "Sizce beni kim işe alır?"

"Bence..."

"Kimse," diye tersledi onu Sophie, "Kimse beni işe almaz. Referansım yok ve ayrıca çok genç görünüyorum."

"Ve güzel," dedi Benedict sırıtarak. Bir mürebbiyeyi işe almak konusunda kafasını hiç yormamıştı, bu daha çok evin annesinin halledeceği türden bir işti. Ve genel düşünceye göre, hiçbir anne bu kadar güzel bir kızı malikânesine sokmak istemezdi. Bunu anlamak için Sophie'nin Phillip Cavender'in yanında katlandıklarına bakmak yeterliydi.

"Leydinin kişisel hizmetçisi olabilirsin," diye öneride bulundu Benedict. "Böylece en azından lazımlık temizlemek zorunda kalmazsın."

"Bilseniz şaşırırsınız Bay Bridgerton," diye mırıldandı Sophie.

"Yaşlı bir bayana bakıcılık yapmaya ne dersin?"

Sophie iç çekti. Öylesine yorgun ve üzgün bir ses çıkarmıştı ki Benedict'in kalbi paramparça oldu.

"Bana yardım etmeye çalışarak çok nazik davranıyorsunuz," dedi, "ama ben bu yolların hemen hepsinden geçtim. Ayrıca ben sizin sorumluluğunuzda değilim."

"Olabilirsin."

Sophie ona şaşkınlık içerisinde baktı.

O anda Benedict ona sahip olması gerektiğini anladı. Aralarında bir bağ vardı, Benedict hayatında daha önce sadece bir kez maskeli balodaki gizemli kadınla yaşadığı o tarif edilemez ve tuhaf bağı hissediyordu. Ama o kadın gitmiş ve gözden kaybolmuştu. Sophie ise buradaydı. Benedict serap görmekten yorulmuştu. Görebildiği, dokunabildiği birini istiyordu.

Ve Sophie'nin ona ihtiyacı vardı. Belki bunu henüz fark etmemişti ama ona ihtiyacı vardı. Benedict genç kadının elini tutup çekti, Sophie dengesini kaybedince onu yakaladı ve sarıldı.

"Bay Bridgerton!" diye bağırdı.

"Benedict," diye düzeltti, dudaklarını kulağına götürerek.

"Bırakın ben..."

Benedict, "Adımı söyle," diye ısrar etti. İstedikleri konusundan oldukça ısrarcı olabiliyordu ve Sophie'yi, dudaklarından ismi dökülene kadar bırakmayacaktı.

Hatta belki ondan sonra bile.

"Benedict," dedi Sophie, nihayet insafa gelmişti. "Ben..."

"Sus."

Benedict onu dudaklarının kenarını öperek susturdu. Sophie kollarında sakinleşince onu gözlerine dikkatlice bakabilsin diye geri çekti. Öğleden sonra ışığında, içlerinde kaybolabileceği kadar yemyeşil görünüyorlardı.

"Benimle Londra'ya gelmeni istiyorum," diye fısıldadı, daha düşünmeye bile fırsat bulamadan sözcükler ağzından dökülmüştü.

"Gel ve benimle yaşa."

Sophie ona şaşkın şaşkın baktı.

"Benim ol," dedi, sesi heyecan ve telaş doluydu. "Hemen şimdi benim ol. Sonsuza dek benim ol. Sana istediğin her şeyi veririm. Karşılığında tek istediğim şey sensin."

ON İKİ

Benedict Bridgerton'un ortadan kayboluşu ile ilgili spekülasyonlar çoğalmaya devam ediyor. Kız kardeşi Eloise Bridgerton'a göre şehre birkaç gün önce dönmüş olması gerekiyormuş. Ama Eloise kabul etmeli ki Bay Bridgerton'un yaşında ve kişiliğinde bir adam küçük kardeşine nerede olduğunu bildirmeye pek ihtiyaç duymaz.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
9 Mayıs 1817

"Metresiniz olmamı mı istiyorsunuz?" diye açık açık sordu Sophie.

Benedict ona kafası karışmış bir şekilde baktı. Sophie bu bakışın çok açıksözlü olmasından mı yoksa kelime seçiminden hoşlanmamış olmasından mı kaynaklandığını anlayamamıştı.

"Benimle olmanı istiyorum," diye ısrar etti Benedict.

Yaşadıkları sersemletici ve acı vericiydi ama Sophie kendini gülümserken buldu.

"Bunun sizin metresiniz olmaktan farkı ne?"

"Sophie..."

"Farkı ne?" diye tekrar etti, sesi tizleşmişti.

"Bilmiyorum Sophie. Bir önemi var mı?" diye sordu sabırla.

"Benim için var."

"Pekâlâ," dedi Benedict alçak sesle. "Pekâlâ. Metresim ol ve bunu kabul et."

Sophie, Benedict vahşice dudaklarına yapışmadan önce nefes almaya ancak zaman bulabildi. Âdeta dizlerinin bağı çözülmüştü.

Daha önce paylaştıkları hiçbir öpücüğe benzemiyordu bu; haşin ve tutkuluydu, içinde tuhaf ve yabancı bir öfke barındırıyordu.

Dudakları, Sophie'ninkileri âdeta ilkel bir tutku dansı yaparmışçasına yiyip bitiriyordu. Elleri her yerdeydi; göğüslerinde, belinin etrafında hatta eteğinin altında. Dokunuyor, sıkıyor, kucaklıyor ve okşuyordu.

Ve tüm bu süre içinde onu bedenine öylesine sıkı bastırıyordu ki Sophie Benedict'in derisinin içinde eridiğinden emindi.

"Seni istiyorum," dedi kaba bir şekilde, Sophie'nin boynunu öperken. "Seni hemen istiyorum. Burada istiyorum."

"Benedict..."

"Seni yatağımda istiyorum," diye homurdandı. "Seni yarın istiyorum. Seni ondan sonraki gün de istiyorum."

Sophie günahkârdı, zayıftı ve kendini o ana kaptırarak boynunu öpmesine izin vermişti. Dudakları tenine öyle iyi geliyordu ki âdeta varoluşunun merkezine bir ürperti ve heyecan fırtınası yolluyordu. Benedict, Sophie'nin kendisini ve sahip olmadığı her şeyi arzulamasını, olduğu her şeye lanet etmesine sebep olmuştu.

Sonra birden kendini yerde buldu, Benedict de onunla birlikteydi, vücudunun yarısı Sophie'nin üzerindeydi. Çok büyük, çok güçlü görünüyordu ve o an için tamamen Sophie'nindi. Sophie fazla olmasa da hâlâ biraz düşünme yetisine sahipti ve ona hayır demesi, bu deliliğe bir son vermesi gerek-

tiğini biliyordu ama Tanrı yardımcısı olsun, henüz kendinde bunu yapacak gücü bulamıyordu.

Onu hayal ederek, teninin kokusunu, sesinin tonunu hatırlamaya çalışarak çok zaman geçirmişti. Sophie, sadece Benedict'in hayalinin eşlik ettiği çok sayıda gece geçirmişti.

Rüyalarla yaşamıştı ve o, rüyaları gerçek olabilecek bir kadın değildi. Bu yüzden de, bu seferkini çabuk kaybetmeye henüz hazır değildi.

"Benedict," diye mırıldandı, ipeksi koyu renk saçlarına dokunurken. Sanki daha az önce metres olması istenmemiş, bambaşka biri gibi davranıyordu.

Başkalarına hizmet etmek dışında hiçbir güvencesi olmayan, rahmetli Kont'un piç kızından başka herhangi biri gibi.

Sophie'nin mırıldanmaları genç adamı cesaretlendiriyor gibi görünüyordu. Benedict'in uzun süredir genç kadının dizlerini okşayan elleri yukarı çıkmaya başladı ve kalçasındaki yumuşak deriyi sıktı. Yıllarca çok çalışmak Sophie'yi inceltmişti, modaya uygun kıvrımları yoktu ama Benedict bunu dert etmiyordu. Sophie, Benedict'in kalbinin çok daha hızlı atmaya başladığını hissedebiliyor, soluğunun kesildiğini duyabiliyordu.

"Sophie, Sophie, Sophie," diye inledi Benedict ve dudakları tekrar birleşene kadar Sophie'nin bütün yüzüne öpücükler kondurdu.

"Sana ihtiyacım var." Kalçalarını ateşli bir şekilde onunkilere bastırdı. "Sana ne denli ihtiyacım olduğunu hissediyor musun?"

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi Sophie. Ve vardı da. İçinde yıllardır onu içten içe yakan bir ateş vardı. Onu görmek bu ateşi tekrar alevlendirmişti, adamın dokunuşu âdeta onu yangınlara sürükleyen bir gazyağı gibiydi.

Benedict'in parmakları Sophie'nin elbisesinin arkasındaki büyük ve kalitesiz düğmelerle boğuşuyordu. "Bunu yakaca-

ğım," diye homurdandı, bir yandan da diğer eliyle merhametsizce dizinin arkasındaki hassas deriyi okşuyordu.

"Seni ipeklere, satenlere boğacağım." Kulağına doğru ilerledi ve kulak memesini ısırdı, ardından da kulağının yanağıyla buluştuğu noktadaki yumuşak deriyi yaladı. "Başka hiçbir şey giymeyeceksin."

Sophie, Benedict'in kollarında âdeta kaskatı kesilmişti. Ona neden burada olduğunu, neden onu öptüğünü hatırlatabilecek tek şeyi söylemeyi başarmıştı. Bu aşk veya hayal ettiği şefkat dolu duygulardan hiçbiri değildi, bu sadece şehvetti.

Tıpkı annesinin yaşadıkları gibi.

Aman Tanrım, bu çok baştan çıkarıcıydı. Karşı konulmaz derecede baştan çıkarıcı. Ona refah ve lüks içinde bir hayat teklif ediyordu, onunla birlikte bir hayat...

Ruhuna karşılık.

Hayır, bu tam anlamıyla doğru değildi veya bir problem teşkil etmiyordu. Belki de bir adamın metresi olabilirdi. Menfaatleri –Benedict'le sadece menfaatlerden ibaret bir yaşamı nasıl düşünebilirdi– kaybedecekleri karşısında ağır basabilirdi. Ancak kendi hayatı ve itibarıyla ilgili böyle kararlar almak isteyecek olsa, asla çocuk yapmamalıydı. Ama çocuk olmadan nasıl olacaktı? Her metres eninde sonunda çocuk sahibi olurdu.

Istırap içinde ağlayarak onu itti ve kendini ellerinin ve dizlerinin üzerinde bulana kadar yana doğru yuvarlanarak ondan uzaklaştı.

"Bunu yapamam Benedict," dedi ondan gözlerini kaçırarak.

"Neden yapamadığını anlamıyorum," diye mırıldandı.

"Metresin olamam."

Benedict ayağa kalktı. "Peki neden?"

Onda Sophie'yi rahatsız eden bir şey vardı. Bu, belki ses tonundaki kibir, belki de tavrındaki küstahlıktı.

"Çünkü istemiyorum," diye karşılık verdi Sophie.

Benedict'in gözleri öfkeyle kısıldı. "Birkaç saniye öncesine kadar istiyordun."

"Haksızlık ediyorsun," dedi kısık sesle. "Düşünmüyordum."

Benedict çenesini öfkeyle kaldırdı. "Düşünmemen gerekiyor zaten. Amaç da bu ya!"

Düğmelerini iliklerken Sophie'nin yüzü kıpkırmızıydı. Onun düşünmemesini sağlayarak çok iyi bir iş başarmıştı. Neredeyse günahkâr bir öpücük uğruna hayatında ettiği tüm yeminleri ve edindiği ahlakını yok sayacaktı.

"Hayır, metresin olmayacağım," diye yineledi. Eğer bunu yeteri kadar tekrarlarsa, belki de kendini Benedict'in savunmasını kırmasını engelleyecek kadar güvende hissederdi.

"Peki, bunun yerine ne yapacaksın?" dedi Benedict. "Hizmetçi olarak mı çalışacaksın?"

"Mecbur kalırsam, evet."

"İnsanlara hizmet etmeyi, –gümüşlerini parlatmayı, kahrolası lazımlıklarını ovmayı– gelip benimle yaşamaya tercih ediyorsun."

Sophie sadece tek kelime etti ama kısa ve öz konuştu. "Evet."

Benedict'in gözleri öfkeyle parladı. "Sana inanmıyorum. Kimse böyle bir seçim yapmaz."

"Ben yaptım."

"Sen bir aptalsın."

Sophie hiçbir şey söylemedi.

"Nelerden vazgeçtiğinin farkında mısın?" diye sürdürdü Benedict, konuşurken elleri kızgın bir şekilde sallanıyordu.

Sophie onu incittiğini fark etti. Onu incitmiş ve gururuna dokunmuştu, şimdi o da yaralı bir hayvan gibi etrafa saldırıyordu.

Sophie, Benedict yüzüne bakmasa bile kafasını iki yana salladı.

"Sana istediğin her şeyi verebilirim," dedi. "Elbiseler, mücevherler – lanet olsun, mücevherleri ve kıyafetleri bir kenara bırak, sana bir ev verebilirim ki şu anda buna bile sahip değilsin."

"Bu doğru," dedi Sophie sessizce.

Benedict öne eğildi, gözleriyle onu âdeta yakıyordu. "Sana her şeyi verebilirim."

Sophie bir şekilde dimdik durmayı ve ağlamamayı başardı. Hatta sesini bile yükseltmeden, "Eğer her şeyin bunlardan ibaret olduğunu düşünüyorsanız, o halde benim bunları neden reddetmek zorunda olduğumu muhtemelen anlayamazsınız," dedi.

Onun Kır Evi'ne doğru dönerek geriye bir adım attı ve küçük çantasını toparladı. Ama belli ki Benedict'in henüz onunla işi bitmemişti çünkü onu durdurdu ve "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"Kır evine dönüyorum," dedi. "Çantamı toplayacağım."

"Peki o çantayla nereye gideceğini düşünüyordun?"

Sophie'nin ağzı açık kaldı. Herhalde kalmasını bekliyor olamazdı.

"Bir işin var mı?" diye sordu. "Veya gidecek bir yerin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama..."

Benedict ellerini genç kadının kalçasının üstüne koydu ve Sophie'ye dik dik baktı. "Ve senin buradan parasız ve umutsuz bir şekilde ayrılmana izin vereceğimi mi zannediyorsun?"

Sophie o kadar şaşırmıştı ki kontrolsüz bir şekilde gözlerini kırpıştırmaya başladı. "B-Ben..." diye kekeledi. "Ben bunu düşünmemiş..."

"Hayır, düşünmemiştin."

Sophie gözleri kocaman ve ağzı beş karışık açık bir halde ona baktı. Duyduklarına inanamıyordu.

"Sen tam bir aptalsın," dedi Benedict. "Dünyanın yalnız bir kadın için ne kadar tehlikeli bir yer olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Şeey, evet," dedi.

Benedict eğer onu duymuş olsaydı söylemek üzere olduğu şeyleri söylemezdi. "Erkekler avantajlıdır," ve "Çaresiz kadınların başına gelecekler ölümden daha beterdir." Sophie emin olmamakla beraber "biftek ve muhallebi" gibi bir cüm-

le duyduğunu sandı. Konuşmasının yarısında onu dinlemeyi bırakmıştı. Sadece dudaklarını izliyordu ve bu süre içinde az önce onu reddetmiş olduğunu da göz önünde bulundurarak kendisinin hayatı için neden bu kadar çok endişeleniyormuş gibi göründüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Söylediklerimi dinliyor musun?" diye sordu Benedict.

Sophie hiç tepki vermedi.

Benedict çok kısık bir sesle, "Bu kadar yeter," dedi. "Benimle birlikte Londra'ya geliyorsun."

İşte bu sözler Sophie'yi uyandırmışa benziyordu. "Az önce gelmeyeceğimi söyledim!"

"Benim metresim olmak zorunda değilsin," dedi. "Ama kendi başının çaresine bakman için seni yalnız bırakmayacağım."

"Seninle tanışmadan önce başımın çaresini gayet iyi bakıyordum."

"Gayet iyi mi?" dedi. "Cavender'lerde mi? Sen ona gayet iyi mi diyorsun?"

"Haksızlık ediyorsun!"

"Sen de aptallık ediyorsun."

Benedict dediklerinin oldukça mantıklı olduğunu düşünüyordu. Biraz ağır konuşmuştu ama Sophie'nin onunla aynı fikirde olmadığı belliydi çünkü hiç beklemediği bir anda kendisini yüzüstü yerde uzanırken buldu. Sophie tarafından hatırı sayılır derecede hızlı bir yumrukla yere serilmişti.

"Bana bir daha asla aptal deme!"

Benedict görüşünü düzeltmek için gözlerini kırpıştırdı. "Ben sana aptal demek isteme..."

"Evet, istedin," diye cevap verdi Sophie, kısık ve öfkeli bir sesle. Genç kadın arkasına dönüp ağır ağır yürümeye başlamadan önce Benedict onu durdurmak için tek bir şansı olduğunu fark etti. Şu anki sersemlemiş haliyle ayağa kalkıp ona yetişemeyeceğinden emindi, bu nedenle uzanıp iki eliyle Sophie'nin bileklerinden birini yakaladı ve onu hemen yanına, yere seriverdi.

Bu kesinlikle centilmence bir hareket değildi ama muhtaç olan bir kişinin seçici olması beklenemezdi ve ayrıca ilk yumruğu Sophie atmıştı.

Sophie kafasını yavaşça kaldırdı ve ağzına giren çamurları tükürürken ona dik dik baktı. "Az önce yaptığın harekete inanamıyorum," dedi dokunaklı bir ses tonuyla.

Benedict Sophie'nin ayağını bıraktı ve "İnanmalısın," dedi.

"Sen..."

Elini kaldırdı. "Artık bir şey söyleme. Sana yalvarıyorum."

Sophie'nin gözleri âdeta dışarı fırladı. "Bana yalvarıyor musun?"

"Söyleyeceklerini," dedi, "tahmin edebiliyorum."

"Ama..."

"Ve sana yalvarıyorum derken," diyerek tekrar sözünü kesti, "emin ol sadece söz gelimi konuşuyorum."

Sophie bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak sonra çenesini kapatıp yüzüne üç yaşında bir çocuğun huysuz bakışlarını yerleştirmenin daha iyi bir fikir olacağını düşündü. Benedict kısa bir nefes verdikten sonra ona elini uzattı. Ne de olsa Sophie halinden pek de memnun görünmeyen bir halde hâlâ çamurun içinde oturuyordu.

Sophie, eline hatırı sayılır bir nefretle baktı ve ardından gözlerini Benedict'in yüzüne çevirdi. Ona öyle bir gaddarlıkla baktı ki Benedict az önce kafasında boynuzların çıkmış olabileceğinden endişe etti. Sophie hiçbir şey söylemeden teklifini reddetti ve ondan hiç yardım almadan ayağa kalktı.

"Nasıl istersen," diye mırıldandı Benedict.

"Talihsiz bir kelime seçimi," diye karşılık verdi Sophie ve yürümeye başladı.

Bu kez Benedict ayakta olduğu için onu alıkoyacak bir hareket yapmaya ihtiyaç duymamıştı. Bunun yerine onu takip ederek (ve canını sıktığından emin olarak) iki adım arkasından yürümeye başladı. En sonunda, yaklaşık bir dakika sonra, Sophie arkasını döndü ve "Lütfen beni rahat bırak," dedi.

"Korkarım bunu yapamam."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

Benedict biraz düşündükten sonra, "Yapamam," dedi.

Sophie kaşlarını çattı ve yürümeye devam etti.

"Ben de en az senin kadar bu olanlara inanmakta güçlük çekiyorum," diye seslendi Benedict, onu takip etmeye devam ederken.

Sophie durdu ve arkasına döndü. "Bu mümkün değil."

"Elimde değildi," dedi omuz silkerek. "Gitmeni kesinlikle istemiyordum."

"İstememekle elinde olmamak arasında çok fark var."

"Seni Cavender'in elinden hayatını heba edesin diye kurtarmadım."

"Bu senin vereceğin bir karar değil."

Sophie bu konuda haklıydı ama Benedict'in ona hak vermeye niyeti yoktu. "Belki," diye kabul etti, "ama gene de kararı ben vereceğim. Benimle Londra'ya geleceksin. Bunu bir daha tartışmayacağız."

"Seni reddettiğim için beni cezalandırmaya çalışıyorsun."

"Hayır," dedi usulca. Sophie'nin dediklerini düşünüyordu. "Hayır, öyle yapmıyorum. Seni cezalandırmak hoşuma giderdi ve şu anki ruh halimle bunu hak ettiğini söyleyecek kadar bile ileri gidebilirim ama sebebi bu değil."

"O halde neden yapıyorsun?"

"Senin iyiliğin için."

"Bu gördüğüm en küçümseyici..."

"Haklı olduğuna eminim," diye kabul etti, "ama yine de bu özel durumda ve bu anda senin için neyin iyi olduğunu ben biliyorum ama senin bilmediğin çok açık, bu yüzden... bana bir daha vurma."

Sophie yumruğuna baktığında kolunu geri çekip ona vurmak üzere olduğunun farkında bile değildi. Benedict onu bir canavara çevirmişti. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Haya-

tında kimseye vuracağını tahmin etmezdi ve şimdi aynı gün içinde ikinci defa bunu yapmaya hazırdı.

Gözlerini ellerinden ayırmayarak yumruğunu açtı, parmaklarını denizyıldızı gibi açtı ve içinden üçe kadar sayıp sakinleşti. "Beni," dedi oldukça kısık bir sesle, "beni yolumdan alıkoyabileceğini nasıl düşünürsün?"

"Bunun bir önemi var mı?" diye sordu Benedict kayıtsızca omuz silkerek. "Eminim bir şeyler düşünürüm."

Sophie'nin ağzı açık kaldı. "Yani diyorsun ki beni bağlayıp..."

"Ben öyle bir şey demiyorum," diyerek lafını kesti, suratında arsız bir sırıtışla. "Ama fena fikir değil."

"Çok alçaksın," diye karşılık verdi Sophie.

"Sen de ucuz bir roman kahramanı gibi konuşuyorsun," diye cevap verdi. "Bu sabah ne okudum demiştin?"

Sophie yanağındaki kasların çılgınca attığını ve çenesinin dişlerini kıracak kadar kenetlendiğini hissetti. Benedict'in aynı anda nasıl hem dünyanın en harika hem de en korkunç erkeği olmayı başardığını asla anlamıyordu. Gerçi şu anda, korkunç tarafı kazanıyor gibiydi ve mantık bir kenara, onun yanında bir saniye daha geçirirse kafasının patlayacağından oldukça emindi.

"Ben gidiyorum" dedi, kendine göre etkileyici ve azimli bir şekilde.

Ama Benedict ona yarı kurnaz bir gülümsemeyle cevap verdi ve "Seni takip ediyorum," dedi.

Ve lanet olası adam eve giden yol boyunca sürekli iki adım arkasından yürüdü.

Benedict genelde insanların bu şekilde canını sıkmazdı (kardeşleri istisna olmakla beraber) ama Sophie Beckett onun içindeki şeytanı uyandırıyordu. O eşyalarını toplarken odasının girişinde gelişigüzel bir halde kapının pervazına yas-

lanarak ayakta dikiliyordu. Onu bir şekilde gücendirdiğinin farkında olarak kollarını kavuşturmuş, ayakkabısının ucuyla yere vuruyordu.

"Elbiseni unutma," dedi, güya yardımcı olmak isteyen bir tavırla.

Sophie ona dik dik baktı.

"Çirkin olanı," diye ekledi sanki bu açıklama çok gerekliymiş gibi.

"İkisi de çirkin," diyerek karşılık verdi Sophie.

"Biliyorum." Ah, genç kadın sonunda tepki vermişti.

Sophie eşyalarını çantasının içine tıkıştırmak için geri döndü.

"İstersen yanına bir hatıra alabilirsin."

Sophie doğruldu ve ellerini öfkeyle kalçalarına koydu. "Buna gümüş çay takımı da dahil mi? Çünkü onun parasıyla birkaç yıl yaşayabilirim."

"Çay takımını kesinlikle alabilirsin," diye cevap verdi neşeyle. "Madem arkadaşlığımı kabul etmiyorsun."

"Metresin olmayacağım," dedi Sophie, "sana söyledim, bunu yapmayacağım, bunu yapamam."

Sophie'nin yapamam kelimesini kullanış şekli Benedict'in özellikle dikkatini çekmişti. O kalan eşyalarını toplayıp çantasının ağzını kapatırken bunu uzun uzadıya düşündü.

"Demek buraya kadardı," diye mırıldandı Benedict.

Sophie onu duymazdan gelerek kapıya doğru yürüdü ve ona sert bir bakış attı.

Benedict, Sophie'nin gidebilmek için onun yolundan çekilmesini istediğini biliyordu. Kılını bile kıpırdatmadı ve parmağını düşünceli bir şekilde çenesine koydu. "Sen gayrimeşru bir çocuksun," dedi.

Sophie'nin yüzü birden kıpkırmızı oldu.

"Öylesin," dedi, Sophie'den çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. Bunu açıklığa kavuşturduğu için kendini tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordu. Bu onu reddedişinin nedenini

açıklıyor, bunun sebebinin kendisiyle değil, tamamen onunla ilgili olduğunu ortaya çıkarıyordu.

Acısı hafiflemişti.

"Gayrimeşru olman umurumda değil," dedi, gülmemeye çalışarak. Çok ciddi bir an yaşanıyordu ama Tanrı aşkına, Benedict bu havayı bir sırıtışla dağıtmak istiyordu çünkü artık Sophie onunla Londra'ya gelip metresi olabilirdi. Artık hiçbir engel kalmamıştı ve...

"Hiçbir şeyi anlamıyorsun," dedi Sophie kafasını sallayarak. "Bunun senin metresin olacak kadar iyi olup olmamamla ilgisi yok."

"Sahip olacağımız her çocuğa bakarım," dedi ciddiyetle, kendini kapı pervazından ileriye iterken.

Sophie'nin tavrı daha da sertleşti. "Peki, karın ne olacak?"

"Benim karım yok."

"Hiç olmayacak mı?"

Benedict donakalmıştı. Maskeli balodaki kadın birden zihninde dans etmeye başladı. Onu pek çok şekilde hayal etmişti. Bazen gümüş bir balo kıyafeti içinde, bazen ise çırılçıplak...

Bazen de gelinlik içinde.

Onun yüzünü izlerken Sophie'nin gözleri kısıldı. Ardından onu geçmeye çalışırken gülünç bir biçimde homurdandı.

Benedict onu takip etti. "Bu hiç de adil bir soru değil Sophie," dedi onu takip ederken.

Sophie duraksamadan koridora doğru ilerledi, merdivenlere ulaşınca bile bir saniye duraksamadı. "Bence son derece adil."

Benedict ona yetişene kadar merdivenleri koşarak indi ve onu durdurmaya çalıştı. "Bir gün evlenmek zorundayım."

Sophie durdu. Daha doğrusu durmak zorunda kaldı çünkü Benedict yolunu tıkamıştı. "Evet zorundasın," dedi, "ama ben hiç kimsenin metresi olmak zorunda değilim."

"Baban kimdi Sophie?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi.

"Peki, annen kimdi?"

"Ben doğarken ölmüş."

"Sanırım onun bir hizmetçi olduğundan bahsetmiştin."

"Şüphesiz gerçekleri çarpıtmışım," dedi, yalanının yakalandığını umursamayarak.

"Nerede büyüdün?"

"Bunun bir önemi yok," dedi kıvrılıp yanından geçmeye çalışırken.

Benedict birden genç kızı kolundan sıkıca tuttu. "Bence çok önemli."

"Bırak beni!"

Sophie'nin çığlığı koridordaki sessizliği deldi, kesinlikle Crabtree'lerin onu kurtarmaya gelmesini sağlayacak kadar yüksek sesliydi. Ama Bayan Crabtree kasabaya inmişti, Bay Crabtree ise bahçedeydi ve işitme menzilinin dışındaydı. Ona yardım edecek kimse yoktu, Sophie Benedict'in insafına kalmıştı.

"Gitmene izin veremem," diye fısıldadı. "Sen kölelik yapacak biri değilsin. Bu seni öldürür."

"Eğer beni öldürseydi," diye cevap verdi, "şimdiye kadar çoktan ölmüştüm."

"Ama artık böyle yaşamak zorunda değilsin," diye devam etti.

"Bunu benimle ilgiliymiş gibi göstermeye kalkma sakın," dedi, heyecandan neredeyse titriyordu. "Bunu benim hayatımla ilgili endişelerin olduğu için yapmıyorsun. Sadece istediğin bir şeyin olmaması hoşuna gitmiyor."

"Bu doğru," dedi Benedict, "ama aynı zamanda seni başıboş da bırakmayacağım."

"Ben başımın çaresine bakarım," diye fısıldadı Sophie, hain gözyaşı damlalarının gözlerine battığını hissediyordu. Tanrı aşkına, bu adamın önünde ağlamak istemiyordu. Şimdi değil; bu kadar dengesiz, bu kadar zayıf hissederken değil.

Benedict Sophie'nin çenesine dokundu. "Bırak seni koruyayım."

Sophie gözlerini yumdu. Benedict'in dokunuşu acı verecek kadar tatlıydı ve hiç de küçük olmayan bir parçası teklifini

kabul etmeye can atıyordu, yaşamak mecburiyetinde kaldığı hayatı yaşamayı bırakmaya ve onunla birlikte yıllardır rüyalarına giren, bu olağanüstü, harika ve sinir bozucu adamla kaderini birleştirmeye can atıyordu.

Ama çocukluğunun acısı hâlâ tazeydi. Gayrimeşru bir çocuk olmasının lekesi, ruhunun üzerinde sonsuza dek kalacak bir damga gibiydi.

Bunu başka bir çocuğa yapamazdı.

"Yapamam," diye fısıldadı "Dilerdim ki..."

"Ne dilerdin?" diye sordu Benedict.

Sophie kafasını iki yana salladı. Ona yapabilmeyi dilediğini söyleyecekti ama bu sözlerinin akıllıca olmayacağını biliyordu. Benedict onları kendi yararına kullanır ve tekrar baskı yapmaya başlardı.

Ve bu hayır demeyi daha da zorlaştıracaktı.

"O halde bana başka çare bırakmıyorsun," dedi Benedict gaddarca.

Sophie'nin gözleri onunkilere kenetlenmişti.

"Ya benimle Londra'ya gelirsin ve..." Sophie itiraz etmeye çalışırken susması için elini kaldırdı, "ve sana annemin yanında bir iş bulurum."

"Ya da?" diye sordu Sophie, sesi kasvetliydi.

"Ya da polise benden bir şeyler çaldığını bildiririm."

Bir anda Sophie'nin ağzında zehir gibi bir tat belirdi. "Böyle bir şey yapmazsın," diye fısıldadı.

"Kesinlikle yapmak istemem."

"Ama yaparsın."

Benedict başıyla onayladı. "Yaparım."

"Beni asarlar," dedi. "Ya da Avustralya'ya gönderirler."

"Eğer ben başka bir şey talep etmezsem."

"Peki ne talep edersin?"

Benedict'in kahverengi gözleri tuhaf bir şekilde donuklaştı ve Sophie aniden, kendisi gibi onun da artık bu konuşmadan zevk almadığını fark etti.

"Benim gözetimim altına girmeni talep ederim," dedi.

"Bu sizin için oldukça pratik olurdu." Benedict'in, konuşmaları boyunca Sophie'nin çenesini okşayan parmakları aşağıya omuzlarına kaydı. "Ben sadece seni kendinden korumaya çalışıyorum."

Sophie onu durdurmaya çalışmamasına şaşırarak yanındaki pencereye doğru gitti ve dışarıya baktı. "Senden nefret etmemi sağladığını biliyorsun," dedi.

"Bunu kaldırabilirim."

"O halde seni kütüphanede bekleyeceğim. Bugün buradan gitmek istiyorum."

Benedict onun gidişini izledi, kütüphanenin kapısı genç kadının arkasından kapanırken hâlâ orada dikiliyordu. Kaçmayacağını biliyordu. Sözünden dönecek karakterde birisi değildi.

Benedict bu seferkinin gitmesine izin veremezdi. Mükemmel ve gizemli o kadın, kalbine dokunan tek kadın gitmişti. Ona ismini bile bahşetmemişti. Ama şimdi Sophie vardı ve ona bir şeyler hissettiriyordu. O kadından beri hissetmediği şeyler. Gerçekte var olmayan bir kadını düşünmekten sıkılmıştı. Sophie ise oradaydı ve Sophie onun olacaktı.

Ve Sophie'nin onu terk etmeyeceğini düşündü vahşice bir saplantıyla.

"Benden nefret ettiğini bilerek yaşayabilirim," dedi kapalı kapıya bakarak. "Ama sensiz yaşayamam."

ON ÜÇ

Yazarınız daha önce bu köşede Bayan Rosamund Reiling ile Bay Phillip Cavender arasında muhtemel bir ilişki olabileceğini bildirmişti. Ancak bu yazar pekâlâ şimdi böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğini söyleyebilir. Leydi Penwood'un (Bayan Rosamund Reiling'in annesi), Bayan Reiling'in babasının soylu bir aileden gelmesine karşın aristokrat kanı taşımasına rağmen, kızın unvansız bir beyle yetinmeyeceğini söylediği duyuldu.

Bunun üzerine Bay Cavender'in Bayan Cressida Cowper'a ilgi göstermeye başlamasından bahsetmiyorum bile.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
9 Mayıs 1817

Sophie, daha fayton Benim Kır Evim'den ayrıldığı anda rahatsızlık duymaya başladı. Yolda bir geceliğine Oxfordshire'da bir handa konakladılar. Sophie'nin midesi bulanıyordu ve Londra'nın varoşlarına ulaştıkları anda artık kusacağına büsbütün ikna olmuştu.

Midesindekileri ait oldukları yerde tutmayı bir şekilde başarmıştı ama fayton Londra'nın ilerideki karmakarışık sokaklarına yöneldiği anda, içi yoğun bir endişe hissiyle dolup taşmıştı.

Hayır, endişe değil. Ölüm hissiydi bu.

Mayıs ayıydı, bu da sezonun en canlı zamanı demekti. Bu Araminta'nın malikânede olması demekti.

Bu, Sophie'nin buraya gelişinin çok ama çok kötü bir fikir olduğu demekti.

"Çok fena," diye mırıldandı Sophie.

Benedict ona baktı. "Bir şey mi dedin?"

Sophie asi bir tavırla kollarını kavuşturdu. "Senin çok fena bir adam olduğunu söyledim."

Benedict kıkırdadı. Sophie onun böyle bir tepki vereceğini biliyordu ama gene de onun bu davranışı sinirine dokundu.

Benedict perdeyi araladı ve dışarıya baktı. "Neredeyse geldik," dedi.

Doğru annesinin malikânesine gideceğini söylemişti. Sophie, sanki daha bir gece önce ordaymış gibi, Grosvenor'daki büyük evi çok net hatırlıyordu. Balo salonu kocamandı, duvarları kusursuz güzellikteki mumlarla donatılmıştı. Daha küçük odalar ise enfes oyma tavanları ve donuk pastel duvarlarıyla neo klasik tarzda döşenmişti.

Burası Sophie'nin hayallerindeki evdi. Benedict'le ve hayali gelecekleriyle ilgili düşlerinde kendini her zaman bu evin içinde görürdü. Bu çok saçmaydı, biliyordu. Benedict ikinci erkek çocuk olduğu için taşınmaz mülkler ona kalmayacaktı ama yine de burası, onun gördüğü en güzel evdi; hem zaten düşler asla gerçekleri yansıtmazdı. Sophie eğer kendini Kensington Sarayı'nda hayal etmek istese bunu yapmak da yine onun inisiyatifindeydi.

Sophie alaycı bir gülümsemeyle muhtemelen Kensington Sarayı'nın içini hiçbir zaman göremeyeceğini düşündü.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Benedict.

Sophie ona bakmaya zahmet etmeden cevap verdi. "Senin ölümünü planlıyorum."

Benedict gülümsedi.

Sophie onun her yaptığı harekete duyarlı olmaktan nefret ediyordu. Özellikle Benedict'in de ona karşı aynı duyarlılıkta olduğundan şüphelenmeye başladığından beri.

"En azından kulağa eğlenceli geliyor," dedi Benedict.

"Kulağa eğlenceli gelen ne?" diye sordu Sophie, nihayet saatlerdir gözlerini diktiği perdeye bakmayı bırakarak.

"Ölümüm," dedi Benedict, gülümsemesi muzır ve neşeliydi. "Eğer beni öldüreceksen bunu yaparken istediğin kadar eğlenebilirsin çünkü Tanrı bilir ben hiç eğlenmeyeceğim."

Sophie'nin ağzı açık kaldı. "Sen delisin," dedi.

"Büyük ihtimalle." Benedict koltuğunun arkasına yaslanmadan ve bacaklarını karşısındaki koltuğa uzatmadan önce gelişigüzel bir şekilde omuz silkti. "Ne de olsa seni kaçırdım. Sanırım bu hayatım boyunca yaptığım en büyük delilik."

"Artık beni bırakmalısın," dedi Sophie, bunu asla yapmayacağını bilse de.

"Burada, Londra'da mı? Her an haydutların saldırısına uğrayabileceğin yerde mi? Bu çok büyük bir sorumsuzluk olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Bunun isteğim dışında alıkoyulmaktan pek farkı yok."

"Ben seni alıkoymadım," dedi, aylak aylak tırnaklarını incelerken. "Sana şantaj yaptım. Aralarında dağlar kadar fark var."

Sophie tam bir şey söyleyecekti ki faytonun durduğu esnadaki sarsıntısı nedeniyle cevap vermekten vazgeçti.

Benedict son bir kez perdeyi açtı ve sonra tekrar kapadı. "Ah, işte geldik."

Sophie onun aşağıya inmesini bekledikten sonra kapıya yöneldi. Bir an Benedict'in uzattığı eli geri çevirmeyi ve kendi kendine aşağı atlamayı düşündü ama fayton yerden epeyce yüksekti ve tökezleyip mazgalın üstüne kapaklanarak kendini aptal durumuna düşürmeyi istemezdi.

Ona bu şekilde hakaret etmek iyi olurdu ama bu bileğini incitmesine neden olabilirdi.

İç çekerek Benedict'in elini tuttu.

"Çok akıllıca," diye mırıldandı Benedict.

Sophie ona sert bir şekilde baktı. Düşündüklerini nasıl biliyordu?

"Ne düşündüğü hemen hemen her zaman biliyorum," dedi.

Sophie tökezledi.

"Hey!" diye bağırdı Benedict, onu mazgala kapaklanmadan önce ustaca yakalayarak.

Benedict onu kaldırımın üstüne çıkarmadan önce gerektiğinden biraz daha uzun süre tutmaya devam etti. Sophie bir şeyler söylemek istedi ama dişleri bir şeyler söylemesine izin vermeyecek kadar sıkı bir şekilde birbirine kenetlenmişti.

"Az daha ölüyor olman ironik değil mi?" diye sordu Benedict şımarık bir gülümsemeyle.

Sophie zar zor çenesini açtı. "Hayır, ama senin ölmen çok iyi olabilir."

Lanet olasıca adam kahkahayı bastı. "İçeri gel," dedi. "Seni annemle tanıştıracağım. Senin için bir iş bulacağından eminim."

"Elemana ihtiyacı olmayabilir," diye belirtti Sophie..

Benedict omuz silkti. "Beni kıramaz. Sana göre bir iş bulacaktır."

Sophie olduğu yerde durdu, söyleyeceklerini söylemeden onunla yan yana tek bir adım atmayı reddediyordu.

"Senin metresin olmayacağım."

Benedict, "Bunu daha önce pek çok kez belirtmiştin," diye mırıldanırken yüzündeki ifade oldukça yumuşaktı.

"Hayır, planın işe yaramayacak demek istiyorum."

Benedict bütün masumiyetiyle, "Benim bir planım mı var?" diye sordu.

"Ay lütfen," dedi Sophie dalga geçerek. "Eninde sonunda pes edeceğim umuduyla beni yıldırmaya çalışacaksın."

"Bunun hayalini bile kurmam."

"Eminim pek çok kez bu hayali kurmuşsundur," diye mırıldandı Sophie.

Benedict onu duymuş olmalıydı ki kıkırdadı. Sophie, kaldırımın üzerinde son derece onur kırıcı bir pozisyonda durduğunu önemsemeyerek isyankâr bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu. Zaten, kimse ona, bu kalitesiz hizmetçi elbisesi içindeyken dikkat etmezdi. Daha neşeli görünmeli ve yeni işine daha iyimser bir tavırla yaklaşmalıydı ama lanet olsun, şu anda somurtmak istiyordu.

Açıkçası buna hakkı da vardı. Somurtkan ve huysuz olmayı hak eden biri varsa, bu kişi oydu.

"Burada, kaldırımın üstünde bütün gün dikilebiliriz," dedi Benedict. Sesinde hafif bir alaycılık seziliyordu.

Sophie nerede olduklarını fark edene kadar ona sert sert baktı. Grosvenor Meydanı'nda değillerdi. Sophie'nin nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Kesinlikle Mayfair'delerdi ama önlerinde duran ev, kesinlikle maskeli baloya katıldığı ev değildi.

"Burası Bridgerton Malikânesi mi?" diye sordu.

Benedict tek kaşını şüpheyle kaldırdı. "Evime Bridgerton Malikânesi dendiğini nereden biliyorsun?"

"Sen bahsetmiştin." Bu neyse ki doğruydu. Konuşmaları sırasında Bridgerton Malikânesi'nden ve Aubrey Hall'daki Bridgerton Çiftliği'nden pek çok kez bahsetmişti.

"Ah!" Benedict ikna olmuş görünüyordu. "Doğrusu hayır, değil. Annem Bridgerton Malikânesi'nden yaklaşık iki sene önce taşındı. Son bir balo düzenledi, aslında bir maskeli baloydu, sonra malikâneyi kardeşim ve karısına bıraktı. Zaten kardeşim evlenip kendi ailesini kurunca oradan ayrılacağını söyler dururdu. Sanırım kardeşimin ilk çocuğu annem oradan ayrıldıktan tam bir ay sonra doğdu."

"Kız mı, erkek mi?" diye sordu Sophie, cevabı biliyor olmasına rağmen. Leydi Whistledown bu tarz şeylerden bahsederdi.

"Erkek. Edmund. Bu senenin başında bir oğulları daha oldu. Miles."

"Ne kadar güzel," diye mırıldandı Sophie, aslında kalbi parçalanıyor gibi hissetse de. Muhtemelen o hiç çocuk sahibi olmayacaktı ve bu, fark ettiği en üzücü gerçekti. Çocuk için koca gerekirdi ve evlilik onun için boş bir hayaldi. O bir hizmetçi olarak yetiştirilmemişti ve bu nedenle gündelik hayatında tanıştığı erkeklerin çoğuyla çok az ortak yönü vardı. Diğer hizmetçilerin iyi veya onurlu insanlar olmadıklarından değil ama hayatını okuma yazma bilmeyen biriyle geçirmeyi hayal etmek zordu.

Sophie illa yüksek sosyeteden biriyle evlenmek zorunda değildi ama orta sınıf bile onun için ulaşılmazdı. Ticaret yapan ve kendine saygısı olan hiçbir erkek bir hizmetçiyle evlenmezdi.

Benedict ona kendisini takip etmesini belirten bir işaret yaptı ve o da giriş merdivenlerine ulaşana kadar onun arkasından yürüdü.

Sophie, "Yandaki girişi kullanacağım," deyince Benedict dudaklarını büzüştürdü.

"Ön kapıyı kullanacaksın."

"Yandaki girişi kullanacağım," dedi sert bir şekilde. "Görgü sahibi hiçbir kadın, ön kapıdan giren bir hizmetçiyi işe almaz."

"Sen benimle berabersin," diye homurdandı Benedict. "Ön kapıdan gireceksin."

Sophie gülümsemesine hâkim olamamıştı.

"Benedict, daha dün benden metresin olmamı istedin. Ön kapıdan girerek metresini annenle tanıştırmaya cesaret edebilir misin?"

Sophie onun kafasını karıştırmıştı. Genç kadın Benedict'in yüzündeki hayal kırıklığını seyrederken sırıtıyordu.

Kendini günlerdir hissetmediği kadar iyi hissetmişti.

"Eder misin?" diye devam etti, ona daha fazla eziyet etmek için. "Metresini onunla tanıştırır mısın?"

"Sen benim metresim değilsin," dedi.

"Bu doğru."

Benedict, belli belirsiz bir öfkeyle gözlerini Sophie'ninkilere dikti.

"Sen küçük, lanet bir hizmetçisin," dedi oldukça kısık bir sesle, "çünkü öyle olmakta ısrar ediyorsun. Ve bir hizmetçi olarak, sosyal basamakların altında bile olsan, son derece saygıdeğersin. Kesinlikle anneme göre de öylesin."

Sophie'nin gülümsemesi birden kesildi. Galiba Benedict'in çok üzerine gitmişti.

"Güzel," diye homurdandı Benedict, en azından Sophie'nin bu konuda daha fazla tartışmayacağı açıktı.

"Benimle gel." Sophie basamakları çıkarken onu takip etti. Bu gerçekten onun yararına olabilirdi. Benedict'in annesi, küstahça ön kapıdan giren bir hizmetçiyi kesinlikle işe almazdı. Ve onun metresi olmayı kararlı bir şekilde reddettiğine göre, Benedict yenilgiyi kabul edip onun taşraya dönmesine izin vermek zorunda kalacaktı.

Benedict ön kapıyı itti ve Sophie'nin girmesi için tuttu. Birkaç saniye içinde kâhya girişte belirdi.

"Wickham," dedi Benedict, "gelişimden annemi haberdar eder misin?"

"Başüstüne Bay Bridgerton," diye cevap verdi Wickham. "Bu arada, geçen hafta boyunca nerede olduğunuz konusunda annenizin oldukça meraklandığı bilgisini size aktarabilir miyim?"

"Merak etmeseydi şaşardım," diye cevap verdi Benedict.

Wickham, Sophie'ye küçümseme ve merak etme arasında bir ifadeyle baktı. "Onu misafiriniz hakkında bilgilendireyim mi?

"Lütfen."

"Onu misafirinizin kim olduğu hakkında da bilgilendireyim mi?"

Sophie ne diyeceğini merak ederek ilgiyle Benedict'e baktı.

"İsmi Bayan Beckett," diye cevap verdi Benedict. "İş için burada."

Wickham'ın kaşlarından biri havaya kalktı. Sophie buna şaşırmıştı. Kâhyaların bu tarz bir ifade sergileyebileceklerini hiç düşünmemişti.

"Hizmetçi olarak mı?" diye sordu Wickham.

"Neyse ne!" dedi Benedict, ses tonu sabrının taştığının ilk emarelerini göstermeye başlamıştı.

"Pekâlâ, Bay Bridgerton," dedi Wickham ve ardından merdivenleri çıkarak gözden kayboldu.

"Sanırım bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedi," diye fısıldadı Sophie Benedict'e, gülümsemesini saklamaya çalışarak.

"Burada yetkili Wickham değil."

Sophie sen nasıl diyorsan öyle olsun dercesine iç çekti. "Sanırım Wickham bu işe karşı çıkacak."

Benedict ona inanamayarak baktı. "O bir kâhya."

"Ve ben de bir hizmetçiyim. Kâhyaları tanırım. Hem de sizin tanıdığınızdan daha fazla."

Benedict gözlerini kıstı. "Tanıdığım kadınlar arasında en az hizmetçi gibi davranan sensin."

Sophie omuz silkti ve duvardaki natürmort resmi inceliyormuş gibi davranmaya başladı. "Benim içimdeki kötüyü ortaya çıkarıyorsunuz, Bay Bridgerton."

"Benedict!" dedi. "Bana ilk ismimle hitap edeceksin. Söyle şimdi."

"Anneniz merdivenlerden inmek üzeredir," diye ona hatırlattı Sophie, "ve beni hizmetçi olarak işe alması konusunda ısrarcısınız. Hizmetçileriniz size isminizle mi hitap eder?"

Benedict ona dik dik baktı, Sophie onu haklı bulduğunu biliyordu.

"İkisine birden sahip olamazsınız, Bay Bridgerton" dedi, küçük bir gülümsemeyle.

"Benedict!"

Sophie zarif ve minyon bir kadının merdivenlerden indiğini gördü. Saç rengi Benedict'inkinden daha açıktı ama yüz hatları onunkiyle tıpatıp aynıydı.

"Anne," dedi, onu basamakların bitiminde karşılamak için ilerlerken. "Seni görmek ne güzel."

"Ben de öyle demek isterdim," dedi annesi. "Tabii geçen hafta nerede olduğunu bilseydim. En son Cavender'lerin partisine gittiğini duydum ve ondan sonra kimse senden haber alamadı."

"Partiden erken ayrıldım," diye cevap verdi. "Oradan da Benim Kır Evim'e gittim."

Annesi derin bir iç çekti. "Sanırım artık otuz yaşında olduğun için senden beni her yaptığından haberdar etmeni bekleyemem."

Benedict ona anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

Annesi Sophie'ye döndü. "Bu Bayan Beckett olmalı."

"Doğru," diye cevap verdi Benedict. "Benim Kır Evim'de hayatımı kurtardı."

"Ben hayatını kurtarma..."

"Kurtardı," diyerek sakin bir şekilde lafını kesti Benedict. "Yağmurun altında araba kullandığım için hastalandım ve o da bana iyileşene kadar baktı."

"Ben olmasam da iyileşirdiniz," dedi Sophie.

"Ama böyle hızlı ve rahat bir şekilde değil," dedi Benedict annesine bakarak.

"Crabtreeler evde değiller miydi?" diye sordu Violet.

"Biz gittiğimizde yoklardı," diye cevap verdi Benedict.

Violet, Sophie'ye öyle meraklı gözlerle baktı ki Benedict sonunda açıklama yapmak zorunda kaldı. "Bayan Beckett Cavender'lerde çalışıyordu ancak bazı koşullar onun orada daha fazla kalmasına mâni oldu."

"A...Anlıyorum" dedi Violet şüpheci bir ses tonuyla.

"Oğlunuz beni çok kötü bir kaderden kurtardı," dedi Sophie hemen. "Ona çok şey borçluyum."

Benedict ona şaşkınlık içinde baktı. Sophie'nin ona karşı gösterdiği düşmanlığı göz önünde bulundurunca kendi isteğiyle böyle bir iltifatta bulunmasını beklemiyordu. Ama

hakkını vermeliydi, Sophie son derece prensipli biriydi, kızgınlıkla dürüstlüğü birbirlerine karıştırmazdı.

Bu onun sevdiği özelliklerinden biriydi.

"Anlıyorum," dedi Violet tekrar.

"Malikânende ona bir iş bulabileceğini umuyorum," dedi Benedict.

"Size zahmet olmazsa," diye telaşla ekledi Sophie.

"Hayır," dedi Violet usulca, gözleri meraklı bir ifadeyle Sophie'nin yüzüne kilitlenmişti. "Hayır, zahmet olmaz ama..."

Benedict ve Sophie cümlenin devamını beklerken öne eğildiler.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu Violet aniden.

"Hiç sanmıyorum," dedi Sophie, hafifçe kekeleyerek.

Leydi Bridgerton onu tanıdığını nasıl düşünebilirdi? Maskeli baloda yollarının kesişmediğinden emindi.

"Tanışmış olabileceğimizi hiç zannetmiyorum."

"Haklı olduğuna eminim," dedi Leydi Bridgerton. "Ama sende tanıdık bir şeyler var sanki. Daha önce tanıştığım birine benzettiğime eminim. Bu hep oluyor."

"Özellikle bana," dedi Benedict muzır bir gülümsemeyle. Leydi Bridgerton oğluna sevgi dolu gözlerle baktı.

"Bütün çocuklarımın birbirine bu kadar benzemesi benim hatam değil."

"Eğer senin hatan değilse," diye sordu Benedict, "o zaman kimin hatası?"

"Tamamen babanın," diye neşeyle cevap verdi Leydi Bridgerton. Sonra Sophie'ye döndü. "Hepsi rahmetli kocama benziyor."

Sophie susması gerektiğini biliyordu ama ortam o kadar sıcak ve rahattı ki, "Bence oğlunuz size benziyor," dedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Leydi Bridgerton, sevinçle ellerini birbirlerine kenetleyerek. "Ne kadar güzel. Kendimi her zaman Bridgerton ailesini bir arada tutan kişi gibi hissetmişimdir."

"Anne!" dedi Benedict.

Violet derin bir iç çekti. "Çok şey mi söyledim? Benim yaşımda daha söylenecek çok fazla şey var."

"Sen daha gençsin anne."

Violet gülümsedi. "Benedict, ben Bayan Bennet ile ilgilenirken sen kız kardeşlerini görmeye git istersen."

"Beckett," diye düzeltti Benedict.

"Evet, tabii ki, Beckett," diye mırıldandı. "Ben de onun yerleşmesine yardım edeyim."

"Beni hizmetçi olarak işe alın yeter," dedi Sophie.

Evin hanımının bir hizmetçi için zahmete girmesi çok tuhaf bir durumdu. Kabul etmek gerekir ki tüm bunlar, Benedict'in onun işe alınmasını rica etmesi ve diğer her şey, oldukça alışılmadıktı ama Leydi Bridgerton'un onunla şahsi olarak ilgilenmesi gerçekten de garipti.

"Bayan Watkins'in meşgul olduğuna eminim," dedi Leydi Bridgerton. "Ayrıca, yukarıda başka bir temizlikçiye daha ihtiyacımız vardı. Bu konuda tecrüben var mı?"

Sophie başıyla onayladı.

"Harika. Ben de öyle düşünmüştüm. Çok düzgün konuşuyorsun."

"Annem bir kâhyaydı," dedi Sophie. "Çok cömert bir ailenin yanında çalışıyordu ve..."

Daha sonra aniden sustu, Benedict'e gerçeği söylemiş olduğunu çok geç hatırladı, yani annesinin onun doğumunda öldüğünü. Ona kaygılı bir bakış fırlattı, Benedict ona biraz alaycı bir şekilde çenesini eğerek cevap verdi. Sessizce yalanını ortaya çıkarmayacağını söylemeye çalışıyordu.

"Yanlarında çalıştığım aile oldukça cömertti," diye devam etti Sophie, rahatlamıştı. "Ve kızlarıyla beraber ders almama izin verirlerdi."

"Anlıyorum," dedi Leydi Bridgerton. "Bu her şeyi açıklıyor. Hizmetçi olarak çalıştığına inanmakta zorlanmıştım. Kesinlikle daha yüksek mevkilerde çalışacak kadar eğitimlisin."

"Çok kitap okuyor," dedi Benedict.

Sophie şaşkın bir halde baktı ona.

Benedict, Sophie'yi görmezden geldi ve onun yerine annesine, "İyileşme sürecimde bana çok güzel kitaplar okudu," dedi.

"Aynı zamanda yazı da yazıyor musun?" diye sordu Leydi Bridgerton.

Sophie başıyla onayladı. "Yazım oldukça muntazamdır."

"Harika. Davetiye yazarken bana yardım edebilecek biri çok yararlı olur. Ve yazın bir balo düzenleyeceğiz. Evlenme çağında iki kızım var," diye açıkladı Sophie'ye. "Sezon kapanmadan içlerinden birinin bir koca seçeceğini umut ediyorum."

"Eloise'in evlenmek istediğini sanmıyorum," dedi Benedict.

"Kapa çeneni," dedi Leydi Bridgerton.

"Burada bu şekilde konuşmak büyük saygısızlıktır," dedi Benedict Sophie'ye.

"Onu dinleme sen," dedi Leydi Bridgerton, merdivenlere doğru ilerlerken. "Benimle gelin, Bayan Beckett. İlk ismim ne demiştin?"

"Sophie."

"Benimle gel Sophie. Seni kızlarla tanıştırayım. Ve," diye ekledi ve tiksintiyle burnunu büktü, "sana giyecek yeni bir şeyler bulalım. Hizmetçilerimden birinin bu kadar pasaklı giyinmesine izin veremem. Sana hak ettiğin kadar para ödemediğimi düşünürler."

Sophie cemiyet üyelerinden kimsenin hizmetçilerine yeterli maaş ödeyip ödemediği konusunda bu kadar endişelendiğini görmemişti. Leydi Bridgerton'un bu cömertliği onu çok etkilemişti.

"Sen," dedi Leydi Bridgerton Benedict'e. "Beni aşağıda bekle. Konuşacak şeylerimiz var."

"Korkudan titriyorum," dedi Benedict.

"Kardeşi ve o, hangisinin beni daha önce öldüreceğini bilmiyorum," diye mırıldandı Leydi Bridgerton.

"Hangi kardeşi?" diye sordu Sophie.

"Fark etmez. Hepsi. Üçü de. Hepsi serseri."

Ama belli ki hepsi onun çok sevdiği serserilerdi. Sophie, Violet'in konuşma şeklinden ve gözlerinden, oğlunu görmekten dolayı ne kadar mutlu olduğunu okuyabiliyordu.

Bu Sophie'nin kendisini yalnız, özlem dolu ve biraz da kıskanç hissetmesine sebep oldu. Doğduğunda annesi ölmeseydi hayatı ne kadar da farklı olurdu. Belki saygıdeğer kişiler olmazlardı, metres Bayan Beckett ve kızı Sophie, ama yine de Sophie annesinin ona ne kadar çok sevgi göstereceğini düşünmekten hoşlanıyordu.

Ve bu, babası dahil hiçbir yetişkinden almadığı bir şeydi.

"Buraya gel Sophie," dedi Leydi Bridgerton heyecanlı bir şekilde.

Sophie merdivenleri çıkarken onu takip etti, yeni bir işe başlamak üzere olmasına rağmen neden yeni bir aileye giriyor gibi hissettiğini merak ediyordu.

Bu ona kendini iyi hissettirmişti.

Ve bu kadar iyi hissetmeyeli çok ama çok uzun zaman olmuştu.

ON DÖRT

Rosamund Reiling, Benedict Bridgerton'un Londra'ya döndüğünü gördüğüne yemin ediyor. Bu yazar bu açıklamanın doğruluğuna inanıyor çünkü Bayan Reiling'in gözleri gözde bekârları elli metre öteden seçebilir.

Bayan Reiling'in onlardan birini kendine ayarlayamıyor olması ne büyük talihsizlik.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
12 Mayıs 1817

Benedict oturma odasına gitmek için tam adım atmıştı ki kız kardeşi Eloise koridorda belirdi. Bütün Bridgerton'lar gibi onun da koyu kestane saçları ve kocaman bir gülümsemesi vardı. Ama Benedict'in aksine onun gözleri koyu yeşildi, kardeşleri Colin'inkiyle aynı tondaydı.

Sophie'ninkilerin de aynı tonda olduğunu fark etti Benedict.

"Benedict!" dedi ona coşkuyla sarılırken. "Nerelerdeydin? Annem nereye kaybolduğunu çok merak etti, bütün hafta söylendi durdu."

"Komik, iki dakika önce annemle konuşurken söylenmeleri seninle ve evlenmeyi ne zaman planladığınla ilgiliydi."

Eloise'in suratı asıldı. "Evlenmeye değecek birini ne zaman bulursam o zaman. Umarım yeni birileri şehre taşınır. Kendimi aynı kişilerle tekrar tekrar tanışıyormuş gibi hissediyorum."

"Aynı kişilerle tekrar tekrar tanışıyorsun, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Eloise. "Londra'da artık hiçbir sır kalmadı. Herkes hakkında her şeyi biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Benedict, birazcık bile dalga geçmiyordu.

"Benimle istediğin kadar alay et," dedi, onu parmağıyla dürterek. Benedict bunu annesinin bir hanımefendiye asla yakışmayacak bir hareket olarak nitelendireceğinden emindi. "Ama abartmıyorum."

"Birazcık bile mi?" dedi Benedict yüzünde kocaman bir sırıtmayla.

Eloise kaşlarını çattı. "Geçen hafta neredeydin sen?"

Benedict oturma odasına doğru yürüdü ve kanepeye oturdu. Muhtemelen önce onun oturmasını beklemeliydi ama Eloise onun kız kardeşiydi ve yalnız kaldıklarında böyle kuralları pek umursamazlardı.

"Cavender'in partisine gittim," dedi, ayaklarını alçak sehpanın üstüne uzatırken. "İğrenç bir partiydi."

"Annem ayaklarını sehpanın üzerinde görürse seni öldürür," dedi Eloise, onun hemen yanındaki sandalyeye otururken. "Parti niçin bu kadar berbattı?"

"Misafirler yüzünden. Bu kadar sıkıcı, uyuşuk ve kaba bir insan sürüsüyle daha önce hiç tanışmamıştım."

"Sen öyle diyorsan..."

Benedict Eloise'in alaycılığı üzerine tek kaşını yukarı kaldırdı.

"Bu yüzden o partiye katılanlardan biriyle evlenmen kesinlikle yasak."

Genç kız, "Bu muhtemelen uymakta zorlanmayacağım bir emir," dedi ve ellerini sandalyesinin kollarına hafifçe vurdu.

Benedict gülümsedi, Eloise bu konu ne zaman açılsa gerilirdi.

"Ama," dedi Eloise, gözleri kısık bir halde ona bakarak, "bu senin bütün hafta nerede olduğunu açıklamıyor."

"Daha önce kimse sana çok meraklı olduğunu söyledi mi?

"Ah, her zaman söylüyorlar. Neredeydin?"

"Ve aynı zamanda ısrarcı?"

"Ben böyleyim. Neredeydin?"

"İnsan boyunda tüfekler üreten bir şirket tarafından sorgulandığımdan bahsetmedim mi?"

Eloise ona bir yastık fırlattı.

"Neredeydin?"

"Aslında," dedi, yastığı nazikçe ona geri fırlatırken, "bunun cevabı çok ilginç değil. Benim Kır Evim'de soğuk algınlığından kurtulmaya çalışıyordum."

"Senin çoktan iyileştiğini sanıyordum."

Benedict ona şaşkınlık ve hoşnutsuzluk arasında bir ifadeyle baktı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi." Eloise sırıttı. "Soğuk algınlığı tekrarlayabilir. Nasıl yakalandın?"

"Yağmurda fayton kullandım."

"Bu hiç de akıllıca değil."

"Sersem kız kardeşim," diye devam etti Benedict, sanki odada sorusunu Eloise'den başka yöneltebileceği birileri varmış gibi odaya bir göz atarak, "tarafından hakarete uğramaya izin vermemin nedeni ne olabilir?"

"Çünkü bunda çok iyiyim."

Eloise, Benedict'in ayaklarının sehpadan düşmesi için onlara bir tekme attı.

"Annem her an gelebilir."

"Hayır, gelmez," diye cevap verdi. "Çok meşgul."

"Ne yapıyor?"

Benedict yukarıyı işaret ederek, "Yeni hizmetçiye evi gezdiriyor," dedi.

Eloise doğruldu. "Yeni hizmetçi mi aldık? Kimse bana bundan bahsetmedi."

"Aman Tanrım," dedi Benedict, "ortada bir şeyler dönüyor ve Eloise'in bundan haberi yok."

Eloise tekrar sandalyesine yaslandı ve Benedict'in ayağına bir tekme daha attı.

"Temizlikçi mi? Kişisel hizmetçi mi? Bulaşıkçı mı?"

"Neden ilgileniyorsun?"

"Ne olduğunu bilmekte her zaman fayda vardır."

"Sanırım kişisel hizmetçi."

"Peki, sen nereden biliyorsun?"

Benedict doğrusunu söylemenin iyi olacağını düşündü. Eğer söylemezse, Tanrı biliyor ya, kız kardeşi zaten tüm hikâyeyi gün batımına kadar öğrenirdi.

"Çünkü onu getiren benim."

"Hizmetçiyi mi?"

"Yok annemi. Tabii ki hizmetçiyi."

"Ne zamandan beri hizmetçileri işe almakla ilgileniyorsun?"

"Bu genç hanım ben hastayken neredeyse hayatımı kurtardığından beri."

Eloise'in ağzı açık kaldı. "O kadar hasta mıydın gerçekten?"

Onu ölümün eşiğine geldiğine inandırmak iyi olabilirdi. Biraz acıma ve endişe, bir dahaki sefere onu bir şeye ikna etmek istediğinde işine yarayabilirdi.

"Şimdi daha iyiyim," dedi. "Nereye gidiyorsun?"

Eloise çoktan ayaklanmıştı bile. "Annemi bulup hizmetçiyle tanışmaya. Artık Marie olmadığına göre Francesca ile bana bir hizmetçi lazımdı zaten."

"Hizmetçin ayrıldı mı?"

Eloise kaşlarını çattı. "O iğrenç Leydi Penwood için bizden ayrıldı."

Benedict onun bu tanımlaması karşısında sırıtmadan duramadı. Kendisi de Leydi Penwood ile karşılaşmasını oldukça net hatırlıyordu, o da bu kadının iğrenç olduğunu düşünmüştü.

"Leydi Penwood hizmetçilerine çok kötü davranmasıyla ünlüdür. Bu sene üç hizmetçisini evden kaçırdı. Bayan Featherington'un hizmetçisini burnunun dibinden çaldı ama zavallı kız sadece iki hafta dayanabildi."

Benedict kız kardeşinin bu konuyla ne kadar ilgilendiğine şaşırarak tüm anlattıklarını sabırla dinledi. Nedense, garip bir sebepten ötürü bu konu ilgisini çekiyor olmalıydı.

"Marie bir hafta sonra onu tekrar işe almamızı istemek için sürünerek geldi, dediklerimi dinliyor musun?" diye sordu Eloise.

"Senin dediklerini her zaman dinlerim, sadece her zaman önemsemiyorum."

"Sen," dedi Eloise, parmağıyla onu göstererek, "dediklerine pişman olacaksın."

Benedict kafasını salladı ve gülümsedi. "Orası meçhul."

"Hımm. Ben yukarı çıkıyorum."

"Kendine iyi bak."

Eloise ona dil çıkardı –bu tabii ki yirmi bir yaşındaki bir kadına yakışır bir hareket değildi– ve odayı terk etti.

Benedict koridorda onun olduğu odaya doğru gelen ayak sesleri duyulmadan önce yaklaşık üç dakika yalnızlığın tadını çıkardı. Kafasını kaldırdığında kapıda annesini gördü.

Hemen ayağa kalktı. Bazı âdetler bir kız kardeş için önemsenmeyebilirdi ama anne için asla.

"Ayakların sehpanın üzerindeydi," dedi Violet, Benedict onu görür görmez.

"Sehpanın üzerini ayakkabılarımla temizliyordum."

Violet ona kızgın bir bakış attıktan sonra Eloise'in oturduğu sandalyeye doğru ilerledi.

"Pekâlâ, Benedict," dedi, çok ciddi bir sesle. "Kim bu kız?"

"Bayan Beckett'i mi kastediyorsun?"

Violet onu ciddi bir şekilde başıyla onayladı.

"Hiçbir fikrim yok, bildiğim kadarıyla Cavender'lerde çalışıyordu ve oğulları ona çok kötü davranıyordu."

Violet birden bembeyaz oldu.

"Yoksa... Aman Tanrım. Yoksa o bir..."

"Hiç sanmıyorum," dedi Benedict sert bir şekilde. "Hatta olmadığından eminim. Ama bu, Phillip'i durdurmaya yetmemiş."

"Zavallı kız. Onu kurtardığın için çok şanslı."

Benedict o gece Cavender'lerin bahçesinde olanlardan dolayı kendini hâlâ rahatlamış hissetmiyordu. Oradaki çılgınlık en uygun şekilde sonlanmış olsa da, eğer zamanında yetişmeseydi neler olabileceği düşüncesini kafasından atamıyordu. Ya Cavender ve arkadaşları daha az sarhoş ve daha çok inatçı olsalardı? Sophie tecavüze uğrayabilirdi.

Özellikle de şimdi Sophie'yi tanıdığı ve önemsediği için bu düşünce tüylerini ürpertiyordu.

"Pekâlâ," dedi Violet, "ama olduğunu söylediği kişi değil. Bundan eminim."

Benedict doğruldu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bir hizmetçiye göre çok eğitimli. Annesinin patronları belki birkaç dersi kızlarıyla paylaşmasına izin vermiş olabilirler. Ama hepsini mi? Bundan şüpheliyim. Benedict, kız Fransızca biliyor."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi Violet, "onu Francesca'nın masasında duran Fransızca yazılmış bir kitaba bakarken yakaladım."

"Bakmakla okumak aynı şey değil anne."

Violet ona aksi bir bakış attı. "Sana gözlerinin yazıları takip edişini gördüm diyorum. Kitabı okuyordu."

"Eğer öyle diyorsan, haklı olmalısın."

Violet'in gözleri kısıldı.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Normalde," dedi Benedict gülümseyerek, "evet derdim ama bu durumda oldukça ciddi konuşuyorum."

"Belli ki aristokrat bir ailenin reddedilmiş kızı..."

Violet derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

"Reddedilmiş derken?"

"Belki hamile kalmıştır," diye açıkladı annesi.

Benedict annesinin bu kadar açık konuşmasına alışık değildi.

"Hımm, hayır," dedi, Sophie'nin metreslik teklifini ne kadar kararlı bir şekilde geri çevirdiğini düşünerek. "Hiç sanmıyorum."

Ama biraz düşündükten sonra kendi kendine neden olmasın dedi. Belki dünyaya gayrimeşru bir çocuk getirmeyi zaten gayrimeşru bir çocuğa sahip olduğu ve bu hatayı tekrar yapmak istemediği için reddetmişti.

Aniden Benedict'in ağzına ekşi bir tat yayıldı. Eğer Sophie'nin bir çocuğu varsa, bu sevgilisi de olduğu anlamına gelirdi.

"Ya da," diye devam etti Violet, "soylu bir adamın gayrimeşru çocuğudur."

Bu akla çok daha yatkın geliyordu ve çok daha olasıydı.

"Eğer birisi ona yeteri kadar para bırakmış olsaydı hizmetçilik yapmak zorunda kalmazdı."

"Pek çok soylu adam evlatlıklarını tamamen görmezden geliyor," dedi Violet ve yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Bu çok büyük bir rezillik."

"Gayrimeşru çocuk sahibi olmaları daha büyük rezillik."

Violet'in suratındaki ifade aksileşti.

"Ayrıca," dedi Benedict, arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarken, "eğer soylu birinin piçiyse, madem bu adam onunla çocukken iyi bir eğitim almasını sağlayacak kadar ilgilenmiş, peki şu anda neden beş parasız?"

"Hımm, doğru bir noktaya parmak bastın."

Violet bir süre düşündükten sonra, "Sorun yok," dedi. "Bir aya kalmaz kim olduğunu öğrenirim."

"Eloise'den yardım almanı tavsiye ederim," dedi Benedict.

Violet onu düşünceli bir halde onayladı. "İyi fikir. O kız Napolyon'un sırlarını bile ağzından alabilir."

Benedict ayaklandı. "Gitmeliyim. Yolculuktan bitkin düştüm, eve gitmek istiyorum."

"İstersen burada kalabilirsin."

Benedict gülümsedi. Annesi çocuklarının yakınında, her zaman elinin altında olmalarını isterdi.

"Kendi evime dönmeliyim," dedi, annesinin yanağına bir öpücük kondurmak için eğilirken. "Sophie'ye iş bulduğun için teşekkür ederim."

"Bayan Beckett demek istiyorsun herhalde?"

"Sophie, Bayan Beckett..." dedi Benedict, umursamıyor gibi davranarak, "Sen ona nasıl seslenmek istersen."

Benedict kapıdan çıkıp giderken annesi arkasından gülümseyerek bakıyordu.

Sophie, Bridgerton Malikânesi'nde kendini çok rahat hissetmemesi gerektiğini biliyordu –ne de olsa bir takım düzenlemeler yaptıktan sonra buradan gidecekti– ama ona verdikleri odaya baktıkça minnetle Leydi Bridgerton'un samimi yaklaşımı ve içten gülümsemesini düşünüyordu, zira bu oda bir hizmetçiye tahsis edilmiş en güzel oda olmalıydı.

Sonsuza kadar burada kalmayı dilemekten kendini alamıyordu.

Ama bu imkânsızdı. Bunu isminin Sophie Maria Gunningworth değil de, Sophia Beckett olduğunu bildiği kadar iyi biliyordu.

Öncelikli ve en önemli şey, her zaman Araminta'yla karşılaşma ihtimalinin olmasıydı, özellikle de Leydi Bridgerton onu temizlikçilikten kişisel hizmetçiliğe yükseltmişken. Bir

kişisel hizmetçi, kendini evin dışındaki gezilerde refakatçilik yaparken bulabilirdi. Araminta ve kızlarının sıkça gittiği yerlere olan gezilere.

Ve Sophie Araminta'nın onun hayatını cehenneme çevirecek bir yol bulacağından emindi. Araminta ondan tanımı mümkün olmayan bir şekilde nefret ediyordu. Eğer Sophie'yi Londra'da görürse onu sadece basitçe görmezden gelmekle yetinmezdi. Sophie'nin, Araminta'nın onun hayatını zorlaştırmak için yalan söyleyeceğinden ve insanları kandıracağından hiç şüphesi yoktu.

Sophie'den o kadar çok nefret ediyordu.

Ama Sophie eğer kendine karşı dürüst olursa, Londra'da kalmamasının asıl nedeninin Araminta olmadığını itiraf etmeliydi. Benedict'ti.

Annesinin malikânesinde yaşayarak ondan nasıl kaçabilirdi? Şimdi ona sinirliydi –aslında sinirli kelimesi az kalırdı– ama kızgınlığının kısa süreceğini derinlerinde bir yerde biliyordu. Ama bir tarafı onun hasretinden günbegün zayıf düşerken ona nasıl karşı koyabilirdi? Bir gün gelecek Benedict ona, o hilekâr ve muzip gülümsemelerinden biriyle bakacak ve Sophie de ümitsizliğin hazin havuzuna düşüp erimemek için kendisini kanepeye yapışmış bir halde bulacaktı.

Yanlış adama âşık olmuştu. Kendi şartları altında ona asla sahip olamazdı, onun şartlarıyla birlikte olmayı ise kabul etmezdi. Durumu umutsuzdu.

Sophie kapının çalınmasıyla başka hüzünlü düşüncelerin içinde boğulmaktan kurtuldu.

"Evet," diye seslendi. Kapı açıldı ve Leydi Bridgerton içeri girdi.

Sophie hemen ayağa fırladı ve selam verdi.

"Bir şey mi istediniz, leydim?" diye sordu.

"Hayır, hiçbir şey istemiyorum," diye cevap verdi Leydi Bridgerton. "Yerleşebildin mi diye bakmaya geldim. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sophie neşeyle gözlerini kırpıştırdı. Diğer leydi-hizmetçi ilişkilerinin aksine, Leydi Bridgerton ona bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Sophie. "Sizin için yapabileceğim bir şey varsa sevinirim."

Leydi Bridgerton hayır dercesine bir el hareketi yaptı. "Gerek yok. Bugün kendini bizim için bir şey yapmak zorunda hissetmemelisin. Daha sonra dikkatin dağılmasın diye bugün iyice yerleşmeni tercih ederim."

Sophie'nin gözleri küçük çantasına kaydı.

"Çok fazla eşyam yok. Açıkçası hemen çalışmaya başlarsam çok mutlu olurum."

"Gerek yok. Zaten neredeyse günün sonu geldi ve bu akşam bir yere gitmeyi planlamamıştık. Kızlar ve ben, geçen haftayı kişisel hizmetçimiz olmadan geçirdik. Eminim bir gece daha idare edebiliriz."

"Ama..."

Leydi Bridgerton gülümsedi.

"Benimle tartışma lütfen. Oğlumu kurtarmışsın, en azından sana bir gün izin vereyim."

"Ben bir şey yapmadım," dedi Sophie. "Ben olmasam da iyileşirdi."

"Yine de yardıma ihtiyacı olduğu sırada onunla ilgilenmişsin, bunun için sana borçluyum."

"Benim için bir zevkti," diye cevap verdi Sophie. "Onun benim için yaptıklarının yanında en azından bu kadarını ona borçluydum."

Ardından, hiç beklenmedik bir anda Leydi Bridgerton içeri doğru yürüdü ve Sophie'nin çalışma masasının yanındaki sandalyeye oturdu.

Çalışma masası! Sophie hâlâ bunu kavramaya çalışıyordu. Hangi hizmetçinin odasında çalışma masası vardı ki?

"Pekâlâ, söyle bana Sophie," dedi Leydi Bridgerton dostane

bir gülümsemeyle. Bu, Sophie'ye Benedict'in o doğal gülümsemesini hatırlatmıştı. "Nerelisin?"

"Esasen Doğu Anglia," diye cevap verdi Sophie, yalan söylemeye gerek duymadan. Bridgerton'lar Kent'ten geliyorlardı, Leydi Bridgerton'un Sophie'nin büyüdüğü yer olan Norfolk'a aşina olması pek olası değildi.

"Sandringham'ın çok uzağında değil, tabii eğer orayı biliyorsanız."

"Aslında biliyorum," dedi Leydi Bridgerton. "Hiç gitmedim ama çok güzel binaları olduğuyla ilgili çok şey duydum."

Sophie başıyla onayladı. "Evet, öyle. Ben hiç içlerine girmedim tabii ki. Ama dışarıdan gerçekten de çok güzeller."

"Annen nerede çalışıyordu?"

"Blackheath Hall'da," diye cevap verdi Sophie.

Bu yalanı kolaylıkla söylemişti. Bu soruyla çok sık karşılaştığından hayali evine bir isim bile uydurmuştu.

"Orayı biliyor musunuz?"

Leydi Bridgerton'un alnı kırışmıştı.

"Hayır, hiç sanmıyorum."

"Swaffham'ın biraz kuzeyinde."

Leydi Bridgerton kafasını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorum."

Sophie ona kibarca gülümsedi. "Pek çok insan bilmez."

"Kız ya da erkek kardeşlerin var mı?"

Sophie bir işverenin özgeçmişi hakkında bu kadar çok şey bilmek istemesine alışık değildi. Genelde son çalıştığı yerler ve referanslarıyla ilgilenirlerdi.

"Yok," dedi. "Bir tek ben varım."

"Pekâlâ, en azından derslerini paylaştığın kızlarla arkadaşlık etmişsindir. Bu, senin için güzel bir deneyim olmuş olmalı."

"Çok eğlenceliydi," diye yalan söyledi Sophie.

İşin doğrusu, Rosamund ve Posy ile ders almak işkenceden farksızdı. Onlar Penwood Park'a gelmeden önce mürebbiyesiyle yalnız başına aldığı dersleri ise çok severdi.

"Annenin işverenlerinin çok cömert kişiler olduğunu söylemeliyim. Çok özür dilerim," Leydi Bridgerton lafını yarım bıraktı ve hatırlamaya çalışırmış gibi alnını kırıştırarak, "isimleri ne demiştin?" diye sordu.

"Grenville."

Leydi Bridgerton'un alnı tekrar kırıştı. "Onları tanımıyorum."

"Londra'ya çok sık gelmezler."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor," dedi Leydi Bridgerton. "Kızlarıyla ders almana izin vermeleri gerçekten de çok cömert bir davranış. Ne dersleri aldın?"

Sophie donakalmıştı, Leydi Bridgerton onu sorguluyor mu yoksa gerçekten ilgileniyor mu karar veremiyordu. Daha önce kimse, kendi kendine yarattığı sahte özgeçmişini bu kadar derinlemesine araştırmamıştı.

"Genel konular," diyerek kaçamak bir cevap verdi. "Aritmetik ve edebiyat. Tarih, biraz mitoloji. Fransızca."

"Fransızca mı?" diye sordu Leydi Bridgerton, epey şaşırmış görünerek. "Ne kadar ilginç. Fransızca hocaları çok pahalı olabiliyor."

"Mürebbiye Fransızca biliyordu," diye açıkladı Sophie. "Dolayısıyla fazladan bir ücrete mal olmuyordu."

"Fransızcan nasıl?"

Sophie ona Fransızcasının mükemmel olduğunu, yani doğruyu söylemeyecekti. Veya neredeyse mükemmel olduğunu. Geçen birkaç yılda hiç pratik yapamamıştı ve konuşmasındaki akıcılık biraz gerilemişti.

"Fena değil," dedi. "Fransız bir hizmetçiye dönüşmeye yetecek kadar var, eğer istediğiniz buysa."

"Ah, hayır," dedi Leydi Bridgerton, neşeyle bir kahkaha atarak. "Kesinlikle hayır. Fransız bir hizmetçiye sahip olmanın çok arzu edilen bir şey olduğunu biliyorum ama senden günlük işlerini Fransız aksanıyla nasıl konuşulduğunu hatırlamaya çalışarak yapmanı asla istemem."

"Çok düşüncelisiniz," dedi Sophie, yüzündeki şüpheli ifadeyi Leydi Bridgerton'a çaktırmamaya çalışarak.

Leydi Bridgerton'un çok iyi bir hanım olduğundan emindi. Bu kadar iyi evlatlar yetiştirdiğine göre iyi bir hanım olmalıydı. Ama bu hali çok fazla iyiydi.

"Ah, merhaba Eloise. Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

Sophie odanın girişine baktı ve orada duranın bir Bridgerton kızı olduğunu gördü. Aynı Benedict'inkiler gibi koyu kestane saçları, büyük ve etkileyici dudakları vardı.

"Benedict yeni bir hizmetçimiz olduğunu söyledi," dedi Eloise.

Leydi Bridgerton Sophie'yi işaret etti. "Bu Sophie Beckett. Biz de sohbet ediyorduk. Sanırım çok iyi anlaşacağız."

Eloise annesine tuhaf bir bakış fırlattı ya da en azından Sophie bu bakışın tuhaf olduğunu düşündü. Eloise annesine her zaman biraz şüpheci, biraz şaşkın ve yan yan bakıyor olabilirdi. Ama her nedense Sophie buna pek ihtimal vermiyordu.

"Kardeşim bana onun hayatını kurtardığını söyledi," dedi Eloise, Sophie'ye dönerek.

"Abartıyor," dedi Sophie, dudaklarına soluk bir gülümseme yerleştirerek.

Eloise Sophie'yi tuhaf ve kurnaz bir şekilde süzdü.

Sanki bir an için zaman durmuştu, ardından Eloise'in dudakları şaşırtıcı bir şekilde muzipçe kıvrıldı ve, "Sanırım annem haklı," dedi. "Seninle iyi anlaşacağız."

Sophie az önce çok önemli bir sınavdan geçtiğini düşündü.

"Francesca ve Hyacinth ile tanıştın mı?" diye sordu Eloise.

Sophie hayır anlamında kafasını iki yana sallarken Leydi Bridgerton, "Onlar evde değiller. Francesca Daphne'yi ziyaret etmeye gitti ve Hyacinth de Featherington'lardaydı. O ve Felicity şimdi yolda olmalılar, onları ayırmak mümkün değil."

Eloise kıkırdadı. "Zavallı Penelope. Eminim Hyacinth gidince huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyordur. Kendi adıma

konuşmak gerekirse, ben Felicity burada olmadığında çok mutlu olduğumu biliyorum."

Leydi Bridgerton Sophie'ye döndü ve durumu açıkladı.

"Kızım Hyacinth burada olduğundan çok daha fazla Felicity Featherington'un evindedir. O orada değilse, o zaman da Felicity buradadır."

Sophie gülümsedi. Onunla neden bu kadar çok şey paylaştıklarını merak etmişti. Ona aileden biriymiş gibi davranıyorlardı, bu kendi ailesinin bile yapmadığı bir şeydi.

Çok tuhaf bir durumdu.

Tuhaf ve harika.

Tuhaf, harika ve korkutucu.

Çünkü bu uzun sürmeyecekti.

Belki Sophie biraz daha uzun kalabilirdi. Ama çok uzun değil. Birkaç hafta, hatta belki bir ay. Düşüncelerini ve işlerini düzene sokana kadar. Rahatlayana ve bir süre hizmetçiden daha fazlasıymış gibi davranılana kadar.

Asla Bridgerton ailesinin bir parçası olamayacağını biliyordu ama belki onlarla arkadaş olabilirdi.

Birileriyle arkadaş olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Bir sorun mu var Sophie?" diye sordu Leydi Bridgerton. "Gözlerin doldu."

Sophie hızla kafasını iki yana salladı.

"Gözüme toz kaçtı," diye geveledi, sahip olduğu her şeyin bulunduğu küçük çantayı boşaltmakla meşgulmüş gibi davranarak. Buna kimsenin inanmayacağını biliyordu ama umurunda değildi.

Bu noktadan sonra hayatıyla ilgili ne amaçladığı hakkında bir fikri yoktu ama her şeyin daha yeni başladığına dair garip bir hisse kapılmıştı.

ON BEŞ

Bu yazar erkek nüfusunun yarısının birazdan yazacaklarımla ilgilenmediğinden son derece emin, bu nedenle siz erkekler bir sonraki bölüme geçmeye hak kazanmış bulunuyorsunuz. Her neyse, hanımlar bırakın, bu yazar Leydi Penwood ve Bayan Featherington arasında bütün sezon devam eden hizmetçi kavgasının içine Bridgerton ailesinin de çekildiğini size haber veren ilk kişi olsun. Leydi Penwood üç yüz çift ayakkabı parlatsın diye zorladığı ve koşarak Featherington Malikânesi'ne geri dönen hizmetçisinin yerine Bridgeton'ların kızlarının hizmetçisini aldı.

Ve Bridgerton'lardan başka bir haber: Benedict Bridgerton Londra'ya döndü. Anlaşılan taşradayken hastalanmış ve bu nedenle ziyareti uzamış. Bu gecikmenin daha ilginç bir açıklaması olması beklenirdi (özellikle hayatını ilginç hikâyeler anlatarak kazanan yazarınız tarafından) ama ne yazık ki, hepsi bu.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
14 Mayıs 1817

Ertesi sabah Sophie, Benedict'in yedi kardeşiyle tanıştı. Eloise, Francesca ve Hyacinth hâlâ anneleriyle yaşıyorlardı, Ant-

hony küçük oğluyla beraber kahvaltı etmek için uğramıştı ve Daphne - şimdi Hastings düşesi olan - sezon sonu balosunu planlayan Leydi Bridgerton'a yardım etmeye gelmişti. Bridgerton'lardan Sophie'nin tanışmadığı kişiler, Eton'dan yola çıkan Gregory ile Anthony'nin tabiriyle nerede olduğunu sadece Tanrı'nın bildiği Colin'di.

Aslında eğer doğruyu söylemek gerekirse Sophie iki sene önce maskeli baloda Colin'le tanışmıştı. Bu yüzden de şehir dışında olduğu için çok rahatlamıştı. Onu tanıyacağından kuşkulanıyordu. Gerçi Benedict bile onu tanıyamamıştı ama yine de Colin'le tanışma düşüncesi oldukça stresli ve huzursuz ediciydi.

Şimdi hiç sırası değil, diye düşündü Sophie üzgün bir halde. Bu günlerde her şey zaten yeterince stresli ve huzursuz ediciydi.

Sophie ertesi sabah Benedict'in kahvaltı için annesinin evine gelmesine hiç şaşırmadı. Sophie ondan tamamen uzak durmayı başarmalıydı ama diğer hizmetçilerle birlikte kahvaltı edeceği yer olan mutfağa giderken Benedict'in koridorda oyalandığını gördü.

"Bruton Sokağı altı numarada ilk gecen nasıl geçti?" diye sordu Benedict, suratında haylaz bir gülümsemeyle.

"Harika," diye cevap verdi Sophie, yana doğru bir adım atıp onun etrafından dolanmaya çalışarak.

Ama Sophie sola doğru adım atarken Benedict de sağa doğru adım attı ve yolunu tıkadı.

"İyi vakit geçiriyor olmana sevindim," dedi Benedict neşeyle.

Sophie sağa doğru tekrar bir adım attı.

"Geçiriyordum," dedi Sophie sert bir şekilde.

Benedict tekrar sola adım atmak için fazlasıyla nazik bir adamdı ama bir şekilde dönüp sağdaki masaya yaslanmayı ve Sophie'nin tekrar yolunu tıkamayı başardı.

"Sana evin etrafını gezdirdiler mi?" diye sordu.

"Kâhya gezdirdi."

"Tarlaları gördün mü?"

"Tarla falan yok."

Benedict gülümsedi, kahverengi gözleri sıcacık ve yakıcıydı.

"Ama bahçe var."

"Bloknot büyüklüğünde," diye cevap verdi Sophie sert bir şekilde.

"Ama yine de..."

"Yine de," diye lafını kesti Sophie, "kahvaltı etmem lazım."

Benedict centilmence yana çekildi.

"Bir dahaki sefere," diye mırıldandı.

Sophie'nin içinde, bir dahaki seferin gerçekten de çok yakında olacağına dair bir his vardı.

Yarım saat sonra, Sophie Benedict'in köşeyi dönünce önüne zıplamasını bekleyerek yavaşça mutfaktan çıktı. Belki de buna beklemek denemezdi. Heyecandan nefes alamadığına bakılırsa onunki muhtemelen beklemekten çok umut etmekti.

Ama Benedict orada değildi.

Sophie biraz daha ilerledi. Muhakkak merdivenlerden koşarak inecek ve onu pusuya düşürecekti.

Benedict hâlâ ortada yoktu.

Sophie ağzını açtı ve onun ismini haykıracağını fark edince dilini ısırdı.

"Aptal kız," diye mırıldandı.

"Aptal kim?" diye sordu Benedict. "Elbette sen olamazsın."

Sophie yerinden sıçradı.

"Nereden çıktınız siz?" diye sordu, nefesini düzeltmeyi ancak başarmıştı.

Benedict açık kapıyı gösterdi. "Buradan," diye cevap verdi masum bir şekilde.

"Yani şimdi de dolapların içinden önüme atlamaya başladınız!"

"Tabii ki hayır." Hakarete uğramış gibi bir tavır takındı. "Bu merdiven."

Sophie dikkatle etrafına bakındı. Bahsettiği diğer taraftaki merdivendi. Hizmetçilerin merdiveni. Kesinlikle aile üyelerinden birinin kullanacağı bir yer değildi.

"Aşağıya sık sık bu merdivenlerden iner misiniz?" diye sordu, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Benedict öne eğildi, Sophie'yi rahatsız hissettirecek kadar yakınına gelmişti. Gerçi Sophie, kimseye hatta kendine bile itiraf edemeyeceği bir şekilde heyecanlanmıştı.

"Sadece birini korkutmak istediğimde."

Sophie ondan kurtulmaya çalıştı.

"İşe dönmeliyim."

"Şimdi mi?"

Dişlerini gıcırdatarak, "Evet, şimdi," dedi.

"Ama Hyacinth daha kahvaltı ediyor. Yemek yerken saçlarını yapman çok zor."

"Ben aynı zamanda Francesca ve Eloise'e de hizmet ediyorum."

Benedict omuz silkti ve masumca gülümsedi.

"Onlar da kahvaltı ediyor. Şu anda gerçekten de yapacak işin yok."

"Bu geçinmek için nasıl çalışmak gerektiğinden hiç haberiniz olmadığını gösteriyor," diye karşılık verdi Sophie. "Dikiş dikmek, ütü ve cila yapmak zorunda..."

"Sana gümüşleri mi cilalatıyorlar?"

"Ayakkabıları!" Sophie resmen bağırmıştı. "Ayakkabıları cilalamak zorundayım."

"Ah." Benedict tekrar öne eğildi, kollarını kavuşturdu ve bir omzunu duvara yasladı. "Kulağa sıkıcı geliyor."

"Sıkıcı zaten," diye haykırdı Sophie, gözlerinden dökülen

yaşları umursamamaya çalışarak. Hayatının sıkıcı olduğunu o da biliyordu ama bunu başka birinden duymak çok acı vericiydi.

Benedict'in dudağının kenarına haylaz ve kışkırtıcı bir gülümseme yerleşti.

"Hayatın sıkıcı olmak zorunda değil, biliyorsun."

Sophie onun yanından geçmeye çalışarak, "Sıkıcı olmasını tercih ederim," dedi.

Benedict onun geçmesine izin vererek kollarını iki yana doğru genişçe açtı.

"Eğer istediğin buysa..."

"İstediğim bu!" Ancak kelimeler ağzından istediği kadar kararlı dökülmemişti. "İstediğim bu!" diye tekrar etti. Kendini kandırmaya gerek yoktu. İstemiyordu. Tamamen değil ama böyle olması gerekiyordu.

"Kendi kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?" diye sordu Benedict usulca.

"Buna cevap bile vermeyeceğim," diye cevap verdi Sophie. Ama gözleri öyle söylemiyordu.

"O halde yukarı çıksan iyi edersin," dedi. Sophie yerinden kıpırdamayınca tek kaşını havaya kaldırdı ve, "Eminim cilalayacağın çok ayakkabı vardır," dedi.

Sophie merdivenleri koşarak çıktı ve arkasına dönüp bakmadı bile.

⚜

Benedict bir dahaki sefere onu bahçede buldu.

Bu Sophie'nin bloknota benzeterek boyutlarıyla dalga geçtiği bahçeydi. Bridgerton kızları Featherington kızlarını ziyarete gitmişlerdi, Leydi Bridgerton ise öğle uykusundaydı. Sophie hepsinin tuvaletlerini ütülemiş ve bu geceki davete hazırlamıştı. Saç kurdelelerini her elbiseye uyacak şekilde seçmiş ve en az bir hafta giymeye yetecek kadar ayakkabı cilalamıştı.

Bütün işlerini bitirdikten sonra Sophie kısa bir mola verip bahçede kitap okumaya karar verdi. Leydi Bridgerton

ona mütevazı kütüphanesinden istediği zaman kitap ödünç alabileceğini söylemişti, bu nedenle Sophie son zamanlarda yayınlanmış bir roman seçti ve küçük verandadaki dövme demir sandalyeye yerleşerek okumaya başladı. Henüz bir bölüm okumuştu ki evden yaklaşan ayak seslerini duydu. Gelen kişinin gölgesi önüne düşene kadar bir şekilde kafasını kaldırmamayı başardı. Gelen tahmin ettiği gibi Benedict'ti.

"Siz burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Sophie.

"Hayır," dedi, hemen yanındaki sandalyeye oturarak, "ama annem sürekli kendimi evimde gibi hissetmemi söylüyor."

Sophie esprili bir cevap verecek durumda değildi, dolayısıyla sadece "Hımmm," deyip tekrar kitabına gömüldü.

Benedict ayaklarını önündeki masaya uzattı.

"Ne okuyorsun bugün?"

"Bu soruyu sorduğunuza göre," dedi Sophie, parmağını kaldığı yere koyup kitabı hızla kapatarak, "kitap okuduğumun farkındasınız demektir ve doğrusunu söylemek gerekirse, siz burada otururken bunu yapmakta zorlanıyorum."

"Varlığım bu kadar ilgi çekici mi yani?"

"Hayır, rahatsız edici."

"Sıkıcı olmasından iyidir," diye belirtti Benedict.

"Sıkıcı hayatımı seviyorum ben."

"Sıkıcı hayatını sevmenin tek nedeni, coşkulu ve heyecanlı bir hayat yaşamamış olman."

Sophie elindeki kitabı o kadar sıktı ki parmakları bembeyaz oldu.

"Hayatımda yeterince heyecan var," dedi dişlerini sıkarak. "Sizi temin ederim."

"Bu konuşmayı sürdürmeye devam etmeyi çok isterdim," dedi Benedict, "ama sen benimle hayatının hiçbir ayrıntısını paylaşmıyorsun."

"Benim için hiç sorun değil."

Benedict onaylamaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Çok düşmanca."

Sophie'nin gözleri kızgınlıktan kıpkırmızı oldu. "Siz beni kaçırdınız..."

"Mecburen bıraktım," diye hatırlattı Benedict.

"Size vurmamı mı istiyorsunuz?"

"Benim için bir sakıncası yok," dedi kibarca. "Hem ayrıca, şimdi buradasın, korktuğun kadar kötü müymüş? Ailemi sevdin, öyle değil mi?"

"Evet ama..."

"Ve sana çok iyi davrandılar, değil mi?"

"Evet ama..."

"O halde," dedi, ses tonu son derece kibirliydi, "sorun nedir?"

Sophie sakinliğini kaybetti. Nerdeyse ayağa fırlayıp Benedict'in omuzlarına yapışacak ve onu sarsamaya başlayacaktı ama son anda aslında onun da zaten bunu istediğini fark etti. Bu nedenle böyle yapmak yerine sadece burnunu çekti ve, "Eğer siz sorunun nerede olduğunu anlayamıyorsanız benim bunu size anlatmama imkân yok," dedi.

Lanet olasıca adam kahkahalara boğulmuştu.

"Aman Tanrım," dedi. "Bu çok ustaca bir kaçış."

Sophie kitabını açtı. "Okuyorum."

"Okumayı deniyorsun daha doğrusu," diye mırıldandı.

Sophie son iki paragrafı okumamış olsa da sayfayı çevirdi. Onu gerçekten umursamadığını göstermeye çalışıyordu, ayrıca Benedict gittikten sonra atladığı yerleri dönüp tekrar okuyabilirdi.

"Kitabı ters tutuyorsun."

Sophie derin bir nefes verdi ve aşağıya baktı.

"Hayır tutmuyorum."

Benedict kurnazca gülümsedi.

"Ama emin olmak için yine de baktın, değil mi?"

Sophie ayağa kalktı ve "Ben içeriye giriyorum," dedi.

Benedict de onun arkasından hemen ayaklandı.

"Ve bu harika bahar havasını arkanda mı bırakıyorsun?"

"Sizi arkamda bırakıyorum," diye karşılık verdi, Benedict'in yaptığı jestten etkilenmiş olsa da. Bir beyefendi genelde bir hizmetçi için ayağa kalkmazdı.

"Yazık," diye mırıldandı. "Ben çok eğleniyordum."

Sophie eğer kitabı fırlatsa ona ne kadar zarar vereceğini merak ediyordu. Muhtemelen onurunu kurtarmaya yetecek kadar değil.

Onu bu kadar kolay kızdırabilmesi hayret vericiydi. Sophie onu ümitsizce seviyordu –bu konuda kendisine yalan söylemeyi bırakalı çok olmuştu– ama yine de ufacık bir iğnelemesiyle onun bütün vücudunu sinirden titretmeyi başarabiliyordu.

"Hoşça kalın, Bay Bridgerton."

Benedict ona el salladı. "Tekrar görüşeceğimizden eminim."

Sophie duraksadı, onun kendisini hafife alan tutumundan hoşlanmamıştı.

"Gideceğinizi sanıyordum," dedi, solgun bir neşeyle.

"Gidiyorum," dedi Sophie kararlı bir şekilde.

Benedict kafasını yana çevirdi ama hiçbir şey söylemedi. Söylemek zorunda değildi. Gözlerindeki belli belirsiz alaycı ifade her şeyi oldukça iyi anlatıyordu.

Sophie arkasını döndü ve içeri gireceği kapıya doğru yürümeye başladı ama yolun yarısına gelmişti ki Benedict'in, "Yeni elbisen çok yakışmış," dediğini duydu.

Durdu ve derin bir iç çekti. Bir kontun vârisiyken bir hizmetçi olmuş olabilirdi ama görgü kurallarını unutmamıştı. Bir iltifatı duymazdan gelmesi mümkün değildi. Arkasına döndü ve, "Teşekkür ederim. Annenizin hediyesi. Sanırım daha önce Francesca'nın elbisesiymiş," dedi.

Benedict çitlere doğru eğildi, duruşunda sahte bir uyuşukluk vardı.

"Bu bir gelenek değil mi? Elbiseleri hizmetçilerle paylaşmak."

Sophie başıyla onayladı.

"Tabii ki o elbiseyi artık giymiyorlarsa. Kimse yeni bir elbiseyi başkasına vermez."

"Anlıyorum."

Sophie yeni elbisesiyle neden bu kadar ilgilendiğini merak ederek onu şüpheyle süzdü.

"İçeri girmek istemiyor musun?" diye sordu Benedict.

"Neyin peşindesiniz?" diye sordu Sophie.

"Bir şeyin peşinde olduğumu nereden çıkardın?"

Sophie dudaklarını büzdü ve "Eğer bir şeyin peşinde olmasaydınız siz olmazdınız," dedi.

Benedict güldü. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Ben iltifat etmeye çalışmıyordum."

"Ama yine de," dedi kibarca, "ben öyle kabul ediyorum."

Sophie nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin olamadı, bu nedenle hiçbir şey söylemedi. Ama kapıya doğru da ilerlemedi. Neden böyle yaptığını anlayamıyordu, özellikle de yalnız kalma isteğini sesli bir şekilde dile getirmişken. Ama söyledikleriyle hissettikleri her zaman birbirini tutmuyordu. Kalbinde bu adamı arzuluyor ve hiç sahip olamayacağı bir hayatın hayalini kuruyordu.

Ona kızgın olmamalıydı. Benedict onu istemediğini bile bile Londra'ya gelmeye zorlamamalıydı, bu doğru ama ona metresi olmasını teklif ettiği için Benedict'i suçlayamazdı. Onun yerinde kim olsa böyle yapardı. Sophie Londra cemiyeti içindeki yerini gayet iyi biliyordu. O bir hizmetçiydi. Bir temizlikçi. Ve onu diğer hizmetçilerden ayıran tek şey, çocukluğunda lüks içinde yaşamış olmasıydı. Sevgisiz olsa bile iyi yetiştirilmişti ve bu deneyimleri onun ideallerini ve değer yargılarını şekillendirmişti. Şimdi sonsuza dek iki dünya arasına sıkışıp kalmıştı, üstelik ikisine de ait değildi.

"Çok ciddi görünüyorsun," dedi Benedict usulca.

Sophie onu duydu ama zihni düşüncelerle öylesine doluydu ki hiçbir cevap vermedi.

Benedict bir adım attı. Sophie'nin çenesine doğru uzandı ama kendini frenledi. O anda dokunulmaz ve ulaşılmaz bir hali vardı.

"Senin bu kadar üzgün olmana dayanamıyorum," dedi, söylediğine kendi de şaşırarak. Aslında bir şey söylemek istememiş, kelimeler bir anda dudaklarından dökülüvermişti.

Sophie ona baktı ve, "Üzgün değilim," dedi.

Benedict hafifçe kafasını salladı.

"Gözlerinin derinliklerinde hiç kaybolmayan bir hüzün var."

Sophie sanki bu hüzne dokunabilirmiş, bu hüzün katı ve silinebilir bir şeymiş gibi elini yüzüne götürdü.

Benedict onun elini yakaladı ve dudaklarına değdirdi.

"Benimle sırlarını paylaşmanı isterdim."

"Benim sırrım yok."

"Yalan söyleme," dedi, sesi beklediğinden daha sert çıkmıştı. "Şimdiye kadar tanıdığım bütün kadınlardan daha çok sırrın..."

Benedict sustu, gözlerinin önüne aniden maskeli balodaki kadının hayali geldi.

"Tanıdığım kadınların çoğundan daha çok sırrın var," diyerek bitirdi sözlerini.

Sophie bir an için Benedict'le göz göze geldi ama sonra hemen gözlerini başka tarafa çevirdi. "İnsanın sırlarının olmasında ters bir şey yok. Eğer..."

"Senin sırların seni mahvediyor," dedi Benedict keskin bir ses tonuyla.

Orada durup Sophie'nin mazeretlerini dinlemek istemiyordu ve kızgınlığı sabrını tüketmeye başlamıştı.

"Hayatını değiştirme, uzanıp mutluluğu yakalama fırsatın var ama sen gene de bunu yapmıyorsun."

"Yapamam," dedi, sesindeki acı Benedict'in sinirine dokunmuştu.

"Saçma," dedi. "İstediğin her şeyi yapabilirsin. Sadece yapmak istemiyorsun."

"Bunu olduğundan daha zor hale getirmeyin," diye fısıldadı.

Sophie bunu söylediğinde Benedict içinde bir kıpırtı hissetti. Günlerdir içinde kaynayan birikmiş öfkeyi besleyen ve kanının akışını hızlandıran tuhaf bir duygu patlamasıydı bu. "Sence bu zor değil mi?" diye sordu.

"Ben öyle söylemedim!"

Benedict Sophie'nin elini yakaladı ve kendi için ne kadar zor olduğunu anlayabilmesi için onu kendine çekti.

"Senin için yanıyorum," dedi, dudakları Sophie'nin kulaklarındaydı. "Her gece yatağa uzanıyorum ve neden benim değil de annemin yanında olduğunu merak ederek seni düşünüyorum."

"Ben bunu istemiyo..."

"Sen ne istediğini bilmiyorsun," diye sözünü kesti.

Bu son derece küçümseyici ve acımasız bir laftı ama Benedict bunu söylediği için pişman değildi. Sophie onu öyle incitmişti ki Benedict onun böyle bir güce sahip olabileceğini hayal bile etmemişti. Onunla yaşamak yerine angaryalarla dolu bir hayatı tercih etmişti ve şimdi her gün onu görmeye ve arzusunu her daim taze ve güçlü tutacak bir şekilde kokusunu duymaya mahkûm olmuştu.

Tabii ki bu onun hatasıydı. Sophie'nin taşrada kalmasına müsaade edebilir ve kendini bu ıstırabı çekmekten kurtarabilirdi. Onun Londra'ya gelmesi için bu kadar ısrar etmesine kendi bile şaşırmıştı. Bu çok tuhaftı ve Benedict bunun ne demek olduğunu analiz etmeye neredeyse korkuyordu ama onun kendisi için istediğinden çok daha fazla, onun güvende olduğunu ve korunduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Sophie onun ismini söylediğinde sesindeki arzuyu hissedebiliyor ve onun da kendinden farklı bir durumda olmadığını biliyordu. Bir adamı istemenin tam olarak ne demek olduğunu anlamayabilirdi ama o da Benedict'i aynı şekilde istiyordu.

Benedict, eğer hayır derse veya istemediğine dair en ufak bir belirti gösterirse kendi kendine duracağına yemin ederek

onu öpmeye başladı. Bu yapmak zorunda kalacağı en zor şey olurdu ama yapardı.

Ama Sophie hayır demedi, onu kendinden uzaklaştırmadı, çırpınmadı veya kıvranmadı. Bunların yerine onun içinde resmen eridi, dudakları onunkilerin altında açılıp kapanırken elleri saçlarına dolandı. Benedict aniden onu öpmesine izin vermeye neden karar verdiğini –hayır, onu öpmeye neden karar verdiğini– bilmiyordu ama sırf bunu merak ettiği için dudaklarını onunkilerden ayırmayacaktı.

Benedict onun tadına bakarak, onu içerek ve onu soluyarak bu anın tadını çıkardı. Onu metresi olmaya ikna edebileceğinden artık o kadar emin değildi ve aniden bunun bir öpücükten çok daha fazlası olduğuna emin oldu. Bu, belki de ömür boyu sürecekti.

Benedict Sophie'yi, kafasındaki bunu daha önce yaptın, daha önce buradaydın diyen sesi bertaraf etmeye çalışarak, yepyeni bir yaşama sevinciyle öptü. İki sene önce bir kadınla dans etmiş ve onu öpmüştü. Ve bu kadın, ona bir öpücüğün içine koca bir ömrü sığdırabileceğini söylemişti.

O zamanlar kendine çok güveniyordu, ona inanmamıştı. Sonra onu kaybetmiş ve belki de her şeyi kaybetmişti. O zamandan beri bir hayat kurabileceğini düşündüğü birisiyle ise kesinlikle tanışmamıştı.

Ta ki Sophie'ye kadar.

Gümüş elbiseli kadının aksine Sophie, evlenmeyi umut edebileceği biri değildi ama aynı zamanda onun aksine Sophie buradaydı.

Ve onun gitmesine izin vermeyecekti.

O buradaydı, onunlaydı ve Benedict'e kendini cennetteymiş gibi hissettiriyordu. Yumuşacık saçları, teninin üzerindeki o hafif tuzlu tat... Benedict onun dünyaya, kolları arasında huzur bulmak için geldiğini düşünüyordu. Ve Benedict de ona huzur vermeye gelmişti.

"Benimle eve gel," diye fısıldadı kulağına.

Sophie hiçbir şey söylemedi ama Benedict onun kaskatı kesildiğini hissetmişti.

"Benimle eve gel," diye tekrar etti.

"Gelemem," dedi. Ağzından çıkan her harfin soluğu Benedict'in tenine değiyordu.

"Gelebilirsin."

Sophie kafasını iki yana salladı ama kendini geri çekmedi, bu nedenle Benedict bu anı kendi yararına kullanıp onu bir kez daha öptü. Dili dudaklarının arkasındaki sıcak girintileri keşfetmek için içeri girdi ve onun muhteşem esansının tadına baktı. Elleriyle göğüslerini buldu ve nazikçe sıktı. Elinin altında buruşan deriyi hissedince nefesi hızlandı. Ama bu yeterli değildi. Benedict onun tenini hissetmek istiyordu, elbisesinin kumaşını değil.

Ama burası yeri değildi. Tanrı aşkına, annesinin bahçesindeydiler. Karşıdan her an birisi gelebilirdi ve dürüst olmak gerekirse, eğer onu kapının sağındaki girintiye götürmezse birisi onları görebilirdi. Ve bu Sophie'ye işini kaybettirirdi.

Belki de onu açığa, herkesin onları görebileceği bir yere doğru çekmeliydi. Çünkü böylece hem hâlâ kendisi olarak kalır hem de onun metresi olmaktan başka seçeneği olmazdı. Ki Benedict'in istediği de buydu.

Ona bu kadar değer vermesinin nedeni, olağanüstü bir şekilde katı ve gözü kara duruşuydu. Sophie kim olduğunu biliyordu ve ne yazık ki Benedict için bu kişi saygın toplumun sınırlarını asla zorlamayacak birisiydi.

Eğer hayran olduğu ve saygı duyduğu toplumun önünde onu alenen rezil ederse, onun ruhunu yaralardı. Ve bu bağışlanamaz bir suç olurdu.

Yavaşça geri çekildi. Onu ve onun metresi olmasını hâlâ istiyordu ama konuyu uzatıp onu annesinin malikânesinin bahçesinde riske atmayacaktı. Sophie ona geldiğinde –ki gelecekti, Benedict bunu gerçekleştirmeye ant içmişti– bunu özgür iradesiyle yapmış olacaktı.

Bu süre içinde, ona kur yapmaya devam edip inadını kırmaya çalışacaktı. Bu süre içinde...

"Durdun," diye fısıldadı Sophie şaşırarak.

"Burası yeri değil," diye cevap verdi Benedict.

Bir an için Sophie'nin ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Ama daha sonra yüzüne, sanki hayalet görmüş gibi bir dehşet ifadesi yerleşti. Bu dehşet önce inanılmaz derecede büyüyen ve her nedense normalden daha yeşil görünmeye başlayan gözlerinde başladı, ardından ağzına ulaştı ve zorlukla nefes almaya çalışırken dudaklarını araladı.

"Ben bunu düşünmemiştim," diye fısıldadı, bunu Benedict'ten çok kendine söylemişti.

"Biliyorum," Benedict gülümsedi. "Biliyorum. Zaten düşündüğün zamanlardan nefret ediyorum. Sonu benim için hep kötü bitiyor."

"Bunu bir daha yapamayız."

"Bunu bir daha kesinlikle burada yapamayız."

"Hayır, ben demek istiyorum ki..."

"Anın tadını kaçırıyorsun."

"Ama..."

"Beni mutlu et," dedi, "ve bu öğleden sonranın, bunun bir daha asla olmayacağını söylemeden biteceğine inandır beni."

"Ama..."

Benedict parmağını Sophie'nin dudaklarına bastırdı. "Beni mutlu etmiyorsun."

"Ama..."

"Ufacık bir hayali bile hak etmiyor muyum?"

Benedict en azından onu yumuşatmayı başarmıştı. Sophie gülümsedi.

"Güzel," dedi Benedict. "Böylesi daha iyi."

Sophie'nin dudakları titredi ve ardından gülümsemesi hayret verici bir şekilde büyüdü. "Mükemmel," diye mırıldandı Benedict. "Şimdi gitmek zorundayım. Ve ben giderken senin son bir görevin daha var. Burada duracak ve gülümsemeye

devam edeceksin. Çünkü üzgün olduğunu görmek kalbimi paramparça ediyor."

"Beni göremezsiniz ki," dedi Sophie.

Benedict onun çenesine hafifçe dokunduktan sonra, "Ama bilirim," dedi ve ardından Sophie'nin yüzündeki şaşkınlık ve hayranlık ifadesi değişmeden önce oradan ayrıldı.

ON ALTI

Featherington'lar dün gece küçük bir akşam yemeği partisi düzenlediler, gerçi bu yazar bu partiye katılacak kadar ayrıcalıklı değildi ama denildiğine göre gece oldukça güzel geçmiş. Bridgerton'lardan üçü geceye katılmış ama Featherington kızları için üzücü olsa gerek ki bu Bridgerton'lardan hiçbiri erkek değilmiş. Her zaman çok cana yakın olan Nigel Berbrooke da ordaymış ve Bayan Philippa'ya oldukça yakın ilgi göstermiş.

Yazarınız, Benedict ve Colin Bridgerton'un da davet edildiğini fakat gelemedikleri için özürlerini ilettiklerini belirtiyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
19 Mayıs 1817

Günler geçtikçe Sophie, Bridgerton'lar için çalışmanın bir kızı oldukça meşgul edebileceğini keşfediyordu. İşi evlenmemiş üç kıza hizmet etmekti ve günleri saç yapmak, giysi onarmak, elbise ütülemek, ayakkabı cilalamakla geçiyordu. Arka bahçede geçirdiği zamanlar dışında evden daha bir kere bile çıkmamıştı. Ama Araminta'nın yanında geçen kasvetli ve iç karartıcı hayatın yanında kahkahalar ve gülümsemelerle dolu Bridgerton Malikânesi cennet gibiydi. Kızlar kendi aralarında

tartışıyor ve birbirlerine sataşıyorlardı ama bunu Sophie'nin Rosamund ve Posy arasında gördüğü hasetlikle yapmıyorlardı. Ve günlük çay partisine –üst katta yapılıyor ve Leydi Bridgerton ile kızları katılıyordu– her zaman Sophie de davetliydi. Genellikle yanına dikiş sepetini alıyor, Bridgerton'lar sohbet ederken o da yama yapıyor veya düğme dikiyordu. Orada oturup taze kurabiyeler yiyip sıcak bir fincan sütlü çay içebilmek çok güzeldi. Hatta bir kaç gün sonra Sophie kendini sohbete katılacak kadar rahat hissetmeye bile başladı.

Çay saatleri Sophie'nin gün içindeki en sevdiği saatler olmuştu.

"Sizce," diye sordu Eloise bir öğleden sonra, bu Sophie'nin kendi tabiriyle *muhteşem öpüşmesini* yaşadığı günden yaklaşık bir hafta sonraydı. "Benedict nerede?"

"Ahh!"

Dört Bridgerton da Sophie'ye döndü.

"Sen iyi misin?" diye sordu Leydi Bridgerton.

Sophie yüzünü buruşturdu. "Parmağıma iğne battı da."

Leydi Bridgerton'un dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Annem sana en az bin kere söyledi," dedi on dört yaşındaki Hyacinth.

"Bin kere mi?" diye sordu Francesca kaşlarını kaldırarak.

"Yüz kere," diye düzeltti Hyacinth, ablasına sinirli bir bakış fırlatarak. "Çaya dikiş sepetini getirmek zorunda değilsin."

Sophie ona bakıp gülümsedi.

"Eğer getirmezsem kendimi çok tembel hissediyorum."

"Ben kasnağımı getirmeyeceğim," dedi Hyacinth, kimse ondan bunu yapmasını istemesin diye.

"Sen kendini tembel hissetmiyor musun?" diye sordu Francesca.

"Birazcık bile hissetmiyorum," diye cevap verdi Hyacinth.

Francesca, Sophie'ye döndü ve, "Hyacinth'in kendini tembel hissetmesine sebep oluyorsun," dedi.

"Ben kendimi tembel hissetmiyorum," diye karşı çıktı Hyacinth.

Leydi Bridgerton çayını yudumladı.

"Bir süredir aynı kasnağı işliyorsun Hyacinth, hafızam beni yanıltmıyorsa şubattan beri."

"Hafızası hiç yanıltmaz," dedi Francesca Sophie'ye.

Hyacinth, gülümseyen Francesca'ya bir bakış attı.

Sophie ise kendi gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. Francesca yirmi yaşındaydı, Eloise'den tam bir yaş küçüktü. Muzip ve rahatsız edici bir espri anlayışı vardı. Hyacinth belki bir gün ona yetişebilirdi ama bunun için henüz çok erkendi.

"Kimse soruma cevap vermedi," dedi Eloise, fincanını gürültüyle bırakarak. "Benedict nerede? Onu uzun zamandır görmedim."

"Bir hafta oldu," dedi Leydi Bridgerton.

"Ahh!"

"Yüksüğe ihtiyacın var mı?" diye sordu Hyacinth Sophie'ye.

"Normalde bu kadar sakar değilimdir," diye mırıldandı Sophie.

Leydi Bridgerton fincanını kaldırıp dudaklarına götürdü ve oldukça uzun bir süre orada bekletti.

Sophie dişlerini birbirine kenetledi ve hınçla dikiş dikmeye devam etti. Benedict, Sophie'yi çok şaşırtarak geçen haftaki muhteşem öpüşmelerinden beri ortalarda görünmemişti. Sophie kendini sürekli pencerelerden bakarak ve köşe başlarını gözetleyerek onu görmeyi bekler bir halde buluyordu.

Ama henüz görünmemişti.

Sophie üzülsün mü yoksa rahatlasın mı karar veremiyordu. Aslında iki duyguyu aynı anda yaşıyordu.

Derin bir iç çekti. Kesinlikle ikisini birden hissediyordu.

"Bir şey mi dedin, Sophie?" diye sordu Eloise.

Sophie kafasını iki yana salladı ve "Hayır," diye mırıldandı. Yaralanmış işaret parmağına bakmaktan kaçınıyordu. Ar-

dından hafifçe yüzünü buruşturup derisini sıktı ve parmak ucundan yavaşça akan kanı seyretti.

"Nerede o?" diye konuşmayı sürdürdü Eloise.

"Benedict otuz yaşında," dedi Leydi Bridgerton yumuşak bir sesle. "Her yaptığından bizleri haberdar etmek zorunda değil."

Eloise sesli bir şekilde homurdandı. "Geçen haftadan beri yüz seksen derece dönüş yapmışsın anne."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benedict nerede?" diye alay etti Eloise, annesinin taklidini oldukça iyi yaparak. "Tek bir söz söylemeden nasıl ortalardan kaybolur? Sanki yer yarıldı da içine girdi."

"O başkaydı," dedi Leydi Bridgerton.

"Nasıl başkaydı?" Bu soru her zamanki muzipliğiyle gülümseyen Francesca'dan gelmişti.

"Cavender'lerin o korkunç oğlunun partisine gideceğini söylemişti ve geri gelmedi. Hâlbuki bu defa..." Leydi Bridgerton durdu ve dudaklarını büzüştürdü. "Neden kendimi size açıklamak zorundayım ki?"

"İnanamıyorum," diye mırıldandı Sophie.

Birden Sophie'ye yakın oturan Eloise'in boğazına çay kaçtı.

Francesca öne eğilip, "Bir şey mi söyledin Sophie?" diye sorarken Eloise'in sırtına vurdu.

Sophie onları tamamen görmezden gelerek elindeki iğneyi tamir ettiği elbisenin kumaşına batırırken bir yandan da kafasını iki yana sallıyordu.

Eloise ona yandan şüpheci bir bakış attı.

Leydi Bridgerton boğazını temizledi. "Sanıyorum..." Kafasını yana doğru çevirdi ve sustu. "Diyordum ki... Koridorda birisi mi var?"

Sophie gelenin kâhya olduğunu düşünerek kapıya baktı. Wickham vereceği haberi bildirmeden önce her zaman Sophie'ye hoşnutsuzluğunu belli eden bir bakış fırlatıyordu. Bir hizmetçinin evin hanımlarıyla çay içmesini onaylamıyor-

du ve bu konuyla ilgili düşüncelerini Bridgerton'lara dile getiremediği için çektiği acı yüzünden okunuyordu.

Ama Wickham yerine Benedict kapıdan içeri girdi.

"Benedict!" diye seslendi Eloise, ayağa kalkarak. "Biz de tam senden bahsediyorduk."

Benedict Sophie'ye baktı. "Öyle mi?"

"Ben bahsetmiyordum," diye mırıldandı Sophie.

"Bir şey mi söyledin Sophie?" diye sordu Hyacinth.

"Ahh!"

"O dikişi senin elinden alacağım," dedi Leydi Bridgerton neşeli bir gülümsemeyle. "Gün bitene kadar yarım litre kan kaybedeceksin."

Sophie olduğu yerde sendeledi. "Ben gidip bir yüksük alayım."

"Yüksüğün yok mu?" diye sordu Hyacinth. "Yüksüksüz dikiş diktiğimi hayal edemiyorum."

"Hiç dikiş diktiğini hayal ettin mi ki?" diyerek sırıttı Francesca.

Hyacinth ona bir tekme attı, neredeyse masanın üzerindeki çay tepsisi devriliyordu.

"Hyacinth!" diye bağırdı Leydi Bridgerton.

Sophie gözlerini Benedict'e odaklamamaya çalışarak çaresizce kapıya bakıyordu. Bütün haftayı onu görmeyi umarak geçirmişti ve şimdi buradaydı ama Sophie'nin tek istediği oradan bir an önce kaçmaktı. Eğer yüzüne bakarsa gözleri kaçınılmaz bir şekilde dudaklarına kayacaktı. Ve eğer dudaklarına bakarsa da aklına ister istemez öpüşmeleri gelecekti. Ve eğer öpüşmeleri aklına gelirse...

"Gidip şu yüksüğü alayım," dedi, ayağa fırlarken. Bazı şeyler insanların içinde düşünülmezdi.

"Daha önce de söylediğin gibi," diye mırıldandı Benedict, kaşlarından birini yay gibi kusursuz bir şekilde havaya kaldırarak.

"Aşağı katta," diye mırıldandı Sophie, "odamda."

"Ama senin odan yukarıda," dedi Hyacinth.

Sophie onu öldürebilirdi.

"Ben de öyle dedim," diye homurdandı.

"Hayır," dedi Hyacinth, "demedin."

"Evet," dedi Leydi Bridgerton. "Ben duydum."

Sophie, Leydi Bridgerton'a bakmak için keskin bir hareketle kafasını çevirdi, o anda yaşlı kadının yalan söylediğini anladı.

"Gidip yüksüğü almalıyım," dedi, neredeyse otuzuncu kere. Benedict'in yanından yutkunarak geçti ve aceleyle kapıya doğru ilerledi.

"Kendini yaralamak istemezsin," dedi Benedict, kapıdan geçmesine izin vermek için yana çekilirken. Sophie tam yanından sıyrılmıştı ki, öne eğilerek, "Korkak," diye fısıldadı.

Sophie'nin yanakları âdeta cayır cayır yanıyordu ve aslında odasına gitmeye çalıştığını merdivenlerin yarısını indikten sonra fark etti. Kahretsin, tekrar merdivenleri çıkıp yeniden Benedict'in yanında geçmek istemiyordu. Muhtemelen hâlâ kapının girişinde dikiliyordu, Sophie yanından geçerken dudaklarını bükecek ve Sophie'yi her defasında soluksuz bırakmayı başaran o alaycı ve kışkırtıcı gülüşünü gösterecekti.

Bu bir felaketti. Burada kalmaya devam etmesinin hiçbir yolu yoktu. Benedict'i her gördüğünde dizleri titrerken Leydi Bridgerton'un yanında kalmayı nasıl başarabilirdi ki? O kadar güçlü biri değildi. Benedict onu zayıf düşürecek, ona bütün prensiplerini ve yeminlerini unutturacaktı. Gitmek zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Ve bu gerçekten de çok kötü bir durumdu çünkü Bridgerton kızları için çalışmak çok hoşuna gitmişti. Ona insan gibi davranıyorlar, parasını ödeyip eşek gibi çalıştırmıyorlardı. Sorular soruyorlar ve aldıkları cevapları önemsiyorlardı.

Sophie onlardan biri olmadığını ve asla olamayacağını biliyordu, ama öyleymiş gibi davranmayı çok kolaylaştırıyorlardı. Ve doğruyu söylemek gerekirse, Sophie'nin hayatında istediği tek şey bir aileydi.

Bridgerton'lar sayesinde, neredeyse bir ailesi varmış gibi hissediyordu.

"Yolunu mu kaybettin?"

Sophie kafasını kaldırdı ve merdivenlerin tepesinde uyuşuk bir şekilde duvara yaslanmış olan Benedict'i gördü. Kafasını indirdiğinde hâlâ merdivenlerde dikildiğini fark etti.

"Dışarı çıkıyorum," dedi.

"Yüksük satın almaya mı?"

"Evet," dedi küstah bir şekilde.

"Paraya ihtiyacın yok mu?"

Sophie param var diyerek yalan söyleyebilir veya gerçeği söyleyip ona ne kadar zavallı ve sersem olduğunu gösterebilirdi. Veya merdivenlerden aşağı koşup evden dışarı çıkabilirdi. Bu çok korkakça olurdu ama...

"Gitmeliyim," diye mırıldandı ve o kadar hızlı koştu ki hizmetçilerin girişini kullanması gerektiğini tamamen unuttu. Fuayeden yana doğru savruldu ve ağır kapıyı itti. Girişteki merdivenleri inerken tökezledi. Ayağını kaldırıma bastığında, kuzeye döndü. Böyle yapmasının özel bir sebebi yoktu sadece bir yerlere gitmesi gerekiyordu. Ve ardından bir ses duydu.

Korkunç, dehşet verici ve iğrenç bir ses.

Aman Tanrım, bu Araminta'ydı.

Sophie'nin neredeyse kalbi duracaktı. Hemen duvara yaslandı. Araminta sokaktan geçiyordu ve eğer arkasını dönmezse Sophie'yi asla fark etmezdi.

O burada ne arıyordu? Penwood Malikânesi en azından sekiz sokak ötedeydi ve...

Sonra Sophie hatırladı. Geçen sene Cavender'lerde çalışırken eline geçen gazetelerden birinde Whistledown'u okumuştu. Yeni Penwood Kontu'nun nihayet Londra'daki malikâneyi almaya karar verdiği yazıyordu. Bu yüzden Araminta, Rosamund ve Posy de kendilerine yeni bir ev bulmak zorunda kalmışlardı.

Bridgerton'ların yanlarında mı yaşıyorlardı? Herhalde Sophie bundan daha büyük bir kâbus düşünemezdi.

Sophie Araminta'nın, "Bu dayanılmaz kız nerede?" dediğini duydu.

Sophie o kız için üzüldü. Eğer Araminta birini dayanılmaz kız diye nitelendiriyorsa Sophie bu mevkinin birtakım imtiyazları olduğunu biliyordu.

"Posy!" diye bağırdı Araminta ve ardından onları bekleyen faytona doğru ilerledi.

Sophie dudaklarını ısırdı, kalbi küt küt atıyordu. Penwood Malikânesi'ni terk etmesinden sonra neler yaşandığını o anda anladı. Araminta yeni bir hizmetçiyi işe almış ve büyük ihtimalle zavallı kıza çok kötü davranmıştı ama Sophie'ye davrandığı şekilde onu aşağılayamamış ve küçük düşürememişti. Bu denli acımasız olmak için bir insanı çok iyi tanımak ve ondan nefret etmek gerekirdi. Ve hiçbir hizmetçi, onun yanında bu kadar uzun süre dayanmazdı.

Ve Araminta her zaman kendisini birini küçük düşürmek zorunda hissettiği için –başka birisinin duygularını incitmeden kendini nasıl iyi hissedeceğini bilmezdi– günah keçisi olarak Posy'yi seçmiş olmalıydı.

Posy hızla kapıdan çıktı. Yüzünde sıkılmış ve gergin bir ifade vardı. Mutsuz görünüyordu, belki iki sene önceye göre daha da mutsuzdu. Araminta bundan hoşlanmıyordur, diye düşündü Sophie üzülerek. Posy'nin o ve Rosamund gibi minyon, sarışın ve güzel olmamasını kabullenmeyi bir türlü başaramamıştı. Eğer Sophie Araminta için bir düşmansa, o halde Posy de onun için bir hayal kırıklığıydı.

Sophie Posy'nin basamakların başında durduğunu ve kısa botlarının bağcıklarını bağlamak için öne eğildiğini gördü. Rosamund kafasını faytondan çıkarıp, "Posy!" diye bağırdı. Öyle tiz ve çirkin bir sesi vardı ki!

Sophie kafasını başka yöne çevirerek geriye çekildi.

"Geliyorum," diye seslendi Posy.

"Acele et," diye karşılık verdi Rosamund.

Posy bağcıklarını bağlamayı bitirdikten sonra aceleyle koşmaya başladı ama son basamakta ayağı takıldı ve kendini yere serilmiş bir halde buldu. Sophie Posy'ye yardım etmek için içgüdüsel olarak öne doğru bir adım attı ama sonra tekrar duvara yapıştı. Posy yaralanmamıştı ve Sophie, Araminta'nın onun Londra'da, özellikle de hemen yan kapısında olduğunu bilmesini istemezdi.

Posy kendini yerden topladı ve boynunu esnetmeye başladı. Önce sağa, sonra sola, sonra...

Sonra onu gördü. Sophie bundan emindi. Posy'nin gözleri büyüdü ve hafifçe ağzı açıldı. Sonra "Sophie?" dedi sessizce.

Sophie ümitsizce kafasını sallıyordu.

"Posy," diye bağırdı Araminta kızgın bir şekilde.

Sophie tekrar kafasını salladı, Posy'ye onu ele vermemesi için gözleriyle yalvarıyordu.

"Geliyorum anne!" diye seslendi Posy. Sophie'ye başıyla kısa bir selam verdikten sonra faytona bindi ve neyse ki fayton ters yöne doğru ilerledi.

Sophie binanın önüne çöktü ve bir dakika boyunca kıpırdamadı.

Ardından bir beş dakika daha kıpırdamadı.

Benedict annesine ve kız kardeşlerine saygısızlık yapmak istemiyordu ama Sophie oturma odasının merdivenlerinden koşarak kaçınca, çaya ve kurabiyelere olan ilgisini kaybetmişti.

"Nerede olduğunu merak ettim," dedi Eloise.

Benedict bu açıyla pencereden sokağın ne kadarını görebileceğini merak ederek kafasını hafifçe sağa çevirdi.

"Diyordum ki," dedi Eloise resmen bağırarak, "nerede oluğunu me..."

"Sesini alçalt Eloise," dedi Leydi Bridgerton.

"Ama beni dinlemiyor."

"Eğer dinlemiyorsa," dedi Leydi Bridgerton, "bağırman da ilgisini çekmeyecektir."

"Kurabiye atmak işe yarayabilir," dedi Hyacinth.

"Hyacinth sakın böyle bir şeye kalkı..."

Ama Hyacinth kurabiyeyi çoktan fırlatmıştı bile. Benedict kurabiyenin ona isabet etmesine bir saniye kala kafasını öne eğdi. Önce kurabiyenin çarptığı yerde hafif bir leke bulunan duvara sonra da tek parça halinde düştüğü yere baktı.

"Sanırım gitme zamanım geldi," dedi usulca, en küçük kardeşine küstah bir gülücük fırlatarak. Havada uçan kurabiye ona odadan sıvışma ve Sophie her nereye gittiyse onu bulup bulamayacağını görme imkânı vermişti.

"Ama daha yeni geldin," diye belirtti annesi.

Benedict ona şüpheyle baktı.

"Ama daha yeni geldin," derkenki sızlanmasının aksine, onun gitmesine biraz bile üzülmüş görünmüyordu.

Ki bu onun bir şeylerin peşinde olduğu anlamına geliyordu.

"Kalabilirim," dedi Benedict annesini sınamak için.

"Ah, hayır," dedi Leydi Bridgerton, Benedict'in içinin boş olduğundan emin olduğu çay fincanını dudaklarına götürerek. "İşin varsa biz seni tutmayalım."

Benedict kayıtsız bir ifadeye bürünmeye veya en azından şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Annesine en son "işim var" dediğinde "Annenle beş dakika oturamayacak kadar meşgul müsün?" cevabını almıştı.

Benedict'in ilk dürtüsü "Kalıyorum" deyip bir koltuğa yerleşmek oldu ama aslında gerçekten gitmek isterken, sırf annesine inat olsun diye kalmanın çok saçma olacağını fark etti.

"O halde gidiyorum," dedi usulca, kapıya doğru ilerlerken.

"Git," dedi annesi onu kışkışlayarak. "Keyfine bak."

Benedict annesi daha fazla aklını karıştırmadan odadan ayrılmaya karar verdi. Uzanıp bir kurabiye aldı ve nazikçe

Hyacinth'e fırlattı. Hyacinth sırıtarak kurabiyeyi havada yakaladı. Ardından annesine ve kız kardeşlerine başıyla selam vererek koridora ilerledi. Merdivenlere ulaştığında annesinin, "Hiç gitmeyecek sandım," dediğini duydu.

Bu gerçekten de çok garipti.

Uzun ve rahat adımlarla merdivenlerden indi ve ön kapıdan dışarı çıktı. Sophie'nin hâlâ evin yakınlarında olduğundan şüpheliydi ama eğer alışveriş yapacaksa gidebileceği tek bir yön vardı. Dükkânların bulunduğu küçük sokağa varana kadar ağır ağır dolaşmaya karar vererek sağa döndü ama sadece üç adım atmıştı ki annesinin evinin dışındaki tuğla duvara yaslanmış ve nasıl nefes alındığını zar zor hatırlamaya çalışıyor gibi bakan Sophie'yi gördü.

"Sophie?" Benedict aceleyle ona doğru yürüdü. "Ne oldu? İyi misin?"

Sophie onu gördüğünde irkildi ve daha sonra iyi olduğunu belirten bir baş işareti yaptı.

Tabii ki Benedict ona inanmadı ama böyle söylemenin bir anlamı yoktu.

"Titriyorsun," dedi ellerine bakarak. "Bana ne olduğunu söyle. Birisi canını mı sıktı?"

"Hayır," dedi Sophie, beklenmedik bir şekilde sesi titriyordu. "Ben... ben... ah..."

Gözlerini yere dikti.

"Merdivenlerde inerken tökezledim ve çok korktum." Belli belirsiz gülümsedi. "Ne demek istediğimi anladığınızdan eminim. Hani böyle içiniz dışınıza çıkıyormuş gibi olur ya."

Benedict başıyla onayladı çünkü ne demek istediğini gerçekten biliyordu. Ama bu ona inandığı anlamına gelmiyordu. "Benimle gel," dedi.

Sophie kafasını kaldırdığında gözlerinin yemyeşil derinlikleri Benedict'in kalbini parçaladı. "Nereye?" diye fısıldadı Sophie.

"Buradan başka her yere. Beş bina aşağıda yaşıyorum," dedi Benedict.

"Öyle mi?" Sophie'nin gözleri kocaman oldu ve ardından, "Bana bunu kimse söylememişti," diye ekledi.

"Söz veriyorum namusun güvende olacak," dedi. "Tabii sen başka türlü istemezsen."

Benedict onun bu teklife karşı çıkacağına dair bir hisse kapılmıştı ama Sophie onu sokağın aşağısına doğru takip etti.

"Odamda otursun. Kendini daha iyi hissedene kadar."

Sophie başıyla onayladı ve Benedict ona merdivenlere ve oradan da evinin içine kadar eşlik etti. Bu, annesinin malikânesinin biraz güneyinde, mütevazı bir kent eviydi.

Güzelce yerleştikten sonra Benedict hizmetçileri tarafından rahatsız edilmemek için kapıyı kapattı.

Sophie'ye dönüp, "Şimdi, bana gerçekte neler olduğunu söyleyecek misin?" demeye hazırlanıyordu ki son anda dilini tutmaya karar verdi. Benedict Sophie'nin, onun bu sorusuna cevap vermeyeceğini biliyordu. Savunmaya geçecekti ve bu da muhtemelen Benedict'in hiç işine yaramayacaktı.

Dolayısıyla onun yerine, suratına tarafsız bir ifade yerleştirdi ve, "Ailemle çalışmaktan memnun musun?" diye sordu.

"Çok iyi insanlar."

"İyi mi?" diye tekrarladı, kuşkusu gözlerinden okunuyordu. "Belki çıldırtıcı demelisin. Hatta yorucu. Ama iyi?"

"Bence çok iyiler," dedi Sophie sert bir şekilde.

Benedict gülümsemeye başladı çünkü ailesini çok severdi ve Sophie'nin de onları sevmesi çok hoşuna gitmişti. Ama sonra birden kan beynine sıçradı çünkü Sophie ailesine ne kadar çok bağlanırsa, onları utandıracağı düşüncesiyle onun metresi olmayı kabul etme ihtimali de o kadar azalırdı.

Hay aksi. Bunu iyi hesaplayamamıştı. Ama onu Londra'ya getirmeye o kadar odaklanmıştı ki annesinin evinde bir iş imkânı yaratmak, gözüne onu ikna etmek için tek yol gibi görünmüştü.

Bununla beraber biraz baskı da yapmıştı tabii.

Hay aksi. Hay aksi. Neden onu kollarına çok daha kolayca atılmasını sağlayacak bir durumda bırakmamıştı ki?

"Onlara sahip olduğun için kendini şanslı hissetmelisin," dedi Sophie, öğlenin aksine sesi çok daha gür çıkıyordu. "Her şeyimi veri..."

Ama cümlesini bitirmedi.

"Ne için her şeyini verirdin?" diye sordu Benedict, cevabı duymak için ne kadar sabırsızlandığına şaşırarak.

Sophie duygulu gözlerle pencereden dışarı baktı ve, "Sizinki gibi bir aile için," diye cevap verdi.

"Senin ise kimsen yok..."

"Asla kimsem olmadı."

"Annen bil..." Sonra Sophie'nin ona annesinin doğumda öldüğünü söylediğini hatırladı. "Bazen," dedi, sesinin tonunu bilerek kibar ve sakin tutarak, "Bir Bridgerton olmak kolay olmuyor."

Sophie yavaşça kafasını çevirdi. "Ben bundan daha güzel bir şey hayal edemiyorum."

"Daha güzel bir şey yok zaten," diye cevap verdi Benedict, "ama bu, her zaman kolay olduğu anlamına gelmiyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Benedict birden kendini başka hiç kimseyle, hatta ailesiyle bile paylaşamadığı duygularını Sophie'ye anlatırken buldu.

"Birçok insana göre," dedi, "ben sadece bir Bridgerton'um. Benedict veya Ben, varlıklı ve az çok zeki bir beyefendi bile değilim. Ben sadece bir Bridgerton'um, iki numaralı Bridgerton."

Sophie'nin dudakları titredi ve ardından gülümsedi. "Siz bunlardan çok daha fazlasısınız."

"Öyle düşünmeyi ben de çok isterdim ama birçok insan bu şekilde görmüyor."

"O birçok insan aptal."

Benedict gülümsedi. Sophie'ye kaşlarını çatmak çok ya-

kışıyordu. "Bu konuda fikir ayrılığı yaşamayacağız," dedi Benedict.

Sonra, Benedict tam konuşmanın bittiğini düşündüğü sırada Sophie, "Siz ailenizin geri kalanı gibi değilsiniz," diyerek onu şaşırttı.

"Nasıl yani?" diye sordu Benedict, gözlerini ondan kaçırarak. Cevabının onun için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istemiyordu.

"Kardeşiniz Anthony..." Düşünürken suratı ekşidi. "Bütün hayatı en büyük Bridgerton olmaktan ibaret. Bütün ailenin sorumluluğunu üstlendiği çok açık. Ama siz öyle değilsiniz."

"Şöyle söyleye..."

"Lafımı kesmeyin," dedi, elini sakinleşmesi için göğsüne koyarken. "Ben ailenizi sevmediğinizi veya onlardan biri için canınızı vermeyeceğinizi söylemiyorum. Ama kardeşinizden farklısınız. O kendini sorumlu hissediyor ve eminim kardeşlerinden birisi mutsuz olursa kendini başarısız olarak addedecektir."

"Anthony'yi kaç kere gördün?" diye mırıldandı.

"Sadece bir kere." Sophie gülümsemesi saklamaya çalışıyordu. "Ama yeterince tanıdım. Kardeşiniz Colin'e gelince... aslında onunla hiç tanışmadım ama hakkında çok şey duy..."

"Kimden?"

"Herkesten," dedi. "Whistledown'da yazılanlardan bahsetmiyorum bile. Yıllardır bu gazeteyi okuduğumu itiraf etmeliyim."

"O halde benimle tanışmadan önce de beni biliyordun," dedi.

Sophie başıyla onayladı. "Ama sizi tanımıyordum. Siz Leydi Whistledown'un yazdıklarından çok daha fazlasısınız."

"Söyle bana," dedi, ellerini Sophie'ninkilerin üstüne koyarak. "Ne görüyorsun?"

Sophie gözlerini Benedict'in gözleriyle buluşturdu, çikolata rengi derinliklerine baktı ve orada varlığını asla hayal

edemeyeceği bir şey gördü. Küçük bir muhtaçlık ve savunmasızlık kıvılcımı.

Benedict'in Sophie'nin onun hakkında ne düşündüğünü bilmeye ihtiyacı vardı, bu onun için önemliydi. Bu kendine güvenen ve kendinden emin adamın onun onayına ihtiyacı vardı.

Belki de ona ihtiyacı vardı.

Sophie elini avuç içleri birbirine değene kadar kıvırdı, sonra diğer işaret parmağını Benedict'in oğlak derisi eldiveninin üzerinde halkalar ve girdaplar çizmek için kullandı. "Sen," diye başladı, ağırdan alıyordu çünkü böyle bir anda söyleyeceği her kelimenin çok önemli olduğunu biliyordu. "Siz diğer erkekler gibi değilsiniz. Nazik, alaycı ve ince zekâlı biri olarak değerlendirilmekten hoşlanıyorsunuz ve zaten öylesiniz ama hepsinden öte siz tüm bunlardan çok daha fazlasısınız."

Heyecandan sesinin inceldiğinin farkındaydı.

"Ailenizi önemsiyorsunuz, beni önemsiyorsunuz ve Tanrı biliyor ki bunu çoğu zaman hak etmiyorum."

"Her zaman," dedi Benedict, ellerini dudaklarına götürüp avuç içlerini Sophie'nin nefesini kesecek bir tutkuyla öperken. "Her zaman."

"Ve...ve..." Benedict ona böyle ne istediğini bilerek bakarken devam etmek zordu.

"Ve ne?" diye fısıldadı Benedict.

"Olduğunuz şeylerin çoğu aileden geliyor," dedi Sophie, sözcükler ağzından telaş içinde dökülmüştü. "Bu doğru. Bu denli sevgi ve asalet içinde büyüyüp de iyi bir insan olmamanıza imkân yok. Ama kalbinizin ve ruhunuzun derinlerinde bir yerden kim olduğunuzun sesi geliyor. Siz ne birinin oğlu ne de birinin kardeşisiniz. Siz sadece sizsiniz."

Benedict onu dikkatlice izledi. Konuşmak için ağzını açtığında söyleyecek hiçbir şeyi olmadığını fark etti. Böyle bir an için tüm kelimeler yetersiz kalırdı.

"Çok derinlerde bir yerlerde," diye mırıldandı Sophie, "bir sanatçı ruhunuz var."

"Hayır," dedi Benedict kafasını sallayarak.

"Evet," diye ısrar etti Sophie. "Çizimlerinizi gördüm. Çok yeteneklisiniz. Ailenizle tanışana kadar böyle düşünmüyordum. Onları çok iyi resmetmişsiniz. Francesca'nın gülümsemesindeki kurnaz ifadeden, Hyacinth'in haylaz duruşuna kadar."

"Daha önce hiç kimseye çizimlerimi göstermemiştim," diye itiraf etti Benedict.

Sophie hayret içinde kalmıştı. "Ciddi olamazsınız."

Benedict kafasını salladı. "Göstermedim."

"Ama çok yeteneklisiniz. Çok yeteneklisiniz. Eminim anneniz çizimlerinizi görse bayılır."

"Neden bilmiyorum ama," dedi, kendini mahcup hissederek, "onları kimseyle paylaşmak istemedim."

"Benimle paylaştınız," dedi Sophie usulca.

"Bir şekilde" dedi, parmaklarıyla Sophie'nin çenesine dokunarak, "doğru gibi geldi."

Ve sonra Benedict'in kalbi yerinden sıçradı çünkü bir anda ona olan her şey doğru gibi gelmeye başlamıştı.

Sophie'yi seviyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bu gerçekti.

Sophie sadece ona yakın olduğu için değil. Yakınında pek çok kadın vardı. Sophie farklıydı. Benedict'i güldürüyordu. Ve Sophie'nin de gülmesini istemesini sağlıyordu. Ve Benedict onunla olduğu zamanlarda –onunla olduğu ve onu deli gibi istediği zamanlarda– kendine hâkim olmayı başarıyordu ama...

Benedict halinden memnundu.

Sadece varlığıyla bile onu mutlu edebilen bir kadın bulması tuhaftı. Onu görmek veya sesini duymak ve hatta onu koklamak zorunda bile değildi. Orada olduğunu bilmek yeterliydi.

Eğer bu aşk değilse ne olduğunu bilmiyordu.

Benedict bu anı sürdürmeye ve bu birkaç mükemmel dakikanın bitmesine izin vermemeye çalışarak onu izledi. Göz-

lerinde bir şeyler yumuşamıştı ve göz rengi gitgide açılmış, parlak ve ışıltılı zümrüt yeşilinden yumuşak ve hareketli bir yosunun yeşilliğine bürünmüştü.

Dudakları aralanmış ve sakinleşmişti. Benedict onu öpmek zorunda olduğunu biliyordu. Bunu istediği için değil, zorunda olduğu için yapacaktı.

Sophie'nin yanında, altında, üstünde olmasına ihtiyacı vardı.

Onun içinde ve etrafında olmaya, onun bir parçası olmaya ihtiyacı vardı.

Nefes almaya nasıl ihtiyacı varsa, ona da öyle ihtiyacı vardı.

Ve dudakları buluşmadan önceki en son mantık anında ona hemen, o anda ihtiyacı olduğunu düşündü.

ON YEDİ

Bu yazar iki gün önce Gunter'da çay içerken Leydi Penwood'un kafasına uçan bir kurabiyenin isabet ettiğini görenlerden biri.

Yazarınız kurabiyenin kimin tarafından atıldığını anlayamadı ama bütün şüpheler müessesenin en genç müşterileri olan Bayan Felicity Featherington ve Bayan Hyacinth Bridgerton üzerinde yoğunlaşıyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
21 Mayıs 1817

Sophie daha önce öpülmüştü –daha önce de Benedict tarafından öpülmüştü– ama hiçbir şey, başka herhangi bir öpücüğün tek bir anı bile bununla kıyaslanamazdı.

Bu bir öpücük değildi. Bu cennetti.

Benedict onu anlamakta zorlandığı bir içtenlikle öpüyordu, dudakları âdeta Sophie'yle alay ediyor, onunkileri okşuyor ve ısırıyordu. Benedict Sophie'nin içinde bir ateş yakıyordu, ona sevilme ve sevme arzusu hissettiriyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, Benedict onu öptüğünde Sophie'nin tek istediği ona karşılık vermek oluyordu.

Sophie Benedict'in adını mırıldandığını duyuyordu ama bu kulaklarına sadece bir uğultu olarak aksediyordu. Bu tutkuydu. Bu ihtiyaçtı. Sophie tüm bunları inkâr edebileceğini düşünerek ne büyük aptallık etmişti. Tutkuyu yenebilecek kadar güçlü olabileceğini düşünmek ne büyük bir kendini beğenmişlikti.

"Sophie, Sophie," diyordu Benedict, tekrar tekrar, dudakları Sophie'nin yanaklarında, boynunda, kulaklarında geziniyordu. İsmini o kadar çok söylemişti ki âdeta bunu Sophie'nin derisine kazımıştı.

Sophie, Benedict'in ellerinin elbisesinin düğmelerinde olduğunu fark etti. Her bir düğmenin açılmasıyla kumaşın gevşediğini hissedebiliyordu. Bu Sophie'nin asla yapmamaya yemin etmiş olduğu her şeydi ama yine de elbisesinin üst kısmı beline düştüğünde bütün utangaçlığını bir tarafa bırakıp ismini mırıldandı ve geriye eğilip kendini ona bir çeşit yasak meyveymiş gibi sundu.

Onu öyle gördüğünde Benedict'in âdeta nefesi kesildi. Bu anı kafasında pek çok kez hayal etmişti –yatağa her uzandığında, her rüyasında– ama bu bir hayalden çok daha güzel ve çok daha erotikti.

Sırtındaki sıcacık teni okşayan elleri yavaşça göğüs kafesine kaydı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, kelimelerin yetersiz kalacağını bilse de. Sanki yavan sözcükler hissettiklerini ifade etmeye yetebilirmiş gibi. Ve ardından, titreyen parmakları yolculuklarını bitirip Sophie'nin göğüslerini yakaladıklarında Benedict tüyler ürpertici bir şekilde inledi. Kelimeler kifayetsizdi. Ona duyduğu ihtiyaç çok yoğun ve ilkeldi. Bu ihtiyaç onu konuşamaz hale getiriyordu. Konuşmak bir tarafa zar zor düşünebiliyordu.

Bu kadının onun için nasıl bu kadar çok şey ifade ettiğinden emin değildi. Bir gün bir yabancıyken ertesi gün hava, su kadar vazgeçilmez olmuştu. Üstelik bu bir anda oluverme-

mişti. Benedict'in onsuz bütün hayatının anlamını yitireceğini anlamasına kadar geçen ve duygularına yavaş ve sinsi bir şekilde etki eden bir süreçti bu.

Benedict, Sophie'nin çenesine dokundu ve gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı. Gözleri henüz dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlardı. Dudakları da titriyordu. Benedict onun da kendisi gibi bu anın büyüsüne kapıldığını anladı.

Benedict yavaş ama çok yavaş bir şekilde geriye çekildi. Ona hayır diyebilme şansını vermek istiyordu. Hayır demesi Benedict'i öldürürdü ama bu gecenin sonrasında pişman olduğunu duymak çok daha kötü olurdu.

Ama Sophie hayır demedi ve Benedict birkaç santim geri çekildiğinde gözlerini yakınlaştırdı ve kafasını hafifçe yana eğip onu öpmesi için Benedict'i sessizce davet etti.

Bu olağanüstüydü ama Benedict onu her öptüğünde Sophie'nin dudakları daha tatlı ve kokusu da daha kışkırtıcı bir hal alıyordu. Ve onun muhtaçlığı da katlanarak büyüyordu. Kanı arzuyla yanıp tutuşuyor, onu kanepeye fırlatıp elbiselerini yırtıp atmamak için her bir uzvunu baskı altında tutuyordu.

Benedict ona da sıra gelecek diye düşündü gizli bir gülümsemeyle. Ama bu –bu kesinlikle Sophie için bir ilkti– yavaş, nazik ve bir genç kızın hayal ettiği gibi olmalıydı.

Belki de öyle değildi. Benedict'in gülümsemesi apaçık bir sırıtışa dönüştü. Ona yapacağı şeylerin çoğunu Sophie hayal etmeyi düşünemezdi bile.

"Neden gülüyorsun?" diye sordu Sophie.

Benedict birkaç santim geri çekildi ve Sophie'nin yüzünü iki eliyle birden tuttu. "Güldüğümü nereden biliyorsun?"

"Dudaklarımda hissedebiliyorum."

Benedict parmağını Sophie'nin dudaklarına götürdü ve okşamaya başladı. Ardından dudaklarına bastırarak, "Beni güldürüyorsun," diye fısıldadı. "Çığlık atmak istememe neden olmadığın zamanlarda beni güldürüyorsun."

Sophie'nin dudakları titremeye başladı ve sıcak nefesi Benedict'in parmağını ıslattı. Benedict onun elini alıp ağzına doğru götürdü ve onun da bir parmağını kendi dudaklarına bastırdı. Sophie'nin gözleri büyüdü, Benedict onun parmağını ağzına aldı ve parmak uçlarını yumuşak bir şekilde emmeye başladı. Diliyle ve dişleriyle Sophie'nin derisini gıdıklıyordu.

Sophie iç çekti; sesi tatlı ve erotikti.

Benedict'in ona sormak istediği binlerce soru vardı –Nasıl hissediyordu? Ne hissediyordu?– ama ona düşünme fırsatı verirse fikrini değiştireceğinden ölesiye korkuyordu.

Bu nedenle soru sormak yerine onu yakıcı ve tutku dolu öpücüklere boğdu.

Onu kanepeye doğru çekerken dua eder gibi ismini mırıldandı, Sophie'nin çıplak sırtı döşemeye yaslandı.

"Seni istiyorum," diye inledi Benedict. "Seni nasıl istediğimi bilemezsin. Bilemezsin."

Sophie buna boğazından gelen ince bir sesle yanıt verdi. Her nedense bu Benedict'in içindeki ateşi daha da körükledi ve dudakları Sophie'nin kuğu gibi uzanmış boynunda dolaşırken, parmaklarını tenine bastırarak onu daha sıkı kavradı.

Benedict Sophie'nin yanan tenini takip ederek aşağıya, daha aşağıya doğru ilerledi. Göğsündeki yumuşak şişkinliğe ulaşınca kısa bir süre duraksadı. Sophie şimdi tamamen altındaydı ve gözleri arzuyla tutuşmuştu. Bu, Benedict'in hayal ettiğinden çok daha güzeldi.

Ah, onu ne kadar da çok hayal etmişti.

Benedict sahip olma arzusuyla yavaşça homurdanarak Sophie'nin göğüs ucunu ağzına aldı. Sophie usulca inledi. Benedict ise kendi tatmininin haykırışlarını bastırmaktan acizdi.

"Şşş," diye mırıldandı. "Bırak..."

"Ama..."

Benedict parmağını Sophie'nin dudaklarına bastırdı, herhalde biraz sertçe bastırmıştı ama hareketlerini kontrol etmek gitgide zorlaşıyordu.

"Düşünme," diye mırıldandı Benedict. "Sadece arkana yaslan ve sana zevk vermeme izin ver."

Sophie kararsız bir şekilde ona baktı ama Benedict dudaklarını diğer göğsüne götürüp onu şehvetle öpünce, Sophie'nin gözleri sersemlemiş bir halde büyüdü, dudakları aralandı ve kafası arkasındaki yastıkların üstüne yığıldı.

"Bu hoşuna gitti mi?" diye fısıldadı, göğüs ucunu yalarken.

Sophie gözlerini açmayı başaramadı ama onu başıyla onayladı.

"Bu hoşuna gitti mi?" Şimdi dili göğsünün altına ilerlemişti ve göğüs kafesindeki hassas deriyi yalıyordu.

Sophie'nin nefes alışı hızlandı ve tekrar başıyla onayladı.

"Peki ya bu?" Benedict, Sophie'nin elbisesini daha aşağıya kaydırdı ve göbek deliğine ulaşıncaya kadar tenini öpmeye devam etti.

Bu kez Sophie kafasını sallamayı bile başaramadı. Aman Tanrım, Benedict'in önünde resmen çırılçıplaktı ve tek yapabildiği inlemek ve daha fazlası için yalvarmaktı.

"Sana ihtiyacım var," dedi Sophie, nefes nefeseydi.

Benedict'in kelimeleri Sophie'nin karnındaki yumuşak deride yankılandı. "Biliyorum."

Sophie hareket etmek için duyduğu ilkel ihtiyaca sinir olarak onun altında kıvranıyordu. İçinde çok tuhaf bir şeyler hissediyordu. Sıcak ve telaşlı bir şeyler. Sanki içinde patlamaya hazır bir bomba vardı. Sanki yirmi iki yıllık hayatında ilk defa yaşadığını hissediyordu.

Sophie çaresizce Benedict'in tenini hissetmek istiyordu. Keten gömleğini yakaladı ve pantolonundan kurtarana kadar çekiştirdi. Sonra ona dokundu, elleriyle sırtını okşadı. Şaşırtıcı ve harika bir şekilde Benedict'in kasları ellerinin altında titriyordu.

"Ah, Sophie," diye inledi Benedict titreyerek.

Sophie gömleğinin altından onun tenini okşuyordu.

Benedict'in tepkisi ona cesaret verdi ve ellerini omuzla-

rındaki sıkı ve geniş kaslara doğru ilerleterek onu iyice ateşlendirdi.

Benedict tekrar inledi ve sonra Sophie'nin üzerinden hafifçe kalkarken, "Lanet olasıca şey," diye mırıldandı ve gömleğini yırtarak odanın karşı köşesine fırlattı. Sophie, Benedict tekrar ona doğru eğilmeden önce birkaç saniye çıplak göğsünü izledi. Bu sefer tenleri birbirine değiyordu.

Bu Sophie'nin hayal bile edemeyeceği kadar mükemmel bir histi.

Benedict sıcacıktı, çok sert ve güçlü kasları olmasına rağmen teni kışkırtıcı bir şekilde yumuşaktı. Ve çok güzel kokuyordu. Sandal ağacı parfümü ve sabun karışımı erkeksi ve sıcak bir kokusu vardı.

Benedict burnuyla Sophie'nin boynuna sokulurken Sophie de parmaklarıyla onun saçlarına dokundu. Gür saçları, Benedict boynunu öperken Sophie'nin çenesini gıdıklıyordu.

"Ah, Benedict," diye iç çekti Sophie. "Bu çok mükemmel. Daha güzel bir şey hayal edemiyorum."

Benedict kafasını kaldırdı, gülümserken gözleri parıldıyordu.

"Ben hayal edebiliyorum."

Sophie dudaklarının aralandığını hissetti ve çok sersem göründüğünü düşündü. Orada öylece yatıp aptal gibi Benedict'i seyrediyordu.

"Sadece bekle," dedi Benedict, "Sadece bekle."

"Ama... Ah!"

Sophie, Benedict ayakkabılarını çıkarırken inledi. Benedict'in ellerinden biri, bileğini kavradı ve bacaklarından yukarı doğru çıkmaya başladı.

"Bunu hayal etmiş miydin?" diye sordu, dizinin arkasındaki yumuşaklığa dokunurken.

Sophie kıvranmamaya çalışırken çılgınca kafasını salladı.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Benedict. "O halde bunu

da hayal etmediğine eminim." Uzandı ve Sophie'nin jartiyerlerinin bağını çözdü.

"Ah, Benedict bunu yapmama..."

"Hayır, yapmalıyım." Acı veren bir yavaşlıkla çoraplarını bacaklarından aşağı kaydırdı. "Gerçekten yapmalıyım."

Sophie, Benedict'in çorapları kafasının üzerinden fırlatışını zevkten kalakalmış bir şekilde izledi. Çorapları yüksek kalite değildi ama yine de yumuşaktı ve yere inene kadar havada âdeta karahindiba perçemleri gibi süzülmüşlerdi. Biri lambaya, diğeri de yere düşmüştü.

Ardından o hâlâ gülerek abajurda sarhoş gibi sallanan çoraplarına bakarken Benedict ona doğru kıvrıldı ve ellerini kalçalarına gelene dek bacaklarında gezdirdi.

"Sanırım daha önce kimse buraya dokunmamıştır," dedi muzipçe.

Sophie kafasını iki yana salladı.

"Ve sanırım bunu asla hayal etmemişsindir."

Sophie tekrar kafasını salladı.

"Eğer bunu hayal etmediysen..." Benedict kalçalarını sıktı ve Sophie kanepede kıvranmaya başladı. "Eminim bunu hiç hayal etmemişsindir." Konuşurken parmaklarını yukarı doğru hareket ettirdi, tırnaklarıyla yaptığı halkalarla derisini hafifçe çizerek Sophie'nin teninde ilerledi, ta ki kadınlığına ulaşana kadar.

"Ah, hayır," dedi Sophie, bunu istemsiz olarak söylemişti. "Yapama..."

"Yapabilirim. Seni temin ederim."

"Ama... Ahhhh!" Sophie bir anda beyni pencereden dışarıya uçup gitmiş gibi hissetti çünkü Benedict onu okşarken başka bir şey düşünmek imkânsızdı. Daha doğrusu neredeyse imkânsızdı. Çünkü bu olanların son derece edepsizce olduğunu ama yine de onun durmasını asla istemediğini düşünebiliyordu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sordu Sophie, nefes nefeseydi

ve Benedict parmaklarıyla onu ahlaksız bir şekilde okşamaya devam ettikçe bütün kasları geriliyordu.

"Her şeyi," diye cevap verdi Benedict, dudaklarını onunkilerle buluştururken. "İstediğin her şeyi."

"Ben... Ah!"

"Mesela bunu, değil mi?" Kelimeleri yanaklarında yankılandı.

"Ben ne istediğimi bilmiyorum," dedi Sophie nefes nefese.

"Ben biliyorum." Kulaklarına doğru ilerledi ve kulak memesini emmeye başladı. "Senin ne istediğini kesinlikle biliyorum. Güven bana."

Ve işte bu kadar basitti. Sophie kendini ona tamamen teslim etti, zaten buna çoktan razıydı.

Benedict ona, "Güven bana," dediğinde Sophie ona güvendi. Âdeta içinde bir şeyler yer değiştiriyordu. Bunu yapmaya hazırdı. Bu hâlâ yanlıştı ama Sophie hazırdı, bunu istiyordu ve hayatında ilk defa çılgınca ve tamamen karakterinin dışında bir şey yapacaktı.

Sadece istediği için.

Benedict sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, birkaç santim geriye çekildi ve kocaman elleriyle Sophie'nin yanağına dokundu.

"Eğer durmamı istiyorsan," dedi, sesi kurnaz ve boğuk çıkıyordu, "bana şimdi söylemelisin. On dakika veya bir dakika sonra değil. Şimdi."

Sophie bunu sormasından etkilenerek elini aynı onun yaptığı gibi Benedict'in yanağına uzattı. Ama konuşmak için ağzını açtığında söyleyebildiği tek kelime "Lütfen" oldu.

Benedict'in gözleri ihtiyaç duygusuyla ışıldadı ve sonra sanki içinde bir şeyler patlamış gibi bir anda değişti. O kibar ve yumuşak âşık gitmiş, yerine tutkuyla yanıp tutuşan bir adam gelmişti. Elleri her yerdeydi, Sophie'nin bacaklarında, belinde, yüzünde. Ve Sophie farkına bile varmadan elbisesi yere, çoraplarının yanına düştü. Çırılçıplaktı ve bu ona hem

çok tuhaf hem de Benedict ona dokunmaya devam ettiği sürece çok doğru geliyordu.

Kanepe çok dardı ama bu, Benedict'i pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarırken rahatsız etmemişti. Ayakkabıları havada uçuşurken Sophie'nin yanına yerleşti, giysileri çıkartırken bile ona dokunmaktan kendini alamamıştı. Soyunmak uzun sürmüştü ama diğer yandan Benedict eğer Sophie'nin yanından uzaklaşırsa öleceğine dair bir hisse kapılmıştı.

Bir kadını daha önce de istediğini düşündü. Bir kadına daha önce de ihtiyaç duymuştu. Ama bu... Bu ikisinden de farklıydı. Bu ruhaniydi. Bu ruhunda yankılanıyordu.

Nihayet bütün kıyafetlerini çıkardı ve onun altında olduğunu hissetmenin tadını çıkarmak için kısa bir süre durakladıktan Sophie'nin üstüne uzandı. Baştan aşağı tenleri birbirlerine değiyordu. Benedict âdeta kaya gibi, daha önce hiç olmadığı kadar sertleşmişti ama dürtülerine hâkim oldu ve yavaş hareket etmeye çalıştı.

Bu Sophie için ilkti. Mükemmel olmalıydı.

Mükemmel olmasa bile iyi olmalıydı.

Bir elini uzattı ve ona dokundu. Sophie hazırdı, hatta onun için hazırdan da öteydi. Benedict bir parmağını onun içine kaydırdı, bütün bedeni onun varlığıyla sarsılıp gerilirken Sophie zevkten sırıtıyordu.

"Bu çok..." Sesi tizleşmiş, nefes alışı hızlanmıştı. "Çok..."

"Garip?" diye bitirdi Benedict onun yerine.

Sophie başıyla onayladı.

Benedict kedi gibi yavaşça gülümsedi. "Alışacaksın," dedi. "Seni buna iyice alıştırmayı düşünüyorum."

Sophie'nin kafası geriye düştü. Bu delilikti. Ateşliydi. İçinde, ta derinlerinde bir yerde bir şeyler oluşuyor, dolanıyor, titreşiyor ve onun kaskatı kesilmesine sebep oluyordu. Serbest bırakılması gereken ve onu yakalamaya çalışan ama tüm bu baskıya rağmen, sanki bu anı yaşamak için doğduğunu hissettiren mükemmel bir şeydi bu.

"Ah, Benedict," diye iç çekti Sophie. "Ah, aşkım."

Benedict çok kısa bir süre için donakaldı ve Sophie onu duyduğunu anladı. Benedict tek kelime etmedi, onu boynundan öpmeye, bacaklarını sıkmaya devam etti. Bir yandan da içine girebilmek için onu hafifçe dürterek kalçalarının arasına yerleşmeye çalışıyordu.

Sophie'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Merak etme," dedi Benedict neşeli bir sesle, her zamanki gibi Sophie'nin aklını okumuştu. "Çok güzel olacak."

"Ama..."

"Bana güven," dedi, sözcükleri Sophie'nin dudaklarında yankılanıyordu.

Sophie onun yavaşça içine girdiğini hissetti. Esnetilmiş ve âdeta istila edilmişti ama yine de bunun kötü hissettirdiğini söylemezdi. Bu... Bu...

Benedict, Sophie'nin yanağına dokundu. "Ciddi görünüyorsun."

"Bunun nasıl hissettirdiğine karar vermeye çalışıyorum," dedi Sophie.

"Eğer bunu düşünüyorsan kesinlikle yeteri kadar iyi bir iş çıkarmıyorum demektir."

Sophie şaşkınlık içinde ona baktı. Benedict'in ona bu şekilde gülümseyerek bakması âdeta kalbini eritiyordu.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak," diye fısıldadı Benedict.

"Ama düşünmemek çok zor ol... Ah!"

Ardından onun altında kıvranırken gözleri devrildi.

Benedict yüzündeki mutlu ifadeyi görmesin diye kafasını Sophie'nin boynuna gömdü. Bu Benedict'in devam edebilmesi için, onun, yalnızca duyguyla ve heyecanla yaşanması gereken bir anı analiz etmesini engelleyebilecek en iyi yoldu.

Ve Benedict devam etti. Sophie'nin kızlık zarının narin duvarına ulaşana kadar amansızca ilerlemeyi sürdürdü.

Benedict ürkmüştü. Daha önce hiç bir bakireyle beraber olmamıştı. Acıdığını ve erkeğin kadının acısını azaltmak için

hiçbir şey yapamadığını duymuştu. Ama tabii ki Benedict nazik olursa bunu Sophie için kolaylaştırabilirdi.

Benedict aşağıya baktı. Sophie'nin yüzü kızarmış ve nefesi hızlanmıştı. Gözlerinin feri gitmiş ve sersemlemişti. Açıkça zevkten kendinden geçmişti.

Bu Benedict'i ateşlendirdi. Tanrım, onu o kadar çok istiyordu ki kemikleri sızlıyordu.

"Bu acıtabilir," diye yalan söyledi. Acıtacaktı. Ama ona gerçeği söyleyip hazırlıklı olmasını sağlamak veya gergin olmaması için biraz yumuşatarak söylemek arasında sıkışıp kalmıştı.

"Umurumda değil," dedi Sophie. "Sana ihtiyacım var."

Benedict kalçası öne doğru ilerlerken, dudaklarına son bir ateşli öpücük kondurdu. Sophie'nin bekâreti bozulurken altında hafifçe kasıldığını hissetti ve hemen o anda boşalmamak için resmen kendi elini ısırdı.

Sanki otuz yaşında tecrübeli bir adam değil de, on altı yaşında toy bir delikanlıydı.

Ona bunu Sophie yapmıştı. Sadece Sophie.

Benedict'in asıl isteği tamamen rahat olabilmekken, temel dürtülerine karşı koymak için dişlerini sıkarak Sophie'nin içinde yavaş yavaş gidip gelmeye başladı.

"Sophie, Sophie," diye inledi, ismini tekrarlarken kendine bunun onunla ilgili olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Benedict ona zevk vermek için oradaydı, kendisi için değil.

Sophie Benedict'in altında kıvranıyordu ve her kıpırdanması, her hareketi onun çılgın arzularını körüklüyordu. Sophie için fazlasıyla nazik olmaya çalışıyordu ama o bunu çok zorlaştırıyordu. Sophie'nin elleri her yerdeydi; kalçalarında, sırtında, omuzlarında.

"Sophie," diye tekrar inledi Benedict. Kendini daha fazla tutamıyordu. O kadar güçlü değildi. O kadar asil değildi. O kadar...

"Ahhhhhhhhhh!"

Sophie, Benedict'in altında kaskatı kesildi ve çığlık atarken vücudu kamburlaştı. Parmaklarını Benedict'in sırtına geçirdi, tırnakları tenini çiziyordu ama Benedict bunu umursamadı. Tek bildiği Sophie'nin zevke ulaştığıydı ve bu iyi bir şeydi, üstelik Tanrı aşkına artık o da...

"Ahhhhhhhhhh!"

Benedict de artık zevkin doruklarında geziniyordu.

Titremekten kendini alamıyordu. Bir süre Sophie'nin üstünde yığılı bir halde kaldı, onu ezdiğinin az çok farkındaydı ama tek bir kasını bile hareket ettirecek hali yoktu.

Bir şeyler söylemeliydi, ona bunun ne kadar harika olduğunu söylemeliydi. Ama âdeta dili tutulmuş, dudakları kilitlenmişti. Her şeyden öte gözlerini açmakta bile zorlanıyordu. Güzel sözler bekleyebilirdi. Ama o sadece bir erkekti ve kendine gelmesi lazımdı.

"Benedict?" diye fısıldadı Sophie.

Benedict elini yavaşça onun üzerine koydu. Yapmayı başarabildiği tek şey onu duyduğuna dair bir işaret vermekti.

"Her zaman böyle mi olur?"

Benedict kafasını salladı, bu işareti hissedip ne demek istediğini anlamasını umarak.

Sophie derin bir iç çekti ve iyice yastıkların içine gömüldü.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Benedict onu saçlarından öptü, burası şu an ulaşabildiği tek yerdi. Hayır, her zaman böyle olmazdı. Benedict onu pek çok kez hayal etmişti. Ama bu... Bu...

Bu hayallerinin de ötesindeydi.

Sophie mümkün olabileceğini düşünmese de Benedict'in onu kanepeye bastıran ve neredeyse nefessiz bırakan heyecan verici ağırlığına rağmen uyumuş olmalıydı. Benedict de uyuyakalmıştı. Çünkü Sophie, Benedict uyanıp üstünden kalktığında aniden hissettiği üşümeyle uyandı.

Benedict Sophie'nin çıplaklığından utanmaması için üstüne battaniye örttü. Sophie yüzü kıpkırmızı olsa da gülümsedi. Bu onun utancını azaltmaya yarayacak ufak bir şeydi. Olanlardan pişman olduğundan değil. Bir kadının kanepede bekâretini kaybedip de utanmaması mümkün değildi.

Yine de battaniye getirmek düşünceli bir hareketti. Gerçi Sophie buna hiç şaşırmadı. Benedict zaten düşünceli bir adamdı.

Benedict belli ki Sophie gibi utanmıyordu çünkü odanın etrafına pervasızca saçılmış olan giysilerini toparlarken vücudunu kapamak gibi bir ihtiyaç duymamıştı. Sophie, pantolonunu giyerken onu arsızca seyretti. Benedict dimdik ve gururlu bir şekilde ayakta dikiliyordu ve Sophie'yi kendisini izlerken yakaladığında sıcak bir gülümsemeyle ona baktı.

Tanrım, bu adamı ne kadar çok seviyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Benedict.

"İyi," diye cevap verdi.

"Güzel."

Sophie utanarak gülümsedi.

"Harika."

Benedict yerden gömleğini aldı ve bir kolunu içine soktu.

"Eşyalarını alması için birisini göndereceğim."

Sophie gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Merak etme. Gizli kalmasını sağlayacağım. Artık ailemi tanıdığından dolayı çekineceğini biliyorum."

Sophie elbisesinin çok uzağında olmamasını dileyerek battaniyeyi iyice üstüne çekti. Çünkü bir anda kendini çok mahcup hissetmişti. Asla yapmamaya yemin ettiği bir şeyi yapmıştı ve üstelik Benedict artık onun metresi olduğunu varsayıyordu.

"Kimseyi oraya gönderme lütfen," dedi Sophie kısık sesle.

Benedict ona şaşırarak baktı.

"Kendin gitmeyi mi tercih edersin?"

"Eşyalarımın oldukları yerde kalmasını tercih ederim," dedi usulca.

Bunu söylemek ona doğrudan metresi olmayacağını söylemesinden daha kolaydı.

Bir seferlik bir şey bağışlanabilirdi, bir seferlik bir şeyi kaldırabilirdi ama kocası olmayan bir adamın yanında ömür boyu yaşamak... Bu yapamayacağı bir şeydi.

Sophie karnına, orada, dünyaya gayrimeşru olarak getirmek zorunda kalacağı bir çocuk olmasın diye dua ederek baktı.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Benedict, Sophie'nin yüzüne dikkatlice bakarken.

Lanet olsun. Onun kolayca bir çıkış yolu bulmasına izin vermeyecekti.

"Diyorum ki," dedi Sophie, boğazında aniden oluşan yumru yüzünden yutkunarak, "senin metresin olamam."

"Neden bunu bu şekilde nitelendiriyorsun?" diye sordu Benedict gergin bir ses tonuyla.

"Bunu yanlış bir karar olarak nitelendiriyorum," dedi, Benedict'in gözlerine bakmadan.

"Ah, yani ben yanlış bir karar mıyım?" dedi Benedict, sesinde sahte bir neşe vardı. "Ne kadar güzel. Daha önce kimse için yanlış bir karar olmamıştım."

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

Ayakkabılarından birini aldı ve giyebilmek için sandalyenin koluna yaslandı.

"Açıkçası, sevgilim, artık senin ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunu bir daha yapamam."

Benedict Sophie'yle yüz yüze gelmek için kafasını hızla çevirdi, nazik gülümsemesine karşın gözleri öfkesinden çakmak çakmak olmuştu.

"Şimdi de yapılmaması gereken bir şey oldum öyle mi? Çok güzel. Bu ahlaksızdan da iyi. Yapılmaması gereken şey

kulağa çok daha korkunç geliyor, sence de öyle değil mi? Yanlış karar vermek basitçe yapılmış bir hatadır sadece."

"Bu konuda bu kadar çirkinleşmeye gerek yok"

Benedict kafasını sanki Sophie'nin dediklerini düşünüyormuş gibi öbür tarafa çevirdi.

"Ben böyle biri miyim acaba? Son derece samimi ve anlayışlı davrandığımı düşünüyorum. Bak, bağırış çağırış yok."

"Bunun yerine bağırış çağırışı tercih ederim."

Benedict Sophie'nin elbisesini aldı ve hiç de kibar olmayan bir şekilde ona doğru fırlattı.

"Her zaman tercih ettiğimiz şeyleri yaşayamıyoruz, değil mi Bayan Beckett? Ben bunun açık bir kanıtıyım."

Sophie elbisesini yakaladı ve nihayet battaniyeyi kaldırmadan giyinebilmenin bir yolunu bulduğunu umarak battaniyenin altına girdi.

"Giyinmenin kolay bir yolunu bulduğuna sevindim," dedi Benedict, ona küçümseyen bir bakış fırlatarak.

Sophie ona dik dik baktı.

"Senden özür dilemeni beklemiyorum."

"Ah, çok rahatladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum."

"Lütfen bu kadar alaycı olma."

Benedict'in gülümsemesi daha da alaycı bir hal aldı.

"Benden bir şey isteyecek konumda değilsin."

"Benedict..."

Benedict saygısız bir bakışla ona doğru eğildi.

"Tabii tekrar seninle beraber olmamı istemen dışında, bunu seve seve yaparım."

Sophie hiçbir şey söylemedi.

"Şimdi anlıyor musun reddedilmenin nasıl bir duygu olduğunu? Ben denemeyi bırakmadan önce beni daha kaç kere geri çevireceksin?"

"Seninle olmak istemediğimden değil..."

"Ah, hep aynı mazeret. Eskidi artık. Eğer benimle beraber

olmak istiyorsan, benimle olursun. Hayır demek istediğin için hayır diyorsun."

"Anlamıyorsun," dedi Sophie kısık sesle. "Sen her zaman istediklerini almaya alışmışsın. Bazılarımızın böyle bir lüksü yok."

"Ne aptalım. Sana bu lüksü sunduğumu zannediyordum."

"Metresin olma lüksünü!" dedi Sophie sert bir şekilde.

Benedict kollarını kavuşturdu ve "Şimdiye kadar yapmadığın bir şeyi yapmış olmayacaksın," dedi dudaklarını bükerek.

"Toparlanmalıyım," dedi Sophie usulca, Benedict'in hakaretini duymazdan gelerek.

Bunu hak etmişti. Onunla yatmıştı. Metresi olacağını neden düşünmemeliydi ki?

"Bir hata yaptım," diye devam etti Sophie. "Ama bu, tekrar yapacağım anlamına gelmez."

"Sana daha iyi bir hayat sunabilirim," dedi Benedict alçak bir sesle.

Sophie kafasını iki yana salladı. "Metresin olmayacağım. Hiç kimsenin metresi olmayacağım."

Benedict'in dudakları Sophie'nin dediklerini hazmetmeye çalışırken şaşkınlıkla aralandı. "Sophie," dedi şüpheli bir ses tonuyla, "seninle evlenemeyeceğimi biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum," diye karşılık verdi. "Ben bir hizmetçiyim, aptal değilim."

Benedict ayakkabılarını giymek için eğildi. Sophie'nin saygınlık istediğini biliyordu ama o da Benedict'in bunu ona veremeyeceğini bilmeliydi.

"Senin için öylesi de çok zor olur," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Seninle evlensem bile kabul görmezsin. Cemiyet çok zalim olabilir."

Sophie sahte bir kahkaha attı.

"Biliyorum," dedi, gülümsemesi tamamen yapaydı. "İnan bana, biliyorum."

"O halde neden..."

"Bana bir iyilik yap," diye lafını kesti ve kafasını çevirdi, artık ona bakmıyordu. "Kendine evlenecek birini bul. Kabul görecek, seni mutlu edecek birini. Sonra da beni rahat bırak."

Sophie'nin sözleri Benedict'in bamteline dokundu ve aklına aniden maskeli balodaki kadın geldi. O Benedict'in dünyasındandı, onunla aynı sınıfa mensuptu. Ve orada dikilmiş ona bakmamaya çalışarak alelacele giyinen Sophie'ye bakarken ne zaman geleceği düşünse, kendisini ne zaman bir eş ve çocuklarla düşünse, kafasında hayal ettiğinin o kadın olduğunu fark etti.

Son iki senesini gümüş elbiseli kadınının içeri girmesini bekleyerek bir gözü kapıda geçirmişti. Kendini bazen sersem, hatta aptal gibi hissediyordu ama onu düşüncelerinden silmeyi asla başaramamıştı.

Veya rüyalarından –ona sadakat yemini verdiği ve ömür boyu mutlu oldukları rüyalarından– çıkarmayı başaramamıştı.

Onun konumundaki bir adam için böyle hastalıklı ve duygusal hayaller kurmak aptalcaydı ama kendine engel olamıyordu. O kadar sevgi dolu ve geniş bir ailede büyümüştü ki, kendi de böyle bir aileye sahip olmak istiyordu.

Ama maskeli balodaki kadın bir seraptan başka bir şey değildi. Lanet olsun, adını bile bilmiyordu. Ama Sophie buradaydı.

Onunla evlenemezdi ama bu beraber olamayacakları anlamına da gelmiyordu. Çok fedakârlık isteyen bir durumdu, özellikle de Sophie için, bunu kabul ediyordu. Ama bunu başarabilirlerdi. Ve kesinlikle bu onları ayrı düşmelerinden çok daha fazla mutlu ederdi.

"Sophie," diye başladı Benedict, "bu durumun mükemmel olmadığı..."

"Yapma," diye sözünü kesti Sophie.

"Beni dinlersen..."

"Lütfen. Yapma."

"Ama dinlemi..."

"Dur!" dedi Sophie, sesi tehlikeli bir şekilde yükselmişti.

Omuzlarını öyle bir sıkmıştı ki resmen kulaklarına erişmişlerdi ama Benedict ısrar etmeye devam edecekti. Onu seviyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ona sebeplerini anlatmalıydı.

"Sophie, beni dinlers..."

"Dünyaya gayrimeşru bir çocuk getirmeyeceğim!" diye bağırdı sonunda. Ayağa kalkarken bir yandan da battaniyeye sarılmaya çalışıyordu. "Bunu yapmayacağım! Seni seviyorum ama bunu yapacak kadar değil. Kimseyi o kadar çok sevmiyorum."

Benedict Sophie'nin karnına bakarak, "Bunun için çok geç olabilir," dedi.

"Biliyorum," dedi Sophie usulca. "Bunu düşünmek beni içten içe yiyip bitiriyor zaten."

"Pişmanlık buna çare olmaz."

Sophie bakışlarını Benedict'ten kaçırarak, "Yaptığımız şeyden pişman değilim. Keşke olsaydım. Pişman olmam gerektiğini biliyorum ama değilim," dedi.

Benedict onu yalnızca izledi. Onu anlamayı istiyordu ama metresi olmak ve onun çocuklarını doğurmak konusunda bu kadar katı olup da sevişmelerinden nasıl pişmanlık duymadığını kavrayamıyordu.

Onu sevdiğini nasıl söyleyebiliyordu? Bu, Benedict'in acısını daha da arttırıyordu.

"Eğer çocuğumuz olmazsa," dedi Sophie usulca, "kendimi çok şanslı addedeceğim. Ve kadere bir daha meydan okumayacağım."

"Hayır, sadece bana meydan okuyacaksın," dedi Benedict. Kendi sesindeki alaycılığı duymuş ve bundan nefret etmişti.

Sophie onu duymazdan geldi, duvardaki resme bakarken bir yandan da battaniyesini çekiştirmeye devam ediyordu.

"Her zaman kalbimde yaşatacağım bir anım oldu. Sanırım bu yüzden yaşadığımızdan pişmanlık duymuyorum."

"Seni geceleri ısıtamayacağım."

"Evet," dedi Sophie üzgün bir şekilde. "Ama her zaman rüyalarımda olacaksın."

"Sen bir korkaksın," diye suçladı onu Benedict. "Hayallerinin peşinden gidemeyen bir korkak."

Sophie arkasını döndü. "Hayır," dedi. "Ben bir piçim. Ve sen umurumda değil demeden önce söyleyeyim ki emin ol benim umurumda. Ve herkesin umurunda. Doğumumdaki rezilliğin aklıma gelmediği tek bir gün geçirmedim."

"Sophie..."

"Eğer bir çocuğum olursa," dedi, sesi çatallanmaya başlamıştı, "onu ne kadar çok seveceğimi biliyor musun? Yaşamaktan, nefes almaktan bile çok. Her şeyden çok. Benim yaşadığım acıyı çocuğuma nasıl yaşatabilirim? Onu aynı acıları çekmeye nasıl mahkûm edebilirim?"

"Çocuğunu reddeder misin?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman senin yaşadığın acıları yaşamaz," dedi Benedict omuz silkerek. "Çünkü onu ben de reddetmem."

"Anlamıyorsun," dedi Sophie ve ağlamaya başladı.

Benedict onu duymamış gibi davranarak, "Ailen tarafından reddedildin. Doğru anlamış mıyım?" diye sordu.

Sophie'nin gülümsemesi gergin ve alaycıydı. "Tam olarak değil. Görmezden gelmek daha iyi bir tanımlama olurdu."

"Sophie," dedi Benedict, onu kollarına alırken, "ailenin hatalarını tekrarlamak zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi üzgün bir şekilde, Benedict'in ona sarılmasına direnmedi ama karşılık da vermedi. "İşte bu yüzden senin metresin olamam. Annemin hayatını tekrar yaşayamam."

"Ama sen..."

"Akıllı bir insanın hatalarından ders alacağını söylerler."

Sophie'nin kuvvetli sesi Benedict'in itirazını sonlandırmıştı. "Ama gerçekten akıllı bir insan başkalarının hatalarından da ders çıkarır." Geri çekildi ve Benedict'e arkasını döndü. "Ben

kendimi gerçekten akıllı bir insan olarak nitelendiriyorum. Bunu elimden alma lütfen."

Sophie'nin gözlerinde elle tutulabilir bir çaresizlik ve acı vardı. Bu Benedict'in kalbini yaralamıştı.

"Giyinmek istiyorum," dedi arkasını dönerken. "Sanırım gideceksin."

Benedict birkaç saniye onun sırtına baktı. "Fikrini değiştirebilirim. Seni öpebilirim, sana..." "

Yapmazsın," dedi Sophie, kılını bile kıpırdatmadan. "Bu sana göre değil."

"Bana göre."

"Beni öpersin, sonra kendinden nefret edersin. Ve bu sadece bir saniye sürer."

Benedict tek kelime daha etmeden, kapıyı arkasından kapatıp odadan çıktı.

Odanın içinde tek başına kalan Sophie'nin titreyen ellerindeki battaniye düştü ve genç kadın ağlayarak kanepenin üzerine yığıldı.

ON SEKİZ

Evlenmek isteyen kızlar ve anneleri için son iki hafta son derece verimsiz geçti. 1816'nın iki gözde bekârı Ashbourne Dükü ve Macclesfield Kontu'nun geçen sene başları bağlanırken, bu sezon bekârlardan pek ilgi gelmedi.

Daha da kötüsü, hâlâ evlenmemiş olan iki Bridgerton kardeş (henüz on altı yaşında olan dolayısıyla evlenme çağındaki hiçbir genç hanıma faydası olmayan Gregory'yi saymıyorum) bu sezon yüzlerini hiç göstermediler. Bu yazar, Colin'in şehir dışında, büyük ihtimalle Wales veya İskoçya'da olduğunu söylüyor (gerçi sezonun ortasında Wales ya da İskoçya'da ne aradığını kimse bilmiyor). Benedict'in hikâyesi ise çok daha karışık. Görünüşe göre, kendisi Londra'da ama soylu çevrelerin düzenlediği sosyetik toplantılara katılmaktan kaçınıyor.

Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, yazarınız yukarıda adı geçen Bay Bridgerton'un zamanını zevk ve eğlence ile geçirdiği izlenimini vermek istemez. Eğer söylentiler doğruysa, son iki haftayı Bruton Sokağı'ndaki evinde geçirmiş.

Şimdiye kadar hasta olduğu yönünde bir rivayet olmadığına göre, bu yazar, Benedict Bridgerton'un nihayet Londra sezonunun son derece sıkıcı olduğu ve zaman geçirmeye değmeyeceği sonucuna vardığını söyleyebilir.

Gerçekten çok zeki bir adammış.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
9 Haziran 1817

Sophie, Benedict'i iki hafta boyunca görmedi. Bundan dolayı mutlu mu olsun, şaşırsın mı, yoksa hayal kırıklığına mı uğrasın bilemiyordu.

Bugünlerde hiçbir şey bilmiyordu. Çoğu zaman kendisini bile tanıyamıyordu.

Benedict'in teklifini reddederek doğru kararı verdiğinden emindi. Bunu mantığıyla, hatta sevdiği adam için yanıp tutuşsa bile kalbiyle de biliyordu. Piç olduğu için çok acı çekmişti ve aynı acıları başka bir çocuğa, özellikle de kendi çocuğuna yaşatma riskini göze alamazdı.

Hayır, bu doğru değildi. Bu riske bir kere girmişti. Ve bundan pişman olmayı başaramamıştı. Hatırası çok değerliydi. Ama bu, bunu bir kere daha yapacağı anlamına gelmezdi.

Ama eğer doğru kararı verdiğinden bu denli eminse, niçin bu kadar çok canı yanıyordu? Sanki kalbi hiç durmadan kırılmaya devam ediyordu. Her geçen gün daha çok parçalanıyordu. Sophie kendine bunun daha kötü olmayacağını, kalbinin parçalanmasının bir gün son bulacağını ve en sonunda da, tamamen kırık bir kalple kalacağını ama iyileşeceğini söylüyordu ama yine de her gece Benedict için ağlayarak uyuyakalıyordu.

Ve her geçen gün kendini daha kötü hissediyordu.

Gerginliği, evin dışına adım atmaya duyduğu korkuyla daha da çok artıyordu. Posy büyük ihtimalle onu arıyordu ve Sophie Posy'nin onu bulmamasının en doğrusu olduğunu düşünüyordu.

Sophie, Posy'nin Araminta'ya onun Londra'da olduğunu söyleyeceğini düşünmüyordu. Posy'nin verdiği sözden dönmeyecek kadar güvenilir olduğunu biliyordu ve Sophie çılgınca kafasını iki yana sallarken Posy onu başıyla onaylamıştı ki bu kesinlikle bir söz olarak değerlendirilebilirdi.

Ama Posy'nin bir sözü içinde tutma konusundaki güvenilirliği maalesef dilini tutması konusunda geçerli değildi. Ve Sophie, zihninde Posy'nin onu burada gördüğünü ağzın-

dan kaçırdığıyla ilgili senaryolar kurup duruyordu. Posy'nin Sophie'nin nerede yaşadığını bilmemesi bir avantajdı. Bildiği tek şey Sophie'nin dışarıda gezinti yaptığıydı. Veya belki de Sophie sadece Araminta'yı gözetlemeye gelmişti.

Ama gerçek, Sophie'nin şantaj yapılarak buraya kişisel hizmetçi olarak getirildiğiydi.

Dolayısıyla Sophie'nin duyguları, hüzünden sinire, kalp kırıklığından da tam bir endişeye dönüşüyordu.

Bunların çoğunu kendi içinde tutmayı başarıyordu ama her geçen gün dikkati daha çok dağılıyor ve sakinliğini kaybediyordu. Üstelik Leydi Bridgerton ve kızlarının bunu fark ettiğini biliyordu. Ona endişeli bir ifadeyle bakıyorlar ve onunla gereğinden fazla nazik konuşuyorlardı. Ve neden çay saatlerine katılmadığını merak ediyorlardı.

"Sophie! İşte buradasın."

Sophie onu onarılması gereken küçük bir elbise yığınının beklediği odasına doğru aceleyle gidiyordu ki Leydi Bridgerton onu koridorda yakaladı.

Sophie durdu ve selam verirken gülümsemeye çalıştı.

"İyi günler Leydi Bridgerton."

"İyi günler Sophie. Her yerde seni arıyordum."

Sophie ona boş gözlerle baktı. Bunu son zamanlarda çok yapıyordu. Bir şeye odaklanmak onun için zordu.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Evet. Neden bütün hafta çaya gelmediğini merak ettim. Biliyorsun ki kendi aramızda içtiğimiz çaylara her zaman davetlisin."

Sophie yanaklarının ısındığını hissetti. Benedict'i düşünmeden tüm o Bridgerton'larla aynı odada bulunmak çok zor olduğundan çay saatlerine katılmıyordu.

Hepsi birbirine benziyor ve bir araya geldiklerinde tam bir aile oluyorlardı.

Bu Sophie'ye sahip olmadıklarını ve asla sahip olamayacaklarını hatırlatıyordu: kendine ait bir aile.

Seveceği biri. Onu sevecek biri. Evlilik ve saygınlığa giden yoldaki her şey.

Sophie tutku ve aşk için saygınlıklarını hiçe sayacak kadınların olduğunu düşündü. Çok büyük bir parçası o kadınlardan biri olmayı dilerdi. Ama öyle değildi. Aşk, her şey demek değildi. En azından onun için değildi.

"Çok işim vardı," dedi sonunda Leydi Bridgerton'a.

Leydi Bridgerton ona sadece gülümsedi. Sophie'yi daha çok şey söylemeye zorlayan küçük, belli belirsiz, meraklı bir gülümsemeydi bu.

"Dikiş dikiyordum," diye ekledi.

"Ne kadar kötü. Bu kadar çok kıyafet eskittiğimizin farkında değildim."

"Siz yapmadınız," diye cevap verdi Sophie, söylediği anda dilini ısırarak. Arkasından mazereti duyuldu. "Kendi giysilerimi onarıyordum," diye uydurdu, bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini fark edip yutkunarak.

Leydi Bridgerton, Sophie'nin kendi verdikleri dışında kıyafeti olmadığını biliyordu. Ki söylemeye gerek yok ama bu kıyafetlerin hepsi çok iyi durumdaydı. Ve ayrıca, Sophie'nin kızlarla ilgilenmek yerine gün içinde kendi işleriyle uğraşması çok kötü bir davranıştı. Leydi Bridgerton anlayışlı bir işverendi. Büyük ihtimalle bunu dert etmezdi ama bu, Sophie'nin kendi iş ahlakına tersti. Leydi Bridgerton ona bir iş vermişti –her geçen gün kalbinin kırılmasını sağlasa da iyi bir işti bu– ve Sophie işinden gurur duyuyordu.

"Anlıyorum," dedi Leydi Bridgerton, yüzünde hâlâ o esrarengiz gülümseme vardı. "Kendi dikişlerini de çaya getirebilirsin," dedi.

"Ah, bunu hayal bile edemem."

"Ama ben sana getirebileceğini söylüyorum."

Sophie sesinin tonundan bu söylediğini yapması gerektiğini anladı.

"Tabii ki," diye mırıldandı ve onu oturma odasına kadar izledi.

Kızların hepsi orada, her zamanki yerlerindeydiler. Tartışıyor ve gülüşüyorlardı. Espriler havada uçuşuyordu (neyse ki bu sefer havada uçuşanlar kurabiyeler değildi). En büyük kız kardeş Daphne de –artık Hastings Düşesi'ydi– oradaydı. Kucağında en küçük kızı Caroline vardı.

"Sophie," dedi Hyacinth gözleri parlayarak. "Hasta olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Ama beni daha bu sabah gördünüz," diye hatırlattı ona Sophie. "Saçlarınızı yapmıştım."

"Evet, ama pek kendinde değildin."

Sophie'nin buna verecek uygun bir cevabı yoktu çünkü gerçekten de pek kendinde değildi. Bunun aksini iddia edecek hali de yoktu. Bu yüzden hemen bir sandalyeye oturdu ve Francesca çay ister misin diye sorduğunda başıyla onayladı.

"Penelope Featherington bugün uğrayacağını söyledi," dedi Eloise annesine, Sophie ilk yudumunu alırken. Sophie Penelope'yle hiç tanışmamıştı ama Whistledown onun hakkında sık sık yazardı. Sophie, o ve Eloise'in ayrılmaz arkadaşlar olduklarını biliyordu.

"Benedict'in uzun zamandır uğramadığını fark ettiniz mi?" diye sordu Hyacinth.

Sophie iğneyi parmağına batırdı ama neyse ki acıdan bağırmamayı başarabildi.

"Simon'la beni görmeye de gelmedi," dedi Daphne.

"Bana aritmetikte yardım edeceğini söylemişti," diye homurdandı Hyacinth, "ama kesinlikle sözünde durmadı."

"Eminim aklından uçup gitmiştir," dedi Leydi Bridgerton, "keşke ona bir not gönderseydin."

"Veya kapısına dayanabilirdin," dedi Francesca gözlerini devirerek. "Çok uzakta yaşamıyor ki!"

"Ben bekâr bir kızım," dedi Hyacinth burnundan soluyarak. "Bekâr evlerini ziyaret edemem."

Sophie öksürdü.

"Sen daha on dört yaşındasın," dedi Francesca onu küçümseyen bir şekilde.

"Fark etmez!"

"Simon'dan da yardım isteyebilirsin," dedi Daphne. "Sayılar konusunda Benedict'ten daha iyidir."

"O haklı," dedi Hyacinth ve Francesca'ya sert bir bakış attıktan sonra annesine döndü. "Zavallı Benedict. Artık benim hiçbir işime yaramaz."

Hepsi kıkırdadılar çünkü Hyacinth'in şaka yaptığını biliyorlardı. Artık nasıl kıkırdanacağını unuttuğunu sanan Sophie dışında.

"Benedict'in iyi olduğu şey ne? Simon sayılarda, Anthony tarihte iyi. Colin tabii ki en komiğimiz ve..."

"Sanat."

Sophie'nin sert ses tonu Hyacinth'in lafını bölmüştü. Benedict'in kendi ailesinin onun bu önemli özelliğini bilmemesi biraz sinirine dokunmuştu.

Hyacinth ona şaşkınlıkla baktı.

"Anlayamadım?"

"Sanatta iyi," diye tekrarladı Sophie. "Sanıyorum, bu konuda hepinizden daha iyi."

Bu herkesin dikkatini çekti çünkü Sophie o zamana kadar onlara nükteli bir cevap verirken genellikle hep yumuşak bir sesle konuşmuş ve kesinlikle hiçbirine sert bir yanıt vermemişti.

"Resim yaptığını bile bilmiyordum," dedi Daphne, bu çok ilgisini çekmişti.

Sophie ona dik dik baktı. Bridgerton kadınları arasında buna en az sahip olan Daphne'ydi ama onun da gözlerindeki keskin zekâyı görmemek imkânsızdı. Daphne kardeşinin saklı yeteneğini merak ediyor, neden bununla ilgili hiçbir şey bilmediğini ve daha da önemlisi bunu Sophie'nin neden bildiğini öğrenmek istiyordu.

Sophie kısa bir süre içinde bütün genç düşeslerin ona baktıklarını gördü. Ve yine kısa bir süre içinde hata yaptığını anladı. Eğer Benedict onlara sanatıyla ilgili bir şey söylemediyse o halde bunu söylemek kesinlikle Sophie'ye düşmezdi.

"Resim yapıyor," dedi Sophie sonunda, bunu daha fazla soru sorulmasını engelleyebilecek bir şekilde söylediğini umarak.

İşe yaramıştı. Kimse tek kelime etmedi ama beş çift göz, çok dikkatli bir şekilde onu izliyordu.

"Kara kalem çalışıyor," diye mırıldandı.

Sophie onlarla göz göze geldi. Eloise hızlı hızlı gözlerini kırpıştırıyordu. Leydi Bridgerton ise gözlerini bile kırpmıyordu.

"Oldukça da iyi," diye mırıldandı Sophie ama bunu söylerken içinden kendine kızıyordu. Bridgerton'ların sessizliğinde onu bu sessizliği bozmaya mecbur eden bir şey vardı.

Nihayet, bozulmayan uzun bir sessizlikten sonra Leydi Bridgerton boğazını temizledi ve, "Çizimlerinden birini görmek isterim," dedi. "Benimle paylaşmak isterse tabii..."

Sophie ayağa kalktı. "Sanırım gitmeliyim."

Leydi Bridgerton onu baştan aşağı süzdü. "Lütfen," dedi, hem kadife gibi yumuşak hem de çelik gibi sert bir ses tonuyla. "Kal."

Sophie tekrar yerine oturdu.

Eloise birden ayağa fırladı. "Sanırım Penelope'nin sesini duydum."

"Hayır, duymadın," dedi Hyacinth.

"Neden yalan söyleyeyim?"

"Nedenini bilmiyorum ama..."

Kâhya kapının girişinde belirdi. "Bayan Penelope Featherington," dedi.

"Gördün mü?" diye çıkıştı Eloise Hyacinth'e.

"Kötü bir zamanda mı geldim?" diye sordu Penelope.

"Hayır," diye cevap verdi Daphne gülümseyerek, gülümsemesinde belirsiz bir neşe vardı. "Sadece garip bir zamanda geldin."

"Öyle mi? Daha sonra da gelebilirim."

"Tabii ki hayır," dedi Leydi Bridgerton. "Lütfen otur ve bir çay al."

Sophie, genç kız Francesca'nın yanındaki kanepeye otururken onu izledi. Penelope'nin sofistike bir güzelliği yoktu ama kendine göre bir cazibesi vardı. Saçları kızıl kahveydi ve yanakları hafifçe çillerle kaplıydı.

Bunları düşünürken, Leydi Whistledown'un köşesinde onun ne kadar kötü giyindiğini okuduğunu hatırladı. Zavallı kız annesine mavi giyinmesine izin vermesini bir türlü söyleyemiyormuş.

Sophie gizli gizli Penelope'yi incelerken, Penelope'nin onu pek de gizli gizli incelemediğini fark etti.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu kız ona aniden.

Sophie bir anda korkunç bir hisse kapıldı. Belki de bir deja vu yaşıyordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi hızlıca.

Penelope bakışlarını Sophie'den ayırmıyordu.

"Emin misin?"

"Hi-hiç zannetmiyorum."

"Haklı olduğuna eminim. Ama çok tanıdık geliyorsun."

"Sophie bizim yeni hizmetçimiz," dedi Hyacinth sanki bu her şeyi açıklamaya yetermiş gibi. "Genelde aile arasında olduğumuzda çay saatlerimize eşlik eder."

Sophie Penelope'yi cevap olarak bir şeyler mırıldanırken izledi ve bir anda fark etti! Onu daha önce görmüştü! Onu maskeli baloda, büyük ihtimalle Benedict'le tanışmadan en fazla on saniye önce görmüştü.

Sophie salona girdiğinde, genç bir adam onun yanında bir yer bulmaya çalışarak etrafında dolanmaya başlamıştı. O sırada Penelope orada oldukça garip yeşil bir kostüm ve komik bir

şapkayla dikiliyordu. Her nedense maske takmamıştı. Sophie, genç adam Penelope'ye çarpıp neredeyse onu yere düşürmeden önce, kostümünün ne olduğunu anlamak için onu birkaç saniye izlemişti.

Sophie yardım etmek için elini uzatıp ona, "Yakaladım seni," diyecekken birkaç genç adam araya girip iki kadını uzaklaştırmışlardı.

Sonra Benedict gelmiş ve Sophie gözlerini ondan alamamıştı. Bu olaydan sonra da Penelope ve maskeli balodaki adamların iğrenç yaklaşımlarını tamamen unutmuştu.

Ve açıkça Penelope de bu olanları hatırlıyordu.

"Eminim yanılıyorumdur," dedi Penelope, Francesca'nın elinden çay fincanını alırken. "Özellikle görünüşün değil, daha çok duruşun..."

Sophie konuya küçük bir müdahalenin gerekli olduğuna karar verdi ve konuşma gülümsemesini takınarak, "Tanıdığınız hanımların gerçekten çok zarif ve kibar olduğuna emin olduğumdan bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi.

Sophie ağzını kapattığı anda bir şekilde çok fazla konuştuğunun farkına vardı. Francesca ona sanki alnından boynuzlar filizleniyormuş gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

Leydi Bridgerton'un ise, "İki haftadır kurduğun en uzun cümlenin bu olduğuna yemin edebilirim," derken dudakları seğiriyordu.

Sophie, "Kendimi çok iyi hissetmiyordum," diye mırıldandı.

"Ah!" diye bağırdı aniden Hyacinth. "Umarım çok kötü değilsindir çünkü bu akşam için bana yardım edebileceğini umuyordum."

"Tabii ki," dedi Sophie, sanki bir bilmeceymiş gibi onu izlemeye devam eden Penelope'ye bir mazeret uydurma arzusuyla. "Neye ihtiyacın var?"

"Bu akşam kuzenlerimi eğlendirmeye söz verdim."

"Ah, tabii ya," dedi Leydi Bridgerton bardak altlığını masaya bırakırken. "Tamamen unutmuşum."

Hyacinth onu başıyla onayladı.

"Yardım edebilir misin? Dört kişiler ve çok yorucu olacağından eminim."

"Tabii ki." dedi Sophie. "Kaç yaşlarındalar?"

Hyacinth omuz silkti.

"Altı ile on arası," dedi Leydi Bridgerton hoşnutsuz bir ifadeyle. "Bunu biliyor olmalıydın Hyacinth." Sophie'ye döndü ve ekledi: "En küçük kız kardeşimin çocukları."

Sophie Hyacinth'e dönerek, "Geldiklerinde bana haber verin lütfen. Çocukları çok severim ve yardımım dokunursa çok memnun olurum," dedi.

"Harika," dedi Hyacinth, ellerini birbirlerine çarparak. "Çok küçük ve hareketliler. Beni çok yoruyorlar."

"Hyacinth," dedi Francesca, "sen de çok yaşlı ve çökmüş sayılmazsın."

"On yaşın altında dört çocukla en son ne zaman vakit geçirdin?"

"Durun," dedi Sophie, iki haftadan beri ilk kez gülüyordu. "Yardım edeceğim. Kimse yorulmayacak. Ve sen de gelmelisin Francesca. Eminim ki çok güzel zaman geçireceğiz."

"Sen..." diyerek Penelope bir şeyler söylemeye başladı ama ardından sustu. "Boş ver."

Ama Sophie ona baktığında son derece şaşkın bir ifadeyle hâlâ kendisini izlediğini gördü. Daha sonra, "Seni tanıdım. Seni tanıdım," dedi heyecanla.

"Eminim doğru söylüyordur," dedi Eloise, neşeli bir gülümsemeyle. "Penelope gördüğü bir yüzü asla unutmaz."

Sophie bembeyaz olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Leydi Bridgerton öne eğilerek. "Pek iyi görünmüyorsun."

"Sanırım bir şey dokundu," diye bir yalan söyledi Sophie

hemen, inandırıcı olmak için karnını tutarak. "Belki de süt bozuktu."

"Aman Tanrım," dedi Daphne, endişeyle kaşlarını çatıp bebeğine bakarak. "Caroline'e de biraz içirmiştim."

"Bence tadı iyiydi," dedi Hyacinth.

"Bu sabah yediğim bir şeyden de olabilir," dedi Sophie, Daphne'nin daha fazla endişelenmemesi için.

"Sanırım biraz uzunsam iyi olacak." Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Tabii müsaade ederseniz Leydi Bridgerton."

"Elbette," diye cevap verdi. "Umarım iyileşirsin"

"Eminim iyileşeceğim," dedi Sophie, gerçeği söylüyordu. Penelope Featherington'un görüş alanından çıktığı an kendini daha iyi hissedecekti.

"Kuzenlerim gelince sana haber veririm," diye seslendi Hyacinth.

"Daha iyi hissedersen tabii," diye ekledi Leydi Bridgerton.

Sophie onu başıyla onayladı ve aceleyle odayı terk etti. Ama giderken, Penelope Featherington'un onu çok dikkatli bir şekilde izleyen bakışını yakaladı. Bu bakış Sophie'yi korku ve dehşet içinde bırakmıştı.

Benedict iki haftadır kendini çok kötü hissediyordu. Ve annesinin evine doğru giden kaldırımda yürürken bu halinin daha da kötüleşeceğini düşünüyordu. Buraya gelmekten kaçınmıştı çünkü Sophie'yi görmek istemiyordu; bu kötü halini fark edip ona sorular soracak olan annesini görmek istemiyordu; annesinin ilgisini hissedip onu sorguya çekecek olan Eloise'i görmek istemiyordu; Hyacinth'i görmek istemi...

Lanet olsun, kimseyi görmek istemiyordu. Ve hizmetçilerinin kafasını koparmasına bakılırsa (tabii sözlü olarak, gerçi rüyalarında bunu sık sık gerçekleştiriyordu) geri kalan dünyanın da onu görmemesinde yarar vardı.

Ama şansa bakın ki, ilk basamağa ayağını atmıştı ki birinin ona seslendiğini duydu ve arkasını döndüğünde iki erkek kardeşinin kaldırımdan ona doğru yürüdüğünü gördü.

Benedict homurdandı. Onu kimse Anthony ve Colin'den daha iyi tanımazdı ve kırık bir kalbi fark etmemeleri ya da bundan bahsetmemeleri mümkün değildi.

"Seni ne zamandır görmedim," dedi Anthony. "Nerelerdeydin?"

"Orada burada," dedi Benedict kaçamak bir şekilde. "Genelde evdeydim." Colin'e döndü. "Sen nerelerdeydin?"

"Wales."

"Wales mi? Neden?"

Colin omuz silkti. "Öylesine. Daha önce hiç gitmemiştim."

"Çoğu insan oraya sezonun ortasında gitmek için daha geçerli bir sebebe ihtiyaç duyar," dedi Benedict.

"Ben duymam."

Benedict ona bakakaldı. Anthony de ona bakakalmıştı.

"Her neyse," dedi Colin kaşlarını çatarak. "Gitmem gerekiyordu. Annem bu lanet evlilik olayıyla ilgili çok üstüme geliyordu."

"Lanet evlilik olayı mı?" diye sordu Anthony neşeli bir gülümsemeyle. "Seni temin ederim birinin bekâretini bozmak o kadar da korkunç bir şey değil."

Benedict kayıtsız bir ifade takınmaya çalıştı. Sophie'yle seviştikten sonra kanepesinin üzerinde küçük bir kan lekesi görmüştü. Hemen üzerine bir yastık atmış ve hizmetçilerinin oraya bir kadının geldiğini unutana kadar bunu fark etmemelerini ümit etmişti. Hiçbir çalışanının kapıyı dinlemediğini veya dedikodu yapmadığını düşünmeyi tercih ederdi ama Sophie ona, hizmetçilerin genelde evin içinde olan her şeyi bildiklerini söylemişti ve Benedict onun haklı olduğunu düşünüyordu.

Ama Benedict'in yüzü kızardıysa da kardeşleri bunu görmemişti ve Benedict'in, güneşin doğudan doğduğu kadar

emin olduğu bir şey varsa, o da hiçbir Bridgerton'un başka bir Bridgerton'la dalga geçme fırsatını kaçırmadığıydı.

"Durmadan Penelope Featherington'dan bahsediyor," dedi Colin kaşlarını çatarak. "Söylüyorum size, kızı kısa pantolonlu halimizden beri tanıyorum, yani en azından benim kısa pantolonlu halimden beri. O..."

Colin kaşlarını biraz daha çattı çünkü iki kardeşi de ona gülüyorlardı.

"O, adları her neyse işte, küçük kız kıyafetleri giyiyordu."

"Elbise?" diye ekledi Anthony yardımcı olmaya çalışarak.

"Etek?" Bu Benedict'in önerisiydi.

"Önemli olan," dedi Colin baskın bir sesle, "onu çok uzun zamandan beri tanıyor olmam ve sizi temin ederim ki ona âşık olacağımı hiç zannetmiyorum."

Anthony Benedict'e döndü ve "Bir sene içinde evlenecekler. Bu dediğimi bir yere yaz," dedi alaycı bir ses tonuyla.

Colin sinirli bir edayla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anthony!"

"Belki iki sene içinde," dedi Benedict. "Colin daha çok genç."

"Senin aksine," diye karşılık verdi Colin. "Annem neden beni bu kadar sıkıştırıyor merak ediyorum. Tanrı aşkına sen otuz bir yaşındasın..."

"Otuz," dedi Benedict hemen.

"Her neyse işte, gören de arada çok fark var zannedecek."

Benedict'in suratı asıldı. Bu geçen birkaç haftada annesi hiç huyu olmadığı halde Benedict, evlilik ve Benedict'in neden evlenmesi gerektiği konusundaki fikirlerinden hiç bahsetmemişti. Benedict annesinin evine gitmekten kaçınmıştı ama yine de ondan önce de annesi tek kelime etmemişti.

Bu çok tuhaftı.

"Ne olursa olsun," Colin söylenmeye devam ediyordu, "yakın zamanda evlenmeyeceğim ve kesinlikle Penelope Featherington'la da evlenmeyeceğim."

"Ah!"

Bu çok kadınsı bir "ah"tı ve Benedict her nasılsa, kafasını bile kaldırmadan hayatının en garip anlarından birini yaşayacağını anladı. Dehşet içinde kafasını kaldırdı ve ön kapıya doğru döndü; Orada, açık kapının önünde duran Penelope Featherington'u gördü, dudakları şok içinde aralanmıştı ve gözlerinden kalbinin kırıklığı okunuyordu.

Ve o anda, Benedict şimdiye kadar bunu fark etmeyerek ne kadar aptallık (erkekçe bir aptallık) ettiğini anladı: Penelope Featherington kardeşine âşıktı.

Colin boğazını temizledi. "Penelope," dedi, sesi sanki on yaş geriye gidip ergenliğine dönmüş gibi tiz çıkmıştı. "Seni görmek ne güzel."

Kardeşlerine konuşmaya dâhil olup onu kurtarmaları için baktı ama kimse araya girmedi.

Açıkçası Benedict çekinmişti çünkü bu asla düzeltilemeyecek durumlardan biriydi.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi Colin.

"Belli ki bilmiyordun," dedi Penelope ama sesinde kızgınlık yoktu.

Colin acı içinde yutkundu. "Eloise'i ziyarete mi gelmiştin?"

Penelope başıyla onayladı. "Davetliydim."

"Öyle olduğuna eminim," dedi hızlıca. "Tabii ki davetliydin. Sen ailemizin çok kıymetli bir dostusun."

Sessizlik. Korkunç ve tuhaf bir sessizlik.

"Sanki davet edilmesen gelirmişsin gibi," diye bir şeyler geveledi Colin.

Penelope hiçbir şey söylemedi. Gülümsemeye çalıştı ama bunu başaramadı. Sonunda, tam Benedict onun kızarıp sokağa doğru kaçacağını düşündüğü sırada, genç kız Colin'e baktı ve, "Sana hiçbir zaman benimle evlen demedim," dedi.

Colin'in yanakları, Benedict'in asla mümkün olamayacağını düşündüğü bir şekilde kıpkırmızı oldu. Colin konuşmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Benedict ilk kez küçük kardeşini söyleyecek kelime bulamazken görüyordu.

"Ve ben hiçbir zaman..." diye ekledi Penelope, kelimeler dudaklarından kesik kesik ve acı içinde dökülürken zorlukla yutkunuyordu.

"Kimseye bana evlenme teklif etmeni istediğimi söylemedim."

"Penelope," Colin sonunda konuşmayı başardı ve, "Özür dilerim," dedi.

"Özür dilemene gerek yok," dedi Penelope.

"Hayır," diye ısrar etti Colin "Gerek var. Duygularını incittim ve..."

"Orada olduğumu bilmiyordun."

"Ama yine de..."

"Benimle evlenmeyeceksin," dedi Penelope, "bunda yanlış bir şey yok. Ben de kardeşin Benedict'le evlenmeyeceğim."

Benedict bakmamaya çalışıyordu ama bu laf ilgisini çekmişti.

"Onunla evlenmeyeceğimi açıklamam onun duygularını incitmez." Benedict'e döndü ve kahverengi gözlerini ona dikti. "Öyle değil mi Bay Bridgerton?"

"Tabii ki incitmez," diye cevap verdi Benedict hızlıca.

"O halde sorun yok," dedi Penelope gergin bir şekilde. "Kimsenin duyguları incinmedi. Şimdi siz beyler izin verirseniz eve dönmem gerekiyor."

Penelope merdivenlerden aşağı inerken Benedict, Anthony ve Colin Kızıldeniz'in suları gibi iki yana çekildiler.

"Yanında hizmetçin yok mu?" diye sordu Colin.

Penelope kafasını iki yana salladı. "Hemen köşede oturuyorum."

"Biliyorum ama..."

"Sana eşlik ederim," dedi Anthony usulca.

"Buna hiç gerek yok lordum."

"Benim için bir zevk."

Penelope onu başıyla onayladı ve ikisi birlikte sokağa ilerlediler.

Benedict ve Colin onların gözden kayboluşlarını yarım dakika boyunca sessizlik içinde izledi ve sonra Benedict kardeşine dönüp, "Aferin sana," dedi.

"Orada olduğunu bilmiyordum."

"Bu çok açık," dedi Benedict.

"Yapma. Zaten yeterince kötü hissediyorum."

"Hissetmelisin de!"

"Ah, daha önce istemeden bir kadının duygularını incittiğin olmadı mı?" Colin'in sesi savunmacıydı, Benedict'in, içten içe korkunç bir suçluluk duyduğunu anlamasını sağlayacak kadar savunmacı.

Benedict annesinin gelişiyle cevap veremedi, Leydi Bridgerton ön kapının önünde birkaç dakika önce Penelope'nin durduğu gibi dikiliyordu.

"Kardeşiniz daha gelmedi mi?" diye sordu Violet.

Benedict başıyla köşeyi işaret etti. "Bayan Featherington'a eşlik ediyor."

"Ah, güzel, çok düşünceli bir hareket. Ben... Nereye gidiyorsun Colin?"

Colin kısa bir süre duraksadı ama kafasını bile çevirmeden, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi.

"İçki içmek için biraz erken de..."

Violet, Benedict kolunu tutunca cümlesini yarıda kesti.

"Bırak gitsin," dedi Benedict.

Violet tam karşı çıkmak için ağzını açacaktı ki fikrini değiştirdi ve sadece kafasını sallamakla yetindi.

"Bir açıklama için aileyi bir araya toplamaya çalışıyordum," dedi iç çekerek, "ama sanırım bu bekleyebilir. Bu arada, benimle bir çay içer misin?"

Benedict koridordaki saate bir göz attı. "Çay içmek için biraz geç değil mi?"

"Boş ver çayı o halde," dedi omuz silkerek. "Ben sadece seninle konuşmak için bir bahane uydurmaya çalışıyordum."

Benedict yarım yamalak da olsa gülümsemeyi başardı. Annesiyle konuşacak halde değildi. Dürüst olmak gerekirse, kimseyle konuşacak halde değildi, son zamanlarda yolunun kesiştiği herkesin bu gerçeği doğrulayacağı kesindi.

"Ciddi bir şey değil," dedi Violet. "Tanrı aşkına, darağacına mahkûm edilmiş gibi görünüyorsun."

Tam olarak öyle hissettiğini söylemesi, muhtemelen kabalık olurdu; bu yüzden onun yerine eğildi ve annesini yanağından öptü.

"Bu çok güzel bir sürpriz oldu," dedi Violet, gözlerinin içi gülmüştü. "Şimdi benimle gel," diye ekledi, oturma odasına çıkan merdivenlere doğru ilerleyerek. "Sana bahsedeceğim birisi var."

"Anne!"

"Sadece dinle. Çok tatlı bir kız..."

Aynı darağacına gider gibi...

ON DOKUZ

Bayan Posy Reiling (rahmetli Kont'un küçük üvey kızı) bu köşenin sık sık konusu olmuyor (aynı zamanda sosyal etkinliklerin de sık sık konusu olmadığını bu yazar belirtmeli) ama perşembe akşamı annesiyle katıldığı müzikaldeki garip davranışlarını fark etmemek mümkün değildi. Cam kenarına oturmak konusunda ısrar etti ve gösterinin büyük kısmında âdeta bir şeylere veya birine bakıyormuş gibi çıkış kapısını izledi.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
11 Haziran 1817

Kırk beş dakika sonra, Benedict sandalyesinde bitkin bir şekilde oturuyordu ve gözlerinin feri gitmişti. Arada sırada ayılmak zorunda kalıyor ve ağzından salya akmadığına emin olmaya çalışıyordu.

Annesinin konuşması işte o kadar sıkıcıydı.

Onunla konuşmak istediği genç hanımın bir kişi değil, aslında yedi kişi olduğu ortaya çıktı ve söylediğine göre hepsi de birbirinden iyiydi.

Benedict delireceğini hissetti. Tam burada, annesinin oturma odasında aklını kaçıracaktı. Bir anda sandalyeden fırlayıp,

elleri, kolları sallanıp ağzından köpükler saçarak çılgınca yere düşecekti.

"Benedict beni dinliyor musun?"

Benedict kafasını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırdı. Lanet olsun. Şimdi annesinin muhtemel gelinlerinin listesine odaklanmak zorundaydı. Akıl sağlığını kaybetme ihtimali kesinlikle çok daha çekiciydi.

"Sana Mary Edgeware'den bahsetmeye çalışıyordum," dedi Violet, kızgınlıktan çok eğleniyor gibi görünüyordu.

Benedict aniden kuşkulandı. Çocuklarını mihraba sürüklemek konusuyla annesi hiçbir zaman eğlenmezdi. "Mary kim?"

"Edge... Ah, boş ver. Şu anda aklını kurcalayan şeyle baş etmem mümkün değil."

"Anne," dedi Benedict birdenbire.

Violet kafasını yavaşça diğer tarafa çevirdi, gözlerinde merak ve biraz da şaşkınlık vardı.

"Evet?"

"Sen babamla tanıştığında..."

"Her şey bir anda oldu," dedi Violet usulca, bir şekilde ne soracağını bilerek.

"Yani onun kocan olacağını biliyor muydun?"

Violet gülümsedi ve bulanık bir bakışla uzaklara daldı.

"Ah, ben böyle söylemezdim," dedi. "En azından bu şekilde değil. Her zaman gerçekçi biri olmuşumdur. İlk görüşte aşk inanışına hiç itibar etmem." Bir saniyeliğine sustu, Benedict annesinin artık o odada olmadığını anladı, uzun zaman önce babasıyla tanıştığı o baloya gitmişti. Nihayet Benedict tam konuşmalarını tamamen unuttuğunu düşündüğü sırada, kafasını kaldırdı ve, "Ama biliyordum," dedi.

"Onu gördüğün ilk andan itibaren mi?"

"İlk konuştuğumuz andan itibaren desek daha doğru olur."

Violet mendilini alıp gözlerini sildi ve gözyaşlarından utanmışçasına mahcup bir şekilde gülümsedi.

Benedict boğazında bir yumru hissetti ve annesinin gözlerinin dolduğunu görmesini istemeyerek uzaklara baktı. Öldüğünden on sene sonra biri onun için böyle ağlar mıydı? Gerçek aşkı yaşamak çok harika bir şeydi ve Benedict aniden kendi ebeveynlerini kıskandığını hissetti.

Aşkı bulmuşlardı ve fark edip buna değer verecek kadar sağduyululardı. Çok az insan bu kadar şanslı olabilirdi.

"Sesinde huzur veren, sıcacık bir şeyler vardı," diye devam etti Violet. "Konuştuğu zaman odada sanki onunla yalnızmışsın gibi hissettirirdi."

"Hatırlıyorum," dedi Benedict, sıcak ve özlemli bir gülümsemeyle. "Sekiz çocuğa böyle hissettirebilmek büyük başarı."

Annesi yutkundu ve, "Evet, Hyacinth'i hiç tanımadı, dolayısıyla yedi diyebilirsin," dedi, sesi canlanmıştı.

"Yine de..."

Violet başıyla onayladı. "Yine de..."

Benedict uzandı ve annesinin ellerini okşadı. Neden bilmiyordu, bunu planlamamıştı. Ama bir şekilde bu yapılacak en iyi şey gibi görünmüştü gözüne.

"Pekâlâ," dedi, ellerini kucağına koymadan önce Benedict'inkileri hafifçe sıkarak. "Babanla ilgili sorular sormanın özel bir nedeni var mı?"

"Hayır," diye yalan söyledi. "En azından... Neyse..."

Violet sabırla bekliyordu; yüzündeki kibar beklenti ifadesi insanın duygularını kendine saklamasını imkânsız hale getiriyordu.

"Birisi," diye başladı Benedict, "kendisine uygun olmayan birine âşık olursa ne olur?"

"Uygun olmayan biri," diye tekrar etti Violet.

Benedict acı içinde onu onayladı ve hemen söylediklerine pişman oldu. Annesine hiçbir şey söylememesi gerekiyordu.

Derin bir iç çekti. Aslında annesi her zaman iyi bir dinleyici olmuştu. Ve açıkçası, sıkıcı bütün çöpçatanlık denemelerine

rağmen gönül meselelerinde tanıdığı herkesten daha iyi tavsiyeler verirdi.

Violet konuşmaya başlarken kelimelerini çok dikkatli seçti. "Uygunsuz derken neyi kastediyorsun?"

"Hoşlandığım," Benedict bir an için duraksadı, "hoşlandığım ama evlenemeyeceğim birisi."

"Senin sınıfından olmayan birisi mi?"

Benedict duvardaki tabloya göz attı. "İşte öyle birisi."

"Anlıyorum. Pekâlâ..."

Violet'in alnı kırıştı ve ardından, "Sanırım durum bu kişinin senin sınıfına ne kadar uzak ya da yakın olduğuna göre değişir," dedi.

"Uzak."

"Biraz mı uzak yoksa çok mu uzak?"

Benedict onun yaşında ve konumunda hiçbir erkeğin annesiyle böyle bir konuşma yapmaması gerektiğini anlamıştı ama yine de, "Oldukça uzak," diye cevap verdi.

"Anlıyorum. O halde..." Violet devam etmeden önce bir süre dudaklarını ısırdı. "O halde," dedi, biraz daha güçlü bir sesle (aslında hayır, eğer kesin bir yargıya varmak gerekirse, çok daha güçlü bir sesle). "O halde," dedi üçüncü kere, "seni çok seviyorum ve yaptığın her şeyde senin arkandayım." Boğazını temizledi. "Tabii şu an senden bahsediyorsak..."

İnkâr etmenin bir yararı yoktu dolayısıyla Benedict başıyla onayladı.

"Ama," diye ekledi Violet, "seni yapacaklarını iyi değerlendirmen konusunda uyarıyorum. Eğer işçi sınıfından birisiyle evlenirsen kendini dedikodularla ve toplumundan uzaklaştırılma gibi konularla uğraşmak zorunda bulursun. Ve bu senin gibi birinin zor kaldırabileceği bir durum."

"Benim gibi biri mi?" diye sordu Benedict, annesinin kelime seçimine sinirlenerek.

"Sana hakaret etmeye çalışmadığımı bilmelisin. Ama sen ve erkek kardeşlerin çok güzel hayatlar sürüyorsunuz. Yakışıklı-

sınız, akıllısınız, karakterlisiniz. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini sana anlatamam." Violet gülümsedi ama bu dalgın ve mahzun bir gülümsemeydi. "Tercih edilmeyen biri olmak hiç de kolay değil."

Ve Benedict, o anda annesinin onu neden Penelope Featherington gibi kızlarla dans etmeye zorladığını anladı. Balo salonunda kenarda duranlar her zaman, aslında dans etmeyi istemiyormuş gibi davrananlardı.

Bir zamanlar annesi de tercih edilmeyen kızlardandı.

Bunu hayal etmek çok zordu. Annesi şu anda çok popülerdi ve yığınla arkadaşı vardı. Ve eğer Benedict hikâyeyi doğru duyduysa, babası zamanının gözde bekârlarından biriydi.

"Bu kararı yalnızca sen verebilirsin," diye devam etti Violet, Benedict'in düşüncelerini tekrar oraya ve o ana döndürerek, "ve korkarım bu hiç kolay olmayacak."

Benedict pencereden dışarı bakıyordu, sessizliği annesiyle aynı fikirde olduğunun kanıtıydı.

"Ama," diye ekledi Violet, "eğer seninle aynı sınıfta olmayan biriyle evlenmeye karar verirsen seni her koşulda desteklerim."

Benedict annesine keskin bir bakış fırlattı. Cemiyette oğluna bunu söyleyebilecek sadece birkaç kadın vardı.

"Sen benim oğlumsun," dedi Violet. "Senin için canımı bile veririm."

Benedict konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek hiçbir söz bulamadı.

"Uygunsuz biriyle evlenirsen seni kesinlikle dışlamam."

"Teşekkür ederim," dedi Benedict. Sadece bunu söyleyebilmeyi başarmıştı.

Violet, Benedict'in dikkatini çekecek kadar yüksek bir sesle iç çekti. Yorgun ve dalgın görünüyordu.

"Keşke baban burada olsaydı," dedi.

"Bunu pek sık söylemezsin," dedi Benedict usulca.

"Babanın burada olmasını her zaman istiyorum." Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "Her zaman..."

Sonra birden her şey aydınlandı. Benedict annesini izlerken annesi ve babasının birbirlerine olan sevgilerinin derinliğinin nihayet farkına vardı.

Sevgi. Sophie'yi seviyordu. Önemli olan tek şey buydu.

Maskeli balodaki kadını sevdiğini düşünmüştü. Onunla evlenmek istediğini sanmıştı. Ama artık bunun hayalden ve kısa süren bir rüyadan başka bir şey olmadığını anlamıştı.

Ama Sophie...

Sophie Sophie'ydi. Onun ihtiyacı olan her şeydi.

Sophie kadere veya alınyazısına inanan biri değildi ama Bridgerton klanının genç kuzenleri olan Nicholas, Elizabeth, John ve Alice Wentworth'la geçen bir saatten sonra belki mürebbiye olarak iş bulamamasında bir hayır olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Yorgunluktan ölmüştü.

Hayır, hayır diye düşündü çaresizce. Yorgunluk şu anki durumunu ifade etmek için yeterli bir tanım değildi. Yorgunluk bu dörtlünün onu cinnet geçirmenin sınırına getirdiği gerçeğini yeterince anlatamıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, o benim bebeğim," dedi Elizabeth Alice'e.

"Benim," diye cevap verdi Alice.

"Senin değil."

"Benim!"

"Buna el koyuyorum," dedi on yaşındaki Nicholas, elleri kalçalarının üstünde, kasıla kasıla yürürken.

Sophie homurdandı. Kendini korsan sanan on yaşında bir çocukla tartışmanın çok iyi bir fikir olmadığına dair bir his vardı içinde.

"İkiniz de bebeği almayacaksınız," dedi Nicholas, gözlerinde parlak bir ışık vardı. "Eğer bunun kafasını kop..."

Sophie araya girmek için fırladı. "Bebeğin kafasını koparmayacaksın, Nicholas Wentworth."

"Ama o zaman kavga etmeyi bıra..."

"Hayır," dedi Sophie güçlü bir sesle.

Nicholas ona baktı, sonra da kendi kendine homurdanıp oradan uzaklaştı.

"Sanırım yeni bir oyuna ihtiyacımız var," diye fısıldadı Hyacinth Sophie'ye.

"Kesinlikle yeni bir oyuna ihtiyacımız var," diye mırıldandı Sophie.

"Askerler ileri!" diye çığlık attı John. "İleri, ileri, ileri!"

"Asla çocuk yapmayacağım," dedi Hyacinth. "Hatta hiç evlenmeyeceğim."

Sophie Hyacinth evlenip çocuk doğurduğunda kesinlikle ona yardımcı olacak ve çocuklarla ilgilenecek bir sürü yardımcı ve dadısı olacağını belirtmekten kaçındı.

Hyacinth, John Alice'in saçını çekince irkildi, ardından Alice John'un midesine çok sert bir şekilde vurduğunda da korkarak yutkundu.

"Durum iyice kötüleşiyor," diye fısıldadı Sophie'ye.

"Körebe!" diye haykırdı aniden Sophie. "Ne dersiniz çocuklar? Körebe oynayalım mı?"

Alice ve John heyecanlı bir şekilde onun yanına geldiler; Elizabeth ise konuyu dikkatli bir şekilde değerlendirdikten sonra isteksizce, "Olur," dedi.

"Sen ne dersin Nicholas?" diye sordu Sophie, kalan son katılımcıya yönelerek.

"Güzel olabilir," dedi yavaşça, gözlerindeki parlak ışık Sophie'yi korkutuyordu.

"Harika," dedi Sophie, sesindeki heyecanı gizlemeye çalışarak.

"Ama körebe sen olacaksın," dedi Nicholas.

Sophie karşı çıkmak için ağzını açtı ama o anda diğer üç çocuk sevinçle zıplayıp çığlık atmaya başladı. Sonra Hyacinth ona dönüp gülerek, "Ah, kesinlikle," deyince kaderi belli oldu.

Sophie karşı çıkmanın yararsız olacağını biliyordu, bu yüzden uzun ve acılı bir şekilde –çocukları memnun etmek için biraz da abartarak– derin bir iç çekti ve ardından da Hyacinth'in gözlerini mendille bağlaması için arkasını döndü.

"Görebiliyor musun?" diye sordu Nicholas.

"Hayır," diye yalan söyledi Sophie.

Nicholas yüzünü buruşturarak Hyacinth'e döndü. "Görebiliyor."

Bunu nereden biliyordu?

"Bir mendil daha bağla," dedi. "Bu çok şeffaf."

"Rezalet," diye mırıldandı Sophie ama yine de Hyacinth gözlerine bir mendil daha bağlasın diye yavaşça eğildi.

"Şimdi kör," diye bağırdı John.

Sophie ona yapmacık bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi tamam," dedi Nicholas, kesinlikle hazırdı. "Bizim yerlerimizi almamız için on saniye bekle."

Sophie odanın içindeki çılgınca koşuşturma seslerini duyarken korkmamaya çalıştı. "Bir şey kırmayın," diye bağırdı sanki bu altı yaşındaki bir çocuğa bir şey ifade edebilirmiş gibi.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

Cevap yoktu. Bu evet demekti.

Kızlardan biri kesinlikle kanepenin arkasındaydı. Sophie sağa doğru birkaç küçük adım attı.

"Körebe!"

"Kandırdım!" Tabii ki bunu gülüşmeler ve kıkırdamalar takip etti.

"Körebe! Ahh!"

Biraz daha kıkırdama ve kahkaha. Sophie yaralanan bacağını ovarken homurdandı.

"Körebe!" diye bağırdı, tabii ki sesi çok daha az heyecanlı çıkıyordu.

"Kandırdım!"

"Kandırdım!"

"Kandırdım!"

"Kandırdım!"

"Kandırdım!"

"Seni yakalayacağım Alice," diye geveledi ağzının içinden, sürünün içinden en küçük ve muhtemelen en zayıf olanı yakalamaya karar vererek. "Seni yakalayacağım."

Benedict, annesi oturma odasından çıktıktan sonra fazladan bir bardak brendi daha içmiş ve kapıya doğru ilerlemişti ki onu henüz gitmemesi ve annesinin bütün çocuklarını Daphne'nin yapacağı bir açıklama için bir araya toplamaya çalıştığı konusunda bilgilendiren Eloise'e yakalandı.

"Gene mi hamile?" diye sordu Benedict.

"Şaşırmış gibi davran. Bunu bilmemen gerekiyordu."

"Hiçbir şey gibi davranmayacağım. Ben gidiyorum."

Eloise umutsuzca ileri atıldı ve bir şekilde onu kolundan yakalamayı başardı. "Gidemezsin."

Benedict derin bir nefes verdi ve kolunu Eloise'in parmaklarından kurtarmaya çalıştı ama Eloise gömleğini çok sıkı kavramıştı.

"Bir ayağımı kaldıracağım," dedi Benedict yavaş ve sıkılgan bir ses tonuyla, "sonra ileri atacağım. Sonra diğer ayağımı kaldıracağım ve..."

"Hyacinth'e aritmetikte ona yardım edeceğine söz vermişsin," dedi Eloise. "Seni iki haftadır hiçbir yerde bulamıyor."

"Sanki sınıfta kalacağı bir okula gidiyor da," diye mırıldandı Benedict.

"Benedict bu söylediğin çok ayıp!" diye haykırdı Eloise.

"Biliyorum," diye homurdandı, uzun bir öğüt dinlemekten kurtulmayı umarak.

"Biz kadınların Eton veya Cambridge gibi okullarda okumaya izninin olmaması, daha kötü bir eğitim aldığımız anlamına gelmez," diye ateş püskürdü Eloise, kardeşinin silik bir şekilde "Biliyorum" demesini tamamen duymazdan gelerek.

"Ayrıca..." diye devam etti.

Benedict duvara yaslandı.

"Okullara giriş iznimizin olmama sebebinin, böyle bir durumda siz erkekleri her konuda geçecek olmamız olduğunu düşünüyorum."

"Haklı olduğuna eminim," diye iç çekti Benedict.

"Bana ukalalık taslama."

"İnan bana Eloise, şu anda en son yapacağım şey sana ukalalık taslamak."

Eloise kollarını kavuşturmadan önce onu kuşkucu bir şekilde izledi ve, "Hyacinth'i hayal kırıklığına uğratma," dedi.

Benedict onu avuturcasına başıyla onayladı ve merdivenlere yöneldi.

Ama aşağı inerken, müzik odasından onları gözetleyen ve ona göz kırpıp gülümseyen annesine dönen Eloise'i görmedi.

Çocuk odaları ikinci kattaydı. Benedict yukarıya bu kadar sık çıkmazdı, kardeşlerinin çoğunun odası zemin kattaydı. Sadece Gregory ve Hyacinth'in odaları çocuk odalarına yakındı. Gregory yılın büyük kısmını Eton'da geçiriyordu ve Hyacinth evin başka bölümündeki insanlarla uğraşmakla meşguldü. Dolayısıyla Benedict'in buraya çıkmak için pek sebebi yoktu.

İkinci katta, çocuk odalarının yanı sıra yüksek rütbeli hizmetçilerin odalarının bulunduğu da Benedict'in gözünden kaçmamıştı. Buna kişisel hizmetçiler de dahildi.

Sophie.

O, büyük ihtimalle bir yerlerde birilerinin elbisesini tamir ediyor olmalıydı, kesinlikle dadıların ve bakıcıların çalışma

alanı olan çocuk odasında olamazdı. Bir kişisel hizmetçinin burada olması için bir seb...

"Ha ha ha!"

Benedict kaşlarını kaldırdı. Bunlar kesinlikle çocuk kahkahalarıydı, on dört yaşındaki Hyacinth'ten çıkabilecek sesler değildi.

Ah, tabii. Wentworth kuzenleri ziyarete gelmişti. Annesi bundan bahsetmişti. Pekâlâ, bu da bir artıydı. Onları birkaç aydır görmemişti. Kuzenleri çok tatlı ama biraz hareketli çocuklardı.

Benedict çocuk odasının kapısına yaklaşırken kahkahaların ve çığlıkların dozu artık iyice artmıştı. Sesler Benedict'i güldürdü, uzanıp kapıyı açtı ve sonra...

Sonra onu gördü.

Onu.

Sophie'yi değil.

Onu.

Ama yine de o Sophie'ydi.

Gözleri bağlanmıştı ve el yordamı ile kıkırdayan çocukları bulmaya çalışırken gülümsüyordu. Benedict yüzünün sadece alt tarafını görebiliyordu ve işte her şeyi anladığı zaman o zamandı.

Dünyada sadece yüzünün alt tarafını gördüğü başka tek kadın vardı.

Gülümseme aynıydı. Çenesinin bittiği yerdeki gamze aynıydı. Her şey aynıydı.

O gümüş elbiseli kadındı, o maskeli balodaki kadındı.

Birden her şey anlam kazandı. Hayatında sadece iki defa bir kadına karşı böyle anlaşılmaz, hatta neredeyse gizemli bir çekim hissetmişti. Kalbinde bir yerlerde, onun için yaratılmış tek bir kadın olduğuna inandığı için iki kişiye rastlamasının dikkat çekici olduğunu düşünmüştü.

Kalbi doğru söylüyordu. Sadece bir kişi vardı.

Onu aylarca aramıştı. Hasretinden yanıp tutuşmuştu. Ve o şimdi tam burada, burnunun dibindeydi.

Ve ona söylememişti.

Ona ne yaptığının farkında mıydı? Benedict sırf bir hizmetçiye âşık olduğu için gümüş elbiseli kadına –evlenmeyi hayal ettiği kadına– ihanet ettiğini düşünerek uykusuz kaç gece geçirmişti?

Aman Tanrım, her şey çok saçmaydı. Nihayet gümüş elbiseli kadını aklından çıkarmıştı ve sosyal olarak sonuçları ne olursa olsun Sophie'ye evlenme teklif etmeye karar vermişti.

Ve ikisi de aynı kadındı.

Sanki uğuldayan ve vızıldayan iki büyük deniz kabuğu kulaklarına çarpmış gibi kafasının içi bir uğultuyla doldu, havaya aniden buruk bir koku yayıldı ve her şey kırmızı görünmeye başladı...

Benedict gözlerini ondan alamıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sophie. Bütün çocuklar susmuş, Benedict'i kocaman gözlerle ve ağızları açık bir şekilde izlemeye başlamışlardı.

"Hyacinth," dedi Benedict, "lütfen odayı boşaltır mısın?"

"Ama..."

"Hemen!" diye kükredi.

"Nicholas, Elizabeth, John, Alice benimle gelin," dedi Hyacinth, sesi titriyordu. "Mutfakta kurabiye var ve..."

Ama Benedict devamını duymadı. Hyacinth odayı çok kısa sürede boşaltmayı başardı ve çocukları uzaklaştırırken sesi koridorda kayboldu.

"Benedict?" diyordu kafasının arkasındaki düğümü çözmeye çalışırken. "Benedict?"

Benedict kapıyı kapattı ve kapı öyle hızlı çarptı ki Sophie sıçradı.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

Benedict hiçbir şey söylemedi ve mendili çözerken onu

izledi. Onun bu çaresiz hali hoşuna gitmişti. Şu anda kibar ve yardımsever olabileceği bir durumda değildi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Benedict. Sesi kontrollüydü ama elleri titriyordu.

Sophie sakindi, o kadar sakindi ki Benedict vücudundan yükselen sıcaklığı gördüğüne yemin edebilirdi. Ardından Sophie boğazını temizledi ve düğümü çözmeye çalışmaya devam etti. Hareketleri elbisesini darlaştırarak göğüslerini ortaya çıkarıyordu ama Benedict zerre kadar arzu hissetmiyordu.

Benedict şu anın ne bu kadını ne de onun vücudunu arzulamadığı tek an olduğunu düşündü kinayeli bir şekilde.

"Bana yardımcı olur musun?" diye sordu Sophie. Ama sesi tereddütlüydü.

Benedict kıpırdamadı.

"Benedict?"

"Seni kafanda bir mendille görmek ilginç Sophie," dedi usulca.

Sophie'nin elleri yavaşça yanına düştü.

"Aynı yarım maskelere benziyor, öyle değil mi?"

Sophie'nin dudakları aralandı, odadaki tek ses üstlerinden geçen yumuşak hava dalgasının sesiydi.

Benedict ona doğru yavaşça ve acımasızca yürüdü, ayak sesleri Sophie'nin kendisine doğru geldiğini anlamasına yetecek kadar yüksekti.

"Bir maskeli baloya katılmayalı yıllar oldu," dedi Benedict.

Sophie biliyordu. Benedict bunu yüzünden okuyabiliyordu, dudakları gergin ama yine de hafifçe aralıktı. Sophie onun bildiğini biliyordu.

Sophie'nin korkmasını umuyordu.

Ona doğru bir adım daha attı, sonra aniden sağa döndü, kolları Sophie'nin elbisesinin kollarına değdi. "Bana daha önceden tanıştığımızı hiç söylemeyecek miydin?"

Sophie'nin dudakları kıpırdadı ama genç kadın tek kelime etmedi.

"Söyleyecek miydin?" diye sordu, sesi alçak ve kontrollüydü.

"Hayır," dedi Sophie, sesi titriyordu.

"Gerçekten mi?"

Sophie'nin sesi çıkmadı.

"Bunun bir sebebi var mı?"

"Bu uygun olmazdı."

"Uygun olmazdı demek!" diye kükredi. "Sana iki sene önce âşık oldum ve sen bana uygun olmazdı mı diyorsun?"

"Şu mendili çıkartabilir miyim?" diye fısıldadı Sophie.

"Kör de kalabilirsin."

"Benedict ben..."

"Geçen zaman boyunca benim kör olduğum gibi," diye devam etti öfkeyle. "Bak bakalım hoşuna gidecek mi?"

"Sen bana iki sene önce âşık olmadın," dedi, çok sıkı bağlanmış mendili çekiştirerek.

"Nereden biliyorsun? Ortadan kayboldun."

"Ortadan kaybolmak zorundaydım," diye bağırdı Sophie, "başka seçeneğim yoktu."

"Her zaman başka seçeneklerimiz vardır," dedi küçümseyen bir şekilde. "Biz buna özgür irade deriz."

"Senin için söylemesi kolay," diye karşılık verdi Sophie, çılgınca gözlerindeki mendili çıkarmaya çalışarak. "Sen, sen her şeye sahipsin! Bense... Ah!" Hızlı bir hareketle bir şekilde mendili gözlerinden boynuna indirmeyi başardı.

Sophie aniden parlak ışıkla karşılaşınca gözlerini kırpıştırdı. Sonra Benedict'in yüzündeki ifadeyi görünce geriye doğru sendeledi.

Gözleri öfkeden deliye dönmüştü ve evet, Sophie bu acıyı az çok anlayabiliyordu.

"Seni görmek ne güzel Sophie," dedi tehlikeli ve alçak bir ses tonuyla. "Tabii bu senin gerçek adınsa."

Sophie başıyla onayladı.

"Şimdi anlıyorum ki, maskeli baloya geldiğine göre tam olarak işçi sınıfından sayılmazdın, değil mi?"

"Davetli değildim," dedi hemen. "Sahtekârlık yaptım. Öyleymişim gibi davrandım. Orada olmaya hakkım yoktu."

"Bana yalan söyledin. Her şey bir kenara, bana yalan söyledin."

"Söylemek zorundaydım," diye fısıldadı.

"Ah, lütfen. Benden kim olduğunu saklamanı gerektirecek kadar kötü ne olmuş olabilir?"

Sophie yutkundu. Burada Bridgerton'ların çocuk odasında, Benedict'in önünde, neden ona maskeli balodaki kadın olduğunu söylememeye karar verdiğini hatırlamıyordu.

Belki Benedict'in onun metresi olmasını istemesinden korkmuştu.

Ki yine de öyle olmuştu.

Veya belki de hiçbir şey söylememişti çünkü zaman içinde hizmetçi Sophie'yi hayatından çıkarmayacak olmasının bir tesadüf olmadığını fark etmişti. Artık çok geçti. Ona söylemek için çok fazla beklemişti, öfkeleneceğinden korkmuştu.

Ki tam olarak da öyle olmuştu.

Sophie haklı çıkmıştı. Ama şu anda onun karşısında dikilip aynı anda hem öfkeden kızarmış hem de aşağılamak için buz gibi bakan gözlerini izlerken, bu tesellisi anlamsızlaşıyordu.

Belki de gerçek –ne kadar hoşuna gitmese de– gururunun incinmiş olduğuydu. Benedict onu tanımayınca hayal kırıklığına uğramıştı. Eğer maskeli balo gecesi onun için de, Sophie için olduğu kadar büyülüydüyse, onu hemen tanıması gerekmez miydi?

Sophie iki senesini onu düşleyerek geçirmişti. İki sene boyunca yüzünü hayal etmişti. Ama yine de o, Sophie'ye baktığında, bir yabancıyı görmüştü.

Ya da belki de sebep, bunların hiçbiri değildi. Belki tüm bunlardan çok daha basitti. Belki de Sophie sadece kendini korumak istemişti. Neden bilmiyordu ama böyle yaparak

kendini biraz güvende ve isimsiz bir hizmetçi olarak biraz daha az korunmasız hissetmişti. Eğer Benedict kim olduğunu bilseydi –ya da en azından maskeli balodaki kadın olduğunu bilseydi– onun peşini bırakmazdı. Merhametsizce.

Ah, bir hizmetçi olduğunu bilmesine rağmen onun peşini kesinlikle bırakmamıştı. Ama gerçeği bilseydi daha farklı olurdu. Sophie bundan emindi. Sınıf farkının bu kadar mühim olduğunu düşünmezdi ve Sophie aralarındaki çok önemli bir duvarı kaybetmiş olurdu. Sophie'nin sosyal statüsü ya da bir sosyal statüsünün olmayışı, kalbinin etrafında bir koruyucu kalkan olmuştu. Bu yüzden Benedict'e pek yaklaşamazdı, dürüst olmak gerekirse hiç yaklaşamazdı. Benedict gibi bir adam –kontların oğlu ve kardeşi olan bir adam– asla bir hizmetçiyle evlenmezdi.

Ama bir kont evlatlığı –ki burada daha karmaşık bir durum söz konusuydu, aslında hizmetçi olmayan bir aristokrat piç– bunu hayal edebilirdi.

Ama hizmetçiler için rüyalar gerçek olmazdı. Bu kadar çok hayal kurmak çok acı vericiydi. Ve biliyordu ki –sırrı dilinin ucuna geldiğinde– ona gerçeği söylemek kalbinin kırılmasından başka hiçbir işe yaramazdı.

Sophie neredeyse bir kahkaha atacaktı. Kalbinin şu an hissettiğinden daha kötü hissetmesine olanak yoktu.

"Seni aradım," dedi Benedict, içten ve alçak sesi Sophie'yi daldığı düşüncelerden çıkarmıştı.

Sophie'nin gözleri kocaman oldu ve nemlendi.

"Aradın mı?" diye fısıldadı.

"Altı lanet ay boyunca," dedi Benedict. "Sanki yer yarılmıştı da içine girmiştin."

"Gidecek hiçbir yerim yoktu," dedi, ona bunu neden söylediğine anlam veremeyerek.

"Ben vardım."

Benedict'in kelimeleri ağır ve karanlık havada asılı kaldı. Sonunda Sophie, geç kalmış bir dürüstlük duygusuna kapıldı.

"Beni aradığını bilmiyordum. Ama... ama..." dedi. Sözleri boğazına takıldı ve o anın verdiği acıyla gözlerini sıkıca yumdu.

"Ama ne?"

Sophie kasılarak yutkundu ve ardından gözlerini açtı. Ama Benedict'in yüzüne bakmadı. "Beni aradığını bilseydim bile," dedi, ellerini kendi vücuduna dolayarak, "beni bulmana izin vermezdim."

"Senin için bu kadar itici miyim?"

"Hayır!" diye bağırdı, gözleri âdeta yuvalarından fırlamıştı. Bu canını acıtmıştı. Benedict bunu bilerek yapmıştı ama Sophie onu iyi tanıyordu. Onun da gözlerinde acı vardı.

"Hayır," dedi Sophie, sesinin sakin ve dengeli çıkmasını sağlamaya çalışarak. "Ondan değil. Asla ondan olamaz."

"O zaman neden?"

"Biz farklı dünyaların insanıyız Benedict. O zaman bile bizim bir geleceğimiz olamayacağını biliyordum. Ve bu işkence olurdu. Kendimi asla gerçek olmayacak bir hayale kaptırmak mı? Bunu yapamazdım."

"Kimsin sen?" diye sordu Benedict aniden.

Sophie onu sadece izliyordu; hareketsizdi, donakalmıştı.

"Söyle bana," dedi, "Bana kim olduğunu söyle. Çünkü sen kesinlikle kişisel hizmetçi değilsin, orası kesin."

"Ben kimim dediysem oyum," dedi Sophie ve ardından onun öldürücü bakışları yüzünden alelacele ekledi. "Yani neredeyse..."

Benedict ona doğru ilerledi. "Kimsin sen?"

Sophie bir adım geri attı. "Sophia Beckett."

"Kimsin sen?"

"On dört yaşımdan beri hizmetçiyim."

"Peki, onda önce kimdin?"

Sesi fısıltıya dönüştü. "Bir piç."

"Kimim piçi?"

"Önemli mi?"

Benedict'in duruşu daha da sertleşti. "Benim için önemli."

Sophie kendini çökmüş gibi hissediyordu. Ondan, saygınlığını görmezden gelip onun gibi biriyle evlenmesini beklemiyordu ama bu denli umursamayacağını ummuştu.

"Ailen kimdi?" diye ısrar etti Benedict.

"Tanıdığın birileri değil."

"Ailen kimdi?" diye kükredi Benedict.

"Kont Penwood!" diye bağırdı Sophie.

Benedict hiç kıpırdamadan öylece kalakaldı. Gözünü bile kırpmıyordu.

"Ben bir asilin piçiyim," dedi Sophie sert bir şeklide, yılların öfkesi ve hıncı patlak vermişti. "Babam Kont Penwood'du, annem de bir hizmetçiydi. Evet!" diye bağırdı Benedict'in bembeyaz olduğunu görünce. "Annem hizmetçiydi. Aynı benim gibi."

Havayı ağır bir sessizlik kapladı ve ardından Sophie alçak bir sesle, "Annem gibi olmayacağım," dedi.

"Ama yine de annen başka türlü davransaydı," dedi Benedict, "bana bunları söylemek için burada olmazdın."

"Önemli olan bu değil."

Benedict'in yumruk şeklindeki elleri titremeye başladı. "Bana yalan söyledin," dedi, alçak bir sesle.

"Gerçeği söylememe gerek yoktu."

"Sen kimsin ki buna karar veriyorsun?" diye patladı. "Zavallı küçük Benedict, gerçeklerle baş edemez. Kendi düşüncelerini tartamaz. Kendi..."

Benedict kendi tiz sesinden tiksinerek sustu. Sophie onu tanımadığı ve hoşlanmadığı birine dönüştürmüştü.

Oradan gitmeliydi. Gitmek zorun...

"Benedict?" Sophie ona tuhaf bir şekilde bakıyordu. Gözlerinde endişe vardı.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı Benedict. "Şu anda senin yanında duramam."

"Neden?" diye sordu Sophie. Benedict, onun yüzünden sorduğu sorudan hemen pişman olduğunu okumuştu.

"Şu anda çok öfkeliyim," dedi, her kelimesi yavaş, kesik kesik çıkıyordu. "Ve kendimi tanıyamıyorum. Ben..." Ellerine baktı. Titriyorlardı. Sophie'ye zarar vermek istediğini fark etti. Hayır, ona zarar vermek istemiyordu. Ona asla zarar vermezdi. Ama yine de...

Ama yine de...

Hayatında ilk defa kendini bu kadar kontrolsüz hissediyordu. Bu onu korkutmuştu.

"Gitmeliyim," dedi tekrar ve kaba bir şekilde Sophie'nin yanından geçip kapıya doğru yürüdü.

YİRMİ

Hazır konusu açılmışken, Bayan Reiling'in annesi, Penwood Kontesi'nin de son zamanlarda çok garip davranışlar sergilediğini söylemeliyim. Hizmetçilerin dedikodularına göre (ki hepimiz bunun en güvenilir kaynak olduğunu biliyoruz) Kontes geçen gece sinir krizi geçirmiş ve hizmetçilerine abartısız tam on yedi tane ayakkabı fırlatmış. Uşaklardan birinin gözü morarmış ama onun dışında hiç kimseye bir zarar gelmemiş.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
11 Haziran 1817

Sophie eşyalarını bir saat içinde topladı. Başka ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kendini gergin hissediyordu ve sakin kalamıyordu. Ayakları durmadan sallanıyor ve elleri titriyordu, birkaç dakikada bir sanki fazladan nefes almak onu sakinleştirebilirmiş gibi derin derin nefes alıyordu.

Benedict, böyle korkunç bir tartışma yaşadıktan sonra Leydi Bridgerton'un evinde kalmaya devam etmeyi düşünemiyordu. Leydi Bridgerton Sophie'ye çok düşkündü, bu doğruydu ama Benedict onun oğluydu. Kan bağı gerçekten her şeyden daha önemliydi, özellikle Bridgerton ailesinde.

Yatağına oturup elindeki mendili ümitsizce sıkmaya devam ederken bu çok gerçekten çok üzücü diye düşündü. Benedict'le olan çalkantılı ilişkisine rağmen, Bridgerton Malikânesi'nde çalışmaktan hoşlanmıştı. Sophie daha önce hiç aile olmanın ne demek olduğunu gerçekten anlayan insanlarla beraber olma şerefine erişmemişti.

Onları özleyecekti.

Benedict'i özleyecekti.

Ve asla sahip olamayacağı bir hayatın yasını tutacaktı.

Sakin bir şekilde oturamayan Sophie ayağa fırladı ve pencereye yürüdü.

"Lanet olsun sana baba," dedi, gökyüzüne bakarak. "İşte. Sana baba dedim. Bunu söylememe hiç izin vermedin. Bunu söylememi hiç istemedin." Sophie zorlukla nefes alıyordu. Elinin arkasını burnunu silmek için kullandı.

"Sana baba dedim. Bu sana nasıl hissettirdi?"

Ama aniden bir şimşek çakmadı veya nereden geldiği belli olmayan bir bulut güneşin üzerini kaplamadı. Babası, onu beş kuruşsuz Araminta'yla bıraktığı için Sophie'nin ne kadar kızgın olduğunu bilemezdi. Daha doğrusu önemsemezdi.

Sophie kendini çok yorgun hissediyordu, pencerenin önüne eğildi ve gözlerini elleriyle sildi. "Bana başka bir hayatı tattırdın," diye fısıldadı, "sonra da beni açıkta bıraktın. Bir hizmetçi olarak yetiştirilseydim her şey daha kolay olurdu. Bunu o kadar çok isterdim ki. Çok daha kolay olurdu."

Arkasına döndü, gözleri küçük ve neredeyse boş çantasına takıldı. Leydi Bridgerton'un ve kızlarının ona verdiği elbiselerin hepsini almak istememişti ama eski elbiselerinin hepsi çöpe atıldığı için bir seçim yapmalıydı. Bu yüzden Sophie sadece iki elbise seçti, buraya ilk geldiğinde de iki elbisesi vardı; bir tanesi Benedict'in kimliğini öğrendiği zaman giydiği elbiseydi ve bir de yedek elbise almıştı, onu da çantasına tıkıştırmıştı. Diğerleri dolabın içinde düzgünce ütülenmiş bir şekilde askıda duruyorlardı.

Sophie derin bir iç çekti ve bir süreliğine gözlerini yumdu. Gitme zamanıydı. Nereye gideceğini bilmiyordu ama burada kalamazdı.

Öne eğildi ve çantasını aldı. Biraz birikmiş parası vardı. Çok değildi ama eğer çalışır ve tutumlu olursa bir sene içinde Amerika'ya gidecek parayı biriktirebilirdi. Orada hayatın saygın olmayan kişiler için çok daha kolay olduğunu duymuştu, sınıflar arasındaki çizgiler İngiltere'deki kadar belirgin değildi.

Sophie kafasını koridora uzattı, neyse ki kimsecikler yoktu. Bir korkak olduğunu biliyordu ama Bridgerton kızlarına hoşça kal demek istemiyordu. Ağlamak gibi gerçekten aptalca bir şey yapabilirdi ve o zaman kendini çok daha kötü hissederdi. Daha önce hiç ona sevgi ve saygıyla davranan bir akranıyla zaman geçirmemişti. Rosamund ve Posy'nin kız kardeşleri olacağı hayalini kurmuştu ama bu hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Belki Posy denemişti ama Araminta buna asla izin vermezdi ve Posy tüm tatlılığına rağmen asla annesine karşı çıkacak kadar güçlü olmamıştı.

Ama Sophie, Leydi Bridgerton'a veda etmek zorundaydı. Bundan kaçış yoktu. Leydi Bridgerton ona inanılmaz derecede nazik davranmıştı ve Sophie ona, gizlice kaçıp bir suçlu gibi ortadan kaybolarak teşekkür edemezdi. Eğer şanslıysa, Leydi Bridgerton Benedict'le yaptıkları münakaşayı henüz duymamış olurdu. Sophie ona haber verip veda edecek ve sonra da gidecekti.

Öğleden sonra olmuştu, yani çay saati geçmişti. Sophie şansını deneyip Leydi Bridgerton, yatak odasının biraz uzağındaki küçük ofiste mi diye bakmaya karar verdi. Burası konforlu ve sıcak bir odaydı. İçinde bir yazı masası ve birkaç kitaplık vardı. Leydi Bridgerton'un yazışmalarını yaptığı ve hizmetçilerin ödemelerinin hesabını tuttuğu yerdi.

Kapı aralıktı, Sophie yavaşça kapıyı çaldı, parmakları ahşaba değince kapı birkaç santim açıldı.

"Girin," dedi Leydi Bridgerton.

Sophie açılması için kapıyı itti ve kafasını içeri uzattı.

"Rahatsız ediyor muyum?" diye sordu usulca.

Leydi Bridgerton'un kalemi elimdeydi. "Evet, ama önemli değil. Malikânenin hesaplarını yapmaktan hiçbir zaman hoşlanmamışımdır."

"Ben..." Sophie dilini ısırdı. Sophie az daha sizin yerinize bunu yapmaktan zevk duyarım diyecekti; sayılarla arası her zaman iyi olmuştu.

"Ne diyecektin?" diye sordu Leydi Bridgerton, gözleri sıcacıktı.

Sophie yavaşça kafasını salladı. "Hiçbir şey."

Oda sessizliğe büründü, ta ki Leydi Bridgerton Sophie'ye neşeli bir şekilde gülüp, "Kapıyı çalmanın özel bir nedeni var mı?" diye soruncaya kadar.

Sophie derin bir nefes aldı, bu sinirlerini yatıştırmaya çalıştığı anlamına geliyordu (ki başaramamıştı) ve "Evet," dedi.

Leydi Bridgerton ona bekleyen gözlerle baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Korkarım buradaki işimden istifa etmek zorundayım," dedi Sophie.

Leydi Bridgerton oturduğu yerden resmen yükseldi. "Ama neden? Mutlu değil misin? Kızlardan birisi sana kötü mü davrandı?"

"Hayır, hayır," Sophie aceleyle onu inandırmaya çalıştı. "Kızlarınız çok tatlı, kalpleri de yüzleri kadar güzel. Ben asla... Söylemem gerekir ki, kimse bana..."

"Nedir Sophie?"

Sophie umutsuzca kapı kolunu tutarak dengesini bulmaya çalıştı. Bacakları tutmuyor, kalbi düzgün atmıyordu. Her an gözyaşlarına boğulabilirdi. Neden? Sevdiği adam onunla asla evlenmeyeceği için mi? Yalan söylediğinden dolayı ondan nefret ettiği için mi? Sophie'nin kalbini iki kere kırdığı için mi? Ondan metresi olmasını istediği ve ailesini sevmesini sağlayıp sonradan da oradan gitmek zorunda bıraktığı için mi?

Belki Benedict ondan gitmesini istememişti ama Sophie'nin kalamayacağı da çok açıktı.

"Benedict yüzünden değil mi?"

Sophie başıyla onayladı.

Leydi Bridgerton hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Aranızda bir şeyler olduğu çok açık," dedi kibarca, Sophie'nin gözlerinden okunduğunu bildiği soruya cevap vererek.

"Beni neden kovmuyorsunuz?" diye fısıldadı Sophie.

Leydi Bridgerton'un Benedict'le bu kadar yakınlaştıklarını bildiğini düşünmüyordu ama onun konumunda hiç kimse oğlunun bir hizmetçi için üzülmesini istemezdi.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Leydi Bridgerton, Sophie'nin asla düşünemeyeceği şekilde çelişkili gözlerle bakarak. "Muhtemelen öyle yapmalıyım." Omuzlarını silkti, gözlerinde garip bir çaresizlik vardı. "Ama seni seviyorum."

Sophie'nin kontrol etmek için çok uğraştığı gözyaşları yanaklarından dökülmeye başladı ama bir şekilde sakinliğini korumayı başardı. Titremiyordu ve sessizdi. Gözyaşları sel olurken orada öylece sakin bir şekilde duruyordu.

Leydi Bridgerton tekrar konuşmaya başladığında, cevap vermek için sanki kelimelerini büyük bir özenle seçiyormuş gibi dikkatli ve ölçülüydü.

"Sen," dedi, gözlerini Sophie'den ayırmıyordu, "oğlum için isteyeceğim türde bir kadınsın. Çok uzun zamandır tanışmıyoruz ama senin kalbini ve karakterini biliyorum. Ve dilerdim ki..."

Sophie'nin ağzından küçük ve kısık sesli bir hıçkırık fırladı ama onu olabildiğince çabuk bastırdı.

"Farklı bir geçmişin olmasını dilerdim," diye devam etti Leydi Bridgerton, Sophie'nin ağlamasına üzülerek cana yakın bir şekilde boynunu eğip üzgün ve yavaşça gözlerini kırparak. "Sana karşı böyle bir şeyi kullandığımdan veya seni daha küçük gördüğümden değil ama bu her şeyi çok zorlaştırır."

"Mümkün değil," diye fısıldadı Sophie.

Leydi Bridgerton hiçbir şey söylemedi; Sophie bu düşüncesine onun da katıldığını biliyordu, tamamen olmasa bile yüzde doksan sekiz öyleydi.

"Geçmişinin," diye sordu Leydi Bridgerton, kelimeleri öncesine göre çok daha dikkatli ve ölçülüydü, "göründüğü gibi olmaması mümkün mü?"

Sophie hiçbir şey söylemedi.

"Seninle ilgili eksik bir şeyler var Sophie."

Sophie, Leydi Bridgerton'un ne olduğunu sormasını beklediğini biliyordu ama onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

"Konuşman kusursuz," dedi Leydi Bridgerton. "Annenin yanında çalıştığı kişilerin çocuklarıyla ders aldığını söylediğini biliyorum ama bu bana yeterli bir açıklama gibi gelmiyor. Bu derslere biraz büyük yaşlarda başlanır, en erken altı yaşında ama senin konuşman belli ki daha önce de çok iyiymiş."

Sophie'nin gözleri büyüdü. Hikâyesindeki bu boşluğu hiç fark etmemişti ve şimdiye kadar da kimsenin bunu anlamamasına oldukça şaşırmıştı. Ama tabii ki, Leydi Bridgerton, bu uydurma hikâyesini anlattığı herkesten çok daha zekiydi.

"Ve Latince biliyorsun," dedi Leydi Bridgerton. "İnkâr etmeye çalışma. Geçen gün Hyacinth seni kızdırdığında kendi kendine konuştuğunu duydum."

Sophie, Leydi Bridgerton konuşmasını bitirene kadar gözlerini pencereye dikmeye devam etti. Onunla göz göze gelmeye cesaret edemiyordu.

"Bunu inkâr etmediğin için teşekkür ederim," dedi Leydi Bridgerton. Sonra Sophie'nin bir şeyler söylemesini bekledi, bunu o kadar uzun süre bekledi ki sonunda Sophie bitip tükenmek bilmeyen sessizliği bozmak zorunda kaldı.

"Ben oğlunuz için uygun bir eş değilim," dediği tek şey oldu.

"Anlıyorum."

"Gerçekten gitmeliyim." Bu sözleri fikrini değiştirmeden bir an önce söylemeliydi.

"Eğer istediğin buysa seni durdurmak için yapabileceğim bir şey yok. Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Kuzeyde akrabalarım var," diye yalan söyledi Sophie.

Leydi Bridgerton'un ona inanmadığı açıktı ama, "Tabii ki bizim faytonlarımızdan birini kullanacaksın," dedi.

"Hayır, kesinlikle kullanamam."

"Başka türlü sana izin vereceğimi düşünme. Sen benim sorumluluğumdasın –en azından birkaç gün için daha– ve seni korumasız göndermek çok tehlikeli olur. Bu dünya yalnız bir kadın için güvenli değil."

Sophie hüzünlü bir şekilde gülümsemekten kendini alamadı. Leydi Bridgerton'un ses tonu farklı olabilirdi ama söyledikleri Benedict'in birkaç hafta önce söylediği şeylerle neredeyse aynıydı. Ve bakın bu, Sophie'yi hangi noktaya getirmişti. Bunu asla söylemezdi, o ve Leydi Bridgerton yakın dostlardı ama Sophie, bu konuda fikrinin değişmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

"Pekâlâ," diyerek razı oldu Sophie. "Teşekkür ederim." Faytona onu herhangi bir yerde, tercihen eninde sonunda Amerika'ya yolculuk yapabileceği bir limanın yakınında bırakmasını söyleyebilirdi, sonra da oradan nereye gideceğine karar verirdi.

Leydi Bridgerton ona üzgün bir şekilde gülümsedi. "Sanırım çantanı çoktan toparlamışsındır?"

Sophie başıyla onayladı. Sadece tek bir çantası olduğunu belirtmeye gerek yok gibi görünüyordu.

"Herkesle vedalaştın mı?"

"Vedalaşmamayı tercih ederim."

Leydi Bridgerton durdu ve gülümsedi. "Bazen bu en iyisidir," diyerek Sophie'ye katıldı. "Beni koridorda beklemeye ne dersin? Sana bir fayton ayarlayayım."

Sophie döndü ve yürümeye başladı ama kapıya ulaşınca durdu ve arkasını döndü. "Leydi Bridgerton ben..."

Yaşlı kadının iyi bir haber beklermiş gibi gözleri parladı. İyi olmasa bile en azından değişik bir haber. "Evet?"

Sophie yutkundu. "Sadece teşekkür etmek istemiştim."

Leydi Bridgerton'un gözlerindeki ışık biraz söndü. "Ne için?"

"Beni buraya kabul ettiğiniz ve ailenizden biri gibi davrandığınız için."

"Saçmalam..."

"Beni, siz ve kızlarla çay içmeye davet etmek zorunda değildiniz," diye lafını böldü Sophie. Eğer bunları şimdi söylemezse cesaretini kaybedecekti. "Çoğu kadın bunu yapmaz. Bu çok güzeldi... ve... ve..." Sophie'nin boğazı düğümlendi. "Hepinizi çok özleyeceğim."

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Leydi Bridgerton usulca.

Sophie gülümsemeye çalıştı ama sesi titrek ve ağlıyormuş gibi çıktı, kelimelerin içinde neredeyse boğulacaktı. "Zorundayım."

Leydi Bridgerton onu uzun bir süre izledi, solgun mavi gözlerinde merhamet ve belki biraz da anlayış vardı.

"Anlıyorum... Seninle aşağıda buluşuruz," dedi sessizce.

Sophie dul kontesin geçmesini bekleyerek ayakta dikilirken onu başıyla onayladı. Leydi Bridgerton koridorda durdu ve Sophie'nin eskimiş çantasına baktı. "Bu kadar mı eşyan var?" diye sordu.

"Sahip olduğum her şey orada."

Leydi Bridgerton rahatsız bir şekilde yutkundu ve yanakları hafifçe pembeleşti, âdeta kendi zenginliğinden ve Sophie'nin yoksulluğundan utanırcasına.

"Ama bu..." dedi Sophie, çantayı göstererek. "Önemli olan bu değil. Sizin sahip olduklarınız..." Sustu ve boğazındaki yumruyla savaşarak yutkundu. "Maddi şeyleri kastetmiyorum."

"Ne kastettiğini biliyorum Sophie." Leydi Bridgerton, Sophie'nin yüzünü okşadı. "Teşekkür ederim."

Sophie'nin omuzları yükseldi ve küçük bir silkmeyle geri düştü. "Gerçek bu."

"Gitmeden önce sana biraz para vermeme izin ver Sophie," dedi Leydi Bridgerton.

"Kabul edemem. Zaten bana verdiğiniz iki elbiseyi aldım. İstemiyordum ama..."

"Önemli değil," dedi Leydi Bridgerton. "Başka ne yapabilirdin. Yanında getirdiklerini attık." Boğazını temizledi. "Ama lütfen bırak, sana biraz para vereyim" Sophie'nin itiraz etmek için ağzını açtığını gördü ve, "Lütfen. Bu bana kendimi daha iyi hissettirir," diye devam etti.

Leydi Bridgerton'un karşısındakine söylediğini yapmak istettiren bir bakışı vardı ve bunun yanı sıra, Sophie'nin paraya gerçekten ihtiyacı vardı. Leydi Bridgerton cömert bir hanımdı, Sophie'ye üçüncü sınıf yolcu departmanına binerek okyanusun karşısına geçmesini sağlayacak parayı bile verebilirdi. Sophie birden kendini, "Teşekkür ederim," derken buldu, bu teklif karşısında vicdanının sızlamasına şans tanımadan.

Daha sonra Leydi Bridgerton koridorda gözden kayboldu.

Sophie uzun ve titrek bir nefes aldıktan sonra çantasını aldı ve yavaşça merdivenlerden indi. Bir süre fuayede bekledikten sonra dışarıda beklemesinin daha iyi olacağına karar verdi. Güzel bir bahar günüydü ve biraz güneş görmesi ona çok iyi gelebilirdi. Yani, en azından biraz iyi gelebilirdi. Ayrıca, Bridgerton kızlarıyla karşılaşma şansı da azalırdı, onları ne kadar özleyecek olsa da vedalaşmak istemiyordu.

Çantasını eline aldı, ön kapıyı itti ve basamaklardan aşağıya indi.

Faytonun gelmesi çok uzun sürmezdi. Beş dakika ya da on, belki...

"Sophie Beckett!"

Sophie'nin midesine kramplar girdi. Araminta. Bunu nasıl unutmuştu?

Sophie hareketsiz bir şekilde donup kaldı, nereye doğru kaçacağını bulmaya çalışırken etrafına ve merdivenlerin yukarısına doğru bakındı. Eğer Bridgerton Malikânesi'ne kaçarsa Araminta onu nerede bulacağını bilirdi, eğer başka yöne doğru koşmaya başlarsa...

"Polis!" Araminta çığlık çığlığaydı. "Polis yok mu?"

Sophie çantasını düşürdü ve koşmaya başladı.

"Biri onu durdursun!" Araminta çığlık atıyordu. "Dur hırsız! Dur hırsız!"

Sophie bunun onu suçlu göstereceğini bile bile koşmaya devam etti. Bütün gücüyle koşuyordu. Koştu, koştu ve koştu...

Biri onu yakalayıp yere devirene kadar.

"Yakaladım!" diye bağırdı adam. "Onu sizin için yakaladım!"

Sophie'nin acıdan nefesi kesilmişti. Kafası yere çok sert çarpmıştı ve onu yakalayan adam resmen karnının üstünde oturuyordu.

"İşte buradasın," diye bağırdı Araminta aceleyle yaklaşırken. "Sophie Beckett. Yüzsüz!"

Sophie ona dik dik baktı. Kalbindeki nefreti anlatmak için kelimeler yetersiz kalırdı. Şu anda çektiği acıdan bahsetmeye ise gerek bile yoktu bile.

"Ben de seni arıyordum," dedi Araminta, şeytani bir gülümsemeyle. "Posy bana seni gördüğünü söyledi."

Sophie gözlerini uzun süre kapattı. Ah, Posy. Posy'nin onu ele vermek istediğinden emin değildi ama Posy'nin dili ile beyni birbirlerinden bağımsız çalışırdı.

Araminta ayağını Sophie'nin elinin çok yakınına koydu – onu yakalayan adam bileğini tuttuğu için hareket ettiremediği elinin– ardından ayağını Sophie'nin elinin üstüne yerleştirirken gülümsedi.

"Benden bir şey çalmamalıydın," dedi Araminta; mavi gözleri parıldıyordu.

Sophie sadece homurdandı. Yapabildiği tek şey buydu.

"Görüyorsun," diye devam etti Araminta neşeli bir şekilde. "Şimdi seni hapse attırabilirim. Bunu çok daha önceden de yapabilirdim."

Hemen sonra, bir adam koşarak geldi ve Araminta'nın yanında durdu.

"Yetkililer yolda leydim. Bu hırsızı götürecek zamanımız yok."

Sophie yetkililerin Leydi Bridgerton dışarıya çıkana kadar gelmemesi ve Bridgerton'ların onun rezilliğini asla görmemeleri için bir an önce gelmesi arasında kalmış bir halde dua ediyordu.

Ve sonunda dileği gerçekleşti. Bu gerçekleşen ikinci dileğiydi. İki dakika sonra yetkililer geldi, onu bir vagona attı ve hapse doğru yola çıktılar.

Sophie'nin yolda düşünebildiği tek şey, Bridgerton'ların ona ne olduğunu asla bilemeyeceğiydi ve belki de bu en iyisiydi.

YİRMİ BİR

Bruton Sokağı'ndaki Leydi Bridgerton Malikânesi'nin ön merdivenlerinde dün büyük bir telaş vardı.

İlk önce Penelope Featherington bir değil, iki değil, tam üç Bridgerton kardeşle konuşurken görüldü. Bu olay, genellikle tercih edilmeyen kız imajıyla ünlü zavallı kızın kesinlikle şimdiye kadar elde ettiği en büyük başarıydı. Ne yazık ki (ve tahmin edilebileceği üzere) Bayan Featherington gideceği sırada koluna Kont yani ailenin tek evli erkeği girmişti.

Eğer Bayan Featherington, bir şekilde bir Bridgerton'u mihraba yürütmeyi başarırsa bu hepimizin bildiği gibi kesinlikle dünyanın sonu anlamına gelir ve yazarınız bu dünyayla ilgili hiçbir şey bilmediğini rahatlıkla kabul edip gazetedeki köşesinden istifa etmek zorunda kalır.

Eğer Bayan Featherington'la ilgili dedikodular yeterli gelmediyse, üç saat sonra da üç ev ileride yaşayan Penwood Kontesi'nin evinin hemen önüne yaklaşan kadını anlatalım. Bu yazar Bridgerton Malikânesi'nde çalışan bu kadının eskiden Leydi Penwood için çalıştığından şüpheleniyor. Leydi Penwood iki sene önce kimliği belirsiz bu kadının ondan bir şeyler çaldığını iddia etti ve zavallı kız hemen hapse tıkıldı.

Yazarınız hırsızlık için verilen cezanın bu günlerde ne olduğundan emin değil ama eğer biri bir kontesten bir şey çalacak

kadar cesaretliyse, cezasının da çok sert olacağı tahmin edilebilir. Sözü edilen kız, büyük ihtimalle asılır ya da en azından sürgüne gönderilir.

Bu haberin yanında, bir önceki hizmetçi kavgası (geçen ay bu köşeden bildirilmiş olan) şimdi oldukça önemsiz kalıyor.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
13 Haziran 1817

Benedict'in ertesi sabah yaptığı ilk şey kendine güzel ve sert bir içki hazırlamak oldu. Veya üç içki de denebilir. Belki içki içmek için çok erken bir saatti ama alkolle uyuşma fikri, bir önceki gece Sophie Beckett tarafından kalbine saplanan kılıçtan sonra Benedict'e çok çekici geliyordu.

Ama sonra bu sabah için kardeşi Colin'le eskrim yapmak için sözleştiklerini hatırladı. Bir anda kardeşini kılıçlama fikri ona daha çekici gelmişti, onun Benedict'in bu perişan halinde hiçbir payı olmasa da.

Benedict kılıcını çekerken kardeşlerin bu işe yaradıklarını düşündü gaddarca bir gülümsemeyle.

"Sadece bir saatim var," dedi Colin kılıcıyla rakibini yavaşça dürterken, "öğlen bir randevum var."

"Önemli değil," diye cevap verdi Benedict, bacaklarındaki kasları esnetmek için öne doğru birkaç hamle yaparken. Bir süredir eskrim yapmamıştı; kılıç ona kendini iyi hissettiriyordu. Geriye çekildi ve kılıcının ucunu yavaşça eğerek yere dokundu.

"Seni yenmem bir saatten fazla sürmeyecek."

Colin maskesini kapatmadan önce gözlerini devirdi.

Benedict odanın ortasına doğru yürüdü. "Hazır mısın?"

"Henüz değil," diye cevap verdi Colin onu takip ederken.

Benedict tekrar hamle yaptı.

"Hazır olmadığımı söyledim!" diye bağırdı Colin, diğer tarafa zıplarken.

"Çok yavaşsın," diye karşılık verdi Benedict.

Colin ağzının içinden bir küfür etti ve yüksek sesle, "Canın cehenneme!" diye ekledi bu hareketi karşısında. "Neyin var senin?"

"Bir şeyim yok," diye neredeyse kükredi Benedict. "Neden sordun?"

Colin müsabakaya başlamadan önce rakibiyle aralarına uygun bir mesafe koymak için geriye doğru gitti.

"Ah, bilmiyorum," dedi, açıkça alay ederek. "Sanırım neredeyse kafamı koparmak üzere olduğun için."

"Kılıcımın üzerinde kılıf var."

"Sanki yokmuş gibi savuruyorsun ama," diye karşılık verdi Colin.

Benedict sert bir şekilde gülümsedi. "Böyle daha eğlenceli."

"Benim can güvenliğim için değil."

Colin kılıcını parmaklarını esnetmek için elden ele geçirdi. Sonra durdu ve kaşlarını çattı. "Elindekinin eskrim kılıcı olduğuna emin misin?"

Benedict ona ters ters baktı. "Tanrı aşkına Colin, asla gerçek bir silah kullanmam."

"Sadece emin olmak istedim," diye mırıldandı Colin, Benedict'in boynuna hafifçe dokunarak. "Hazır mısın?"

Benedict başıyla onayladı ve dizlerinin üstüne çöktü.

"Her zamanki kurallar," dedi Colin, çömelirken. "Haydi başlayalım."

"Hazır!"

İki adam da sağ kollarını kaldırdılar ve avuç içleri görünene kadar bileklerini çevirdiler. Parmakları kılıçlarını sıkıca kavramıştı.

"Bu yeni mi?" diye sordu Colin, Benedict'in kılıcının kabzasına ilgiyle bakarak.

Benedict konsantrasyonunu kaybettiği için küfür etti.

"Evet, yeni," dedi. "İtalyan kabzalarını tercih ediyorum."

Colin geriye bir adım attı, çok daha özensiz yapılmış Fransız kabzasına bakarken pozisyonunu tamamen kaybetmişti.

"Arada sırada ödünç alabilir miyim? Ben..."

"Evet!" diye karşılık verdi Benedict, ilerlemek ve hamle yapmak dürtüsünü zorlukla bastırarak. "Artık pozisyonunu alacak mısın?"

Colin ona muzip bir şekilde gülümsedi ve Benedict kabzasıyla ilgili soruları sırf onu sinir etmek için sorduğunu anladı.

"Nasıl istersen," diye mırıldandı Colin, tekrar pozisyon alırken.

Bir süreliğine hareketsiz durdular ve ardından Colin, "Hücum!" dedi.

Benedict acilen hamle yapmak için ilerledi ama her zaman çok çevik hareket eden Colin dikkatlice geri çekilip Benedict'in atağını ustaca savuşturdu.

"Bugün hiç havanda değilsin," dedi Colin, öne doğru hamle yapıp Benedict'i neredeyse omzundan vuracakken.

Benedict onun önünden çekildi ve atağı engellemek için kılıcını kaldırdı.

"Evet, çok kötü bir gü..." Tekrar ilerledi, kılıcı öne doğru esnemişti. "Gün."

Colin Benedict'in atağı karşısında ustaca yana kaçtı. "Güzel karşılık," dedi, sonra da kılıcının ucuyla Benedict'in alnına dokundu ve alaycı bir selam verdi.

"Kapa çeneni ve dövüş."

Colin kıkırdadı ve kılıcını bir o yana bir bu yana sallayıp Benedict'in savunmada kalmasını sağlayarak öne ilerledi.

"Bir kadınla ilgili olmalı."

Benedict hızlıca Colin'in atağını kesti ve ilerlemeye başladı.

"Seni ilgilendirmez."

"Kesin bir kadın," dedi Colin, sırıtarak.

Benedict öne doğru hamlesini yaptı ve kılıcının ucu Colin'i köprücük kemiğinden yakaladı. "Sayı," diye homurdandı.

"Bravo!" Tekrar odanın ortasına yürüdüler.

"Hazır mısın?" diye sordu Colin.

Benedict başıyla onayladı.

"Hazır. Hücum!"

Bu kez ilk atağı yapan Colin'di.

"Eğer kadınlarla ilgili tavsiye istersen..." dedi, bir yandan Benedict'i köşeye doğru sürüklerken.

Benedict kılıcını kaldırdı ve Colin'in atağını kardeşinin geriye doğru sendelemesini sağlayacak şekilde kesti.

"Eğer kadınlarla ilgili tavsiyeye ihtiyacım olsaydı, geleceğim son kişi sen olurdun."

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Colin, dengesini sağlamaya çalışırken.

"Hayır," dedi Benedict. "Doğruyu söylüyorum."

"Kadınlar konusundaki şöhretim kesinlikle senden daha iyi."

"Ah, gerçekten mi?" dedi Benedict alaycı bir şekilde. Burnunu havaya kaldırdı ve çok iyi bir Colin taklidi yaparak, "Kesinlikle Penelope Featherington'la evlenmeyeceğim," dedi.

Colin sinirlendi.

"Sen," dedi Benedict, "kimseye tavsiye vermemelisin."

"Orada olduğunu bilmiyordum."

Benedict öne hamle yaptı ve Colin'in omzunu az farkla kaçırdı. "Bu bir bahane değil. Gün ortasında, insan içindeydin. Penelope orada olmasaydı bile, biri seni duyabilirdi ve söylediğin şeyleri ertesi gün *Whistledown*'da okurdun."

Colin onun hamlesini savuşturdu ve ardından göz kamaştırıcı bir hızla karşılık verip Benedict'i göbeğinden yakaladı.

"Sayı."

Benedict Colin'in yaptığı sayıyı kabul etti.

"Ben sersemim," dedi Colin tekrar odanın ortasına yürürlerken. "Diğer taraftan sen ise aptalsın."

"Bu da ne demek?"

Colin iç çekti ve maskesini kaldırdı.

"Neden herkese bir iyilik yapıp kızla evlenmiyorsun?"

Benedict ona bakakaldı, kılıcının kabzasını tutan eli gevşemişti. Colin'in kim hakkında konuştuklarını bilememe ihtimali var mıydı?

Benedict maskesini çıkardı, kardeşinin koyu yeşil gözlerine baktı ve homurdandı. Colin biliyordu. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama Colin kesinlikle biliyordu. Benedict aslında şaşırmamalıydı. Colin her zaman her şeyi bilirdi. Doğrusu Colin'den daha fazla dedikodu bilen tek kişi Eloise'di ve şüpheci bilgeliğini Colin'e aktarması birkaç saatten kısa sürerdi.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu nihayet Benedict.

Colin dudaklarını bükerek gülümsedi. "Sophie'yi mi? Bu oldukça açık"

"Colin, o..."

"Bir hizmetçi mi? Kimin umurunda? Onunla evlenirsen sana ne olur ki?" diye sordu Colin umursamaz bir şekilde omuzlarını silkerek. "Önemsemediğin insanlar seni dışlarlar mı? Lanet olsun, görüşmek zorunda bırakıldığım insanlar tarafından dışlanmayı tercih ederdim."

Benedict aldırış etmeden omuz silkti.

"Bunların hiçbirini önemsememeye karar verdim zaten," dedi.

"O zaman sorun ne?" diye sordu Colin.

"Çok karmaşık."

"Karmaşık hale getiren sensin."

Benedict kılıcının ucunu yere değdirip esnek kılıcını öne arkaya eğerken bunu uzun uzun düşündü.

"Annemin maskeli balosunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Colin bu beklenmedik soru karşısında şaşırmıştı.

"Birkaç sene öncekini mi? Bridgerton Malikânesi'nden taşınmadan öncekini mi?"

"Evet onu. Gümüş elbiseli bir kadınla tanışmıştım, hatırlıyor musun? Bizi koridorda yakalamıştın."

"Tabii ki. Onunla birlikte..."

Birden Colin'in gözleri âdeta yuvalarından fırladı. "O Sophie olamaz!"

"İlginç, değil mi?" diye mırıldandı Benedict, sesi durumu kabullenmiş gibi çıkıyordu.

"Ama... Nasıl..."

"Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum ama o bir hizmetçi değil."

"Değil mi?"

"Yani, hizmetçi," diye açıkladı Benedict, "ama aynı zamanda Penwood Kontu'nun gayrimeşru kızı."

"Şimdikinin mi yoksa..."

"Hayır, birkaç sene önce ölenin."

"Peki, sen bunları biliyor muydun?"

"Hayır," dedi Benedict, kelimeler ağzından kesik kesik dökülüyordu. "Bilmiyordum."

"Ah!" Colin kardeşinin söylediklerini kavramaya çalışıyordu.

"Anladım," dedi ve Benedict'e baktı. "Ne yapacaksın?"

Benedict'in yere değdirerek bir öne bir arkaya büktüğü kılıcı aniden havaya kalktı ve kafasının üzerinden geçti. Benedict kılıcın odanın karşısına doğru gidişini serinkanlılıkla izledi.

"Bu çok güzel bir soru."

Sophie'ye, söylediği yalan yüzünden hâlâ kızgındı ama onu suçlamıyordu da. Ondan metresi olmasını istememeliydi. Bunu sormak Benedict'in hakkı olduğu kadar, reddetmek de Sophie'nin hakkıydı. Ve Sophie onu reddettiğinde Benedict onu kendi haline bırakmalıydı.

Benedict bir piç olarak büyümemişti ve eğer Sophie'nin yaşadıkları bu denli kötüyse, kendisi de dünyaya bir piç getirme riskini göze alamazdı. O halde Benedict buna saygı duymalıydı.

Eğer ona saygı duysaydı inançlarına da saygı duyardı.

Her şeyin mümkün olduğunu ve istediği her seçimi yapabileceğini söyleyerek ona karşı bu kadar küstah olmamalıydı. Benedict'in annesi haklıydı; Benedict çok cazibeli bir hayat geçirmişti. Sağlıklıydı, mutluydu, sevgi dolu bir ailesi vardı...

Elde edemeyeceği hiçbir şey yoktu. Hayatında başına gelen tek korkunç şey, babasının ani ve zamansız ölümüydü ki o noktada bile ailesi toparlanmasına yardım etmişti. Hiç tecrübe etmediği için bazı acıları ve yaraları anlamak onun için zordu.

Sophie'nin aksine o hiç yalnız kalmamıştı.

Şimdi ne olacaktı? Onunla evlenmeye ve toplumdan dışlanmaya çoktan karar vermişti. Bir kontun tanınmamış piç kızı, eş olarak bir hizmetçiye göre biraz daha kabul edilebilirdi, ama sadece biraz daha. Benedict zorlarsa, Londra cemiyeti onu kabul edebilirdi ama kibar da davranmazlardı. O ve Sophie, büyük ihtimalle onlardan uzak duran Londra cemiyetinden uzakta, taşrada sessiz bir yaşam sürerlerdi.

Sophie'yle uzaklarda bir hayat sürmeyi toplum içinde onsuz bir hayat sürmeye tercih edeceğini hemen anladı.

Onun maskeli balodaki kadın olması önemli miydi? Sophie ona kim olduğu hakkında yalan söylemişti ama Benedict onun ruhunu biliyordu. Öpüşürlerken, gülerlerken, sadece oturup konuşurlarken Sophie asla numara yapmamıştı.

Gerçek Sophie, basit bir gülümsemesiyle kalbine şarkılar söyleten, o resim yaparken sadece yanında oturmasıyla onu mutlu eden kadındı.

Ve Benedict onu seviyordu.

"Bir karar vermişsin gibi bakıyorsun," dedi Colin usulca.

Benedict düşünceli bir şekilde kardeşini süzdü. Bu kadar derin bir bakış açısını ne zaman kazanmıştı? Bundan öte, ne zaman bu kadar büyümüştü? Benedict, Colin'i her zaman genç, çekici, neşeli bir hovarda ve herhangi bir sorumluluğu alamayacak biri olarak düşünmüştü.

Ama şimdi kardeşine baktığında başka birini görüyordu. Omuzları daha dik, duruşu daha sağlam ve durgun görünüyordu. Ve gözlerinde bilgelik vardı. Bu, çok büyük bir değişiklikti. Eğer gözler gerçekten kalbin aynasıysa, Benedict fark etmeden Colin'in ruhu büyümüş ve olgunlaşmış demekti.

"Ona birkaç özür borçluyum," dedi Benedict.

"Seni affedeceğine eminim."

"O da bana birkaç özür borçlu tabii. Hatta birkaçtan fazlası."

Benedict, kardeşinin "Ne için?" diye sormak istediğinden emindi ama onun yararına olacak bir şekilde Colin sadece, "Sen onu affedecek misin?" diye sordu.

Benedict başıyla onayladı.

Colin uzandı ve Benedict'in kılıcını elinden aldı. "Bunu senin için kaldırırım."

Benedict dikkatini toplayamadan önce kardeşinin parmaklarına oldukça aptallaşmış bir halde uzun bir süre baktı. "Gitmeliyim," dedi.

Colin yüzündeki sırıtışı zorlukla bastırdı. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Benedict kardeşini süzdü ve ardından karşı konulmaz bir istek duyarak uzanıp ona sarıldı. "Bunu pek söylemiyorum," dedi, sesi boğuk çıkıyordu, "ama seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ağabeyciğim," Colin'in yüzünde her zamanki muzır gülümsemesi belirdi. "Şimdi kaybol."

Benedict maskesini kardeşine fırlattı ve koşarak odadan çıktı.

"Gitti de ne demek?"

"Üzgünüm ama öyle," dedi Leydi Bridgerton, gözlerinde hüzün ve samimiyet vardı. "Gitti."

Benedict'in şakaklarındaki baskı artıyordu, kafasının patlamaması şaşırtıcıydı. "Ve sen de gitmesine izin mi verdin?"

"Onu zorla burada tutmaya hakkım yoktu."

Benedict homurdandı. Onun da Sophie'yi Londra'ya gelmeye zorlamaya hakkı yoktu ama yine de yapmıştı.

"Nereye gitti?" diye sordu Benedict.

Annesi iskemleye çöküp kalmıştı. "Bilmiyorum. Güvenliğinden endişe ettiğim ve nereye gittiğini öğrenmek istediğim için bizim faytonlarımızdan biriyle gitmesi için ısrar ettim."

Benedict ellerini masaya vurdu. "Peki, sonra ne oldu?"

"Söylemeye çalıştığım gibi, ben faytonlarımızdan birini almasını sağlamaya çalıştım ama onun bunu istemediği belliydi ve ben faytonu ayarlayana kadar çoktan ortadan kaybolmuştu."

Benedict içinden küfretti. Sophie muhtemelen hâlâ Londra'daydı ama Londra çok büyük ve kalabalık bir yerdi. Bulunmak istemeyen birini bulmak çok zordu.

"Ben," dedi Violet nazikçe, "ikinizin ayrıldığını düşünmüştüm."

Benedict saçlarını karıştırdı ve ardından giysisinin beyaz kollarına baktı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. Kendini eskrim kıyafetleriyle dışarıya atmıştı. Gözlerini devirerek annesine baktı. "Lütfen kıyafetimle ilgili bir şey söyleme şimdi, anne."

"Asla söylemem."

"Onu nerede bulacağım?"

Violet'in gözlerindeki ciddiyetsizlik birden kayboldu. "Bilmiyorum Benedict. Keşke bilseydim. Sophie'yi çok seviyordum."

"O Penwood'un kızı," dedi.

Violet kaşlarını çattı. "Ben de böyle bir şeylerden şüpheleniyordum. Sanırım gayrimeşru, değil mi?"

Benedict başıyla onayladı.

Annesi bir şey söylemek için ağzını açmıştı ama Benedict ne diyeceğini asla öğrenemedi çünkü o anda annesinin ofisinin kapısı, karşı duvara çarpıp inanılmaz bir ses çıkararak açıldı. Evin öbür ucundan koşarak gelen Francesca annesinin masasına doğru koştu ve onu Francesca'nın arkasından koşan Hyacinth izledi.

"Sorun ne?" diye sordu Violet, ayağa kalkarak.

"Sophie," dedi Francesca, nefes nefese kalmıştı.

"Biliyorum." dedi Violet. "Gitti. Biz..."

"Hayır," diye sözünü kesti Hyacinth, masanın üstüne bir kâğıt parçası fırlatırken. "Bak!"

Benedict kâğıdı almaya çalıştı, bunun Whistledown'un bir sayısı olduğunu hemen anladı ama annesi kâğıdı ondan önce kaptı.

"Nedir bu?" diye sordu Benedict, annesinin renginin bembeyaz olduğunu görünce midesi yanmaya başlamıştı.

Violet ona gazeteyi uzattı. Benedict, Sophie'yle ilgili bölüme gelmek için Ashbourne Dükü, Macclesfield Kontu ve Penelope Featherington'la ilgili bölümleri geçerek hızlıca taradı.

"Hapis mi?" dedi, sözcük dudaklarından fısıltı halinde dökülmüştü.

"Onu kurtarmalıyız," dedi annesi, omuzlarını âdeta savaşa hazırlanıyormuşçasına geriye atarak.

Ama Benedict çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Bekle!" dedi Violet, arkasından koşarken. "Ben de geliyorum."

Benedict merdivenlere gelmeden önce kısa bir süre duraksadı.

"Gelmiyorsun," dedi. "Senin kendini kaybetme..."

"Ah, lütfen," diye cevap verdi Violet. "Üzüntümden öleceğim. Sophie'nin dürüstlüğüne ve onuruna kefil olabilirim."

"Ben de geliyorum," dedi Hyacinth.

Ağabeyi ve annesinden aynı anda "Hayır" cevabı geldi.

"Ama..."

"Hayır dedim," dedi Violet tekrar sertçe.

Francesca aksi bir şekilde homurdandı.

"Sanırım gelmek konusunda ısrar etmemin faydası..."

"Cümleni bitirme bile," diyerek onu uyardı Benedict.

"Sanki bitirmeme izin verirsiniz de!"

Benedict onu duymazdan geldi ve annesine döndü.

"Eğer gelmek istiyorsan hemen çıkmalıyız."

"Sen faytonu ayarla, ben girişte bekliyorum."

On dakika sonra yola çıkmışlardı.

YİRMİ İKİ

Bruton Sokağı'nda koşuşturma. Dul kontes Bridgerton ve oğlu Benedict Bridgerton cuma günü evlerinden aceleyle çıkarken görüldü. Bay Bridgerton ve annesi telaşla faytona binip korkunç bir hızla yola çıktılar. Francesca ve Hyacinth de kapının önünde beklerken görüldüler ve yazarınız Francesca'nın ağzından bir bayana hiç yakışmayacak bir kelime duyulduğu konusunda adı gibi emin.

Ama böyle bir heyecanın yaşandığı tek yer Bridgerton Malikânesi değildi. Penwood'lar için de önemli olaylar söz konusuydu, Kontes ve kızı Bayan Posy Reiling arasında toplum içinde cereyan eden bir kavga yaşandı.

Leydi Penwood'dan hiçbir zaman hoşlanmayan bu yazar ancak "Yürü be Posy!" diyebilir.

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
16 Haziran 1817

Soğuktu. Çok soğuktu. Ve kesinlikle küçük ve dört ayaklı bir yaratığa ait korkunç ve tiz bir ses duyuluyordu.

Veya daha kötüsü, büyük ve dört ayaklı bir yaratığa ait. Veya daha açık olmak gerekirse, küçük, dört ayaklı bir yaratığın büyük bir türevine ait.

Fareler.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı Sophie. Tanrı'nın adını sık sık ağzına almazdı ama bu başlamak için çok iyi bir zaman gibi görünüyordu. Belki onu duyar ve fareleri yok ederdi. Evet, bu çok iyi olurdu. Büyük bir şimşek darbesi. Kocaman. İncil'deki mucizeler gibi. Yeryüzüne çarpıp dünyaya küçük bir elektrik dalgası yayarak tüm farelerin cızırdayarak ölmesini sağlayabilirdi.

Bu çok güzel bir hayaldi. Aynı kendini Bayan Bridgerton olarak sonsuza kadar mutlu yaşarken düşlediği hayaller gibi.

Sophie derin bir nefes aldı ve aniden kalbine âdeta bir bıçak saplandığını hissetti. Gerçi bu ikisi arasından farelerin yok olması hayalinin çok daha kolay gerçekleşebileceği düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

Artık kendi başınaydı. Tam anlamıyla kendi başınaydı. Bunun neden bu kadar sinir bozucu olduğunu bilmiyordu. Aslında her zaman kendi başına olmuştu. Büyükannesi onu Penwood Park'ın kapısının önüne bıraktığından beri onu destekleyen, çıkarlarını kendininkilerin üzerinde –veya en azından aynı seviyede– tutan biri olmamıştı.

Midesi guruldadı, bu ona açlığı gitgide büyüyen sefillikler listesine ekleyebileceğini hatırlattı.

Ve susamıştı. Ona bir yudum su bile vermemişlerdi. Sophie çay içmekle ilgili çok garip hayaller kurmaya başlamıştı.

Sophie ağzından nefes alması gerektiğini hatırlamaya çalışarak uzun ve yavaş bir nefes aldı. Koku dayanılmazdı. Ona bedensel ihtiyaçlarını karşılaması için kaba bir lazımlık verilmişti ama şu zamana kadar Sophie kendini, lazımlığı mümkün olan en az sıklıkta kullanmaya çalışarak tutuyordu. Lazımlık, hücresine fırlatılmadan önce boştu ama temiz değildi, hatta Sophie onu aldığında ıslaktı ve tüm vücudu tiksintiden titrerken lazımlığı yere düşürmüştü.

Sophie zamanında birçok lazımlık boşaltmıştı ama Sophie'nin yanlarında çalıştığı insanlar tabiri caizse genelde

hedefi vurmayı başarırlardı. Sophie'nin daha sonra elini yıkayabilme ihtimalinden ise bahsetmeye gerek yoktu zaten.

Şimdi, soğuğun ve açlığın da etkisiyle kendi tenini bile temiz hissetmiyordu.

Bu korkunç bir duyguydu.

"Ziyaretçin var!"

Sophie gardiyanın aksi ve soğuk çağrısıyla ayağa fırladı. Benedict nerede olduğunu öğrenmiş olabilir miydi? Onun yardımına gelmeyi ister miydi ki? Veya...

"Bak. Bak. Bak."

Araminta. Sophie'nin kalbi âdeta yerinden fırladı.

"Sophie Beckett," dedi, sanki kötü kokunun sebebi Sophie'ymiş gibi ve burnunu bir mendille kapatarak hücreye yaklaştı.

"Londra'ya gelecek cesareti bulacağını asla tahmin etmezdim."

Sophie, Araminta'nın onu kızdırmak istediğini biliyordu ve ona bu tatmini yaşatmayacaktı.

"Korkarım, senin için işler yolunda değil," diye devam etti Araminta, arkadaşça davranıyor gibi yapıp elini sallayarak. Öne eğildi ve "Hâkim hırsızlara pek kibar davranmaz," diye fısıldadı.

Sophie kollarını kavuşturdu ve duvara bakmaya başladı. Eğer Araminta'ya bakmaya devam ederse kendini onun üstüne atlamaktan alıkoyamayacak ve büyük ihtimalle hücresinin demirleri yüzüne ciddi bir hasar verecekti.

"Ayakkabı tokaları yeterince kötüydü," dedi Araminta, işaret parmağıyla çenesine dokunurken, "ama ona evlilik yüzüğümün çalındığını söylediğimde öfkesi daha da arttı."

"Ben..." Sophie güçlükle kendini susturmayı başardı. Bu tam olarak Araminta'nın istediği şeydi.

"Çalmadın mı?" dedi Araminta kurnazca gülümseyerek ve parmağını gösterdi. "Görüldüğü gibi parmağımda değil, üstelik senin sözüne karşı benimki."

Sophie'nin dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Araminta haklıydı. Hiçbir hâkim, Penwood Kontesi'nin karşısında onun sözünü dikkate almazdı.

Araminta hafifçe gülümsedi. "Girişteki adam –sanırım gardiyan olduğundan bahsetmişti– senin büyük ihtimalle asılmayacağını söyledi, dolayısıyla bu konuda endişelenmene gerek yok. Sürülmen daha çok gündemde."

Sophie neredeyse kahkahayı basacaktı. Daha bir gün önce Amerika'ya göç etmeyi düşünmüştü. Şimdi kesin olarak gidecekti, tabii sürüleceği yer Avustralya olmazsa. Ve esaret altındaydı.

"Senin adına merhamet dileyeceğim," dedi Araminta. "Öldürülmeni istemem, sadece... Git"

"Hıristiyan yardımseverliğine bir örnek," diye mırıldandı Sophie. "Adaletin yerini bulacağına eminim."

Araminta saçlarını yavaşça geriye attı. "Bulacak değil mi?" Dimdik Sophie'ye baktı ve gülümsedi. Suratında katı ve sahte bir ifade vardı ve Sophie aniden...

"Neden benden nefret ediyorsun?" diye mırıldandı.

Araminta bir süre onu izlemekten başka bir şey yapmadı ve "Çünkü o seni seviyordu," diye mırıldandı.

Sophie sessizliğin içinde sersemledi.

Araminta'nın gözleri inanılmaz derecede hassaslaşmıştı. "Onu bu yüzden hiç affetmeyeceğim."

Sophie inanamayarak kafasını iki yana salladı. "O beni hiç sevmedi."

"Seni giydirdi, besledi." Araminta'nın dudakları gerildi. "Beni seninle yaşamaya zorladı."

"Bu sevgi değildi," dedi Sophie. "Suçluluk duygusuydu. Eğer beni sevseydi seninle bırakmazdı. O aptal değildi, benden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Eğer beni sevseydi vasiyetinde beni unutmazdı. Eğer beni sevseydi..." Sophie sustu.

Araminta kollarını kavuşturmuş ona bakıyordu.

"Eğer beni sevseydi," diye devam etti Sophie, "benimle konuşmak için zaman ayırırdı. Günümün nasıl geçtiğini, ne çalıştığımı veya kahvaltımı beğenip beğenmediğimi sorardı." Diğer tarafa döndü ve kasılarak yutkundu. Artık Araminta'ya bakmak iyice zor hale gelmişti. "Beni asla sevmedi," dedi sessizce. "O sevmeyi bilmiyordu."

Birkaç dakika iki kadın konuşmadı sonra Araminta, "Beni cezalandırıyordu," dedi.

Sophie yavaşça arkasına döndü.

"Ona bir varis veremediğim için." Araminta'nın elleri titremeye başladı. "Bu yüzden benden nefret ediyordu."

Sophie ne diyeceğini bilemedi. Söylenecek bir şey var mıydı onu da bilemedi.

Uzun bir süre sonra Araminta, "Başlarda senden bana bir hakaret olduğun için nefret ediyordum. Hiçbir kadın kocasının piçini barındırmak zorunda kalmamalı."

Sophie hiçbir şey söylemedi.

"Ama sonra... Ama sonra..."

Araminta, Sophie'yi şaşırtarak sanki anıları onun dayanma gücünü emiyormuş gibi duvara yaslandı.

"Ama sonra değişti," dedi Araminta sonunda. "Bir orospudan seni peydahladıktan sonra ben ona nasıl bir çocuk veremezdim?"

Sophie'nin annesini savunmasının bir anlamı yoktu.

"Sadece senden nefret etmiyordum, biliyorsun," diye fısıldadı Araminta. "Seni görmekten de nefret ediyordum."

Nedense bu Sophie'yi şaşırtmadı.

"Sesini duymaktan nefret ediyordum. Gözlerinin onun gözlerine benzemesinden nefret ediyordum. Senin evimde olduğunu bilmekten nefret ediyordum"

"Orası benim de evimdi," dedi Sophie sessizce.

"Evet," diye cevap verdi Araminta. "Biliyorum. Bundan da nefret ediyordum."

Sophie hızla döndü ve Araminta'nın gözlerine baktı. "Niçin buradasın?" diye sordu. "Yeterince kötülük yapmadın mı? Avustralya'ya sürgün edilmemi zaten sağladın."

Araminta omuz silkti. "Uzak duramadım. Senin hapiste olduğunu görmenin çok güzel bir tarafı var. Bu kötü kokudan arınmak için üç saat banyo yapmam gerekecek ama olsun, buna değer."

"Köşeye oturup kitap okuyormuş gibi davranmama izin ver o halde," diye karşılık verdi Sophie. "Seni görmenin hiç güzel bir tarafı yok." Sophie, hücresindeki tek mobilya olan üç bacaklı sallanan tabureye yürüdü ve oturdu. Hissettiği kadar sefil görünmemeye çalışıyordu. Araminta onu alt etmişti ama ruhu henüz iflas etmemişti ve Araminta'ya bunun tersini düşündürmeyi reddediyordu.

Oturdu, kollarını kavuşturdu, sırtı hücrenin kapısına doğru bakar bir şekilde Araminta'nın gitmesini bekledi.

Ama Araminta gitmedi.

Sonunda bu saçmalıktan on dakika sonra, Sophie ayağa fırladı ve "Gider misin?" diye bağırdı.

Araminta yavaşça kafasını çevirdi. "Düşünüyorum."

Sophie, "Ne hakkında?" diye sormak isterdi ama alacağı cevaptan korkuyordu.

"Avustralya nasıl bir yerdir acaba." Araminta düşüncelere dalmıştı. "Hiç gitmedim tabii; tanıdığım hiçbir uygar insan bunu düşünmez bile. Ama çok sıcak olduğunu duydum. Senin de tenin bembeyaz. Bu şahane tenin muhtemelen oranın sıcak güneşine dayanamayacak. Hatta..."

Ama Araminta'nın söyleyecekleri hemen ötede patlak veren bir kargaşa yüzünden bölündü. (Tanrı'ya şükür, çünkü Sophie tek bir kelime daha duysaydı onu öldürmeye kalkışabilirdi.)

"Neler ol..." dedi Araminta, birkaç adım geri gidip neler olduğunu görebilmek için kafasını uzatırken.

Ardından Sophie tanıdık bir ses duydu.

"Benedict?" diye fısıldadı.

"Ne dedin?"

Ama Sophie çoktan koşup yüzünü hücresinin demirlerine dayamıştı bile.

"Bırak geçelim," diye bağırdı Benedict.

"Benedict!" diye bağırdı Sophie. Bridgerton'ların onu bu denli aşağılayıcı bir durumda görmelerini istemediğini unutmuştu. Onunla bir geleceği olamayacağını unutmuştu. Tek düşünebildiği, Benedict'in onun için geldiği ve burada olduğuydu.

Sophie kafasını demirlerden geçirebilecek olsaydı bunu yapardı.

Eti kemiğe yapıştırdığı belli eden oldukça iğrenç bir tokat sesi havada yankılandı ve onu, muhtemelen o vücudun yere yıkılmasından dolayı çıkan korkunç güm sesi izledi.

Birisi merdivenlerden iniyordu ve sonra...

"Benedict!"

"Sophie! Aman Tanrım, iyi misin?" Benedict'in elleri Sophie'nin yanaklarına dokunmak için parmaklıklara uzandı. Dudakları Sophie'ninkilerle buluştu. Bu bir tutku öpücüğü değil, korku ve rahatlama öpücüğüydü.

"Bay Bridgerton?" dedi Araminta.

Sophie bir şekilde gözlerini Benedict'inkilerden ayırmayı başardı ve Araminta'nın şok olan suratına baktı. O anın heyecanıyla, Bridgerton ailesi karşısında Araminta'nın dizlerinin bağının çözüldüğünü tamamen unutmuştu.

Bu hayatının en mükemmel anlarından biriydi. Bu belki onun sığ bir insan olduğunu gösterirdi. Belki doğru düzgün öncelikleri olmadığını gösterirdi. Ama Sophie, her şeye gücü ve yetkisi olan Araminta'nın, Londra'nın en seçkin bekârının onu öptüğüne şahit olmasına bayılmıştı.

Tabii ki, Sophie, Benedict'i gördüğüne de çok sevinmişti.

Benedict geri çekildi, hücreden uzaklaşırken elleri Sophie'nin yüzünde geziniyordu. Araminta'ya, Sophie'nin,

dünyayı yakabileceğinden emin olduğu bir bakış fırlatırken kollarını kavuşturdu.

"Ona karşı suçlamaların neler?" diye sordu Benedict.

Sophie, Araminta'dan iğreniyor olabilirdi ama yine de bu yaşlı kadını asla bir aptal olarak değerlendirmemişti. Şu anda bu düşüncesini yeniden gözden geçirmek zorunda kalmıştı çünkü böyle bir durumda aklı başında her insanın yapacağı gibi korkudan titreyip sineceği yerde, Araminta ellerini kalçalarına koyup, "Hırsızlık!" diye bağırdı.

Tam o anda Leydi Bridgerton alelacele köşeyi döndü. "Sophie'nin böyle bir şey yapacağına inanamam," dedi, hızla oğlunun yanına ilerlerken. Araminta'ya bakarken gözleri kısıldı. "Ve, sizden hiç hoşlanmıyorum Leydi Penwood," diye oldukça hırçın bir şekilde ekledi.

Araminta geri çekilip elini hakarete uğramışçasına göğsüne koydu. "Bu benimle ilgili değil," dedi, burnundan soluyordu.

"Bu kızla ilgili, benim evlilik yüzüğümü çalmaya cesaret eden bu kızla ilgili!"

"Senin evlilik yüzüğünü çalmadım ve sen de bunu çok iyi biliyorsun!" diye karşı çıktı Sophie. "Hayatımda isteyeceğim son şey senin..."

"Ayakkabı tokalarımı çaldın."

Sophie'nin ağzı saldırgan bir tutumla sıkıca kapandı.

"Gördünüz mü?!" Araminta kaç kişinin gördüğünü anlamak için etrafına bakındı. "Suçlu olduğunun kesin kanıtı."

"O senin üvey kızın," dedi Benedict. "Onu asla böyle..."

Araminta'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Sakın bir daha onun benim üvey kızım olduğunu söylemeye kalkma. O benim için bir hiç. Bir hiç!"

"Anlayamadım," dedi Leydi Bridgerton çok nazik bir ses tonuyla, "eğer sizin için gerçekten bir hiçse, o halde onun hırsızlıktan asılmasını sağlamaya çalışarak bu pis hapishanede bulunmamalıydınız."

Araminta'nın Leydi Bridgeton'a vereceği cevap, hâkimin gelişiyle kesildi. Hâkimi, nefis mor gözüyle âdeta gösteriş yapan oldukça somurtkan gardiyan izledi.

Gardiyan onu hücresine iterken kıçına bir şaplak attığı için Sophie onun bu halini görünce kendini gülmekten alamadı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu hâkim.

"Bu kadın," dedi Benedict, gür ve derin sesi cevap vermeye kalkışabilecek herkesi bastırmaya yönelikti, "nişanlımı hırsızlıkla suçluyor."

Nişanlım?

Sophie şaşkınlıktan açılan ağzını kapamayı zar zor başarabildi ama yine de dizlerinin bağı çözüldüğünden hücresinin parmaklıklarına sıkıca tutundu.

"Nişanlı mı?" dedi Araminta, nefesi kesilmişti.

Hâkim doğruldu. "Peki, siz kimsiniz bayım?" diye sordu, emin olmasa da Benedict'in önemli biri olduğunun farkındaydı.

Benedict kollarını kavuşturdu ve ismini söyledi.

Hâkimin rengi soldu. "Kontla bir akrabalığınız var mı?"

"Kendisi ağabeyim olur."

"Peki, o," Sophie'yi gösterirken yutkundu, "nişanlınız mı?"

Sophie havada Benedict'in yalan söylediğini belli eden doğaüstü bir dalgalanma oluşmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Leydi Bridgerton bile başıyla onaylıyordu.

"Onunla evlenemezsin," dedi Araminta.

Benedict annesine döndü. "Bu konuyla ilgili Leydi Penwood'a danışmam gerekir mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi Leydi Bridgerton.

"O bir orospudan başka bir şey değil," dedi Araminta, "Annesi bir orospuydu ve o da..."

Benedict kimse kıpırdadığının farkına bile varamadan Araminta'nın boğazına yapıştı. "Kendini bana dövdürtm," diye uyardı onu.

Hâkim Benedict'in omzuna dokundu. "Bırak gitsin."

"Onun ağzını kapatmaya hakkım yok mu?"

Hâkim tereddüt etti ama sonunda kafasını salladı.

Benedict gönülsüz bir şekilde Araminta'yı serbest bıraktı.

"Eğer onunla evlenirsen," dedi Araminta, boğazını ovarak, "seni temin ederim herkes kim olduğunu öğrenecek; bir orospunun piç kızı."

Hâkim, Araminta'ya yüzünde sert bir ifadeyle döndü. "Burada bu şekilde konuşulmaz."

"Sizi temin ederim genelde böyle konuşma alışkanlığım yoktur," diye cevap verdi Araminta, kibirli bir şekilde burnunu çekerek, "ama bu durum, bu tarz konuşmalara sebebiyet veriyor."

Sophie tehditkâr bir havayla parmaklarını eğip büken Benedict'e bakarken resmen elini ısırdı. Benedict belli ki bu durumun güçlü bir yumruğa sebebiyet verdiğini düşünüyordu.

Hâkim boğazını temizledi. "Onu çok ciddi bir suçla itham ediyorsunuz." Yutkundu. "Ve o bir Bridgerton'la evlenmek üzere."

"Ben Penwood Konstesi'yim," diye bağırdı Araminta. "Kontesim!"

Hâkim odadakilere şöyle bir baktı. Kontes olarak Araminta'nın rütbesi oradaki herkesten daha yüksekti ama aynı zamanda bir Penwood iki Bridgerton'a karşıydı ki bunlardan biri, oldukça cüsseli ve gözle görülür biçimde sinirliydi. Ayrıca yumruğunu çoktan gardiyanın gözüne patlatmıştı bile.

"Benden çaldı!"

"Hayır, sen ondan çaldın!" diye kükredi Benedict.

Oda aniden sessizleşti.

"Sen onun çocukluğunu çaldın," dedi Benedict, vücudu öfkeden titriyordu. Sophie hakkındaki her şeyi bilmiyordu ama bir şekilde yeşil gözlerinde gizlenen acının çoğunun sebebinin bu kadın olduğunu anlamıştı. Ve geri kalanında

rahmetli babası olduğuna dair tüm sevdikleri üzerine yemin edebilirdi.

Benedict hâkime döndü ve "Nişanlım, Penwood Kontu'nun gayrimeşru kızıdır. Bu yüzden dul kontes onu yalan bir suçlamayla itham ediyor. Bu sadece intikam ve nefret."

Benedict önce Benedict'e, sonra Araminta'ya ve sonra da Sophie'ye baktı. "Bu doğru mu?" diye sordu ona. "Seni yalan yere mi suçluyor?"

"Ayakkabı tokalarını aldı," diye çığlık attı Araminta. "Kocamın mezarı üzerine yemin ederim ki ayakkabı tokalarını aldı!"

"Ah, Tanrı aşkına, anne, ayakkabı tokalarını ben aldım."

Sophie'nin ağzı açık kaldı. "Posy?"

Benedict yeni ziyaretçiye baktı, gelen Kontes'in kızı olduğu belli olan kısa ve tombul bir genç kadındı. Ardından yüzü çarşaf gibi bembeyaz olan Sophie'ye göz attı.

"Git buradan," diye bağırdı Araminta. "Bu davada yerin yok."

"Belli ki var," dedi hâkim, Araminta'ya dönerek, "eğer tokaları o aldıysa tabii. Onun bundan sorumlu tutulmasını ister misiniz?"

"O benim kızım!"

"Beni de hücreye, Sophie'nin yanına koyun!" dedi Posy dramatik bir şekilde bir elini göğsüne vurarak. "Eğer o hırsız olarak suçlanıyorsa ben de suçlanmalıyım."

Günlerden sonra ilk kez Benedict kendini gülümserken buldu.

Gardiyan anahtarlarını çıkardı. "Bayım?" dedi tereddüt ederek hâkimi dürterken.

"Kaldır şunları," diye karşılık verdi hâkim. "Kontes'in kızını hapse atacak değiliz."

"Anahtarları kaldırma," dedi Leydi Bridgerton. "Müstakbel gelinimin hemen serbest bırakılmasını istiyorum."

Gardiyan çaresizce hâkime baktı.

"Pekâlâ," dedi hâkim, parmağıyla Sophie'yi göstererek. "Onu serbest bırak. Ama ben bu olayı çözmeden kimse bir yere gitmeyecek."

Araminta karşı çıkmaya yeltendi ama Sophie çoktan serbest bırakılmıştı. Doğruca Benedict'e koştu ama hâkim onu kolundan yakaladı. "Bekle bakalım," dedi. "Ben kimin tutuklanacağına karar vermeden sevgi gösterilerinde bulunmak yok."

"Kimse tutuklanmayacak," dedi Benedict.

"O Avustralya'ya gidecek!" diye bağırdı Araminta, Sophie'yi işaret ederek.

"Beni hapse atın!" dedi Posy. "Ben çaldım."

"Posy, susar mısın?" diye fısıldadı Sophie. "Güven bana, hücrede olmak istemezsin. Korkunç bir yer. İçeride fareler var."

Bunu duyan Posy hücrenin yanından uzaklaştı.

"Bu şehirde bir daha hiçbir yere davet edilmeyeceksiniz," dedi Leydi Bridgerton Araminta'ya.

"Ben bir kontesim!" diye bağırdı Araminta.

"Ve ben sizden daha çok sevilen biriyim," diye cevap verdi Leydi Bridgerton. Bu küçümseyici laf o kadar Leydi Bridgerton'un söylemeyeceği bir laftı ki Sophie'nin de Benedict'in de ağzı açık kaldı.

"Yeter!" dedi hâkim. Posy'ye dönüp Araminta'yı işaret ederek, "Bu senin annen mi?" diye sordu.

Posy başıyla onayladı.

"Ve sen ayakkabı tokalarını çaldığını mı söylüyorsun?"

Posy tekrar onayladı. "Ve kimse evlilik yüzüğünü çalmadı. Şu anda evde, mücevher kutusunda."

Araminta yeniden, "Orada değil," dedi.

"Diğer mücevher kutunda," diye açıkladı Posy. "Soldan üçüncü çekmecede olanda."

Araminta bembeyaz oldu.

Hâkim, "Bayan Beckett'e karşı pek avantajlı durumda değilsiniz Leydi Penwood," dedi.

Araminta öfkeden titremeye başladı. Hiddetle Posy'ye dönmeden önce, "Benden çaldı," dedi korkunç bir sesle. "Kızım yalan söylüyor. Nedenini ve ne elde etmeye çalıştığını kesinlikle bilmiyorum ama yalan söylüyor."

Sophie'nin içinde çok kötü bir his vardı. Posy eve gittiğinde başı çok büyük bir belaya girecekti. Toplum içinde böyle bir aşağılanmaya maruz kalan Araminta'nın neler yapabileceği tahmin edilemezdi. Sophie, Posy'nin suçunu üstelenmesine göz yumamazdı. Bunu...

"Posy çalma..." Kelimeler ağzından düşünme fırsatı bulamadan dökülmüştü ama Posy'nin karnına attığı dirsek yüzünden cümlesini bitirmeyi başaramadı.

Çok sertti.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu hâkim.

Sophie kafasını iki yana salladı, konuşabilecek durumda değildi. Posy nefesini kesmişti.

Hâkim bitkin bir halde iç çekti ve ellerini ince ve sarı saçlarının arasına soktu. Önce Posy'ye ardından Sophie'ye, Araminta'ya ve Benedict'e baktı. Leydi Bridgerton onun dikkatini çekebilmek için boğazını temizledi.

"Belli ki," dedi hâkim, buradan başka herhangi bir yerde olmayı diliyormuş gibi bir havası vardı, "bu ayakkabı tokasının çalınmasından daha büyük bir mesele."

"Ayakkabı tokaları," dedi Araminta, "iki taneydiler."

"Ne olursa olsun," dedi hâkim, "buradaki herkes birbirinden nefret ediyor ve ben, bir yargıya varmadan önce bunun sebebini öğrenmek isterim."

Bir süreliğine kimseden ses çıkmadı. Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Sessizlik!" diye kükredi hâkim. "Sen," dedi Sophie'yi göstererek, "başla."

"Hımm..." Artık Sophie gerçekten sorgulanmaya başlamıştı ve kendini aşırı derecede gergin hissediyordu.

"Onun söyledikleri doğru," dedi hızla Benedict'i göstererek. "Ben Penwood Kontu'nun kızıyım ama yine de hiçbir zaman böyle kabul edilmedim."

Araminta bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama hâkim ona susması için öyle bir bakış fırlattı ki devam edemedi.

"O Kont'la evlenmeden önce Penwood Malikânesi'nde yedi sene yaşadım," diye devam etti Araminta'yı göstererek. "Kont benim vasim olduğunu söylemişti ama gerçeği herkes biliyordu." Sophie babasının yüzünü hatırlayarak sustu, onu gülümserken hayal edememesine şaşırmamalıydı. "Ona çok saygı duyuyordum," dedi.

"Babanı tanıyordum," dedi Leydi Bridgerton usulca. "Ve halanı da tanıyordum. Bu, bana neden bu kadar tanıdık geldiğini açıklıyor."

Sophie ona minnettar bir şekilde gülümsedi. Leydi Bridgerton'un ses tonunda güven verici bir şeyler vardı. Bu Sophie'ye kendini sıcacık ve güvende hissettiriyordu.

"Devam et lütfen," dedi hâkim.

Sophie başıyla onayladı ve ekledi, "Kont evlenince, Kontes benim orada yaşamamı istemedi ama Kont ısrar etti. Onu çok nadir görürdüm, beni umursadığını pek düşünmezdim ama o beni kendi sorumluluğu altında görürdü ve beni asla kapı dışarı etmedi. Ama öldüğünde..."

Sophie durdu ve boğazındaki yumrudan kurtulmaya çalışarak yutkundu. Daha önce kimseye hikâyesini anlatmamıştı; ağzından dökülen sözcükler garip ve yabancı geliyordu. "Öldüğünde," diye devam etti, "vasiyetinde eğer Leydi Penwood beni yirmi yaşına kadar malikânede tutarsa alacağı paranın üç katı olacağına dair bir madde vardı. Bu yüzden o da öyle yaptı. Ama evdeki konumum dramatik bir şekilde değişti. Hizmetçi oldum. Yani, tam olarak hizmetçi değil," Sophie alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hizmetçilerin maaşı vardır. Bu yüzden ben daha çok köle sayılırdım."

Sophie Araminta'ya baktı. Kollarını kavuşturmuş ve burnunu havaya dikmişti. Dudakları incelmişti. Sophie aniden daha önce kaç kere Araminta'nın yüzünde aynı ifadeyi gördüğünü düşündü. Bu sayı sayabileceğinden çok daha fazlaydı ama kalbini paramparça etmeye yetecek kadar da vardı.

Ama yine de burada kir içinde ve beş kuruşsuz dururken mantığı ve ruhu hâlâ sapasağlamdı.

"Sophie?" dedi Benedict ona endişeli bir ifadeyle bakarak. "Her şey yolunda mı?"

Sophie başıyla onayladı çünkü az önce her şeyin gerçekten yolunda olduğunu fark etmişti. Sevdiği adam (oldukça dolambaçlı bir yolla) ona evlenme teklif etmişti, Araminta çoktan hak ettiği dayağı, onu bu iş bittiğinde lime lime edecek olan Bridgerton'ların elinden nihayet yiyecekti ve Posy... Galiba bu, başına gelen en güzel şeydi. Onunla her zaman kardeş gibi olmak istemişti ve kendine güveni olmayan Posy bugün annesine karşı çıkıp neredeyse günü kurtararak bunu ispat etmişti. Sophie, Benedict'in gelip nişanlısı olduğunu açıklamasına rağmen Posy'nin ifadesinin onu sürgünden –hatta belki idam sehpasından– kurtaracak tek şey olduğuna yüzde yüz emindi. Ve Sophie, bu cesaretinin Posy'ye pahalıya patlayacağını herkesten daha iyi biliyordu. Muhtemelen Araminta onun hayatını nasıl cehenneme çevireceğini çoktan planlamıştı.

Evet, her şey yolundaydı ve Sophie kendini bir anda daha dik dururken buldu.

"Hikâyemi bitirmeme izin verin. Kont'un ölümünden sonra Leydi Penwood beni yanında maaş ödemediği hizmetçisi olarak tuttu. Aslında gerçekte üç hizmetçinin yapacağı işi yapıyordum."

"Biliyorsunuz, Leydi Whistledown böyle şeyler yaptığından geçen ay bahsetmişti!" dedi Posy heyecan içinde. "Anneme söylemiştim..."

"Posy, kes sesini!" diye bağırdı Araminta.

"Yirmi yaşıma geldiğimde," diye devam etti Sophie, "benim gitmemi istemedi. O zaman neden olduğunu anlamamıştım."

"Sanırım yeterince dinledik," dedi Araminta.

"Ben yeterince dinlediğimizi düşünmüyorum," diye karşılık verdi Benedict.

Sophie konuşmak için izin istercesine hâkime baktı. Hâkim onaylayınca Sophie devam etti. "Ben bundan sadece yanında emir verecek birilerinin olmasından hoşlandığı sonucunu çıkarabildim. Veya yalnızca para ödemediği bir hizmetçisi olsun istiyordu. Çünkü babamın vasiyetinde benimle ilgili başka bir şey yoktu."

"Bu doğru değil," dedi Posy.

Sophie şaşkınlık içinde ona döndü.

"Kont sana çeyizini bıraktı," dedi Posy.

Sophie çenesinin kilitlendiğini hissetti. "Bu mümkün değil. Benim hiçbir şeyim yok. Babam yirmi yaşıma gelene kadar güvenliğimi sağladı ve ondan sonra..."

"Ondan sonra," dedi Posy oldukça sert bir sesle, "çeyizini alacaktın."

"Çeyizimi mi?" diye fısıldadı Sophie.

"Evet, doğru duydun," dedi Posy. "Bu konuyla ilgili herhangi bir kanıtı ortalıkta bırakmamalıydın, anne. Geçen sene Kont'un mirasının bir kopyasını okudum." Odadaki diğer kişilere döndü ve "Vasiyet evlilik yüzüğünü koyduğu kutuda duruyor," dedi.

"Benim çeyizimi mi çaldın?" dedi Sophie, sesi fısıltı halinde çıkmıştı. Bunca sene babasının ona hiçbir şey bırakmadığını sanmıştı. Onu asla sevmediğini, onu sorumluluğunda olan bir çocuktan daha fazlası olarak görmediğini varsaymıştı, hatta kendi kanından bile olmayan Rosamund ve Posy'ye bile mirasından pay verdiğini ancak ona vermediğini düşünmüştü.

Onu bilerek görmezden geldiğini zannetmemiş ama daha çok gayrimeşru kızını unuttuğuna inanmıştı.

Ki bu ona kendini, gördüğü her türlü kötü muameleden daha kötü hissettirmişti.

"Bana çeyiz mi bırakmış?" diye sordu Sophie sersemlemiş bir halde. Sonra Benedict'e dönerek, "Benim çeyizim var," dedi.

"Çeyizin olup olmaması umurumda değil," diye cevap verdi Benedict. "Buna ihtiyacım yok."

"Benim umurumda," dedi Sophie. "Beni unuttuğunu düşünmüştüm. Bunca sene mirasını yazarken beni unuttuğunu düşündüm. Piç kızına gerçekten para bırakamayacağını biliyordum ama herkese benim onun evlatlığı olduğumu söylemişti. Evlatlığına bir şeyler bırakmamasına bir neden yoktu." Nedense Leydi Bridgerton'a baktı ve "İnsanlar bunu her zaman yapıyorlar," dedi.

Hâkim boğazını temizledi ve Araminta'ya dönerek, "Peki onun çeyizine ne oldu?" diye sordu.

Araminta tek kelime etmedi.

Leydi Bridgerton boğazını temizledi. "Genç bir kızın çeyizini kendine mal etmenin yasal olduğunu hiç sanmıyorum," dedi. Ve sakin ve tatmin olmuş bir şekilde gülümsedi. "Değil mi Araminta?"

YİRMİ ÜÇ

Leydi Penwood şehirden ayrılırken görüldü.
Leydi Bridgerton da öyle. İlginç...

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
18 Haziran 1817

Benedict annesini son yaptığından dolayı ne kadar çok sevdiğini düşündü. Sırıtmamaya çalışıyordu ama Leydi Penwood'un karaya vurmuş balık gibi nefes alması bunu çok zorlaştırıyordu.

Hâkimin gözleri âdeta dışarı fırlamıştı. "Kontes'i tutuklamamı önermiyorsunuz, değil mi?"

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı Violet. "İstediği kadar özgür olabilir. Aristokrasi onun suçunun cezasını verir. Ama," diye ekledi, kafasını yavaşça çevirip Leydi Penwood'a anlamlı bir bakış fırlatarak, "eğer onu tutuklarsanız, suçlar karşısında kendini savunurken çok utanç verici bir durumda kalır."

"Ne demeye çalışıyorsunuz?" diye sordu Leydi Penwood dişlerini sıkarak.

Violet hâkime döndü. "Leydi Penwood'la birkaç dakika yalnız kalabilir miyim?"

"Tabii ki leydim." Leydi Bridgerton'a başıyla kısa bir selam verdi ve "Herkes dışarı!" diye bağırdı.

"Hayır, hayır," dedi Violet ve tatlı tatlı gülümserken oldukça şüpheli görünen bir kâğıt parçasını hâkimin avucuna sıkıştırdı. "Ailem kalabilir."

Hâkim hafifçe kızardı ardından gardiyanı da kolundan tutup dışarı sürükledi.

"Şimdi," diye mırıldandı Violet. "Nerede kalmıştık?"

Benedict, annesinin Leydi Penwood'a doğru ilerleyip ona dik dik bakmasını izlerken gururlandı. O arada Sophie'ye de bir göz attı. Sophie'nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"Oğlum Sophie'yle evlenecek," dedi Violet, "ve sen de tanıdığın herkese onun Kont'un evlatlığı olduğunu söyleyeceksin."

"Onun için asla yalan söylemem," dedi Leydi Penwood.

Violet omuzlarını silkti. "Peki. O halde avukatlarıma hemen Sophie'nin çeyizini bulmaları için talimat vereceğim. Ne de olsa Benedict'le evlendiğinde yeni bir unvanı olacak."

Benedict kollarını Sophie'nin beline sardı ve onu hafifçe sıktı.

"Eğer bana soracak olurlarsa," dedi Leydi Penwood, "sizin anlattığınız hikâyeyi doğrularım. Ama benden ona yardımı dokunacak bir şey yapmamı beklemeyin."

Violet onun bu söylediğini uzun uzun düşünüyormuş gibi davrandı ve ardından, "Harika. Böyle yapacağınıza inanıyorum," dedi. Oğluna döndü. "Benedict?"

Benedict onu başıyla onayladı.

Sonra annesi tekrar Leydi Penwood'a döndü. "Sophie'nin babasının adı Charles Beckett idi ve Kont'un uzaktan kuzeniydi, tamam mı?"

Leydi Penwood sanki bozuk bir istiridye yutmuş gibi tiksinerek baksa da yine de başıyla onayladı.

Violet sırtını Kontes'e döndü ve, "Kimse onun ailesini tanımadığı için cemiyetin bazı üyelerinin bunu yetersiz bulacağından eminim ama en azından Sophie'nin bir saygınlığı olur. Sonuçta," arkasını dönüp Araminta'ya kocaman bir gülümsemeyle baktı, "Penwood'larla olan bağını silemeyiz."

"Ah, sayın hâkim!" diye seslendi Violet, hâkim aceleyle odaya girerken ve neşeli bir şekilde gülümsedi. "Sanırım burada işim bitti."

"O halde kimseyi tutuklamıyorum, değil mi?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

"Ben gidiyorum!" dedi Leydi Penwood sanki birinin umurundaymış gibi. Kızına öfkeli gözlerle baktı. "Benimle gel Posy," dedi.

Benedict Posy'nin yüzündeki kanın resmen çekildiğini gördü. Ama o müdahale etmeden önce Sophie fırladı ve Araminta, "Hemen!" diye kükremeden hemen önce, "Leydi Bridgerton!" diye seslendi.

"Söyle canım?"

Sophie, Violet'in kolunu tuttu ve kulağına bir şey fısıldamak için ona iyice sokuldu.

"Tamam," dedi Violet. Ardından Posy'ye döndü. "Bayan Gunningworth?"

"Aslında Bayan Reiling," diye düzeltti Posy. "Kont beni evlat edinmedi."

"Tabii ki. Bayan Reiling. Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir, leydim."

"Pekâlâ. Kendi kararlarını verebilecek yaşa gelmişsin. Benimle evime gelir misin?"

"Ah, evet!"

"Posy, Bridgerton'lara gitmeyeceksin," diye emretti Araminta.

Violet onun dediklerini kesinlikle umursamayarak Posy'ye, "Bu sezonun sonunda Londra'dan ayrılacağım. Bizimle gelip bir süre Kent'te kalmak ister misin?"

Posy hızla onayladı. "Çok minnettar olurum."

"O halde bu işi de hallettik."

"Hiçbir şey hallolmadı," diye karşı çıktı Araminta. "O benim kızım ve..."

"Benedict?" dedi Leydi Bridgerton oldukça sıkılgan bir ses tonuyla. "Avukatımın adı neydi?"

"Git!" Araminta Posy'ye tükürdü. "Ve bir daha asla kapıma gelme."

Bütün gün boyunca ilk kez Posy korkmuş görünüyordu. Annesinin ona yaklaşıp yüzüne, "Eğer onlarla gidersen benim için öldün demektir. Anladın mı? Öldün demektir!" demesi bunu daha da kötüleştirdi.

Posy, hemen ilerleyip koluna giren Violet'e panik içinde baktı.

"Önemli değil Posy," dedi Violet usulca. "Bizimle istediğin kadar kalabilirsin."

Sophie de ilerledi ve Posy'nin diğer koluna girdi. "Şimdi gerçekten kardeşiz," dedi, öne eğilip onu yanağından öperken.

"Ah, Sophie." Posy ağlamaya başladı, gözyaşları dinmek bilmiyordu. "Çok özür dilerim. Seni hiçbir zaman savunmadım. Bir şeyler söylemem gerekirdi. Bir şeyler yapmam gerekirdi ama..."

"Çok gençtin. Ben de çok gençtim. Ve ona karşı koymanın ne kadar zor olduğunu herkesten iyi ben bilirim." Araminta'ya ters bir bakış fırlattı.

"Benimle böyle konuşamazsın," diye bağırdı Araminta ve elini Sophie'ye vuracakmış gibi kaldırdı.

"Ah, ah, ah," diye böldü Violet. "Avukatlar, Leydi Penwood. Avukatları unutmayın."

Araminta elini indirdi ama gözlerinden âdeta alevler fışkırıyordu.

"Benedict?" diye seslendi Violet. "Avukatlarımızın ofisine ne kadar sürede varırız?"

Benedict içinden gülerek, düşünüyormuş gibi yapıp parmağıyla çenesine dokundu. "Çok uzakta değil. Yirmi dakika? Eğer yollar kalabalıksa yarım saat."

Araminta öfkesinden titriyordu. "Alın onu o halde. Zaten beni hayal kırıklığına uğratmaktan başka hiçbir şey yapmadı. Kimse onunla evlenmeyeceği için hayatınız boyunca onunla

yaşamak zorunda kalacaksınız. Onu dansa kaldırmaları için erkeklere rüşvet vermek zorunda kalıyorum."

Ve sonra çok garip bir şey oldu. Sophie titremeye başladı. Suratı kıpkırmızı olmuş, dişleri kenetlenmişti ve sonra korkunç bir şekilde kükremeye başladı. Kimse araya girmeyi dahi düşünemeden yumruğunu Araminta'nın sol gözüne indirdi.

Benedict bugün annesinin takındığı tavırdan başka bir şeye şaşırabileceğini düşünmemişti.

Ama yanılmıştı.

"Bu," dedi Sophie, "çeyizimi çaldığın için değil. Babam ölmeden önce sürekli beni evden attırmaya çalıştığın için değil. Hatta beni kölen haline getirdiğin için de değil."

"O halde," dedi Benedict kibarca, "ne için?"

Sophie, "Bu, kızlarını eşit derecede sevmediğin için," derken gözlerini Araminta'dan ayırmadı.

Posy hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Senin gibi annelerin yeri cehennem," dedi Sophie.

"Biliyorsunuz ki," dedi hâkim, "sonraki gelecek kişi için bu hücreyi boşaltmalıyız."

"Doğru söylüyor," dedi Violet, Sophie Araminta'yı tekmelemeye başlamadan önce onun önüne geçerek. Sonra Posy'ye döndü. "Almak istediğin eşyaların var mı?"

Posy kafasını iki yana salladı.

Posy'nin ellerini sıkarken Violet hüzünlendi. "Sana yepyeni bir hayat vereceğiz canım."

Araminta ayaklandı, Posy'ye korkunç bir bakış fırlattı ve sonra orayı terk etti.

"Pekâlâ," dedi Violet, ellerini kalçalarına yerleştirerek. "Hiç gitmeyecek sanmıştım."

Benedict ellerini Sophie'nin belinden çekti ve, "Sakın kıpırdama," diye mırıldandı. Sonra hızla annesinin yanına ilerledi.

"Son zamanlarda hiç seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Hayır," dedi Violet neşeli bir gülümsemeyle, "ama ben yine de öyle olduğunu biliyorum."

"Peki, senin gördüğüm en iyi anne olduğundan bahsetmiş miydim?"

"Hayır, ama onu da biliyorum."

"Güzel." Benedict eğilip annesini yanağından öptü. "Teşekkür ederim. Senin oğlun olmak bir ayrıcalık."

Bütün gün kendisini tutan ve aralarında en mantıklı ve zeki insan olduğunu kanıtlayan annesi, bir anda gözyaşlarına boğuldu.

"Ona ne dedin?" diye sordu Sophie.

"Önemli değil," dedi Violet burnunu çekerek. Kollarını Benedict'e doladı ve, "Ben de seni seviyorum!" diye haykırdı.

Posy Sophie'ye dönerek, "Çok iyi bir aile," dedi.

Sophie de Posy'ye döndü ve, "Biliyorum," dedi.

Bir saat sonra Sophie, Benedict'in salonunda birkaç hafta önce bekâretini kaybettiği kanepenin üstünde oturuyordu. Leydi Bridgerton, Sophie'nin yalnız başına Benedict'in evine gitmesinin nedeni ve uygunluğunu sorgulamıştı ama Benedict ona öyle bir bakış fırlatmıştı ki hemen geri adım atıp, sadece, "Yediden önce dön," demişti.

Ki bu onlara bir saat baş başa kalma imkânı vermişti.

"Özür dilerim," dediği sırada Sophie daha yeni kanepeye oturuyordu. Her nedense faytonla eve dönerlerken tek kelime etmemişlerdi. El ele tutuşmuşlar, Benedict parmaklarını Sophie'nin dudaklarına götürmüştü ama tek kelime etmemişlerdi.

Sophie rahatlamıştı. Ama henüz bir şeyler söylemeye hazır değildi. Hapiste, o kargaşanın içinde konuşmak kolaydı ama şimdi yalnızlardı ve...

Sophie ne diyeceğini bilmiyordu.

Sadece, "Özür dilerim," diyebildi.

"Hayır, ben özür dilerim," diye cevap verdi Benedict, yanına oturup ellerini tutarken.

"Hayır, ben..." Sophie aniden gülümsedi. "Bu çok aptalca."

"Seni seviyorum," dedi Benedict.

Sophie'nin dudakları aralandı.

"Seninle evlenmek istiyorum," diye devam etti Benedict.

Sophie'nin nefesi kesildi.

"Senin ailenin veya annemin seni saygın göstermek için Leydi Penwood'la anlaşma yapması umurumda değil." Benedict onu baştan aşağı süzdü, koyu renk gözleri aşk içinde eriyorlardı. "Seninle ne olursa olsun evlenirim."

Sophie gözlerini kırpıştırdı ve gözyaşlarına boğuldu. Onun önünde ağlayarak kendini aptal durumuna düşürdüğüne dair bir şüpheye kapıldı. Onun adını söylemeyi başardı ama kendini tamamen kaybetmişti.

Benedict Sophie'nin ellerini sıktı. "Londra'da yaşayamayız, biliyorum ama Londra'da yaşamamıza gerek yok zaten. Hayatta gerçekten neye ihtiyacım olduğunu düşündüğümde –istediğimi değil ihtiyacım olanı düşündüğümde– bunun sadece sen olduğu sonucuna vardım."

"Ben..."

"Hayır, bırak bitireyim," dedi Benedict boğuk bir sesle. "Senden metresim olmanı istememeliydim. Bu doğru değildi."

"Benedict," dedi Sophie usulca, "başka ne yapabilirdin ki? Benim bir hizmetçi olduğumu düşünüyordun. Mükemmel bir dünyada evlenebilirdik ama bu mükemmel bir dünya değil. Senin gibi erkekler..."

"Peki. O halde bunu istemek çok da yanlış değildi." Benedict gülümsemeye çalıştı. Ama beceremedi. "Sormak zorundaydım. Seni çok istiyordum ve seni zaten çok seviyordum ve..."

"Benedict, bana açıklamak zor..."

"Açıklamak zorunda değil miyim? Hayır, zorundayım.

Teklifimi reddettikten sonra senin daha fazla üstüne gelmemeliydim. Özellikle ikimiz de benim eninde sonunda evleneceğimi bilirken bunu sana sormam haksızlıktı. Ben seni biriyle paylaşırsam ölürüm. Aynı şeyi senden nasıl isteyebilirim?"

Sophie uzandı ve yanaklarından dökülen gözyaşlarını sildi. Aman Tanrım ağlıyor muydu? En son ne zaman ağladığını hatırlayamıyordu bile. Babası öldüğündeydi herhalde. O zaman bile gizli gizli ağlamıştı.

"Seni sevmemin çok nedeni var," dedi Benedict, söylediği her kelimeyi dikkatlice seçiyordu. Artık onu kazandığını biliyordu. Sophie artık bir yere kaçamazdı; onun karısı olacaktı. Ama Benedict hâlâ her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Bir erkeğin kendini sevdiği kadına sadece bir kere ifade etme şansı olurdu ve bunu mahvetmek istemiyordu.

"Ama en çok sevdiğim yanın," diye devam etti, "kendini bilmen. Kim olduğunu ve değerlerini biliyorsun. Prensiplerin var Sophie ve onlara bağlı kalıyorsun."

Sophie'nin elini kaldırdı ve dudaklarına götürdü. "Bu çok nadir bulunan bir özellik."

Sophie'nin gözleri yaşlarla doldu, Benedict'in tek istediği ona sarılmaktı ama söyleyeceklerini bitirmek istiyordu. İçinden gelen her düşüncenin dile dökülmesi gerekiyordu.

"Ve beni anlamaya, beni tanımaya çalıştın. Benedict olarak. Bay Bridgerton veya iki numaralı kardeş olarak değil. Sadece Benedict olarak."

Sophie onun yanaklarına dokundu. "Sen tanıdığım en iyi insansın. Ailene hayranım zaten ama seni çok seviyorum."

Benedict Sophie'ye sarıldı. Kendini daha fazla tutamamıştı. Onu kollarında hissetmek, orada olduğunu ve her zaman orada olacağını garantilemek istiyordu. Onunla beraber, onun yanında ve ölüm onları ayırana kadar. Garipti ama sadece dokunurken bile ona karşı bir yükümlülük hissediyordu.

Tabii ki onu istiyordu. Onu her zaman istemişti. Ama her

şeyden çok ona dokunmak istiyordu. Onu koklamak, hissetmek istiyordu.

Sophie'nin yanında olmasının onu rahatlattığını fark etti. Konuşmaları gerekmiyordu. Birbirlerine dokunmaları bile gerekmiyordu (gerçi onu şu andan itibaren bırakmaya hiç niyeti yoktu). Basitçe, o yanında olduğunda dünyanın en mutlu ve en iyi erkeği oluyordu.

Benedict, onun kokusunu içine çekerek yüzünü Sophie'nin saçlarına gömdü.

Sonra geri çekildi. "Banyo yapmak ister misin?"

Sophie'nin suratı kıpkırmızı oldu. "Ah, hayır," diye mırıldandı, "hücrenin içi çok pisti, yerde uyumak zorunda kaldım ve..."

"Başka bir şey söyleme," dedi Benedict.

"Ama..."

"Lütfen." Eğer bu konuyla ilgili bir şeyler daha duyarsa birini öldürmek zorunda kalabilirdi. Kalıcı bir zarar olmadığına göre daha fazla ayrıntı bilmeye ihtiyacı yoktu.

"Bence banyo yapmalısın," dedi gülümseyerek.

"Doğru." Sophie ayağa kalkarken onu başıyla onayladı. "Annenin evine gid..."

"Burada."

"Burada mı?"

Gülümsedi. "Burada."

"Ama annene..."

"Anneme dokuzda evde olacağını söyledik."

"Sanırım o yedi demişti."

"Öyle mi? İlginç, ben dokuz diye duydum."

"Benedict..."

Benedict onun elinden tutup kapıya doğru çekti. "Yedi aynı dokuz gibi duyulabiliyor."

"Benedict..."

"Aslında daha çok on bir gibi duyuluyor."

"Benedict!"

Benedict onu kapının orada durdurdu. "Burada kal."

"Anlamadım?"

"Sakın kıpırdama," dedi, başparmağıyla Sophie'nin burnuna dokunarak.

Sophie onun koridorda ilerleyişini çaresizce izledi. Benedict sadece bir iki dakika sonra geri döndü.

"Banyo havlusu."

"Ama..."

Benedict'in gözleri muzipleşti. "İki kişilik."

Sophie yutkundu.

Benedict öne eğildi. "Sıcak suyu çoktan hazırladılar."

"Hazırladılar mı?"

Benedict başıyla onayladı. "Küveti doldurmak birkaç dakika sürer."

Sophie kapıya baktı ve, "Saat neredeyse yedi," dedi.

"Ama on ikiye kadar kalmana izin var."

"Benedict!"

Benedict onu yanına çekti. "Kalmak istiyorsun."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Mecbur değilsin. Eğer benimle aynı fikirde değilsen, 'Benedict!' demekten daha fazlasını söylemelisin."

Sophie gülümsedi. Benedict onun sesini çok güzel taklit etmişti.

Benedict'in dudakları şeytanca bir sırıtışla kıvrıldı. "Yanılıyor muyum?"

Sophie başka tarafa bakmaya çalıştı ama gülümsemesine engel olamadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Benedict. Eliyle merdivenleri işaret etti. "Benimle gel."

Ve Sophie onunla gitti.

Benedict Sophie'yi şaşırtarak o soyunurken odada durma-

dı. Sophie elbisesini başının üzerinden çıkartırken nefesini tuttu. Benedict haklıydı, Sophie berbat kokuyordu.

Banyoyu hazırlayan hizmetçi küvetin içine güzel kokulu yağlar dökmüş ve suyun yüzeyinin köpüklenmesini sağlayacak sabunlar kullanmıştı.

Sophie bütün giysilerinden kurtulduktan sonra, ayağını buharı tüten suya daldırdı ve yavaş yavaş tüm vücudunu suya soktu.

Bu cennetti. Sadece iki gündür yıkanmadığına inanmak zordu. Hapishanede bir gece, bir seneye bedeldi.

Sophie zihnini boşaltmayı ve bu anın zevkini çıkarmayı denedi ama her saniye çoğalan beklentisiyle bunu yapmak çok zordu. Orada kalmaya karar verdiğinde Benedict'in banyoda ona katılacağını biliyordu. Onu reddedebilirdi; Benedict'in bütün yalvarışlarına rağmen onu annesinin evine götürmesini isteyebilirdi.

Ama Sophie kalmaya karar vermişti. Oturma odasının kapısıyla merdivenler arasında bir yerlerde kalmak istediğini anlamıştı. Bu noktaya çok uzun zamanda gelmişti ve ertesi sabah annesinin evine kahvaltıya geleceğinden emin olsa da onu şu an bırakmaya niyeti yoktu.

Benedict az sonra orada olurdu. Ve geldiğinde...

Sophie ürperdi. Sıcacık küvetin içinde olmasına rağmen ürperdi. Ve ardından omuzlarına, boynuna ve hatta burnuna kadar suya battığı anda kapının açıldığını duydu.

Benedict. Üzerinde belinden bağlı siyah bir sabahlık vardı. Ayakları çıplaktı ve diz kapaklarından aşağısı görünüyordu.

"Umarım bundan kurtulmamın senin için sakıncası yoktur," dedi sabahlığını çıkartırken.

Sophie ona gülümsedi ve kafasını salladı. Bu Benedict'ten duymayı beklediği bir şey değildi ve Sophie bunu onu rahatlatmak için söylediğini biliyordu.

"Sana kıyafet getirmesi için birini gönderdim," dedi Benedict.

"Teşekkür ederim." Sophie ona yer açmak için küvetin içinde biraz yana kaydı ama Benedict'in küvetin bittiği yere doğru yürüdüğünü görünce şaşırdı.

"Öne eğil," diye mırıldandı.

Sophie dediğini yaptı ve Benedict sırtını yıkarken zevkle iç çekti.

"Yıllarca bunu yapmayı hayal ettim."

"Yıllarca mı?" diye sordu Sophie.

"Hımm. Maskeli balodan sonra seninle ilgili çok fazla hayal kurdum."

Sophie öne eğilmiş olduğuna memnun oldu, yüzü kıpkırmızı olduğundan alnını dizlerine dayayabilmişti.

"Kafanı ıslat ki saçlarını yıkayabileyim," dedi Benedict.

Sophie yavaşça suyun altına girdi ve ardından hızla geri çıktı.

Benedict eline sabunu alıp Sophie'nin saçlarını yıkamaya başladı. "Saçların o zaman daha uzundu," diye mırıldandı.

"Kesmek zorunda kaldım," dedi Sophie. "Onları perukçuya sattım."

Sophie emin değildi ama galiba onun homurdandığını duymuştu.

"Daha da kısaydılar," diye ekledi.

"Şimdi durulayabilirsin."

Sophie küvetin dibine daldı ve tekrar dışarı çıkmadan önce suyun içinde kafasını sağa sola çevirdi.

Benedict ellerine su doldurdu. "Arkanda hâlâ biraz köpük var," dedi, suyu saçlarına dökerken.

Sophie, Benedict'in bunu birkaç kere tekrarlamasına izin verdikten sonra, "Sen küvete girmeyecek misin?" diye sordu. Bunu sormak çok utanç vericiydi ve ahududu gibi kızardığını biliyordu ama bunu öğrenmeye ihtiyacı vardı.

"Öyle yapacaktım ama bu çok daha eğlenceli."

"Beni yıkamak mı eğlenceli?" diye sordu Sophie kuşkulu bir şekilde.

Benedict muzipçe gülümsedi. "Seni kurulamak için de sabırsızlanıyorum." Uzanıp büyük beyaz havluyu yakaladı. "Çıkma zamanı."

Sophie kararsız bir halde alt dudağını ısırdı. Onunla iki insan ne kadar yakınlaşabilirse o kadar yakınlaşmıştı ama bu konularda utanç duymadan küvetten çırılçıplak çıkacak kadar da tecrübeli değildi.

Benedict havluyu tutmuş ayakta dikilirken gülümsüyordu. Onu sere serpe açarken kafasını çevirdi ve, "Bir şey görmeden seni havluya saracağım," dedi.

Sophie derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı, bu anın bundan sonraki hayatının başlangıcı olduğunu hissetti.

Benedict nazikçe havluyu vücuduna sardı, daha sonra da Sophie'nin yüzüne uzandı. Üzerinde hâlâ küçük su damlaları bulunan yanaklarına dokundu ve ardından eğilip bununu öptü.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Ben de öyle."

Benedict onun çenesine dokundu. Gözlerini ondan ayırmıyordu ve Sophie gözleriyle birbirlerine dokunuyorlarmış gibi hissediyordu. Ve sonra Benedict çok nazik ve yumuşak bir şekilde Sophie'yi öptü. Sophie bu harekette sadece sevgi değil, saygı da hissetti.

"Pazartesiye kadar beklemeliyim," dedi, "ama istemiyorum."

"Beklemeni ben de istemiyorum," diye fısıldadı Sophie.

Benedict onu tekrar öptü, bu seferki öpücük tutku doluydu. "Çok güzelsin," diye mırıldandı. "Aynı hayallerimdeki gibi."

Benedict'in dudakları genç kadının yanaklarında, çenesinde, boynunda dolaşmaya başladı. Her öpücük Sophie'nin dengesini bozuyor, onu nefessiz bırakıyordu. Sophie onun her nazik dokunuşunda bacaklarını daha az hissediyordu. Ve artık ayakta duramayacağını anladığında Benedict onu kollarına aldı ve yatağa taşıdı.

"Kalbimde," dedi, onu yastıkların ve çarşafların arasına bırakırken, "sen benim karımsın."

Sophie nefesini tuttu.

"Düğünümüzden sonra her şeye hakkımız olacak," dedi, yanına uzanırken. "Tanrı ve devlet tarafından kutsanacağız, ama şimdi..." Sophie'nin gözlerine bakabilmek için dirseklerinin üzerine kalkarken sesi çatallaşmıştı. "Ama şimdi, bu gerçek."

Sophie uzanıp Benedict'in yüzüne dokundu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Hep seni sevdim. Seni tanımadan önce de seviyordum."

Benedict eğilip onu tekrar öptü ama ardından Sophie nefes nefese kalmış bir halde durdu ve, "Hayır, bekle," dedi.

Benedict dudaklarına birkaç santim kala duraksadı.

"Maskeli baloda," dedi, sesi titriyordu, "seni görmeden önce, seni hissetmiştim. Bir önseziydi. Bir sihirdi. Havada bir şeyler vardı. Ve sonra arkamı döndüğümde sen oradaydın, sanki beni bekliyormuş gibiydin. O anda baloya gizlice katılmamın sebebinin bu olduğunu anladım."

Sophie'nin yanağı ıslandı. Gözünden bir damla yaş akmıştı.

"Sen benim var olma nedenimsin," dedi Sophie usulca, "dünyaya gelmemin tek sebebisin."

Benedict ağzını açtı, Sophie o anda bir şeyler söylemek üzere olduğundan emindi. Benedict daha beş dakika önce onu daha fazla sevemeyeceğini düşünmüştü ama Sophie bunları söylediğinde... Ona bunları söylediğinde...

Kalbi o kadar büyümüştü ki Benedict kalbinin neredeyse patlayacağını düşündü.

Onu seviyordu. Birden dünya çok daha güzel bir yer haline gelmişti. Onu seviyordu ve önemli olan tek şey buydu.

Benedict'in sabahlığı ve Sophie'nin havlusu vücutlarından aşağıya kaydı, şimdi tenleri birbirine değiyordu. Benedict onun ellerine, dudaklarına âdeta tapınıyordu. Sophie'nin ona

duyduğu ihtiyacı fark etmesini ve onunda aynı şekilde hissetmesini istiyordu.

"Ah, Sophie," diye inledi, adı şu anda söylemeyi başarabildiği tek şeydi. "Sophie, Sophie, Sophie."

Sophie ona gülümsedi, Benedict kahkaha atmak istiyordu. Çok mutluydu. Çok ama çok mutluydu.

Ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Benedict onun üstüne uzanıp içine girmek için, onu kendinin yapmak için hazırlandı. Bu, ikisinin de tutkularına yenik düştüğü önceki seferden farklıydı. Bu seferki planlanmıştı. Bu sefer tutkuyu değil, birbirlerini seçmişlerdi.

"Sen benimsin," dedi Benedict ve yavaşça Sophie'nin içine girerken gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Sen benimsin."

Bir süre sonra, ikisi de yorgun bir şekilde birbirlerinin kollarına uzanmışlarken, Benedict dudaklarını Sophie'nin kulağına yaklaştırdı ve fısıldadı.

"Ve ben de seninim."

Birkaç saat sonra Sophie neden bu kadar sıcak ve güzel hissettiğini merak ederek uyandı ve...

"Benedict!" dedi, nefes nefeseydi. "Saat kaç?"

Benedict cevap vermedi bu yüzden Sophie omzunu tuttu ve onu sarsmaya başladı. "Benedict! Benedict!"

Benedict diğer tarafa kıvrılırken homurdandı. "Uyuyorum."

"Saat kaç?"

Benedict yüzünü yastığının içine gömdü. "Hiçbir fikrim yok."

"Saat yedide annenin evinde olmalıydım."

"On bir," diye mırıldandı Benedict.

"Yedi!"

Benedict gözlerini açtı. Bunun için çok çaba harcamıştı. "Banyo yapmaya karar verdiğinde yedide orada olamayacağını biliyordun."

"Biliyorum ama dokuzu geçireceğimi düşünmemiştim."

Benedict odanın etrafına bakarken birkaç kere gözlerini kırpıştırdı. "Bu saatten sonra..."

Ama Sophie çoktan şöminenin üzerindeki saati görmüş ve nefesi tıkanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Benedict.

"Saat sabahın üçü."

Benedict gülümsedi. "O halde geceyi burada geçirmen en iyisi."

"Benedict!"

"Hizmetçileri ayaklandırmak istemezsin herhalde, değil mi? Eminim şu an hepsi uyuyorlardır."

"Ama ben..."

"Biraz acı bana kadın," dedi sonunda Benedict. "Önümüzdeki hafta evleneceğiz."

"Önümüzdeki hafta mı?"

Benedict ciddi bir tavır takınmaya çalıştı. "Böyle şeyleri hızlı halletmek gerek."

"Neden?"

"Neden mi?" diye tekrarladı Benedict. "Dedikoduları engellemek için."

Sophie'nin dudakları aralandı ve gözleri büyüdü. "Sence Leydi Whistledown benim hakkımda bir şeyler yazar mı?"

"Aman Tanrım, umarım yazmaz," diye mırıldandı Benedict.

Sophie'nin suratı asıldı.

"Sanırım yazabilir. Bunu neden istiyorsun ki?"

"Onun yazılarını yıllardır okurum. Hep adımı orada görmeyi hayal ettim."

Benedict kafasını salladı. "Çok tuhaf hayallerin var."

"Benedict!"

"Pekâlâ, evet, sanırım Leydi Whistledown evlendiğimizi köşesinde yazar, törenden önce olmasa bile ondan sonra kesinlikle yazar. Çok acımasız bir tarzı var."

"Keşke kim olduğunu bilseydim."

"Londra'nın yarısı bunu öğrenmek istiyor."

"Londra'nın tümü bunu öğrenmek istiyor sanırım." Sophie iç çekti ve ardından hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde, "Gitmeliyim," dedi.

Benedict omuz silkti. "Annem nerede olduğunu biliyor."

"Ama bana çok kızacak."

"Bundan şüpheliyim. Üç gün içinde evleneceğimizi göz önünde bulundurarak sana hoşgörülü yaklaşacağından eminim."

"Üç gün mü?" diye haykırdı Sophie. "Önümüzdeki hafta demiştin."

"Üç gün sonra önümüzdeki haftaya giriyoruz."

Sophie kaşlarını çattı. "Ah, haklısın. Pazartesi o halde?"

Benedict başıyla onayladı.

"Bunu görebiliyorum," dedi Sophie. "*Whistledown*'da olacağım."

Benedict dirseklerinin üzerinde yükselerek Sophie'yi kuşkucu bir şekilde süzdü. "Benimle evleneceğin için mi," diye sordu neşeli bir sesle, "yoksa Whistledown'da çıkacağın için mi bu kadar heyecanlısın?"

Sophie Benedict'in omzunu muzip bir şekilde dürttü.

"Aslında," dedi Benedict "çoktan *Whistledown*'da yazıldın."

"Ben mi? Ne zaman?"

"Maskeli balodan sonra. Leydi *Whistledown* gümüş elbiseli gizemli bir kadınla görüldüğümü yazdı. Denese de senin kimliğine ulaşamamış." Benedict sırıttı. "Bu, Londra'da açığa çıkartamadığı tek sır olabilir."

Sophie'nin yüzü aniden ciddileşti, hemen ayaklanıp yataktan ve Benedict'in yanından uzaklaştı. "Ah, Benedict. Ben... ben... söylemek çok zor..." Sophie sustu, tekrar kafasını

çevirmeden önce birkaç saniye yüzünü diğer tarafa çevirdi. "Özür dilerim."

Benedict yanına gidip ona sarılmayı düşündü ama Sophie o kadar ciddi görünüyordu ki Benedict de bunu ciddiye almak zorunda kaldı. "Ne için?"

"Sana kim olduğumu söylemediğim için. Çok hata ettim." Sophie dudaklarını ısırdı. "Yani aslında tam olarak hata da denemez buna."

Benedict yavaşça geriye çekildi. "Hata değilse neydi peki?"

"Bilmiyorum. Bunu neden yaptığımı sana tam olarak açıklayamam ama sadece..." Sophie dudaklarını ısırmaya devam ediyordu. Benedict kendine kalıcı bir zarar vereceğini düşünmeye başlamıştı.

Sophie iç çekti. "Sana doğruyu söylemedim çünkü ben de tam olarak ne yaptığımın farkında değildim. Cavender'lerden çıktıktan sonra yollarımızın ayrılacağına emindim. Ama sen hastalandın ve ben sana bakmak zorunda kaldım. Sen beni tanıyamadın ve..."

Benedict parmağını Sophie'nin dudaklarına götürdü. "Önemli değil."

Sophie tek kaşını kaldırdı. "Geçen gece çok önemliymiş gibi davrandın ama."

Benedict nedenini bilmiyordu ama şu anda ciddi bir tartışmaya girmek istemiyordu. "O günden beri çok şey değişti."

"Sana neden kim olduğumu söylemediğimi bilmek istemiyor musun?"

Benedict yanaklarına dokundu. "Kim olduğunu biliyorum."

Sophie tekrar dudağını ısırdı.

"En komik tarafını duymak ister misin?" diye devam etti Benedict. "Sana kalbimi tamamen vermek için tereddüt etmemdeki en önemli sebebi biliyor musun? İçimde her zaman bir gün maskeli balodaki kadını bulacağıma dair bir inanç vardı."

"Ah, Benedict!" Sophie derin bir iç çekti, onun sözlerinden

hem çok heyecanlanmış hem de onu üzdüğü için kendini çok kötü hissetmişti.

"Seninle evlenmeye karar vermem demek, onunla evlenme hayalimden vazgeçmem demekti," dedi sessizce. "İronik, değil mi?"

"Seni kimliğimi söylemeyerek üzdüğüm için çok özür dilerim," dedi Benedict'in yüzüne bakmadan, "ama bunu yaptığım için üzgün değilim. Anlayabiliyor musun?"

Benedict hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım gene olsa gene aynı şeyi yapardım."

Benedict hâlâ susuyordu. Sophie endişelenmeye başlamıştı.

"O zaman için yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu," diye devam etti. "Sana maskeli balodaki kadın olduğumu söylemememde kötü bir niyet yoktu."

"Gerçeği bilmek isterdim," dedi Benedict usulca.

"Evet, ama o gerçekle ne yapacaktın?" Sophie oturup yatak örtüsünü kollarının altına çekti. "Hizmetçinin metresin olmasını istediğin gibi gizemli kadının da metresin olmasını istemiş olacaktın."

Benedict hiçbir şey söylemeden sadece Sophie'nin yüzüne bakıyordu.

"Sanırım demeye çalıştığım," dedi Sophie hızla, "şimdi bildiklerimi en başında bilseydim bile bir şey söylemezdim. Ama bilmiyordum ve kendimi bir kalp kırıklığından koruduğumu düşünüyordum. Ve..." Sophie son sözlerini söylerken tıkandı, çılgınca Benedict'in yüzünde bir duygu ifadesi aramaya başladı. "Lütfen bir şeyler söyle."

"Seni seviyorum."

Sophie'nin duymak istediği tek şey de buydu zaten.

SONSÖZ

Bridgerton Malikânesi'nde pazar günü düzenlenecek parti kesinlikle sezonun en büyük etkinliği olacak. Aile yüze yakın ahbabıyla beraber dul Kontes'in doğum gününü kutlamak için bir araya toplanacak.

Leydi'nin yaşından dem vurmak büyük kabalık olur; bu nedenle yazarınız Leydi Bridgerton'un kaçıncı doğum gününü kutlayacağını açıklamaya niyeti yok.

Ama merak etmeyin... Bu yazar biliyor!

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
30 Nisan 1824

"Dur! Dur!"

Sophie, Bridgerton Malikânesi'nin arka bahçesine inen taş merdivenlerden koşarken kahkahalar atarak bağırıyordu. Üç çocuk ve yedi yıllık evlilikten sonra bile Benedict onu hâlâ güldürebiliyor, hâlâ kahkahalara boğabiliyordu. Ve hâlâ bulduğu her fırsatta onu evin etrafında kovalıyordu.

"Çocuklar nerede?" diye sordu nefes nefese, Benedict onu basamakların sonunda yakaladığında.

"Francesca onlara bakıyor."

"Annen?"

Benedict sırıttı. "Francesca ona da bakıyor diyebilirim."

"Biri bizi basabilir," dedi Sophie, sağa sola bakınarak.

Benedict arsızca gülümsedi. "Belki," dedi, onu yeşil kadife eteğinden yakalayıp içeri sokarken. "Özel terasa çıkmalıyız."

Bu sözler Sophie'ye o kadar tanıdık geldi ki, onu dokuz sene önceki maskeli baloya götürdü. "Özel teras mı diyorsun?" diye sordu, neşeli bir şekilde. "Peki, özel bir teras olduğunu nereden biliyorsun?"

Benedict'in dudakları Sophie'ninkilerle buluştu. "Benim de bildiklerim var," diye mırıldandı

"Ve benim de," diye cevap verdi Sophie, kurnaz bir gülümsemeyle, "sırlarım var."

Benedict geri çekildi. "Ah? Benimle paylaşacak mısın?"

"Beş kişilik ailemiz," dedi, "altı kişi olmak üzere."

Benedict Sophie'nin önce yüzüne sonra da karnına baktı. "Emin misin?"

"Geçen seferki kadar eminim."

Benedict onun ellerini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Bu kız olacak."

"Geçen sefer de öyle söylemiştin."

"Biliyorum ama..."

"Ve ondan önce de."

"Bu sefer talih benden yana."

Sophie kafasını salladı. "İyi ki kumarbaz değilsin."

Benedict gülümsedi. "Henüz kimseye söylemeyelim."

"Zaten birkaç kişinin şüphelendiğini düşünüyorum," dedi Sophie.

"Leydi Whistledown denilen kadının ne zaman anlayacağını görmek istiyorum," dedi Benedict.

"Sen ciddi misin?"

"Lanet kadının Charles'tan da, Alexander'dan da, William'dan da haberi vardı."

Sophie Benedict'in onu gölgeye çekmesine izin verirken

gülümsedi. "Whistledown'da iki yüz otuz iki kere benden bahsedildiğinin farkında mısın?"

Benedict kalakaldı. "Saydın mı?"

"Maskeli balodan sonrakini de sayarsak, iki yüz otuz üç kere."

"Saydığına inanamıyorum."

Sophie umursamazca omuzlarını silkti. "Adından bahsedilmesi heyecan verici."

Benedict adından bahsedilmesinin çok sıkıcı bir şey olduğunu düşünüyordu ama bunu söyleyip Sophie'nin tadını kaçırmak yerine, "Senle ilgili güzel şeyler yazıyor en azından. Eğer böyle yapmasaydı onu bulup şehrin dışına kadar kovalamam gerekebilirdi," dedi.

Sophie kendini gülümsemekten alamadı. "Ah, lütfen. Cemiyette kimse kimliğini tespit etmeyi başaramamışken senin bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum."

Benedict kibirli bir tavırla kaşını kaldırdı. "Bu, pek evlilik yeminimize ve bana olan güvenine uygun bir laf gibi gelmedi bana."

Sophie eldivenlerini inceliyormuş gibi yaptı. "Boşuna enerji harcamana gerek yok. Belli ki yaptığı işte çok iyi."

"Ama Violet'i bilmiyor," dedi Benedict. "En azından herkes öğrenene kadar öğrenemeyecek."

"Violet mi?" diye sordu Sophie usulca.

"Artık annemin adının bir torununa verilme zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Sophie ona doğru eğilip yanaklarını keten gömleğine değdirdi. "Bence Violet çok güzel bir isim," diye mırıldandı, ona iyice sarılarak. "Umarım kız olur. Çünkü erkek olursa bizi asla affetmez..."

Ertesi gece, Londra'nın en güzel bölgesindeki bir evde, bir kadın eline kalemini aldı ve yazmaya başladı:

Ah, sevgili okuyucular, yazarınız Bridgerton torunlarının sayısının yakında on bir olacağını öğrendi...

LEYDİ WHISTLEDOWN'UN CEMİYET GAZETESİ,
3 Mayıs 1824

Ama devam etmeye çalışırken tek yapabildiği gözlerini kapayıp iç çekmek oldu. Bu işi çok uzun zamandır yapıyordu. On bir sene geçmiş olması mümkün müydü?

Belki de artık bırakma zamanıydı. Hep başkaları hakkında yazmıştı. Artık kendi hayatını yaşamanın zamanı gelmişti.

Ve bu nedenle Leydi Whistledown kalemini bırakıp pencereye yürüdü. Yeşil perdelerini aralayıp karanlık geceye baktı.

"Yeni bir şeylerin zamanı geldi," diye fısıldadı. "Artık kendim olmanın zamanı geldi."

